

TỦ SÁCH TEEN
THE XÍ 21 CỦA BẢO

hoa
học

NEW YORK
TIMES
BEST-SELLER
BỘ SÁCH
KỶ AO BÀN
CHẠY
NHẤT

SOUL SCREAMERS

THẦN BẢO TỬ

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

RACHEL VINCENT

Quyền Lực Bóng Tối – Series Nữ Thần Báo Tử (tập 5)

Rachel Vincent

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22

GIỚI THIỆU TÁC GIẢ

Tác giả Rachel Vincent (1978) được biết đến với bộ truyện Shifters nói về một người mèo (werecat) có tên là Faythe Sanders. Cô giành được rất nhiều lời khen ngợi với bộ truyện giả tưởng hiện đại Soul Screamers dành cho độc giả trẻ kể về một nữ thần báo tử (bean sidhe) tuổi teen, phải tìm cách cân bằng giữa cuộc sống của một học sinh trung học bình thường với một thế giới ngầm đáng sợ mà cô vừa phát hiện ra. Tập 1 - Blood Bound trong bộ truyện dành cho người lớn của Rachel Vincent, có tên là Unbound, đã được phát hành vào ngày 1 tháng 9 năm 2011 tại Mỹ, Canada và Anh.

Tác giả Rachel Vincent là chị cả trong một gia đình 5 chị em và hiện đang sinh sống ở San Antonio. Cô yêu mèo, hiện đang sống chung với hai con mèo đen (Kaci và Nyx), thích sôcôla và không thể sống thiếu cà phê. Cô luôn tự nhận mình già dặn hơn so với vẻ bề ngoài nhưng tâm hồn thì luôn trẻ và tin rằng với mỗi ngày bỏ ra để sáng tác và viết lách, tuổi thọ của cô sẽ được kéo dài thêm một ngày.

Cô tốt nghiệp đại học chuyên ngành tiếng Anh, sở hữu một trí tưởng tượng vô cùng phong phú và hiện là thành viên của Hiệp hội Romance Writers of America, ngoài ra cô còn tham gia vào nhóm sáng tác Deadline Dames.

Để biết thêm về tác giả Rachel và các tác phẩm của cô, hãy truy cập vào trang web rachelvincent.net.

TÓM TẮT TẬP 4

TẬP 4: SỰ TRỖI DẬY CỦA ÁC MỘNG

Tập 4 - “Sự trỗi dậy của Ác mộng” bắt đầu khoảng hai tuần sau các sự kiện của *tập 3 - “Hơi thở của Quỷ”*, cùng với mối quan hệ rạn nứt của Kaylee và Nash. Trái tim cô ấy đang tan vỡ, và cô đang cố “sửa chữa” tình cảm cũng như cuộc sống của mình. Kaylee mong muốn có cơ hội để xem liệu có thể cứu vãn mối quan hệ này và hoàn toàn tha thứ cho Nash hay không.

Nhưng mọi chuyện càng trở nên phức tạp hơn khi Sabine, bạn gái cũ của Nash chuyển đến trường của họ, với mục đích duy nhất - lôi kéo Nash trở lại bên mình. Trong khi đó, Sabine không phải là một cô gái bình thường. Cô ta là một mara - hiện thân của những cơn ác mộng. Cô ta có thể đọc được những nỗi khiếp sợ bí mật của những người xung quanh mình, và từ đó trỗi họ trong những cơn ác mộng khi họ đang say ngủ. Nỗi sợ hãi của con người - đó chính là “thức ăn” giúp Sabine tồn tại. Và hiển nhiên, Sabine chẳng hề ngán Kaylee, cũng như toàn bộ trường học. Cô ta sẵn sàng làm tất cả mọi chuyện để đạt được những gì mình muốn.

Nash cố gắng đi tiếp, và muốn lấy lại hình ảnh của mình trong mắt Kaylee. Nash cảm thấy yên ổn hơn trong tình bạn với Sabine, dù việc này khiến Kaylee phát điên, và gần như bế tắc trong việc giải quyết những bất đồng xung quanh hai người.

Cũng có rất nhiều ghen tuông giữa Kaylee và Sabine, và việc này khiến Kaylee bộc lộ những khuyết điểm lớn nhất của mình. Nhưng mặc dù mọi chuyện đang rối ren như vậy, Kaylee vẫn muốn bảo vệ những người vô tội và chiến đấu vì lẽ phải, khi một loạt những cái chết bí ẩn lần lượt xảy ra trong trường trung học Eastlake...

Sự nghi ngờ của Kaylee với Sabine ngày càng tăng cao cùng với những xung đột không có thể hoá giải. Trong quá trình tìm kiếm bằng chứng chứng minh Sabine là người gây ra những cái chết kia, Kaylee bất ngờ phát hiện ra rằng kẻ chủ mưu thực sự của toàn bộ chuyện này là lão Avari - gã tà ma của lòng tham - bằng cách nhập vào Alec và sai khiến anh ta.

Giờ đây Kaylee và các bạn của mình lại bắt đầu một cuộc chiến mới để bảo vệ chính mình và những người vô tội khác...

GIỚI THIỆU TẬP 5

QUYỀN LỰC BÓNG TỐI

Cả trường học đang bàn tán về giáo viên dạy Toán mới cực kỳ điển trai- thầy Beck. Tất cả mọi người, trừ Kaylee Cavanaugh. Bởi Kaylee không phải là một nữ sinh trung học bình thường. Cô là một Nữ thần Báo tử - cô cất tiếng hét khi ai đó qua đời.

Nhưng tiếng hét tiếp theo có thể dành cho chính Kaylee.

Hiển nhiên đó là một cú sốc lớn đối với cô. Để không phải lo nghĩ quá nhiều về chuyện đó. Kaylee quyết định dồn toàn bộ sự tập trung của mình vào việc cứu các cô gái trong trường. Bởi vì vị thầy giáo điển trai kia thực chất là một *incubus* - con quỷ của dục vọng. Hai cô gái duy nhất miễn dịch với sức hút của hắn là Kaylee và Sabine, cô bạn gái cũ ghê gớm của bạn trai cô. Và giờ hai người phải liên kết lại với nhau để tiêu diệt tên Beck – trước khi hắn phát hiện ra họ cũng không phải là con người.

Nhưng cuộc đời đi mượn của Kaylee đang dần đến hồi kết thúc. Và những người quan tâm đến cô sẽ phải làm tất cả mọi thứ để cứu mạng cho cô ấy

Bất cứ điều gì !

NHỮNG TIẾNG THÉT LINH HỒN

Âm thanh cuối cùng bạn nghe thấy trước khi chết.

Chương 1

TÔI TỪNG NGHĨ ĐIỀU KHỦNG KHIẾP NHẤT có thể xảy ra đối với một người chính là cái chết. Tôi cũng từng nghĩ đó là điều cuối cùng có thể xảy ra với mỗi đời người. Nhưng nếu tôi học được điều gì từ việc sống giữa các thần chết, những cơn ác mộng sống, và loài *bean sidhe*, thì đó là: Tôi đã sai ở cả hai điểm trên...

“Bạn đang làm gì ở đây thế, sắp vào tiết rồi mà?” - Tôi ngồi xuống ghế và hỏi Emma. Còn bốn phút nữa là vào tiết đầu tiên, tiết Đại số II - “Không sợ thầy mắng à?”

“Nếu thế mình chấp nhận bị mắng cả đời cũng được.” - Emma Marshall thở dài đầy luyến tiếc, rồi rút quyển sách giáo khoa từ trong cặp ra - “Quá đẹp!”

Tôi nhìn theo ánh mắt của cô bạn thân về phía trước lớp, nơi thầy Beck - giáo viên mới thay thế cho thầy Wesner - đang viết các công thức toán lên tấm bảng trắng bằng bút mực xanh. Chữ của thầy vừa thẳng vừa rõ ràng, nói chung là đẹp nhất trong số các thầy cô ở Eastlake. Nhưng ánh mắt của Emma tập trung vào cánh tay chắc khỏe và thân hình vạm vỡ của thầy ấy nhiều hơn là chữ viết trên bảng.

“Mình đoán việc cậu đột nhiên hứng thú với môn Toán chỉ đơn thuần là vì thấy nó bổ ích và lý thú thôi đúng không?”

Emma đặt quyển sách xuống bàn rồi quay sang nhe răng cười với tôi. “Nói vậy thì cũng không hẳn... Thứ nhất, học đã khổ rồi. Ít ra ở đây chúng ta có cái gì đó đẹp dễ dễ ngắm, để không u sọ với các con số phức tạp.”

Tôi bật cười. “Bạn cứ làm như bạn học dốt lắm ý.”

Emma hoàn toàn có thể là một học sinh toàn điểm A, nhưng cậu ấy bằng lòng với điểm B mà không cần phải cố gắng gì nhiều, ngoại trừ môn tiếng Pháp và Toán - hai môn học duy nhất mà cậu ấy đã phải khá chật vật mới qua được. Và vị giáo viên trẻ tuổi đẹp trai này lại càng không giúp được gì trong việc cải thiện điểm số cho cậu ấy, bởi vì giờ Emma càng có lý do để không tập trung vào những gì được viết trên bảng và trong sách giáo khoa.

Nhưng cũng không thể trách cậu ấy được. Thầy Beck quả thực quá hấp dẫn, với mái tóc đen rối bù một cách cố ý và đôi mắt xanh lục như muốn hút hồn người đối diện.

“Thầy ý mới chỉ 22 tuổi thôi.” - Emma nói - “Mới vừa ra trường chưa được một năm. Mình cá đây là công việc giảng dạy đầu tiên của thầy ý.”

“Sao cậu biết?” Tôi hỏi, lúc thầy Backer bỏ bút xuống và lục ngăn kéo tìm cái gì đó.

“Danica Sussman bảo thế. Thầy ý vẫn phụ đạo thêm cho cậu ấy sau giờ học, do lịch tập luyện của cậu ấy với đội bóng mềm.”

“À mà Danica đâu ý nhỉ?” Tôi hỏi, đúng lúc tiếng chuông cuối cùng báo vào tiết vang lên. Cậu ấy đã nghỉ học mấy hôm nay vì bị ốm, nhưng trước giờ Danica chưa bao giờ vắng mặt trong các ngày thi đấu, chưa kể cậu ấy là người ném bóng chiều nay.

“Chắc vẫn ốm.” - Emma hạ giọng nói. Thầy Beck bắt đầu điểm danh. Hơn một nửa quyển vở bài tập Đại số của cậu ấy vẫn còn trắng trơn - “Cậu làm bài tập về nhà chưa?”

Tôi ngao ngán đảo tròn hai mắt và mở cặp lấy sách. “Mình tưởng cậu đã hứng thú nhiều hơn với môn Toán rồi cơ mà?”

“Chưa đến mức để làm bài tập về nhà.”

“Kaylee Cavanaugh?” - Thầy Beck gọi tên tôi và tôi giật mình ngẩng đầu lên, vì tưởng vừa bị bắt quả tang đang nói chuyện riêng. Nhưng thầy chỉ đứng im cầm tờ điểm danh, chờ đợi câu trả lời của tôi.

“Dạ, có ạ.” - Tôi trả lời, thầy Beck mới điểm danh thêm được ba cái tên thì cánh cửa lớp học bật mở và Danica Sussman bước vào trong lớp. Mặt cậu ấy xanh lét, hai mắt thâm quầng và cậu ấy dường như không hề có ý định che giấu điều đó.

“Danica, em không sao chứ?” - Thầy Beck hỏi.

“Em vẫn ổn ạ.” Danica bước tới đưa cho thầy tờ giấy đi muộn nhưng thầy ấy đã vò tờ giấy lại và vứt vào cái thùng rác bên cạnh bàn.

“Thầy vẫn chưa gọi đến tên em vì thế về lý thuyết em vẫn chưa đi học muộn.” Thầy nhíu mày nói.

“Em cảm ơn thầy, thầy B.” Nhưng lúc đi về bàn, một tay Danica ôm chặt lấy bụng, mặt nhăn nhó vì đau.

Tiết học đang diễn ra được một nửa thì đột nhiên cái cảm giác đau nhói quen thuộc bắt đầu cào xé cổ họng tôi, trong khi Emma vẫn đang cắm cúi làm nốt chỗ bài tập về nhà còn dang dở, thỉnh thoảng lại ngước lên đăm đũa nhìn thầy Beck.

Không! Tim tôi đập mạnh tới nỗi tôi có cảm giác như toàn thân đang run bần bật trên ghế. Chuyện này *không thể* lại xảy ra được. Không phải ở trường học! Không phải sáu tuần sau cái chết của ba giáo viên chỉ trong vòng hai ngày! Mùa Đông năm nay của tôi là một chuỗi những cái chết được nối tiếp nhau bởi diềm báo trước. Tôi đã hy vọng mọi chuyện sẽ chấm dứt khi mùa Xuân sang. Nhưng tiếng khóc của *bean sidhe* chưa bao giờ sai. Khi ai đó ở bên cạnh tôi sắp chết, nỗi thôi thúc muốn cất tiếng hét - cho linh hồn của người đó - sẽ bao trùm lấy toàn bộ cơ thể tôi. Và tiếng hét đang ngày một lớn dần trong tôi ngay tại thời điểm này chỉ có thể ám chỉ một điều...

Tôi nghiêng chặt răng lại, kiên quyết không cho tiếng hét ấy thoát ra. Hai tay tôi nắm chặt lấy hai mép bàn, và vô tình kéo cả cái bàn về phía sau, làm Emma giật mình ngẩng đầu lên khi nghe thấy tiếng bàn dịch chuyển.

Cậu ấy liếc về phía tôi, nhú mào như muốn hỏi: *Lại nữa hả?* Và tôi chỉ có thể gật đầu. Emma đã không dưới một lần chứng kiến cảnh tôi cố kìm nén tiếng hét cho linh hồn một ai đó nên giờ chỉ cần nhìn thoáng qua là cậu ấy nhận ra ngay. Mới đầu cậu ấy còn hơi sợ và một phần trong tôi luôn muốn Emma biết sợ như vậy để mà tránh. Chứ tôi không hề thích thú với cái ý nghĩ rằng cô bạn thân của mình đang quen dần với sự chết chóc vẫn hay lớn vờn quanh tôi.

Tuy vậy, có một người bạn thân chia sẻ mọi chuyện với mình cũng có cái hay của nó. Ví dụ, cậu ấy không hề hoảng hốt khi thấy tôi mím chặt môi đưa mắt nhìn quanh lớp, chờ đợi bóng tối bao trùm lấy ai đó, để tôi biết rằng người đó sắp chết. Nhưng tôi chẳng thấy bóng tối nào hết, và tiếng hét vẫn ở nguyên trong cổ họng tôi - đau đớn, nhưng dễ dàng chế ngự được bởi tôi biết bản thân đang làm gì - như thể cái người sắp chết và tôi đang không hề ở chung trong một phòng. Ý nghĩ ấy khiến tôi tìm lại được bình tĩnh và giờ tay xin ra ngoài.

Thầy Beck còn chưa kịp gật đầu đồng ý thì đột nhiên Danica Sussman trượt ra khỏi ghế và ngã lăn ra đất. Bất tỉnh nhân sự.

Cả lớp đứng bật dậy khỏi ghế, há hốc miệng kinh ngạc. Tôi cũng sốc đến nỗi xém chút nữa thì há miệng ra, và làm tiếng hét kinh hoàng thoát ra náo động toàn trường.

Thầy Beck nhìn chằm chằm về phía Danica, bàng hoàng và bối rối.

Không lẽ là cậu ấy? Không lẽ Danica sắp phải chết? Nếu vậy thì tại sao cường độ tiếng hét của tôi không hề thấy mạnh lên?

Thầy Beck chạy vội xuống chỗ Danica đang nằm, nhưng Chelsea Simms đã nhanh chân hơn, quỳ sụp xuống sàn và giơ tay sờ lên mũi Danica. “Bạn ấy vẫn đang thở...” - Chelsea ngồi bệt xuống đất tìm kiếm vết thương trên người cô bạn cùng lớp, để rồi thảng thốt kêu lên - “Chết rồi, bạn ấy bị chảy máu!” Chelsea lùi vội ra đằng sau, vai đập cả vào thành bàn gần đó, trong sự sững sốt của mọi người có mặt trong lớp.

Thầy Beck quỳ xuống cạnh Danica, mặt đầy lo lắng. “Chelsea, lấy điện thoại trên bàn thầy gọi cho văn phòng! Chỉ cần ấn số 9 thôi.” Lúc Chelsea đứng dậy tôi mới nhìn thấy dòng máu chảy ròng ròng trên đùi Danica.

Và đó cũng là lúc tiếng thét ập tới trong tôi với cường độ mạnh nhất. Trong khi những người khác thì thào, bầu lại xung quanh Danica, tôi chỉ có thể ngồi tại chỗ của mình, bấu chặt lấy hai mép bàn và cố gắng nuốt ngược trở lại tiếng thét đang làm cổ họng tôi bỏng rát từ trong ra ngoài.

Nhưng Danica vẫn đang thở. Tôi có thể nhìn thấy lồng ngực của cậu ấy nhô lên thụp xuống đều đều. Nhịp thở của cậu ấy thậm chí còn không có vẻ gì là khó nhọc. Nhưng cường độ của tiếng thét trong người tôi đang mách bảo: Rất nhanh thôi, ai đó sắp phải chết. Nếu không phải là Danica, thì là ai?

“Cậu không sao chứ?” - Emma ghé sát về phía tôi thì thầm hỏi, cái trán xinh xắn của cậu ấy nhăn tít lại đầy lo lắng - “Có phải là cậu ấy không?”

Tôi chỉ có thể nhún vai. Cách duy nhất để kiểm tra mà tôi biết là...

Tôi hé môi nhả một dải âm thanh nhỏ xíu ra khỏi miệng và nó nhỏ tới mức ngoài tôi ra không ai có thể nghe thấy được, nhất là trong bầu không khí hỗn loạn như bây giờ ở trong lớp. Nhưng đủ để tôi có thể nhìn thấy linh hồn của Danica khi nó rời bỏ cơ thể của cậu ấy. Nếu quả thực người sắp chết là cậu ấy.

Nhưng cái thứ khí bay lơ lửng trên người Danica Sussman không hề giống với bất kỳ linh hồn nào tôi từng thấy. Bình thường, linh hồn của một người - hay nói đúng hơn là đại diện của nó trong thế giới thực - có kích thước giống với chủ nhân của nó. Nhưng linh hồn này rất bé. Không to hơn cái nắm tay của tôi là mấy và có hình dạng rất lạ. Và hơi thở của Danica vẫn không hề thấy chậm lại.

Chỉ tới khi ấy tôi mới hiểu ra vấn đề: Danica không phải sắp chết. Cậu ấy đang mất đi thai nhi còn chưa chào đời.

“Chắc trưa nay mình nhịn quá.” - Emma gầy gầy miếng cà chua trong bát súp - “Nhìn đã thấy hết muốn ăn rồi.”

Tôi bật nắp lon sô-đa mà không buồn nhìn vào khay thức ăn của cô bạn thân vì sợ bản thân cũng sẽ thấy buồn nôn, sau những gì vừa chứng kiến sáng nay. “Gớm, họ chẳng đã lên thực đơn cả tháng rồi ý chứ.” Mặc dù đã nhìn thấy trước và chứng kiến không ít cái chết, nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ tới chuyện sẽ có ngày mình phải cất tiếng khóc cho một linh hồn còn chưa chào đời. Sự bất lực, nỗi thất vọng và cảm giác sợ hãi vẫn thường đi kèm với mỗi cái chết mà tôi gặp phải, lần này lớn hơn rất nhiều so với những lần trước, làm tôi gần như muốn nghẹt thở. Đây là một sinh linh bé nhỏ. Một đứa trẻ không bao giờ được xuất hiện trên cõi đời này. Và tôi không biết phải đối mặt với chuyện đó như thế nào.

“Nghe nói là máu me kinh lắm hả?” - Sabine từ chiếc bàn kế bên ngó đầu sang hỏi, mặc kệ làn gió Xuân đang thổi tung mái tóc dài đen bóng của chị ta - “Thế Danica Sussman đã bị chảy máu lênh láng trên sàn thật đấy à?”

“Ừ, thật đấy! Sợ cực!” - Emma thả cái thìa xuống và đẩy khay thức ăn ra xa, đúng lúc anh Nash ngồi xuống ghế cạnh tôi với một khay đầy khoai tây chiên - “Hy vọng là cậu ấy không sao.”

Danica sau đó đã được đưa lên xe cứu thương chở đến bệnh viện và mặc dù cậu ấy vẫn đang bất tỉnh khi người ta khiêng cậu ấy lên cáng nhưng tiếng khóc cho linh hồn bé nhỏ kia đã tắt lịm trong cổ họng tôi từ bao giờ. Và tôi là người duy nhất biết chắc rằng Danica sẽ sống - nhưng sinh linh nhỏ bé trong người cậu ấy đã chết.

“Anh cũng hy vọng như vậy.” Nash vòng tay siết nhẹ lấy eo tôi, sau đó bốc khoai tây chiên ăn, và tôi không thể không tự hỏi liệu chúng tôi có thể cứu được con của Danica hay không, nếu cả hai đều có mặt ở đó khi chuyện xảy ra. Là một *bean sidhe* nam, anh Nash không thể khóc cho linh hồn của những người sắp chết. Năng lực của anh ấy bao gồm sức Ảnh hưởng - khả năng dùng lời nói để bắt người khác làm theo ý mình - và khả năng dẫn dắt các linh hồn đã lìa khỏi xác. Cùng với nhau, chúng tôi có thể đưa linh hồn quay trở lại với thân xác của một người và cứu mạng cho người đó - nhưng đổi lại một người khác sẽ phải chết. Một mạng đổi một mạng.

Nhưng tôi không biết liệu quy luật ấy có áp dụng với một đứa trẻ chưa chào đời hay không, khi mà cơ thể của bé vẫn chưa hoàn thiện để có thể dẫn dắt linh hồn quay trở lại. Hoặc kể cả khi chúng tôi có thể trả lại linh hồn cho bé, liệu Danica có giữ được đứa bé ấy không hay sẽ vẫn bị sảy thai? Bởi vì rõ ràng phải có điều gì đó không ổn với thai nhi hoặc do bà mẹ không chịu nổi áp lực nên mới dẫn tới hiện tượng sảy thai...

Hoặc có thể tôi đang cố tìm một lời bào chữa nào đó để biện minh cho cái chết thương tâm và đáng sợ nhất mà tôi từng phải chứng kiến.

“Mọi người bảo cậu ấy bị sảy thai.” Emma nói rất nhỏ và anh chàng ngồi ở cái bàn ngay sau lưng cậu ấy lập tức quay ngoắt lại, mặt đầy giận dữ và đau đớn. Max Kramer là bạn trai của Danica gần một năm nay và tôi có cảm giác như mình đang xâm phạm vào đời tư cá nhân của họ khi tận mắt chứng kiến những chuyện vừa xảy ra.

“Mọi người sai rồi.” Anh ta gắt lên và Emma khựng người lại, ngượng ngùng quay đầu ra phía sau.

“Em xin lỗi, anh Max. Em không có ý...”

Không đợi cho cậu ấy nói hết câu, anh Max đứng dậy nói với cả bàn chúng tôi. “Những gì họ nói là không chính xác” - Anh ấy không cao giọng nhưng cũng không hề hạ giọng nên nguyên một nửa sân đã nghe thấy hết những gì anh ấy nói sau đó - “Danica không thể có thai được. Tụi này chưa từng làm chuyện đó. Vì thế mấy người hãy tìm chuyện của người khác mà buồn. Hoặc tốt hơn hết là câm hết miệng lại cho tôi nhờ.”

Nói xong Max hậm hực bỏ vào trong căng-tin, còn chúng tôi chỉ biết ngồi ngây ra nhìn theo đầy thương cảm.

“Một tên ngốc đáng thương!” - Sabine với tay lấy một miếng khoai tây chiên trong khay của anh Nash, đưa lên miệng - “Cậu ta thực sự tin như vậy mới ghê chứ!” Là một *mara*, Sabine có thể đọc được nỗi sợ hãi của con người và chích hút năng lượng từ những cơn ác mộng mà chị ta dệt nên cho họ trong khi đang ngủ. Ngoài những năng lực *mara* bẩm sinh ấy ra, chị ta còn có khả năng kỳ lạ trong việc đọc nét mặt và ngôn ngữ cơ thể của người khác - điều luôn khiến tôi cảm thấy ghen tỵ với Sabine.

“Tất nhiên là anh ấy tin rồi.” - Cứ có cơ hội là Emma lại tìm cớ để gây sự với cô nàng *mara* này, sau khi bị chị ta kéo sang Cõi Âm hồi sáu tuần trước và định bán cả linh hồn và thể xác của cậu ấy cho một tà ma. Nhưng lần này cơn giận dữ của cậu ấy còn lớn hơn thể nhiều, bởi rõ ràng là Emma đang cảm thấy có lỗi vì đã lỡ mồm trước mặt Max - “Không phải cái gì mọi người nói ra cũng là đúng hết. Năm ngoái dì của tôi cũng bị sảy thai nhưng trông không hề giống như thế. Thậm chí không hề thấy ra máu, chỉ bị một vài cơn co thôi.”

Sabine nhún vai, mặt không chút nao núng. “Tôi không phải là bác sỹ. Nhưng nếu cô hỏi tôi, tôi chắc chắn Danica đã có thai và đứa bé không phải của Max. Nhưng rõ ràng là cậu ta vẫn chưa hiểu được điều đó.”

“Chẳng ai hỏi chị hết!” - Emma cậm cẩu nói - “Vì thế đừng có xía vào chuyện của người ta.”

Sabine cau mặt. “Tôi cũng đâu có ý định nói với cậu ta chuyện đó!”

“Sabine...” - Nash ngao ngán thốt lên.

Như mọi lần, tôi rất khoái chí mỗi khi anh Nash tỏ ra khó chịu với chị ta. Sabine là bạn gái cũ của bạn trai tôi và chị ta không hề thích cái danh phận bạn-gái-cũ ấy.

“Chị ấy nói đúng đấy.” Tôi hạ giọng nói bé nhất có thể, chỉ vừa đủ để bàn mình nghe thấy thôi.

“Làm sao cậu...?” Emma trở mắt hỏi và tôi ngập ngừng ngẩng mặt lên nhìn cô bạn thân.

“Bởi vì mình đã cảm nhận được lúc đứa bé mất.”

Một sự im lặng nặng nề bao trùm lấy cả bàn ăn, đến mức tôi gần như sờ thấy được nó trong không khí. Và rồi Emma khẽ thở hắt ra. “À...” - như thể đã hiểu ra vấn đề - “Vì thế mà khi này cậu mới muốn cất tiếng hét. Mình đã không hề nghĩ tới khả năng đó, sau khi nhìn thấy Danica ngã xuống khỏi ghế. Mình cứ nghĩ cậu ấy sẽ chết trên đường đến bệnh viện rồi cơ.”

“Không, cậu ấy sẽ khoẻ lại thôi, theo như mình được biết.” - Tôi thấy mừng vì ít ra vẫn còn có chút tin tốt để thông báo - “Nhưng cậu ấy chắc chắn đã mất đi đứa bé, ngay giữa tiết một lúc này. Và hiển nhiên Max không phải là bố của đứa trẻ.”

“Không hiểu ai là bố đứa bé nhỉ?” Sabine bốc thêm một miếng khoai tây nữa trong đĩa của anh Nash rồi nhú mày nhìn xa xăm.

Thấy vậy, anh Nash kéo khay đồ ăn của mình lại. “Đó không phải là việc của em.”

“Có khi lại có đấy!” - Sabine khẳng khẳng nói - “Em đoán là con của thầy Beck.”

“Chị bị điên à?” Emma nổi quạu, khi nghe thấy tên thầy giáo yêu quý của mình bị lôi vào chuyện thị phi lần này, nhất là còn thốt ra từ miệng kẻ mà cậu ta ghét nhất nữa chứ.

Sabine đảo tròn đôi mắt đen. “Đấy mới chỉ là một giả thuyết thôi mà. Hơn nữa, cũng đâu phải chuyện gì quá khó tin. Nếu hắn ta đã cố che giấu thân phận thực sự của mình như vậy, chẳng có gì đảm bảo hắn không che giấu những thứ khác.”

Cái thìa trên tay tôi rơi tõm xuống bát súp này giờ vẫn chưa hề động tới. “Thầy Beck không phải là *con người* á?” - Tôi hỏi, trong khi Emma chỉ biết giương đôi mắt nâu trăn trối nhìn Sabine. Ngay đến anh Nash trông cũng có vẻ bất ngờ.

Sabine lại nhún vai. “Tôi tưởng cô biết rồi.”

“Không hề, chẳng ai biết gì hết!” - Anh Nash cau mày nhìn qua bàn - “Em có chắc không?”

“Chắc chứ. Chắc như những chuyện em nhìn thấy trong giấc mơ của Kaylee, những điều cô ta sẽ chẳng bao giờ dám làm khi tỉnh giấc.”

Nash đẩy khay thức ăn sang một bên, nhào người sang phía Sabine và hạ giọng hỏi tiếp. “Làm sao em biết?” Mặt cô nàng *mara* tối sầm lại, như thể có một đám mây vừa đi qua, che lấp mất Mặt Trời. “Mấy tháng trước em vẫn thường lang thang trong các giấc mơ của cô ta mà, anh quên rồi à? Lúc tỉnh táo, cô ta thích kiểm soát và mất lòng tin với mọi người như thế nào thì trong giấc mơ cô ta cứ như một người khác ý.”

“Làm sao em biết về *thầy Beck*?” Anh Nash nghiêng răng nói, còn tôi chỉ biết gườm gườm mắt nhìn chị ta.

Sabine nhăn mặt lại, như thể câu trả lời đã quá rõ ràng. “Thì em đọc nỗi sợ hãi của hấn chứ sao. Hấn biết cái trường này hiện đang là cái ổ của Cõi Âm, và hấn lo sợ sẽ bị ai đó phát hiện ra trước khi đạt được thứ hấn cần.”

“Và đó là cái gì?” Emma hỏi, mặt vẫn còn chưa hết sốc.

“Tôi biết chết liền!” - Sabine lấy tiếp một miếng khoai tây nửa của anh Nash bỏ vào miệng - “Tôi là một *mara*, chứ không phải là thầy bói. Kể cả tôi có đọc được suy nghĩ của người khác đi nữa thì đầu phải ai lúc nào cũng chăm chăm nghĩ trong đầu: “Mình là một con quỷ đến từ thế giới khác. Hy vọng không ai nghe thấy suy nghĩ của mình...”

“Thì chị chỉ cần nói “Tôi không biết” là được.” Tôi bật lại.

Sabine nhún một bên lông mày lên đầy thách thức. “Tôi không biết. Nhưng... ít ra là tôi biết nhiều chuyện hơn *cô*.”

Tôi không hề ngạc nhiên trước kiểu mỉa mai của chị ta và đáng ra tôi cũng không nên quá bất ngờ khi biết thầy Beck không phải là con người. Nhất là khi ở bên Cõi Âm - hình ảnh phản chiếu của thế giới loài người dưới địa ngục, nơi các loài ma quỷ sinh sống - trường trung học Eastlake của chúng tôi đã trở thành một điểm nóng mới dành cho các con quỷ hạng A.

Sau ca làm từ 16:00-20:00 tối thứ Sáu ở rạp Cineplex, tôi về nhà trong tình trạng mệt lử. Cả buổi tối xúc bông ngô và rót nước phục vụ cho khách vẫn không xóa được hình ảnh Danica nằm chảy máu lênh láng trên sàn, trong đầu tôi. Một mỗi là vậy nhưng cứ nghĩ tới buổi hò hẹn tối nay với anh Nash là tinh thần tôi lại phấn chấn hẳn lên. Anh ấy hẹn sẽ qua nhà tôi lúc 9h rồi hai đứa cùng ngồi xem phim, và bố tôi cũng đã hứa sẽ ở im trong phòng cả tối. Nhưng trước đó, tôi cần phải đi tắm cho hết mùi bông ngô và dầu mỡ đã. Và kể với bố tôi chuyện thầy giáo dạy Toán mới không phải là con người - điều mà bố tôi luôn quan tâm muốn biết.

Tôi thả chùm chìa khóa vào cái đĩa trên gờ tường ngăn cách giữa phòng khách và phòng bếp, và sự im lặng đột ngột lúc tôi vừa vào đến cửa chứng tỏ bố tôi đã nói chuyện với ai đó. *Cho tới khi tôi vào đến cửa.*

Hừm...

“Bố ơ?” Tôi đá vớ giày ra và chạy về phía phòng bố - “Bố không sao chứ?”

“Ừ, bố không sao, con yêu ạ.”

Cửa phòng ngủ bố tôi đang mở hé. Tôi đẩy cửa bước vào trong và thấy bố đang đứng ở giữa phòng, hai tay dứt túi quần. Tôi cứ nghĩ bố đang nói điện thoại với ai cơ đấy.

“Có chuyện gì thế ạ?” - Tôi nhú mày hỏi - “Bố ơ...?”

Rồi đột nhiên anh Tod hiện ra, cách tôi chỉ vài mét và đang nhìn chăm chăm về phía tôi.

“OK... Có chuyện gì đó không bình thường ở đây.” - Tôi chờ đợi một trong hai người phì cười và đưa ra một lời giải thích hợp lý nào đó. Nhưng cuối cùng chỉ nhận lại được một sự im lặng - “OK, giờ thì hai người thực sự làm con sợ rồi đấy.”

Anh Tod luôn tìm cơ hội để chọc cho bố tôi tức điên lên. Và bố tôi cũng chỉ để ý tới anh ấy khi cần những thông tin mà chỉ có thần chết mới lấy được. Vì thế việc hai người họ chịu đứng trong một phòng nói chuyện với nhau như thế này chứng tỏ phải là việc gì đó rất nghiêm

trọng.

“Con cho hai người suy nghĩ 5 giây nữa thôi đấy... Năm... bốn...”

“Không có gì đâu, con yêu.” Bố tôi mở miệng nói, nhưng qua cái cau mày của anh Tod tôi hiểu rằng bố đang nói dối.

“Nếu chú không nói, cháu sẽ nói.” Anh chàng thần chết giọng đầy đe dọa.

“Anh Tod, em tự biết phải làm gì.”

Tod quay lưng lại phía bố tôi và nhìn thẳng vào mặt tôi, mặt rất nghiêm trọng. “Kaylee, hôm nay vừa có danh sách mới.” Ý anh ấy là danh sách thần chết, với các thông tin chi tiết về những cái chết sẽ xảy ra trong bảy ngày tới ở khu vực mà anh phụ trách.

Ôi không! Ai đó sắp phải chết. Tôi hít một hơi thật sâu cố giữ bình tĩnh nhưng chẳng hiểu sao hai tay cứ run lên bần bật. *Làm ơn, không phải là Emma! Hay Nash! Hay bố tôi!* Tôi không thể mất thêm một người thân nào nữa.

Tôi đã rất muốn hỏi - tôi đã cố vét nốt chút sức lực cuối cùng để hỏi - nhưng không một từ nào được bật ra. Tôi không thể chịu đựng nổi ý nghĩ lại sắp phải mất đi một ai đó. Một người mà tôi yêu quý.

Vì thế anh Tod đã trả lời cái câu hỏi mà tôi không có đủ dũng khí để hỏi.

“Là em, Kaylee ạ. Tên em có trong danh sách.”

Chương 2

“STYX ĐÂU Ạ?” Tôi quay lưng lại phía bố tôi và anh Tod, cố gắng không để họ nhìn thấy sự bàng hoàng trong mắt mình. Sớm thôi, nỗi sợ hãi sẽ xuất hiện sau khi sự thật bắt đầu ngấm dần. Còn hiện tại lúc này, tôi vẫn chưa cảm thấy gì ngoài một sự rùng mình khó tả, như kiểu vừa nhảy xuống hồ trước khi cơ thể kịp thích nghi với nhiệt độ.

“Kaylee ơi?” - Tôi nghe thấy tiếng bước chân của bố sau lưng mình, hàng tá câu hỏi quay cuồng trong đầu tôi, nhanh đến nỗi khó khăn lắm tôi mới đứng vững được lúc vào đến trong phòng ngủ - “Con có nghe thấy Tod vừa nói gì không?”

“Tất nhiên là con nghe thấy rồi.” Các thần chết có thể lựa chọn cho ai nhìn thấy hoặc nghe thấy mình, và anh Tod có một thói quen rất khó chịu là chỉ hiện ra với một người trong phòng ở một thời điểm - và thường người đó là tôi.

“Cháu nghĩ em ý vẫn đang sốc.” Anh nói, trong khi tôi đảo mắt một vòng quanh phòng tìm cục bông tí hon của mình, bên dưới tấm chăn nhàu nhĩ và đồng quần áo gối ngang trên bàn học.

“Styx?” - Tôi gọi to, nhưng chẳng thấy có gì động đậy. Bất thành linh, anh Tod hiện ra ở phía cuối giường, chăm chú theo dõi phản ứng của tôi, làm tôi giật thót cả mình - “Em không hề sốc. Ít nhất là chưa phải lúc này.” Nếu nhìn thoáng qua, anh Tod trông chẳng có nét gì giống với cậu em trai. Anh ấy thừa hưởng đôi mắt xanh và mái tóc xoăn màu vàng của mẹ, trong khi anh Nash chắc là giống bố - người đã chết từ rất lâu trước khi tôi gặp hai anh em nhà Hudson.

“Tạm thời, em vẫn đang trong giai-đoạn-phủ-nhận, nhưng thành thực mà nói em có cảm giác đây là giai-đoạn-chấp-nhận lành mạnh nhất của mình. Em sẽ rất biết ơn nếu hai người để mặc em một mình lúc này.” - Tôi bỏ ra ngoài hành lang, đi vào trong bếp - “Styx!”

“Bố thả nó ra sân sau nhà rồi.” - Bố vừa nói vừa đi theo tôi vào trong bếp - “Nó không thích Tod.”

“Bởi vì anh ấy chẳng mang tới cái gì ngoài cái chết và những lời khuyên tồi.” Tôi vặc lại, không thèm quan tâm xem mình có đang vô lý hay không - bởi xét cho cùng đâu phải lỗi của anh Tod khi số của tôi đã tận.

“Em nói vậy là không đúng.” - Anh chàng thần chết nhe răng cười, và tôi thấy cảm kích vì nỗ lực muốn làm dịu đi bầu không khí căng thẳng của anh - “Thỉnh thoảng anh có mang pizza đến mà.”

Bởi vì công việc của thần chết - kết thúc cuộc đời và lấy đi linh hồn của những người đã tận số tại bệnh viện thành phố, từ nửa đêm đến trưa ngày hôm sau - không được trả lương bằng tiền tệ của loài người, nên anh Tod đã bắt đầu đi giao pizza vào những lúc rảnh rỗi để kiếm thêm tiền tiêu vặt. Theo gợi ý của tôi.

Mới đầu, tôi thấy việc nhận được cái chết và pizza pepperoni cỡ lớn từ cùng một người khá là thú vị, nhưng sau vụ sẩy thai của Danica Sussman và tin tức về cái chết sắp tới của bản thân, tôi thấy chẳng còn gì đáng buồn cười vào lúc này nữa.

“Styx chắc đói lắm rồi.” Tôi lẩm bẩm, mở tủ lạnh ra. Bàn tay ấm áp của bố nắm lấy tay tôi và đóng cửa tủ lại.

“Kaylee, ngồi xuống đi con. Chúng ta cần phải nói về chuyện này.”

“Con hiểu.” Nhưng tôi sợ rằng chỉ cần ngừng chuyển động trong một giây thôi, đám mây của sự phủ nhận sẽ tan đi và bỏ mặc tôi đối mặt với sự thật phũ phàng - điều mà tôi đã gặp phải không ít trong gần 17 năm sống trên đời.

Cuối cùng, tôi đành miễn cưỡng gật đầu. Bởi tôi hiểu thời gian là thứ xa xỉ nhất đối với tôi hiện nay, và tôi không thể trốn tránh sự thật được lâu.

Tôi lại mở tủ lạnh lấy một lon Coke, rồi đi theo bố vào trong phòng khách, nơi anh Tod đang ngồi vắt vẻo trong cái ghế bành yêu thích của bố. Thay vì gào lên đuổi anh ấy ra khỏi ghế như mọi lần, bố tôi chỉ lẳng lặng ngồi xuống ghế sofa cạnh tôi. Tôi có thể thấy rõ là bố rất muốn vòng tay ôm lấy tôi, nhưng tôi không thể để bố làm như vậy bởi vì hành động đau buồn ấy sẽ chỉ càng khiến cho sự việc trở nên thật hơn, mà tôi thì vẫn chưa sẵn sàng cho điều đó. Chưa phải lúc này. Vì thế, tôi sẽ tập trung vào các lý lẽ, hơn là sự thật.

“Anh có chắc không?” Tôi hỏi, hai tay nắm chặt lấy lon nước. Cảm giác mát rượi trên tay chứng tỏ tôi vẫn đang sống.

Anh Tod rầu rĩ gật đầu. “Bình thường anh chỉ được thông báo danh sách trước một đến hai ngày thôi, nhưng bởi vì em vốn dĩ đã sống nhờ vào thời gian đi mượn của người khác nên tên của em xuất hiện trong một danh sách đặc biệt.”

Đặc biệt...

Tôi sống nhờ vào thời gian đi mượn bởi vì tôi đã từng chết một lần. Khi ấy tôi mới chỉ 3 tuổi, và phải 13 năm sau tôi mới biết được sự thật về cái đêm định mệnh ấy: Đáng ra tôi đã

chết trong vụ tai nạn ô tô tối hôm đó nhưng do không chịu nổi nỗi đau mất đi đứa con gái duy nhất, bố tôi đã tình nguyện hoán đổi ngày mất của mình với ngày mất của tôi. Nhưng thay vì lấy mạng bố tôi, gã thần chết khốn khiếp đã lấy đi mạng sống của mẹ tôi.

Kể từ đây, tôi đã sống cuộc đời của mẹ tôi, theo đúng nghĩa đen, suốt gần 14 năm nay. Và giờ cuộc đời của mẹ cuối cùng cũng đã đến hồi kết thúc. Đồng nghĩa với việc tôi sẽ phải chết. Một lần nữa.

“Ta tưởng cháu là lính mới mà?” - Bố tôi nhú mày đầy hoài nghi - “Làm sao cháu đã đủ thẩm quyền mó tới cái danh sách đặc biệt ấy?” Bình thường bố tôi đã không mấy tin tưởng các thần chết rồi, bởi *bean sidhe* và thần chết trước giờ không hề ưa gì nhau. Vì thế sự việc lần này bố tôi nghi ngờ cũng có cơ sở của nó.

Nếu thông tin của anh Tod là sai, hoặc vì lý do nào đó anh ấy đang nói dối, có thể tôi sẽ không phải chết. Có thể cuộc đời tôi mượn của mẹ vẫn chưa hoàn toàn vượt ra khỏi tầm tay của tôi.

“Thì thế mới lạ!” - Anh Tod nói, không mấy bận tâm tới sự hoài nghi của bố tôi - “Bình thường cháu đâu thể tiếp cận với cái danh sách đó. Chứ nếu biết thì cháu đã bí mật xem từ trước rồi.” - Tod có mặt khẩu máy tính của ông sếp bởi vì chính anh ấy là người đã cài đặt nó. Anh ấy là một trong hai thần chết duy nhất ở khu vực này lớn lên trong thời đại vi tính hóa - “Nhưng lần này cháu chẳng phải lén lút làm gì hết. Chiều nay, lúc cháu ghé qua văn phòng nhận danh sách của tuần tới, ông Levi đã nhờ cháu vào phòng lấy hộ ít đồ. Và cái danh sách đặc biệt ấy nằm chình ình trên mặt bàn.”

“Và theo lẽ tự nhiên, cháu đã ghé mắt đọc nó.” Bố tôi nói thêm.

“Cháu là thần chết, chứ không phải là thánh. Cháu đoán ông Levi đã cố tình muốn cháu nhìn thấy bản danh sách đó. Bởi vì nếu không tự dưng sao ông ấy lại vớt nó chổng chơ trên bàn rồi cử cháu vào trong phòng một mình?”

“Tại sao ông ấy muốn anh nhìn thấy nó?” Tôi tò mò hỏi.

Tod nhún vai. “Anh không biết. Có thể vì ông ấy quý anh. Có thể vì ông ấy quý *em*.” Tôi mới chỉ gặp Levi, ông chủ của anh Tod, có một lần nhưng ông ta có vẻ khá ấn tượng với sự tinh ý của tôi. Nhưng ấn tượng đến mức để báo trước cho tôi biết về cái chết của mình ư? Có thể, nhưng...

“Tại sao?” Tôi nhìn sâu vào mắt anh Tod, tìm kiếm câu trả lời. Bình thường chỉ cần nhìn vào mắt anh Nash là tôi biết được anh ấy đang nghĩ gì, bằng cách quan sát các vòng xoáy màu trong mắt anh. Nhưng giống như bố tôi, anh Tod rất giỏi trong việc che giấu cảm xúc. Hiếm khi

anh ấy để lộ cảm xúc của mình qua cửa sổ tâm hồn.

“Tại sao ông ấy lại quý em á?” - Ánh mắt anh Tod vẫn rất kiên định - “Em giống như một thỏi nam châm thu hút các thể lực bóng tối ở cả hai đầu thế giới.” - Bằng chứng là nỗi ám ảnh của lão Avari đối với linh hồn của tôi - “Và ông Levi hiển nhiên là quan tâm tới những thứ tăm tối ấy rồi.”

Tôi không biết ông Levi bao nhiêu tuổi - mặc dù tôi đoán ít nhất cũng phải ba chữ số - nhưng trông ông ấy chỉ như một cậu bé 8 tuổi tóc đỏ, mặt đầy tàn nhang. Trong vòng 6 tháng qua tôi đã gặp không ít thần chết nhưng có lẽ Levi có lẽ là vị thần chết kỳ quái nhất mà tôi từng gặp.

“Không, ý em là tại sao ông ấy lại muốn em biết? Tại sao *anh* lại muốn em biết? Anh Nash nói chúng ta không nên nói cho một người biết thời điểm qua đời, bởi điều đó sẽ chỉ càng khiến cho quãng thời gian còn lại của họ khổ sở hơn. Và em phải thừa nhận là anh ấy nói đúng.” Tôi không biết chính xác khi nào mình sẽ chết, nhưng chỉ riêng việc biết nó sắp xảy ra cũng đủ khiến cả người tôi nôn nao rồi.

“Nói chung thì là vậy...” Bố vừa mở miệng nói đã bị anh Tod cắt ngang không thương tiếc.

“Bình thường chú đặt ra nhiều ngoại lệ lắm cơ mà tại sao lần này lại khác?”

“Không lẽ bố muốn con cứ ngồi im chờ chết?” Hy vọng là tôi đang hiểu sai ý bố.

“Không phải.” – Bố tôi lắc đầu – “Ý bố là được cảnh báo trước giống như được trang bị trước. Chúng ta không thể chiến đấu lại nếu không biết chuyện gì đang chờ đợi ta ở phía trước.”

“Chúng ta sẽ chiến đấu lại à?” Tôi chưa hề nghĩ tới khả năng đó. Bố mẹ *đã từng* chiến đấu với thần chết vì tôi một lần và giành chiến thắng. Tôi đã được cứu sống, và phải trả giá bằng chính cuộc đời của mẹ tôi. Mặc dù vẫn rất muốn sống nhưng thật không công bằng nếu tôi lại tìm cách lừa dối thần chết thêm một lần nữa. Tôi chưa gặp ai có được *một* cơ hội thứ hai, chứ đừng nói là *hai*.

Ngoài ra còn có một vấn đề nữa. Một vấn đề lớn: để kéo dài mạng sống của tôi - thêm một lần nữa – sẽ phải lấy đi mạng sống của một người khác. Một lần nữa. Và tôi không thể sống với điều đó.

“Tất nhiên là chúng ta sẽ chiến đấu rồi!” - Giọng bố đầy quả quyết - “Luôn có cách để đối

phó với cái chết, dù chỉ là tạm thời. Chúng ta hiểu điều đó hơn ai hết. Bố và con đều đã từng làm chuyện đó một lần.”

“Vấn đề chính là ở chỗ ấy.” - Anh Tod nói rất khẽ, nụ cười trên môi anh này giờ đã tắt ngúm - “Và đây mới chỉ là một trong rất nhiều vấn đề.”

Bố tôi cau mặt nhìn anh chàng thần chết. “Cháu nói vậy nghĩa là sao?”

“Đã có quy định rất rõ về lần gia hạn thứ hai...” Giọng anh có vẻ ngập ngừng và tôi có thể đoán được câu tiếp theo anh định nói - “...Đó là: Không có lần thứ hai.”

Sự im lặng bao trùm lấy toàn bộ căn phòng, nỗi sợ hãi bắt đầu len lỏi vào lồng ngực tôi, giống như những đôi tay băng đá đang xoa bóp trái tim tôi. Mặc dù đã hạ quyết tâm không để thêm một người nào phải trả giá cho sự tồn tại của mình nữa, nhưng cảm giác khi sắp phải rời xa thế gian quả thực không hề giống với bất kỳ nỗi sợ hãi nào mà tôi từng trải qua.

“Chắc là phải có ngoại lệ chứ.” - Như mọi lần, bố tôi là người lấy lại được tinh thần đầu tiên - “Lúc nào mà chẳng có ngoại lệ.”

Anh Tod lặng lẽ lắc đầu và một lọn tóc vàng rơi xuống trán anh. “Nhưng không phải chuyện này. Cháu đã đi hỏi khắp nơi rồi... Vấn đề là việc tương tự chưa bao giờ xảy ra. Nó không được phép xảy ra.”

“Nhưng cậu là thần chết cơ mà!” - Bố tôi đứng bật dậy, giọng đầy phẫn nộ. Tôi cần phải làm gì đó để giúp bố hạ hỏa - “Có ích gì nếu đến một người bạn cậu còn chẳng giúp được?”

“Kìa bố...” Tôi phản đối. Trước giờ bố tôi chưa bao giờ coi anh Tod là bạn của gia đình. Nhưng tôi đoán trong lúc tuyệt vọng thì chuyện gì con người cũng có thể nói được...

“Kaylee, chúng ta đang nói về mạng sống của con.” - Bố tôi nói. Một cơn ớn lạnh chạy dọc xương sống khi tôi nhận ra hai tay bố run run - “Chúng ta sẽ không để chuyện đó xảy ra. Bằng mọi giá. Bố sẽ không cho phép.”

Phải tới khi ấy tôi mới chợt hiểu ra điều bố đang muốn nói. Trước đây bố đã từng tìm cách trao đổi mạng sống với tôi, và giờ bố sẽ vẫn làm lại điều đó mà không cần suy nghĩ.

“Không được đâu, bố ơi...” Nỗi sợ hãi và cú sốc khiến giọng nói của tôi biến thành tiếng thì thào đến thảm hại.

Bố lơ tôi đi và quay sang nhìn anh Tod. “Nhưng ta không thể làm điều đó mà không có sự giúp đỡ của cháu.” - Các vòng xoáy của sự tuyệt vọng màu xanh đang xoay tròn trong mắt bố và đó là thứ cảm xúc mạnh mẽ nhất mà tôi từng thấy được ở ông. Chứng tỏ bố tôi đang bị mất kiểm soát và không thể che giấu chúng thêm được nữa. Và đó mới là điều khiến tôi sợ hơn hết thảy - “Làm ơn đi, Tod.” - Bố tôi ngồi xuống thụp xuống ghế, chống khuỷu tay lên đầu gối và hai tay bưng lấy mặt - “Ta xin cháu đấy. Ta sẽ làm mọi thứ mà cháu muốn. Làm ơn hãy cho con gái ta một ngoại lệ”. Trông mặt anh Tod có vẻ cũng sốc không kém gì tôi. Tôi chưa bao giờ thấy bố cầu xin ai chuyện gì, kể cả cho mạng sống của bản thân, khi lão Avari lôi bố sang Cõi Âm làm mồi nhử để bắt tôi.

“Chú Cavanaugh, nếu làm được, cháu sẽ làm ngay mà không do dự.” - Anh mắt anh nhìn tôi đầy tha thiết và đau khổ, như thể đang âm thầm cầu xin tôi hãy tin anh, khiến tôi chỉ muốn quay sang an ủi anh - “Kaylee, anh sẽ làm ngay, nếu có thể. Em biết điều đó mà. Nhưng chuyện này không phải do anh quyết định. Anh không phải là thần chết của em.”

Trong một thoáng, tôi cũng không chắc là nên thở phào hay thất vọng vì chuyện đó.

“Họ sẽ không để cho các thần chết mới vào nghề thực hiện những ca đặc biệt như thế này đâu, mà sẽ phải mời đến chuyên gia. Anh thậm chí còn không biết em được xếp vào khu vực nào khi... khi chuyện đó xảy ra.”

Tôi hít một hơi thật sâu, suy nghĩ về những điều vừa được nghe, cố gắng chặt lọc lấy các thông tin hữu ích có thể sử dụng được. “Là ai?” - Cuối cùng tôi nói - “Họ sẽ nhờ đến ai? Bà Libby à?”

Libitina là một thần chết - một trong những thần chết già nhất còn tồn tại trên đời - người đã được mời tới để kết thúc mạng sống của chị Addison và lấy đi Hơi thở của Quỷ đang thay thế cho linh hồn đã bán đi trong cơ thể chị. Trong giới hạn của mình, Libby đã giúp chúng tôi lấy lại linh hồn cho chị Addy, nhưng vẫn không quên hoàn thành nốt công việc của mình. Bà ta đã lấy đi mạng sống của chị Addison và mặc cho linh hồn tội nghiệp ấy chịu sự dày dọa vĩnh viễn dưới Cõi Âm.

Tôi biết mình sẽ không thể làm gì để trì hoãn với vị thần chết Libitina này.

“Anh không biết.” - Anh Tod nói - “Anh chưa thấy có thông tin gì về thần chết được lựa chọn.”

Nhưng ít ra tôi sẽ không phải lo lắng về chuyện sẽ phải chết dưới tay anh Tod.

“Thế...” - Tôi đặt lon soda xuống bàn và chụm hai tay vào trong đùi để ngăn không cho chúng run rẩy - “Anh có biết chuyện đó sẽ xảy ra như thế nào không?” Tôi hỏi nhưng không dám chắc là muốn biết câu trả lời. Biết quá nhiều sẽ chỉ càng khiến tôi thêm hoảng loạn mà thôi. Tôi không muốn những ngày cuối đời của mình lúc nào cũng phải sống trong nơm nớp lo sợ.

Nhưng anh Tod lắc đầu. “Cái đó thì chịu, bởi vì cách thức không phải là điều được định trước. Ví dụ với một người già đã có tiền sử bệnh tim, thần chết chỉ việc làm cho trái tim ấy ngừng đập. Còn với người trẻ, thường thì là tai nạn hoặc dùng thuốc quá liều, nếu tiền sử không bị bệnh tật gì. Bọn anh sẽ phải có gì dùng nấy. Sẽ dễ dàng hơn cho gia đình và cảnh sát điều tra, nếu họ tìm được thứ gì đó để đổ lỗi.”

“Ôi, anh coi cái chết nhẹ tựa lông hồng ý nhỉ.”

Anh Tod thở dài cái thượt. “Chúng ta đều hiểu không phải như thế mà.”

“Thế...” - Tôi nhìn chằm chằm xuống sàn nhà và thấy hai chân mình cũng bắt đầu run run. Sớm muộn gì tôi cũng sẽ phải hỏi cái câu mà tôi vẫn trốn tránh này giờ - “Anh có biết lúc nào không? Danh sách đó có nói em còn bao nhiêu thời gian không?”

Tôi không dám nhìn vào mắt bố - bởi chỉ riêng việc phải đối mặt với nỗi sợ hãi của mình tôi đã là quá khó khăn rồi - nhưng tôi đoán bố cũng đang nín thở chờ đợi câu trả lời của anh chàng thần chết như tôi.

Anh Tod hắng giọng, né tránh câu hỏi.

“Tod...?” Bố tôi thì thào, giọng khản đặc.

“Thứ Năm tuần sau.” – Cuối cùng anh Tod trả lời, mắt nhìn thẳng vào mắt tôi. Các vòng xoáy trong mắt anh như dây sóng với nỗi khổ tâm và sự đau đớn tột cùng, và tôi dám chắc anh ấy cũng đang nhìn thấy cơn cuồng nộ tương tự trong mắt tôi - “Em chỉ còn sống được 6 ngày nữa thôi.”

Chương 3

TÔI ĐỨNG BẬT DẬY nhanh đến nỗi cả căn phòng như quay cuồng trước mắt và đầu tôi như muốn nổ tung.

Không lẽ tôi sẽ rời bỏ thế gian theo cách này? Một cú đột quy ngay giữa phòng khách nhà mình, do quá căng thẳng vì biết mình sắp chết? Có khi nào chính việc biết mình sắp chết là nguyên nhân dẫn đến cái chết của tôi không nhỉ? Nếu vậy, liệu có thể coi đấy là lỗi của ông Levi không? Hay anh Tod? Hay bố tôi, vì đã để anh ấy nói với tôi?

Nhưng sự thật là việc lần này không phải lỗi của ai hết. Tôi đã sống vượt quá thời gian cho phép và cuối cùng vẫn bị cái chết tìm thấy. Không ai có thể đi ngược lại quy luật của cuộc sống mãi được. Tận sâu thẳm trong lòng, tôi hiểu được như thế nhưng tất cả những gì tôi muốn làm lúc này là giậm chân thành thịch và hét lên thật to rằng: *Thật bất công!*

“Kaylee...?” Tod gọi, khi thấy tôi không trả lời bố.

Sáu ngày...

Không nói không rằng tôi đi thẳng vào trong phòng ngủ, kéo áo ra khỏi đầu, mà không hề nhớ gì tới chuyện phải đóng cửa. Cả bố và anh Tod đi theo tôi. Nhưng khi biết là tôi đang thay đồ, bố vội quay đầu rời khỏi phòng, và kéo theo anh Tod - nãy giờ đã hiện nguyên hình - ra ngoài hành lang.

“Kaylee, em nói gì đi chứ!” Anh ấy gọi với theo nhưng tôi không thể. Tất cả những gì tôi có thể nghe thấy lúc này là âm thanh của cơn hoảng loạn trong đầu, yêu cầu tôi hãy làm gì đó - bất cứ cái gì - để phân tán tâm trí của mình khỏi sự thật là tôi chỉ còn chưa đầy một tuần để sống.

Không có năm cuối cấp.

Tôi cởi quần đồng phục ra, thay vào chiếc quần jeans vắt ở đầu giường.

Không lẽ tốt nghiệp.

Tôi mở ngăn kéo thứ hai của tủ quần áo và lục tìm chiếc áo phông màu xanh ưa thích của mình.

Không đại học.

Tôi mặc áo và vén hết tóc ra đằng sau, rồi xỏ chân vào đôi giày thể thao.

Không sự nghiệp. Không gia đình. Không gì hết, ngoài cái kết bi thảm đang chờ đợi tôi vào thứ Năm tuần tới.

“Kaylee, con định đi đâu thế?” Bố tôi hỏi, lúc tôi đi ngang qua mặt bố và anh Tod ra phía cửa trước.

“Ra ngoài ă.” - Tôi quay đầu lại nhìn hai người họ rồi với tay lấy chùm chìa khóa trên kệ tường. Sự hoang mang trên mặt bố khi ấy có lẽ cũng là sự phản chiếu tâm trạng của chính tôi - “Con xin lỗi. Con cần phải đi... Con không thể nghĩ về chuyện đó lúc này, nếu không chắc con sẽ phát điên mất. Và con không muốn tuần cuối cùng của đời mình lại bị nhốt trong bệnh viện tâm thần. Con đi một lát rồi về. Bố cho Styx ăn hộ con với nhé?”

Không đợi bố trả lời, tôi mở cửa và đi thẳng ra xe. Vài phút sau, tôi cho xe lùi ra khỏi sân và thấy cả hai người họ đứng ngoài hiên, lặng lẽ nhìn theo tôi.

KHÔNG AI CÓ THỂ chạy nhanh hơn cái chết. Cho dù có lái xe nhanh tới đâu, bạn cũng không thể vượt qua được *những ý nghĩ* về cái chết, một khi đã biết nó đang chờ bạn ở phía trước. *Liệu đây có phải là cảm giác mà chị Addy đã trải qua?* Cảm giác ngạt thở bởi chính cái ý nghĩ rằng sẽ nhanh thôi đó sẽ là hơi thở cuối cùng của mình?

Tôi cứ lái xe như vậy suốt gần 40 phút, một cách vô định, nhạc trong xe được bật to hết cỡ với hy vọng có thể nhấn chìm mọi dòng suy nghĩ của bản thân. Nhưng xem ra vẫn không hiệu quả và tôi hiểu rằng cách duy nhất để không phải nghĩ tới vấn đề của mình chính là tập trung vào vấn đề của người khác.

Tôi ngẩng lên và thấy chỉ còn cách bệnh viện thành phố vài dãy nhà, như thể này giờ trong tiềm thức tôi vẫn biết mình đang đi đâu.

Nguyên cả dãy đầu tiên của bãi đỗ xe dành cho khách gần như trống không, bởi vì đã hết giờ thăm bệnh nhân. Cô y tá trực ở quầy cho tôi biết số phòng của Danica Sussman, nhưng không quên nhắc nhở là đã hết giờ thăm bệnh nhân. Tôi cảm ơn cô rồi quay trở lại bãi đỗ xe và vòng ra phía cửa sau, nơi tôi bấm thang máy lên tầng 3.

Cả cái tầng 3 vắng teo, chỉ có một y tá ngồi trực ở quầy. Vì thế nhân lúc cô ta đứng dậy lấy cà phê, tôi đã tranh thủ lẻn vào. Phòng 324 nằm ngay ở góc hành lang, cách đó 4 phòng. Tôi ngấp ngừng trước cửa phòng Danica mất một lúc, cố nhặt nhanh nốt chút can đảm cuối cùng còn sót lại trong người. Tôi vẫn chưa biết trước tiên nên nói câu gì với cậu ấy để không tạo cảm giác mình là một đứa nhieu chuyện. Nhưng vừa nghe thấy tiếng bước chân ở góc hành lang, tôi cuống cuống mở cửa bước vào trong.

Thử hỏi còn chuyện gì tồi tệ hơn có thể xảy ra? Việc tôi đứng nói ấp úng như một con dỏ hơi và bị tống ra khỏi phòng bệnh? Sự mất mặt đó giới lắm cũng chỉ tồn tại được 6 ngày là căng và sau đấy thì chẳng còn gì quan trọng nữa.

Phòng bệnh có mùi vô trùng và lạnh lẽo đến rùng mình. Đèn trong phòng tối om, ngoài một dải ánh sáng trên đầu giường. Danica đang ngủ, nằm nghiêng bên phải, mặt đối diện với tôi. Trông cậu ấy xanh xao và nhỏ bé bên dưới lớp chăn dày cộp. Cậu ấy còn quá trẻ để làm mẹ. Nhưng giờ thì chuyện đó không còn quan trọng nữa.

Tôi cứ đứng im như vậy nhìn cậu ấy ngủ và ngẫm nghĩ về cuộc đời của cả hai chúng tôi. Ít nhất Danica đã làm *một* chuyện mà tôi chưa từng làm, và chuyện đó dẫn tới việc cậu ấy mang thai - lại là một trải nghiệm nữa tôi sẽ không bao giờ có được - và ném trái nõi mất mát mà tôi sẽ không bao giờ có thể hiểu được.

Nhưng Danica sẽ sống. Và sau nay, cậu ấy sẽ vẫn còn cơ hội để có con lại, khi đã thấy sáng sủa.

Còn tôi thì không. Tôi chẳng còn thời gian cho bất cứ chuyện gì nữa. Không còn những cái đầu tiên, chỉ còn một cái cuối cùng. Thời gian của tôi đã hết.

Tôi đang làm cái quái gì ở đây thế này? Tôi không thể giúp được gì cho Danica. Bố đứa bé là ai đâu phải là việc của tôi, kể cả nếu đó là một thầy giáo trong trường - giả sử lời Sabine nói là đúng - và thầy ấy không phải là con người. Tôi chỉ đang dùng Danica và các vấn đề của cậu ấy để phân tán sự tập trung của bản thân, và điều đó thật không công bằng với cả tôi và cậu ấy.

Tôi đang chuẩn bị mở cửa rời khỏi phòng thì nghe thấy tiếng giường cọt kẹt sau lưng.

“Chị không phải là y tá.”

Tôi từ từ quay người lại, đột nhiên thấy lo lắng vì không biết phải giải thích sao với cậu ấy về sự xuất hiện của mình. Mặc dù học cùng lớp nhưng Danica và tôi không chơi thân với nhau. Tôi cũng chẳng có kinh nghiệm hay lời khuyên nào để chia sẻ với cậu ấy trong trường hợp này. Tôi chỉ đang rình mò cậu ấy. Và giờ tôi đã bị bắt quả tang.

“Kaylee Cavanaugh?” Danica liếc mắt nhìn về phía tôi và tôi gật đầu.

“Ừ. Chào cậu.”

“Cậu đang làm gì ở đây thế?”

“Mình... đi thăm một người bạn và nhớ ra là cậu cũng nằm ở đây nên định ghé qua chơi với cậu cho đỡ buồn.”

Cậu ấy không hề mỉm cười hay vẫy tay gọi tôi lại. “Giờ chẳng phải đã quá giờ thăm bệnh nhân rồi sao?”

Tôi nhún vai, đút hai tay vào túi, và từ từ bước tới chỗ Danica đang nằm. “Ừ, nhưng mình vẫn có thể ở lại cho tới khi bị nhắc nhở, nếu cậu muốn.”

Danica nhìn chăm chăm xuống hai bàn tay đang xoắn xuýt vào nhau và tôi có linh cảm cậu ấy sẽ đuổi mình ra ngoài. Nhưng khi nhìn vào đôi mắt đang ngấn lệ của cậu ấy, tôi chợt hiểu rằng có lẽ vấn đề của cậu ấy cũng khó khăn không kém gì mình. Mà có khi còn nặng nề hơn, bởi xét cho cùng thì vấn đề của tôi cũng chỉ còn 6 ngày nữa thôi là kết thúc. “Cũng được. Nếu cậu muốn.”

Tôi ngồi xuống cái ghế bành cạnh cửa sổ, nhưng cả hai vẫn tránh không nhìn vào mắt nhau bởi chẳng ai biết nên nói gì vào lúc này. Cuối cùng Danica thở dài và ấn nút cho đầu giường cao lên rồi quay mặt sang đối diện với tôi. “Mình đoán là mọi người đã bàn tán không ít về chuyện đã xảy ra?”

“Có thể nói trận thua ở trận tứ kết của đội bóng rổ nữ không còn là tin nóng nhất hiện nay nữa.”

Danica gật đầu chậm rãi. “Mọi người đã nói gì?”

“Giả thuyết hoang đường nhất mà mình được nghe là việc cậu sắp chết vì ung thư ruột.” - Tôi nhún vai - “Nhưng hầu hết đều nghĩ cậu đã bị sảy thai.” Điều tôi dám khẳng định là chính xác.

Danica giơ hai tay bưng lấy mặt khóc. “Mọi thứ rồi tung hết cả lên...”

“Cuộc đời mình cũng là một mớ bòng bong, hỗn độn và rối rắm. Nhưng cậu sẽ thấy được an ủi khi biết anh Max vẫn đứng về phía cậu. Anh ấy đã khẳng định với mọi người là cậu không thể có thai, bởi vì bọn cậu chưa bao giờ...” Tôi ngừng lại, để Danica tự hiểu và nước mắt lại dâng trào trong đôi mắt đỏ hoe của cậu ấy.

Tôi cảm thấy có lỗi vì đã không nói thật hết mọi chuyện với cậu ấy. Nhưng tôi lại không thể nói mình biết tin đồn đó là sự thật vì sợ cậu ấy sẽ hỏi làm sao tôi biết. Tốt hơn hết là để chính miệng cậu ấy nói ra.

“Không đâu, Max không còn đứng về phía mình nữa rồi.” - Danica sụt sùi nói - “Sau khi tan học, anh ấy đã ghé qua thăm mình và mình đành phải nói cho anh ấy biết sự thật.” - Lại thêm vài tiếng sụt sùi nữa, và lần này cậu ấy đã phải dùng tới khăn giấy để lau nước mắt.

“Sự thật gì cơ?” Tôi nín thở. Nếu là Danica, tôi sẽ không kể cho tôi nghe. Bởi xét cho cùng, cậu ấy đâu có nợ tôi câu trả lời.

“Mình đã có thai. Và đứa bé không phải của anh ấy.”

Tôi đảo mắt nhìn quanh phòng xem có dấu hiệu nào chứng tỏ Danica đang chịu ảnh hưởng của thuốc giảm đau hay gì đó không. Nhưng qua cái cách cậu ấy nhìn tôi, chờ đợi phản ứng của tôi, tôi hiểu rằng Danica không hề dùng thuốc quá liều. Cậu ấy chỉ là đang cần một người bạn.

“Ôi thế à?” - Đột nhiên tôi cảm thấy tội lỗi vì khai thác chuyện riêng của bạn mình để khỏi phải nghĩ tới việc mình sắp chết, trong khi tất cả những gì cậu ấy cần là một người bạn biết lắng nghe - “Thế... anh ấy đã nhận tin đó như thế nào?”

Tôi có thể làm được! Tôi có thể làm cả hai, vừa lắng nghe như một người bạn, vừa khai thác thông tin như... một nữ thám tử nghiệp dư đoán mệnh đang muốn phá nốt vụ án cuối cùng trước khi lìa bỏ cõi đời này.

Danica vo viên tờ giấy ăn lại trong tay rồi ngậm ngùi nói. “Mới đầu anh ấy chỉ đứng ngây ra nhìn mình, như kiểu không dám chắc là mình có đang nghe đúng không. Sau đó, khi sự thật bắt đầu ngấm dần cũng là lúc sự đau đớn và thất vọng hằn sâu trên nét mặt anh ấy. Và rồi anh ấy quay lưng bỏ đi thẳng ra khỏi phòng, mà không nói một lời nào.” - Danica thở dài, ném mẩu giấy ăn về phía thùng rác ở góc phòng nhưng không trúng, vẫn còn xa tới cả mét - “Anh ấy là vị khách duy nhất tới thăm mình ngày hôm nay, ngoài cậu ra, và giờ thì anh ấy hận mình. Nhưng mình nghĩ mình đáng bị như vậy.”

Vị khách duy nhất là sao? “Bố mẹ cậu vẫn chưa tới à?”

“Mẹ mình... bị ốm. Còn bố thì không chịu nói chuyện với mình. Sau khi nghe bác sỹ phán xong, ông đã bỏ đi luôn mà không thèm vào ngó mình lấy một lần. Bởi vì... cậu biết đấy... sự xấu hổ.” - Danica giọng đầy cay đắng. Đột nhiên tôi thấy cảm phần thay cho cậu ấy về một người bố không phải là bố tôi. Một người tôi chưa từng gặp mặt - “Và giờ mình đã mất cả anh Max. Mình thậm chí còn không biết chuyện xảy ra như thế nào nữa!”

“Không á...?” Tôi nhướn mày hỏi.

“Tất nhiên là mình *biết* chuyện đó xảy ra như thế nào rồi. Chỉ là không hiểu tại sao mình lại làm như vậy. Mình nhớ... là đã mang thai. Nhưng lại không thể nhớ khi ấy đã *nghĩ* gì. Vốn dĩ mình đâu phải là loại con gái dễ dãi. Mình yêu anh Max, và không thể nhớ nổi tại sao mình có thể sẵn sàng vứt bỏ anh ấy chỉ vì một đêm ngu ngốc...”

“Chỉ một đêm thôi á?” Tôi trở mắt hỏi lại, không ngờ chỉ một sai lầm nhỏ cũng có thể khiến cuộc đời một người đảo lộn như vậy.

Danica đau khổ gật đầu. “Thực ra chẳng đến một đêm. Chỉ vài tiếng là cùng. Hồi tháng trước. Sau đó mình đã cố gắng quên đi mọi chuyện và coi như chưa có gì xảy ra. Mặc dù rất căm ghét bản thân vì những gì đã làm với anh Max nhưng cứ nhìn thấy người ấy là mình lại nhớ về đêm hôm đó và muốn được ở bên anh ta một lần nữa. Mình là một đứa con gái tồi tệ đúng không?” - Danica giơ hai tay ôm lấy mặt - “Tại sao mình không thể gạt bỏ hình ảnh của người ấy ra khỏi đầu cơ chứ?”

Tôi im lặng chờ đợi, hy vọng rằng cậu ấy sẽ buột miệng nói ra một cái tên, nhưng Danica chỉ thần thờ nhìn chăm chăm vào bức tường trước mặt, hai vai rũ xuống đầy mệt mỏi. Có lẽ giờ thuốc mới bắt đầu ngấm chăng?

“Cậu có biết là cậu có thai không?” Tôi thì thào hỏi, trông cậu ấy có vẻ sẽ ngủ gục bất cứ lúc nào.

Danica chậm rãi gật đầu. “Mình phát hiện ra cuối tuần trước.” - Cậu ấy chớp chớp mắt rồi quay sang đối mặt với tôi một lần nữa - “Mình đã định sẽ giữ cái thai này. Mặc dù cũng chưa biết phải làm thế nào. Bởi vì với tính cách của bố mình, ông thà không có con gái chứ đừng hòng ông chịu thừa nhận đứa cháu ngoại này, nhưng mình vẫn nghĩ sẽ tìm được cách nào đó. Thế rồi sáng nay mình ngất xỉu ở tiết một và tỉnh dậy đã thấy đang nằm trong bệnh viện rồi. Giờ thì cuộc đời mình đã bị hủy hoại hoàn toàn.” Nước mắt bắt đầu rơi lã chã trên khuôn mặt tái xanh của Danica, thấm cả xuống cái vỏ gối trắng muốt của bệnh viện.

Tôi nghiêng người về phía trước, cảm thấy đau đớn thay cho Danica và muốn làm cái gì đó

để giúp cậu ấy. Nhưng tôi chẳng có kinh nghiệm gì về việc tư vấn tâm lý cho người khác, và mặc dù Sabine vẫn thường nói tôi thiếu kinh nghiệm và ngây thơ nhưng tôi cũng không hẳn là một tấm gương lý tưởng của lứa tuổi vị thành niên. Cứ hỏi bố tôi thì biết.

“Cuộc đời cậu vẫn chưa hề bị hủy hoại, Danica ạ.” - Tôi động viên cô bạn cùng lớp - “Mình nghĩ anh Max sẽ vượt qua được chuyện lần này, nếu cậu có thể làm cho anh ấy hiểu được rằng mình có ý nghĩa quan trọng như thế nào với cuộc đời cậu. Còn nếu anh ấy vẫn không chịu tha thứ cho cậu, cậu vẫn còn có cả một cuộc đời phía trước để chọn lựa người hợp với mình, và sau này nếu muốn có con lại, cậu có thể...”

“Không, mình không thể.” - Danica nhìn chằm chằm xuống tờ giấy ăn nhàu nhĩ trong tay - “Mình không thể có con được nữa, Kaylee ạ. Lần sảy thai này đã tước đi khả năng sinh con của mình.”

Ôi khôngggg...

Tôi ngả hẳn người ra sau ghế, choáng váng không thốt lên thành lời.

“Mình biết mình vẫn chưa sẵn sàng.” - Danica nói tiếp, và lần này giọng cậu ấy đầy cay đắng - “Mình thật ngu ngốc vì khi nghĩ rằng có thể làm được. Nhưng giờ thì ngay cả lựa chọn ấy mình cũng chẳng có được nữa. Chẳng hiểu đây là cái thế giới quái quỷ gì nữa, khi mà các bác sỹ chỉ biết đứng đó và nói với một đứa con gái 17 tuổi rằng tử cung của cô ta đã bị tổn thương nghiêm trọng đến mức sẽ vĩnh viễn không thể mang thai được nữa. Và họ thậm chí còn không biết lý do tại sao. Mình thấy đau nhất là ở chỗ đó.”

Tôi gật đầu, ít ra cậu ấy vẫn còn nổi giận được là may. “Họ không tìm ra được nguyên nhân vì sao à?”

Danica đau khổ lắc đầu. “Họ bảo vẫn còn phải làm thêm vài xét nghiệm nữa, nhưng giờ tất cả những gì họ có thể kết luận là sáng nay mình có thai, nhưng giờ thì không, và mình đã bị mất rất nhiều máu. Một điều rất hiếm khi xảy ra đối với các ca sảy thai ở 3 tháng đầu. Theo lời bác sỹ thì mình đã phải truyền thêm máu.”

Nói rồi cậu ấy nhắm mắt, nằm thẳng người lại trên giường.

Cơ hội cuối cùng, Kaylee...

“Danica, bố của đứa bé là ai?” Tôi vội thì thào hỏi.

“Chuyện đó không còn quan trọng nữa rồi.” - Hai mắt vẫn nhắm nghiền, cậu ấy sờ soạng tìm cái điều khiển và bấm nút hạ đầu giường xuống - “Giờ mình cần phải ngủ.” - Giọng cậu ấy nghe có vẻ kiệt sức - “Cảm ơn cậu đã tới thăm...”

Tôi đứng dậy, định là đợi cho cậu ấy ngủ say hẳn rồi mới đi, nhưng chưa kịp ra đến cửa đã nghe thấy tiếng Danica rên rỉ.

“Có lẽ chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ vẫn xảy ra.” - Cậu ấy lầm bầm nói rất khẽ, làm tôi phải căng tai ra mới nghe thấy - “Có lẽ sổ phận đã định là mình không thể có con. Nhưng mình đã rất muốn có đứa bé này...”

“Giờ thăm bệnh đã hết từ hai tiếng trước.” - Một giọng nữ cất lên sau lưng tôi, lúc tôi đang rón rén khép cửa phòng Danica lại. Tôi giật mình, quay phắt người lại và thấy một người phụ nữ đã luống tuổi - trên biển tên đề: “Y tá Debbie Nolan” - trong bộ đồng phục màu tím nhạt đang nhúu mày nhìn tôi.

Ối, lộ rồi...

“Cháu xin lỗi. Cháu đi làm về muộn quá không kịp đến đúng giờ thăm quy định. Đây là chị họ cháu, vì thế...” Đột nhiên tôi thấy chột dạ trước khả năng nói dối trơn tru của mình. Từ bao giờ tôi đã nói dối giỏi thế nhỉ?

“À...” - Cái nhúu mày của y tá Nolan nhanh chóng chuyển thành tiếng thở dài đầy thông cảm - “Xin thành thật chia buồn với gia đình. Cô bé còn trẻ quá.” - Nói rồi cô ấy quay đầu lên lút nhìn xung quanh, như thể sợ có ai đó theo dõi, rồi vẫy tay gọi tôi tới gần, thì thào nói - “Nhân tiện đang ở đây cháu có muốn ghé qua thăm bác gái mình luôn không?”

“Dạ...?”

Bác gái tôi hiện đang phải chịu kiếp đày đoạ vĩnh viễn dưới Cõi Âm, trong tay của gã tà ma mà bác ấy đã bán đi linh hồn của mình. Nhưng người y tá Nolan đang nói ở đây là mẹ của Danica. Khi này, qua cái cách Danica nói mẹ cậu ấy bị ốm, tôi đã nghi ngờ từ “ốm” ở đây là cách nói trại của từ nghiện rượu, nghiện thuốc hay bệnh tâm thần rồi.

“Có ạ...” Tôi rồi rít gập đầu, thầm hy vọng cô y tá không đọc được suy nghĩ của mình. Đã đâm lao phải theo lao thôi, cùng một công đến bệnh viện, tôi cũng nên đóng vai cô em họ dỏm cho trọn vẹn.

“Phòng 348, ở cuối hành lang.” - Y tá Nolan vẫn tiếp tục thì thào - “Tôi sẽ cho cháu 10 phút, nếu cháu hứa không tiết lộ chuyện này với ai...”

“Dĩ nhiên rồi ạ, cảm ơn cô.” Tôi đã định chuồn đi lúc cô ấy quay trở lại chỗ quầy trực nhưng không ngờ cô ấy lại nhiệt tình hộ tống tôi tới tận căn phòng bệnh của mẹ Danica. Một người hoàn toàn xa lạ với tôi.

Tim tôi như muốn rớt khỏi lồng ngực. *Tôi biết phải giải thích với bà bác họ dởm của mình thế nào đây?* Chuyện này mà lộ ra, hẳn bố sẽ giận lắm. Nhất là khi tôi vẫn chưa kịp kể cho bố nghe về vụ sảy thai rừng rợn sáng nay và việc thầy Toán của tôi không phải là con người, hay giả thiết của Sabine về mối quan hệ giữa thầy ý và Danica. *Liệu tôi có thể vin vào cái cớ là mình sắp chết để bào chữa cho hành động điên rồ của mình không nhỉ?*

Tôi nín thở lúc cô Nolan mở cửa phòng, vắt óc suy nghĩ xem sẽ phải giải thích như thế nào về chuyến viếng thăm đường đột này của mình. Tôi đến thăm Danica là một chuyện nhưng thăm mẹ cậu ấy lại là chuyện khác hẳn.

Bác Sussman - Amanda, theo như cái tên khắc trên vòng tay - đang ngủ. Rất sâu. Sâu đến nỗi lồng ngực của bác ấy hầu như không hề chuyển động với mỗi nhịp thở.

“Bác ấy đã bị như thế này bao lâu rồi ạ?” - Tôi hỏi, và cô y tá quay sang nhìn tôi có vẻ ngạc nhiên, như kiểu đáng ra phận làm cháu tôi phải biết câu trả lời mới đúng - “Tự dưng cháu chẳng còn khái niệm gì về ngày tháng nữa....” Tôi vội chữa lại.

“Tính đến nay là gần bốn tuần rồi.” - Cô y tá vừa nói vừa lắc đầu đầy thương cảm - “Cô con gái cứ cuối tuần là tới đây chăm mẹ, còn ông chồng cũ thỉnh thoảng cũng có thấy ghé qua vài lần. Nhưng giờ các bác sỹ cũng bó tay rồi.”

“Chuyện gì đã xảy ra thế ạ?” Tôi buột miệng hỏi, trước cả khi sực nhớ ra là một đứa cháu họ thực sự sẽ không bao giờ hỏi một câu ngớ ngẩn như vậy. Cũng may là cô y tá Nolan đang tưởng tôi hỏi về chuyên môn.

“Các bác sỹ cũng không biết chắc. Rất nhiều chuyên gia đầu ngành cũng đã được mời tới để hội chẩn nhưng tất cả đều lắc đầu. Lúc đưa tới bệnh viện bà ấy đã thế này rồi. Chắc cháu cũng biết, chị họ cháu là người đã phát hiện ra đầu tiên.”

Tôi gật đầu ra vẻ biết rõ.

“Ngay khi đến bệnh viện bà ấy đã rơi vào tình trạng chết não rồi, nhưng bà ấy vẫn thở được

bình thường, và chừng nào chúng ta vẫn cung cấp đầy đủ dinh dưỡng...” - cô y tá chỉ vào cái ống truyền cắm ở tay trái bác Sussman - “...bà ấy sẽ vẫn sống như người thực vật như thế này.”

“Thật tội nghiệp...” - ít ra mẹ tôi chết là chết ngay chứ không phải chịu sự dày vò như mẹ Danica - “Cảm ơn cô. Nhưng chắc cháu... cháu phải về đây ạ.” Tôi lùi ra xa khỏi cái giường và đột nhiên thấy may mắn vì mình sẽ không phải sống lay lắt như thế này. Vì tôi chỉ còn 6 ngày nữa thôi.

Tôi rảo bước thật nhanh tới chỗ thang máy, như để chạy trốn khỏi nỗi đau đớn và nỗi thống khổ mà bản thân đang gặp phải, và đâm sầm vào anh Tod. Theo đúng nghĩa đen.

“Em không sao chứ?” Anh hỏi, và không cần phải hỏi tôi cũng biết hiện giờ ngoài tôi ra chẳng có ai nghe thấy hay nhìn thấy anh, mặc dù anh ấy đang hiện sờ sờ trước mắt tôi.

“Anh đang làm gì ở đây thế?” Tôi kéo vôi anh ra phía thang máy, thở phào nhẹ nhõm khi thấy cô y tá Nolan vẫn đang quanh quẩn trong phòng bác Sussman.

Anh Tod thò tay vào trong túi quần tìm cái gì đó, trong khi tôi bấm nút gọi thang máy. “Bố em nhờ anh đi tìm em. Em để quên điện thoại ở nhà.” - Anh đưa cho tôi cái điện thoại và khi các ngón tay tôi lướt qua tay anh, dường như các vòng xoáy trong mắt anh khẽ lay động. Không hẳn là chuyển động nhưng... có cái gì đó - “Và đó không phải là tất cả những gì em quên....”

“Hử?” Tôi bước vào trong thang máy và anh đi theo tôi, miệng khẽ mỉm cười. Nụ cười của anh như làm bừng sáng cả cái không gian lạnh lẽo, lạ lẫm tới đáng sợ ở đây.

“Em đã quên mất cuộc hẹn tối nay.”

Thôi chết! Tôi nhắm mắt lại, thầm nguyện rửa bản thân. Tôi đã chẳng hề nhớ gì tới anh Nash.

Chương 4

“EM ĐẾN BỆNH VIỆN làm gì thế?” Anh Tod hỏi, lúc tôi lùi số cho xe ra khỏi bãi đỗ xe.

“Để không phải nghĩ tới việc giờ này tuần sau địa chỉ nhà em đã thay đổi từ số nhà sang số nghĩa trang.” Nhưng sự xao nhãng ấy chỉ mang tính chất tạm thời, và giờ khi các vấn đề của Danica không còn vương vấn trong đầu nữa, các vấn đề của cá nhân tôi lại ùn ùn quay trở lại, kêu gọi sự chú ý như một con chó đang sủa ầm ỹ cho tới khi nào được ăn mới thôi.

Anh Tod tắc lưỡi. “Ừ, anh cũng trải qua chuyện đó rồi.” Có lẽ chỉ có các thần chết mới dám cười nhạo vào cái chết như thế.

Va tôi chợt nhận ra rằng trong số những người tôi quen, anh Tod là người duy nhất có thể hiểu được cảm giác bây giờ của tôi.

Tôi liếc mắt sang nhìn anh và dừng xe lại trước khi đèn giao thông chuyển sang màu đỏ. “Anh có biết mình sẽ chết trước khi sự việc xảy ra không?” Tôi thì thảo hời, run rẩy lo sợ với chính câu hỏi của mình. Cứ nghĩ đến chuyện sẽ xảy ra trong 6 ngày tới là tôi lại cảm thấy bất lực và sợ hãi vô cùng.

“Chỉ khoảng 5 phút thôi.”

“Anh có sợ không?” Bởi vì tôi thấy mình giống như con lắc đồng hồ, đang tiến gần tới những giây cuối cùng của cuộc đời mình, chao đảo nhưng không thể dừng lại ...

“Chưa bao giờ anh sợ đến như vậy. Và sau chuyện đó anh đã nghĩ sẽ không bao giờ còn sợ điều gì nữa.”

Tôi còn hàng triệu câu hỏi nữa muốn hỏi anh nhưng tôi biết câu trả lời của anh sẽ không giúp ích được gì cho tôi, nếu không muốn nói là không phù hợp. Bởi vì cái chết của tôi không giống với cái chết của anh, hay của bất kỳ ai. Tôi hiểu mình sẽ chỉ có một mình, khi đối mặt với cái chết.

“Kaylee?” Anh Tod gọi, lúc tôi từ từ cho xe rẽ vào khu nhà mình.

“Dạ?” Ngay giờ tôi vẫn đang chìm đắm trong dòng suy nghĩ của bản thân, mặc dù đã rất cố gắng để không nghĩ về chúng.

“Giờ anh đang cảm thấy rất sợ.”

Có gì đó trong giọng nói của anh khiến tôi phải quay sang nhìn anh, qua ánh đèn đường đang chiếu vào trong xe. Và có điều gì đó trong mắt anh khiến tôi phải dừng xe lại, trước cửa một ngôi nhà lạ hoắc, cách nhà tôi hai dãy phố.

“Tại sao anh lại sợ?” Tôi hỏi, và đột nhiên mọi thứ xung quanh tôi bỗng tĩnh lặng một cách lạ thường.

“Bởi vì anh không thể làm gì. Anh chưa bao giờ cảm thấy bất lực như bây giờ. Và anh ghét cái cảm giác bất lực và vô dụng này. Nhưng đồng thời nó lại khiến anh cảm thấy giống con người hơn, một cảm giác mà lâu nay anh cứ ngỡ là mình đã đánh mất.”

“Bởi vì chị Addison đã không còn?”

Anh chậm rãi gật đầu, như thể vẫn còn gì đó hơn thế nhưng anh chưa sẵn sàng để chia sẻ nó với tôi. “Anh đã làm mọi thứ có thể cho cô ấy. Nhưng đôi khi nỗ lực không thôi vẫn không đủ, em cần phải... buông tay.”

“Em vẫn chưa sẵn sàng buông tay khỏi cuộc đời của mình.” Tôi nói rất khẽ.

“Anh cũng vậy - cho dù là cuộc đời của em hay của anh- Nhưng chẳng hiểu sao lần này khi biết mình không thể kiểm soát được cái chết anh lại thấy mình giống với con người hơn. Và một phần trong anh cảm thấy hạnh phúc vì điều đó. Và đây chính là điều khiến anh sợ hãi.”

Tôi chớp chớp mắt, cố gắng tiêu hoá những lời khó hiểu vừa thốt ra khỏi miệng anh chàng thần chết. “Anh ghét cảm giác vô dụng nhưng lại thích việc cái cảm giác vô dụng ấy khiến anh **thấy mình giống với con người hơn?**” Tôi bối rối hỏi lại. **Có vẻ như** tôi đã bỏ lỡ mất chuyện gì đó.

Anh Tod suy nghĩ độ một giây rồi gật đầu. “Ừ. Em nghe có hiểu không?”

Tôi chỉ biết nhún vai. “Hiện giờ em chẳng còn tâm trí để nghe bất cứ cái gì nữa, vì thế anh hỏi em cũng bằng thừa.” - Tôi nhìn **chằm chằm vào hai bàn tay đang nắm chặt lấy vô-lăng - “Em không yêu cầu anh phải làm gì hết, anh Tod ạ. Thật không công bằng khi bắt anh phải mạo hiểm công việc của mình...”** - cũng chính là cuộc đời sau khi chết của anh - “... trong khi đang nào thì em cũng sẽ chết, cho dù anh có làm gì đi chăng nữa.”

“Kaylee...” Anh mở miệng định nói nhưng đã bị tôi chặn lại.

“Em đã nghe thấy những điều anh nói hồi chiều. Và em hoàn toàn tôn trọng điều khoản “không có sự trao đổi lần thứ hai”. - Mặc dù nó đã giết chết tia hy vọng cuối cùng của cuộc đời tôi - “Nhưng bố em thì không. Vì vậy em cần anh hứa với em sẽ không để bố em làm điều đó. Bởi em biết bố sẽ làm mọi cách để hoán đổi mạng sống của mình cho em. Nếu không, em thề sẽ dùng toàn bộ cuộc đời sau khi chết của mình ám theo anh.”

“Yên tâm, sẽ không có chuyện đó đâu.” - Anh Tod trấn an tôi - “Bố em sẽ không thể nhìn thấy thần chết của em. Chẳng có thần chết nào lại đi xuất hiện trước mặt người thân của người sắp chết cả.”

“Thế thì tốt.” Ít nhất tôi cũng bớt đi được một nỗi lo.

Tôi gạt cần số sang chế độ LÁI và tay anh Tod nắm nhẹ lấy tay tôi. “Kaylee” - Anh nhẹ nhàng nói, và tôi quay sang nhìn anh - “Nếu có thể làm gì, chắc chắn anh sẽ làm.”

“Em biết.” Và trong giây phút ấy, đó là tất cả những gì tôi biết.

STYX NGÓC ĐẦU DÂY khởi lòng anh Nash khi nghe thấy tiếng tôi mở cửa. Vai trò của Styx giống như những chú chó giữ nhà ở thế giới loài người, chỉ có điều nó ở đây để bảo vệ cho tôi khỏi bị tà ma nhập vào, chứ không phải người bạn trai mà tôi đã quên bằng mất là có hẹn. Anh Nash đứng dậy và Styx nhảy vọt xuống khỏi *ghế, lóc cóc chạy về* phía tôi. Một chú chó nửa Pô-mê-ran, nửa... gì đó của Cõi Âm. Và thuộc sở hữu của riêng tôi. Chúng tôi đã *gắn bó với* nhau từ khi Styx còn bé xíu - mặc dù bây giờ cô nàng vẫn chẳng to hơn là mấy - và nó sẽ không nghe lời bất kỳ ai khác ngoài tôi, cho tới ngày tôi chết.

Một việc khá hay ho, nếu là vài giờ trước.

“Chào anh.” Tôi nói, và Nash bước tới vòng tay ôm ghì lấy tôi chặt đến nỗi tôi gần như muốn tắt thở.

“Em không sao chứ?” Cuối cùng anh cũng chịu buông tôi ra, nhưng là để nhìn chăm chăm vào trong mắt tôi, tìm kiếm một điều gì đó.

“Anh đã biết chuyện rồi à?” Tôi cúi xuống bế Styx lên nựng, theo thói quen.

“Bố tưởng con cũng muốn như vậy.” Tôi **ngẩng** đầu lên và thấy bố đang đứng ở cửa phòng bếp, trên tay là một cốc cà phê *bốc khói nghi ngút, mặc dù giờ đã khá muộn.*

Có thực là tôi muốn anh Nash biết hay không, bản thân tôi cũng không dám chắc. Anh ấy không thể làm gì để ngăn chặn điều đó, và tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ giấu anh ấy một bí mật khủng khiếp đến như vậy. Nhưng giờ anh ấy đang nhìn tôi như thể chỉ cần một hơi thở mạnh thôi cũng đủ khiến cho tôi gục ngã. Như thể tôi mong manh dễ vỡ đến độ cần phải được bảo vệ.

“À vâng. Con cảm ơn bố.” Tôi gật đầu, không muốn làm tổn thương tới tình cảm của bố.

Khép cánh cửa lại sau lưng, tôi đang định quay ra cảm ơn anh Tod vì đã mang điện thoại tới cho tôi thì chẳng thấy anh ấy đâu nữa - anh ấy đã biến mất từ lúc nào không hay.

“Con có đói không?” Bố hỏi và tôi khựng người lại mất vài giây trước khi hiểu ra việc bố đang làm. Bố đang chăm sóc tôi theo cách của bố. Mặc dù không thể cứu mạng tôi - thêm một lần nữa nhưng bố có thể giải quyết cơn đói của tôi.

“Không ạ. cảm ơn bố.” Tôi thả Styx xuống và cô nàng ngay lập tức nhảy lên cái ghế bành của bố, chăm chăm nhìn ra ngoài *cửa*, tăng cường cảnh giác cao độ.

“Vậy là chúng ta sẽ xem phim mà không có bóng ngô hả em?”

“Giờ em chẳng còn tâm trạng nào để xem phim nữa.” - Nhất lại là một bộ phim tình cảm đầy nước mắt - “Em nghĩ chắc bọn mình chỉ vào phòng em ngồi chơi thôi.” Tôi kéo tay anh Nash đi về phía hành lang.

“Nhớ mở cửa phòng đấy nhé.” Bố tôi dặn với theo. Lời nhắc nhở quen thuộc thứ hai, chỉ sau câu “Nash, về nhà đi cháu.”

Tôi thật chẳng biết nên cười hay nên khóc nữa. Tôi chỉ còn có 6 ngày để sống, vậy mà bố vẫn lo lắng về việc canh chừng bạn trai của tôi?

Tôi thả tay anh Nash ra và khoanh hai tay lại trước ngực, cố gắng lura từ để tránh không làm tổn thương tới bố. “Bố có thể yên tâm, điều bố lo sợ sẽ không xảy ra đâu. Hơn nữa con chỉ còn sống được 6 ngày nữa thôi. Con thậm chí còn không thể tổ chức sinh nhật 17 tuổi chứ đừng nói

là 18. Vì thế con muốn 6 ngày tới của mình, 6 ngày **cuối cùng** của con trên thế giới này, được làm một trẻ vị thành niên tự do.” Hay chí ít là một người lớn danh dự.

“Kaylee...” Bố nghiêm giọng lại đầy cảnh cáo, nhưng có phần run run.

“Bố yên tâm, không phải con đòi dọn ra ngoài sống hay gì hết.” - Tôi vội trấn an bố, không muốn ký ức cuối cùng của ông về tôi lại là một trận cãi vã giữa hai bố con - “Ý con muốn nói là con không muốn tuần cuối cùng của đời mình phải sống gò bó trong một mớ các quy định thậm chí còn chẳng có tác dụng với con sau 6 ngày nữa. Nếu là bố, liệu bố có đi nhắc nhở một bà lão 80 tuổi bị ung thư giai đoạn cuối phải mở cửa phòng không?”

“Con sẽ không chết, Kaylee ạ.” Giờ **thì bố trông có vẻ câu thực** sự, hai tay bố cũng đang khoanh lại trước ngực giống như tôi.

Tôi nhướn lông mày đầy thách thức. “Bố biết chuyện gì mà con không biết à?”

“Bố biết bố sẽ tìm ra được cách và sau này chúng ta sẽ ngồi cười với nhau về chuyện này khi con đã thành một bà lão. Và đúng, chừng nào con vẫn sống ở đây thì cho dù con có 80 hay 90 tuổi đi chăng nữa, bố sẽ vẫn bắt con phải mở cửa phòng.”

Lồng ngực tôi thắt lại và tôi phải cố gắng lắm mới thốt ra được một câu. “Nếu đến sáng thứ Sáu tới mà con vẫn còn sống thì con sẽ vui vẻ nghe theo mọi quy định của bố. Còn giờ thì con đi tận hưởng chút thanh thoi cuối đời còn lại của mình đây.”

Bố cau mặt lại, và các vòng xoáy trong mắt bố từ từ chuyển động, để lộ nỗi lo lắng, xen chút khó chịu, nhưng bố không hề ngăn cản lúc tôi kéo anh Nash vào phòng. Và đóng cửa lại, Nhưng sau đó lại phải mở ra cho Styx vào.

Nash ngồi xuống cái ghế cạnh rồi ngược mặt lên nhìn tôi. “Tại sao em lại phải để bố kể cho anh chuyện đó? Sao em không tự mình nói với anh?”

Tôi chớp chớp mắt, hơi bất ngờ khi nghe thấy sự tổn thương trong giọng nói của anh. “Em chưa kịp nói thì bố đã nói trước đấy chứ. Em cũng định sẽ nói với anh mà.” Nhưng tôi cần có thời gian để tự mình suy ngẫm về thông tin đó, trước khi nghĩ tới phản ứng của mọi người.

“Chuyện gì đang xảy ra thế này?” - Nash kéo tôi lại gần và vòng tay ôm lấy eo tôi, đầu anh áp vào bụng tôi - “Scott, rồi Doug, và giờ là em.... Tại sao mọi người cứ lần lượt bỏ anh mà đi vậy hả Kay? Anh biết phải làm gì khi không có em đây”

Anh ấy sẽ phải dựa vào mẹ, vào anh Tod. Và Sabine. Ba người họ sẽ làm mọi điều để bảo vệ cho Nash và anh sẽ vẫn luôn có họ ở **bên cạnh sau khi tôi ra đi. Người tôi đang lo lắng hơn cả là bố tôi...**

“Tạm thời đừng nghĩ về chuyện đó làm gì.” - Tôi không phải chỉ đang nói với Nash mà còn nói với chính mình. Tôi lùi lại một bước để anh phải ngẩng mặt lên nhìn tôi - “Hãy nghĩ về sự riêng tư em vừa kiếm được cho chúng ta. Thật tiếc là em phải đợi tới tuần cuối cùng của đời mình mới chịu đứng lên phản kháng nhỉ?”

“Câu nói đùa của em chẳng hay tẹo nào.” Nash nhú mày, còn tôi quay ra ngồi lại xuống giường.

“Em đâu có nói đùa.”

“Bố em nghĩ có thể ngăn chuyện đó lại.

“Anh Tod nói là không thể rồi.” Tôi ngả người ra giường, hai chân vắn vắt vẻo bên cạnh giường, còn mắt thì nhìn chăm chăm lên trần nhà. Sao tới giờ tôi mới để ý thấy vết nứt thẳng từ gối của mình lên nhỉ? Ngày nào tôi chẳng nhìn lên đó mà sao chẳng nhận ra nhỉ?

Nash nhích ghế lại gần phía tôi đang nằm. “Và em tin lời anh ta hơn là bố mình à?”

“Em có tin lời một thần chết đã từng trải qua cái chết khi đang là một **bean sidhe** không à? Có, em tin.”

“Sao em lại như vậy?” Anh kéo ghế ra sát cạnh giường, **nhăn** nhớ nhìn tôi.

Tôi nghiêng người sang đối diện với anh. “Thế em biết phải làm gì bây giờ? Em thậm chí còn chẳng biết chuyện gì đang chờ mình 6 ngày tới.”

Anh Nash thở dài cái thượt rồi chống hai tay lên đầu gối. “Anh chỉ không thể hiểu tại sao em có thể coi chuyện này nhẹ nhàng như thế.”

“Thế anh bảo em phải làm sao, không lẽ đánh chút mắt đen rồi tự tổ chức tang lễ sớm cho mình? Sớm muộn gì em cũng sẽ phải chết, Nash ạ. Không ai có thể thay đổi được điều đó. Nhưng em vẫn còn 6 ngày nữa và em không muốn dành những ngày cuối đời của mình suy

đoán xem mình sẽ chết như thế nào.”

Tôi ngồi dậy, cố gắng tìm lại cảm xúc của mình của 6 tháng trước, khi chúng tôi bắt đầu yêu nhau. Trước khi Nash nói dối tôi về lão Avari và Hơi thở của Quỷ, mặc dù cũng tại tôi nên anh ấy mới bị tiếp xúc với thứ chất độc hại đó. Hơn một tháng rưỡi qua, tôi ráng học cách tin tưởng anh trở lại, và phải đến khi thời gian của mình sắp hết tôi mới hiểu được rằng: Mọi thứ tốt đẹp trên đời không phải tự dưng mà có, ta cần phải nắm lấy thời cơ trước khi quá muộn.

“Sao nào?” - Nash nhú mày khi thấy tôi cứ ngồi nhìn anh chăm chăm - “Em có thể dẹp ngay mấy cái suy nghĩ vớ vẩn kiểu nếu bây giờ chúng ta chia tay thì thứ Năm tới sẽ dễ dàng hơn với anh...”

“Nash, nếu em biết có cách nào đó có thể khiến cho cái chết của em dễ dàng hơn đối với anh thì ngay từ đầu chúng ta đã không đến với nhau. Chỉ là... Em không muốn nghĩ về những việc mình sẽ không bao giờ có cơ hội được làm....” Tôi không thể lựa chọn cuộc đời mình sẽ kết thúc khi nào và như thế nào, nhưng tôi có thể chọn làm gì với quỹ thời gian còn lại của mình.

Tôi có thể làm được.

Tôi nắm lấy tay Nash và kéo anh dậy khỏi ghế. Tôi không kéo quá mạnh, chỉ là một kiểu dẫn dắt anh tới nơi cần đến. Đó là lên giường. Cùng với tôi. “Có một số việc em muốn làm, trước khi quá muộn.”

Tôi lùi lại ra phía sau, ngã người xuống **gối** và anh từ từ bò lên giường theo tôi, tim tôi đập mạnh đến nỗi tôi có thể nghe thấy tim mình đang đập.

“Đây là lý do em đóng cửa đây à?” Anh thì thầm hỏi, đồng thời cúi xuống hôn nhẹ lên má tôi.

“Cũng không phải là em định trước...” Tôi choàng tay ôm lấy cổ anh. Có phải tim anh ấy đang đập mạnh hơn cả tôi không?

“Em cũng tình quái thật.”

“Im nào...” Tôi kéo đầu anh xuống cho tới khi môi anh chạm vào môi tôi. Môi anh vừa ấm vừa mềm, và nó chỉ gọi lại cho tôi toàn những ký ức tốt đẹp đã có giữa anh và tôi - ưu điểm duy nhất của việc bị tà ma nhập vào là bạn sẽ chẳng nhớ gì về chuyện đã xảy ra khi đang xa rời cơ thể của mình. Vì thế tôi cũng dễ dàng bỏ qua cho việc làm trước kia của anh hơn, và **quyết**

định từ nay sẽ tin tưởng anh trở lại

Một việc mà trước giờ tôi vẫn chưa hoàn toàn làm được. **Nhưng sau khi biết mình chỉ còn 6 ngày để sống - rằng tôi sắp sửa mất đi cơ hội của mình - tôi thấy không còn gì để sợ nữa.** Tất nhiên là vẫn chưa đến mức gai góc như Sabine, nhưng rõ ràng là dũng cảm hơn rất nhiều. Và có một chút phấn khích.

Được ôm anh trong vòng tay như thế này khiến cho mọi ưu phiền của tôi như tan biến hết. Chưa bao giờ tôi cảm thấy được sống thật đến thế này.

Tôi sẽ làm chuyện đó. Tôi đã sẵn sàng, mà cái chính là cũng chẳng còn thời gian để không sẵn sàng nữa - trừ phi tôi muốn **chết đi mà vẫn còn trơ trẽn.** **Và trong số những việc tôi muốn được** làm trước khi chết, đây là việc duy nhất nằm trong tầm tay của tôi.

Môi của Nash trượt dần xuống cổ họng tôi và tôi nhắm mắt lại, cố gắng tập trung không để nỗi sợ hãi xâm lấn vào nỗi **đam** mê của mình. Tôi có rất nhiều thứ để sợ - những thứ đáng sợ **thực sự** - và chuyện này không nằm trong số đó. Tôi từ từ lần tay xuống dưới ngực anh và cởi dần từng cái cúc áo.

“Khoannn...!” - Nash lật người sang một bên và cúi xuống nhìn tôi đầy bối rối - “Em đang làm gì thế?”

“Em nghĩ anh thừa biết chuyện gì rồi...”

Anh nhúu mày. “Đây có phải là một bài kiểm tra không? Anh có nên hỏi màu chiếc xe đạp đầu tiên của em là gì không?”

Tôi bật cười phá lên. Sáu tuần trước, tôi đã từng dùng câu hỏi đó làm mật khẩu để đề phòng lão Avari nhập vào cơ thể Alec, một người bạn mới của tôi. “Chẳng có ai đang nhập vào em hết.” - Tôi ngược mắt lên nhìn anh từ dưới gối, để anh có thể đọc được sự thật trong mắt mình - “Chỉ là em đã sẵn sàng.”

“Tuần trước em vẫn còn chưa sẵn sàng. - Nash ngồi thẳng dậy, mặt có vẻ không vui - “Và điều duy nhất thay đổi là...”

“Điều duy nhất thay đổi là em sắp chết. Em không còn nhiều thời gian nữa, Nash ạ, và em muốn được làm chuyện này. Ngay bây giờ.” Trước khi bị nỗi lo lắng, hoặc nỗi sợ hãi lấn át hoàn toàn hoặc bắt đầu cảm thấy xấu hổ vì **tôi** lại là người phải thuyết phục **anh** làm chuyện đó.

“Bố em đang ở phòng bên cạnh mà.”

“Thế thì hãy đến nhà anh.”

Anh chậm rãi lắc đầu. “Mẹ anh hôm nay ở nhà.”

Tôi nhún vai. “Vậy thì đi ra hồ “

“Kaylee...” - Nash thở dài cái thượt rồi quay sang nhìn tôi đầy tiếc nuối - “Em biết là anh cũng muốn mà, nhưng...”

Tôi ngồi thẳng dậy, và có thể cảm nhận hai má đang đỏ ửng lên vì ngượng. Anh ấy đang từ chối tôi? Sau biết bao lần gợi ý, đề nghị và thậm chí là cả ép buộc? “Nhưng sao?” Tôi sáng giọng **hỏi**.

“Không phải như thế này. Em không hề thực sự muốn điều đó. Em chỉ đang muốn trốn tránh để không phải nghĩ về ngày thứ Năm tới. Chứ thực tâm đây không phải là thứ em muốn, và...”

“Đừng nói với em là em muốn gì!” Tôi gắt lên, nhưng anh chỉ nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi, để tôi phải quay sang nhìn vào mắt anh và đọc được nỗi tiếc nuối thực sự trong đó.

“... và anh đã từng thề với em là anh sẽ tôn trọng mọi quyết định của em. Anh quá hiểu em để biết khi nào em muốn dừng lại, kể cả nếu em không nói cho anh biết. Vì thế, đừng biến anh thành kẻ nói dối một lần nữa, Kaylee ạ. Một lần đã là quá đủ.”

Đáng tiếc, anh ấy nói đúng.

“OK, em hiểu ý anh. Nhưng chuyện gì rồi cũng sẽ thay đổi chứ.” - Tôi hít một hơi thật sâu rồi nhìn thẳng vào mắt anh, âm thầm cầu xin anh hãy hiểu cho mình - “Mọi thứ đã thay đổi Nash ạ. Em thực sự muốn có anh. Và anh cũng muốn có em. Anh luôn muốn làm chuyện này từ nhiều tháng nay rồi, và giờ chúng ta chỉ còn 6 ngày để thực hiện điều đó, trước khi cả hai đánh mất cơ hội của mình.”

Anh nhắm mắt lại, ngăn không cho tôi nhìn thấy những cảm xúc mà anh không thể dùng được. Cuối cùng, anh mở mắt ra và tôi có thể thấy anh đang phải rất cố gắng để giấu đi cảm xúc thực sự của mình. “Sao tự dưng lại thành em cầu xin anh chuyện đó thế này?” Anh nhoẻn miệng cười và nháy mắt trêu tôi, làm tôi không nhịn được cười.

“Anh sẽ không chịu để cho em toại nguyện đúng không?”

Nụ cười trên môi Nash nhạt dần. “Đừng lấy cái chết ra để đùa nữa, Kaylee. Chuyện này đã đủ khó khăn lắm rồi.”

“Người ta vẫn nói sự hài hước là cách phòng ngự tốt nhất.”

“Phải nói là tấn công là cách phòng ngự tốt nhất mới đúng. Nhưng em không thể tấn công cái chết. Mặc dù đôi lúc anh ta cũng đáng ghét thật...” Ý chỉ anh Tod đây mà. Mặc dù công bằng mà nói anh Nash cũng nhiều lần cố tình chọc tức anh Tod cơ.

“Sao cũng được. Nếu đó là điều ước trước khi chết của em thì sao?” Tôi ngả người lại xuống gối, hy vọng có thể dụ dỗ được anh.

“Anh là điều ước trước khi chết của em ư hả?” Anh nằm xuống bên cạnh tôi và tôi hơi nhấc đầu lên để anh có thể luồn tay qua cho tôi gối.

“Ừm... cũng không hẳn. Điều ước của em là sẽ không phải chết. Nhưng anh xếp thứ hai, ngay sau đó. Anh thấy sao?”

Ngón tay anh trượt dọc theo bàn tay tôi, và anh cúi xuống thì thầm nói. “Anh thấy...

Một tiếng cọt kẹt vang lên và tôi ngẩng đầu lên thấy anh Tod đang ngồi ghế, lưng quay lại về phía chúng tôi. Đây có lẽ là lần xuất hiện lịch sự nhất của anh giành cho Nash và tôi. Mặc dù khả thất vọng trước sự gián đoạn này nhưng một phần nhỏ trong tôi lại cảm thấy nhẹ nhõm. Thực sự tôi cũng chẳng biết nên phải hiểu cảm xúc của mình bây giờ như thế nào nữa.

“Hy vọng là anh đã làm gián đoạn chuyện gì đó.” Anh chàng thần chết quay người lại nhìn chúng tôi. Anh Nash ngồi bật dậy, hai má đỏ bừng lên.

“ĐI RA!” Anh gầm lên.

Anh Tod đảo tròn hai mắt. “Anh đã hứa với Kaylee một chuyện. Và như mọi lần, anh chỉ làm người đưa tin thôi.”

“Chuyện gì thế anh Tod?” Tôi nắm lấy tay anh Nash chặn lại, trước khi anh có thể nói thêm điều gì.

“Mẹ anh đang ở trong bếp cố gắng thuyết phục bố em không làm chuyện gì đó ngu ngốc. Có vẻ như mẹ sẽ phải cần tới sự trợ giúp của em!”

Chương 5

“LUÔN CÓ NGOẠI LỆ, Harmony ạ.” Bố tôi nói, sự đau đớn trong giọng nói của bố gần như đã lấy đi hơi thở của tôi. Tôi đã hoảng sợ, giận dữ và nổi loạn trước cái chết. Trong khi bố vẫn nhất quyết không chịu chấp nhận sự thật vì mất mát này là quá lớn đối với bố.

Đến bản thân tôi còn thấy khó chấp nhận nữa là bố.

Tôi rón rén đi ra hành lang, cảm giác như đứt từng khúc ruột khi thấy khuôn mặt khắc khổ của bố. Nếu biết tôi đang ở đây, chắc hẳn họ sẽ ngừng nói chuyện ngay, và tôi sẽ mất đi cơ hội lắng nghe tâm sự thực sự của bố.

“Anh Aiden.” - Giọng cô Harmony nhỏ tới mức tôi phải căng hết cả tai mới nghe được - “Em rất tiếc. Ước gì em có thể nói em hiểu cảm giác bây giờ của anh. Nhưng em thậm chí còn không được báo một lời nào về Tod.”

“Không có gì phải tiếc cả.” - Bố tôi nghiêm giọng lại, mặt đầy quyết tâm - “Chắc hẳn phải có cách để thoát khỏi chuyện này, và anh sẽ tìm ra nó.”

Từ ngoài phòng khách, tôi âm thầm ngó vào trong bếp, lúc cô Harmony khẽ nhích ghế lại gần bố tôi. Họ đang ngồi ở bàn ăn, lưng quay lại phía tôi, và tôi có thể nhìn thấy từ vai họ trở lên, qua bức tường nửa ngăn cách giữa hai phòng.

“Anh Aiden, anh không thể làm gì để thay đổi điều đó đâu.” - Cô vòng tay ôm lấy bố và ngả đầu vào vai bố. Tôi gần như đã phải nín thở mới có thể nghe nốt những lời còn lại của cô - “Không lẽ anh định bỏ lỡ quãng thời gian còn lại với con gái mình để đuổi theo những câu trả lời không hề tồn tại à?”

“Anh không muốn bỏ lỡ chuyện gì. Và anh cũng không muốn Kaylee phải bỏ lỡ bất cứ điều gì. Đó chính là lý do. Anh đã quá ngu ngốc, Harmony ạ. Anh đã bỏ phí 13 năm trưởng thành của Kay khi chấp nhận gửi con bé cho anh trai mình nuôi, chỉ vì quá đau đớn mỗi khi nhìn thấy con bé là thấy hình ảnh của vợ anh trong đó. Anh mới đoàn tụ với Kaylee được 6 tháng, và giờ họ lại đòi mang con bé đi. 6 tháng là quá ngắn ngủi!”

“Không ai mang con bé đi cả.” - cô Harmony nhẹ nhàng giải thích - “Thời gian của con bé đã hết. Chuyện đó xảy ra với tất cả mọi người.”

“Nếu là em, em sẽ làm gì?” - Bố tôi khẽ đẩy cô ra và hỏi - “Nếu em biết Nash sắp phải chết, liệu em có ngừng cố gắng ngăn chặn chuyện đó xảy ra không? Liệu em có chịu từ bỏ thằng bé

không?”

“Em...”

“Không quan trọng cô ấy sẽ làm gì.” Tôi đi vào trong bếp và anh Tod hiện ra bên cạnh tôi. Kể đó tôi nghe thấy tiếng bước chân của anh Nash đang tiến tới chỗ chúng tôi, mặc dù tôi đã yêu cầu hai anh em ở yên trong phòng.

Cô Harmony và bố đứng dậy, quay ra đối diện với chúng tôi. Nhưng cả hai người đều quá giỏi che giấu cảm xúc của mình nên tôi không thể đọc được gì trong mắt họ. Tôi sẽ không bao giờ có thể đạt tới trình độ của họ, bởi tôi chẳng còn mấy thời gian để hoàn thiện bản thân.

“Bố, đừng làm vậy mà.” - Tôi mở miệng cầu xin - “Bố không thể thay đổi chuyện này, và bố sẽ chỉ càng khiến bản thân bị nguy hiểm mà thôi. Không lẽ bố muốn con phải sống 6 ngày cuối đời của **mình** trong nơm nớp lo sợ rằng cả bố và con sẽ chết vào thứ Năm tới?”

“Bố không muốn con lo lắng về bất cứ chuyện gì hết.” - Bố giơ tay lên ôm **mái** đầu vẫn chưa hề có một sợi tóc bạc nào, mặc dù đã qua tuổi 100 được vài chục năm rồi - “Bố muốn con học xong trung học, không về **nhà** đúng giờ và tiếp tục cho bố lý do để tống cổ hai anh em nhà Hudson ra khỏi nhà...Bố muốn con có một cuộc đời bình thường. Và thật dài.”

Tôi mím chặt môi lại để khỏi bật khóc, lúc bố đẩy ghế, bước tới chỗ tôi đang đứng. “Chuyện đó sẽ không xảy ra đâu. Và con sẽ không thể vui vẻ sống nốt quãng thời gian còn lại của mình nếu cứ phải thấp thỏm lo sợ rằng bố có thể sẽ bị chết vì cứ cố **thay** đổi cái điều không thể.”

“Kaylee...” Bố chìa tay ra nhưng tôi lùi lại ra đằng sau và khoanh hai tay lại trước ngực.

“Bố hứa với con đi đã. Hứa với con là bố sẽ để mặc chuyện này.”

“Con biết là bố không thể mà....”

“Bố hứa đi!” Tôi khẳng khẳng nói và hai vai của bố rũ xuống đầy đau đớn và bất lực.

“Thôi được. Bố hứa!” Cuối cùng bố nói, và tôi để im cho bố ôm mình vào lòng.

Tôi cảm nhận được trái tim bố đang đập rất mạnh và tôi có thể dám chắc hai điều: Tôi sắp

phải chết và bố tôi đang nói dối.

TÔI LẠI GÕ CỬA thêm lần nữa - nhà này không hề có chuông - rồi quay đầu quan sát những ngôi nhà cũ kỹ, xuống cấp một cách trầm trọng quanh đó. So với những người dân ở đây, khu nhà tôi vẫn còn tốt chán, và tôi không có điều gì phải phàn nàn về nó.

Đợi một lúc cuối cùng cũng có người ra mở cửa và Sabine nhướn một bên lông mày lên nhìn tôi, tay vẫn đang nắm lấy núm cửa. “Mặt cô trông khiếp thế.”

“Ước gì tôi có thể nói điều tương tự với chị.” Cả đêm qua tôi gần như thức trắng - thành thực mà nói tôi cảm thấy có tội khi lãng phí thời gian vào việc ngủ - và tôi đã phải trả giá bằng một cơ thể mệt mỏi với làn da tái nhợt, và đôi mắt thâm quầng. Trong khi Sabine chỉ cần ngủ 4 tiếng một ngày, còn lại là đi loăng quăng, lượn lờ trong các giấc mơ của người khác, và mặt lúc nào cũng phờ phớt. Đó là điều khiến tôi luôn khâm phục và đố kị với chị ta.

“Không lẽ cô tới đây thừa nhận thất bại và ngoan ngoãn trả bạn trai lại cho tôi, như bản tính bean sidhe lương thiện vốn có của mình?”

Mặc dù lúc ở nhà tôi đã chuẩn bị sẵn tinh thần là chị ta sẽ chẳng nói được lời gì tử tế với mình rồi, nhưng tôi vẫn tức, và phải kiềm chế lắm mới không nổi xung lên. “Thực ra tôi đến để nhờ chị một việc.”

Sabine quay lưng đi thẳng vào trong căn nhà tối om, để mặc tôi tự đẩy cửa bước vào.

“Mẹ nuôi chị có nhà không?” Tôi đi theo Sabine vào trong căn phòng khách tồi tàn, cũ kỹ.

“Hiếm lắm. Bà ấy hầu như ở nhà bạn trai là chính. Chỉ về nhà khi đến ngày lĩnh tiền trợ cấp.”

“Vậy là chị phải ở nhà một mình ỷ hả?”

Sabine chống hai tay lên hông. “Tôi là Ác mộng mà, Kaylee. Ai dám đột nhập vào đây chỉ có nhận lại được các cơn ác mộng thôi.” - Nói rồi chị ta ghé mông ngồi xuống tay ghế sofa - “Hơn nữa tôi tới đây đâu phải để tìm kiếm một gia đình. Tôi tới đây là vì trường Eastlake.” - Cô nàng *mara* này đã dùng nỗi sợ hãi để lọt vào gia đình này, chỉ vì muốn ở gần anh Nash. Và làm cho tôi phát điên - “Giờ nếu cô chịu từ bỏ và trả lại phần thưởng...”

“Anh Nash không phải...” - nhưng trước khi tôi kịp nói bạn trai mình không phải là phần thưởng để tranh giành thì nghe thấy có tiếng gầm gừ ở sau lưng, làm tóc gáy tôi dựng hết cả lên. Tôi quay đầu lại và thấy con chó của Sabine, cùng loài với Styx nhà tôi đang gườm gườm nhìn tôi trước cửa bếp, trong tư thế sẵn sàng lao vào tấn công bất cứ lúc nào. Bình thường một cục bông nhỏ xíu như thế kia sẽ chẳng thể làm hại được ai nhưng do có một nửa dòng máu của Cối Âm nên hàm răng sắc nhọn của chúng hoàn toàn có thể bẻ gãy các khớp xương của con người trong nháy mắt.

“Tên nó là gì ý nhỉ?” Tôi hỏi, không dám cử động cho tới khi Sabine ngăn quỹ con này lại.

“Cujo.”

Đúng rồi, là Cujo. “Chị có biết tại sao trông Cujo cứ như đang muốn cắn nát mặt tôi thế không?”

“Có lẽ bởi nó muốn cắn nát mặt cô thật.”

“Chị cũng biết nói đùa ghê. Chị bảo nó ra chỗ khác được không?”

Nụ cười thỏa mãn của chị ta chà sát toàn bộ dây thần kinh trong người tôi như tiếng móng tay cào lên bảng. “Chỉ vì tôi tò mò thôi đấy nhé. Mà tôi quái gì tôi phải giúp cô trong khi cô liên tục từ chối thứ duy nhất mà tôi muốn?” Sabine búng ngón tay một cái và Cujo lon ton chạy theo cô chủ vào trong bếp, nơi chị ta mở tủ lạnh lấy một miếng bánh kẹp thịt và vút xuống sàn, lớp vỏ ni-lông bọc bên ngoài vẫn còn nguyên. Cujo lao vội tới ăn ngấu nghiến, như thể chưa nhìn thấy thịt bao giờ, mặc dù trông nó không có vẻ gì là bị bỏ đói lâu ngày.

Tôi đứng ở cửa phòng bếp, không biết có nên tự kéo ghế ngồi xuống không, hay cứ đợi chị ta mời rồi hẵng ngồi. Nhưng có được một lời mời của Sabine còn khó hơn lên gò. “Bởi vì...” - Tôi ngập ngừng nói, trong khi chị ta đứng đĩnh mở tủ lạnh lấy một lon soda - “Bởi vì tôi chỉ còn sống được 5 ngày nữa và dù muốn hay không muốn thì chị cũng sẽ là người anh Nash tìm tới để chia sẻ nỗi buồn của mình. Vì thế có thể gọi là tôi đang giúp chị thì đúng hơn.” - Nếu như cái chết của tôi làm lợi được cho ai thì đó là Sabine - “Đồng nghĩa với việc chị nợ tôi một việc. Và xét tình hình hiện tại thì tôi sẽ phải yêu cầu chị trả trước.”

Sabine bật nắp lon soda và nhìn chăm chăm về phía tôi. “Cô sắp chết? Thật ý hả?”

“Vào ngày thứ Năm tới.” Mới đầu, cứ nhắc tới chuyện này là tôi lại cảm thấy nôn nao, khó chịu. Nhưng sau một ngày suy nghĩ về nó không dưới bốn nghìn lần, nỗi hoảng sợ và sự phũ

nhận ban đầu đã dần nhường chỗ cho sự chấp nhận xa vời và trống rỗng. Giờ nghĩ về cái chết của bản thân đối với tôi giống như nghĩ về số phận của Trái Đất sau khi bị nuốt chửng bởi Mặt Trời.

“Cô nói dối.” Sabine bật cười, ngửa cổ tu soda ừng ực rồi đi qua mặt tôi, quay trở vào phòng khách.

Tôi đi theo chị ta và ngồi xuống mép cái ghế bành cũ kỹ xấu xí màu nâu gần đó. “Tại sao tôi lại phải nói dối chị làm gì?”

Chị ta nhún vai và đặt lon soda xuống bàn. “Thói quen chẳng? Cô đâu phải là người dám nói thật.”

Tôi cũng muốn cãi lại lắm nhưng lại không biết phải tranh luận với chị ta như thế nào. Bởi những lời nói dối của tôi vẫn thường chứa một nửa sự thật và luôn nhằm mục đích giúp đỡ người khác. Trong khi những lời nói thật tới mức trần trụi của Sabine chỉ là để làm tổn thương người khác hoặc đơn giản là mua vui cho chính mình.

“Tôi không hề nói dối.” - Tôi cần rằng đưa ra lời đề nghị mà bản thân không hề muốn chút nào - “Cứ đọc suy nghĩ của tôi sẽ thấy.”

Sabine ngồi bật dậy, đôi mắt đen sáng bùng lên đầy thích thú. “Thật á?”

Tất nhiên là không rồi! Tôi rùng mình, cố gắng nuốt ngược nỗi sợ hãi vào bên trong. “Nếu đó là cái giá để chị chịu tin tôi.”

Chị ta nhún vai. “Chỉ riêng lời đề nghị ấy cũng đủ khiến tôi tin rồi. Nhưng cô nói rồi phải giữ lấy lời.” - Chị ta bước rất nhanh về phía tôi và theo bản năng toàn thân tôi co rúm lại, lúc chị ta quỳ xuống trước mặt - “Cô biết là tôi phải chạm vào cô đúng không? Càng tiếp xúc gần gũi bao nhiêu thì càng dễ cho việc đọc bấy nhiêu.”

“Đây!” Tôi chìa tay ra và Sabine đan các ngón tay của mình vào tay tôi, như cái cách chị ta đã làm với anh Nash hôm tôi và anh Tod lên vào phòng rình trộm hai người họ. Hôm đó trông họ rất thân mật. Thoải mái. Và tôi tự hỏi không hiểu người khác nhìn vào trông chúng tôi bây giờ có giống như thế không.

Tôi đang định nhắm mắt lại thì thấy Sabine lắc đầu và hơi nhoài người về phía tôi, như để nhìn được rõ hơn nỗi sợ hãi của tôi. Bàn tay chị ta khô và ấm, cái nắm tay cũng rất chặt. Màu mắt của Sabine chuyển dần sang màu đen thẫm và cả căn phòng dường như mờ dần đi xung

quanh chúng tôi.

Một cơn sóng lớn của sự sợ hãi bỗng từ đâu ập tới như muốn nuốt chửng lấy tôi. cảm giác này thật khó chịu, giống như đang bị một bầy tà ma khát máu nhìn chòng chọc vào mà không chạy đi đâu được.

Và rồi đột nhiên tôi không thể nghĩ tới điều gì khác ngoài cái chết sắp tới của mình. Liệu nó có đau đớn không? Liệu tôi có bị chảy máu không? Liệu có ai khác nhìn thấy tôi chết không? Liệu tôi có nhìn thấy họ khóc không?

Liệu tôi có chết một mình trong cô độc không?

Việc không tìm được câu trả lời con tôi tệ hơn cả chính những câu hỏi. Nhưng tất cả vụt biến mất ngay khi Sabine thả tay tôi ra. Chị ta hoàn toàn có thể nắm lấy nó lâu hơn nữa, nhưng đã không làm vậy.

“Ôi, đúng là cô sắp chết thật.” - Sabine trông có vẻ sốc - “Và cô đang rất sợ hãi.”

“Tôi hỏi chị có ai biết mình sắp chết mà không sợ không?”

Cô nàng *mara* cau mặt, hai mắt lại tối sầm lại. “Nhưng trước đó, cô dự định sẽ ngủ với anh Nash, và cô đang lo sợ sẽ không làm tốt chuyện đó.”

Thôi chết! Tôi có thể cảm nhận được hai má của mình đang đỏ bừng vì ngượng. “Hãy giữ kín chuyện đó giữa hai chúng ta, ok?”

Lông mày chị ta nhướn lên. “Và đó là việc cô muốn nhờ tôi đấy à?”

Tôi nhăn mặt. “Không!”

“Thế thì tôi không hứa trước. Ngoài ra cũng nói để cô biết, lần đầu tiên chẳng bao giờ tốt cả.” - Tôi đứng bật dậy, đầu gần như muốn bốc khói. Tại sao chị ta cứ thích lấy nỗi sợ hãi của người khác ra để làm trò cười thế nhỉ? Nhưng Sabine đã kéo tôi ngồi lại xuống ghế, trước khi tôi có thể bỏ đi - “Có thể cô không có kinh nghiệm nhưng anh ấy sẽ không để ý. Bởi vì anh ấy là con trai mà, dù thế nào cũng là tốt hết. Và bởi vì anh ấy yêu cô.” Chị ta miễn cưỡng nói thêm, giọng đầy cay đắng.

Tôi chớp chớp mắt, cố gắng kìm nén để không bật khóc vì tức giận. Sao đến một người sắp chết mà chị ta vẫn không buông tha cơ chứ?

“Cô biết là tôi không thể để điều đó xảy ra mà. Cô không thể ngủ với anh ấy được, Kaylee ạ. Cô cần phải chia tay với anh ấy.”

Tôi đảo tròn hai mắt. “Tại sao chị nghĩ là tôi sẽ chịu giao anh ấy lại cho chị bây giờ?”

Sabine nhìn tôi như thể câu trả lời đã quá rõ ràng, không cần phải hỏi. “Bởi vì anh ấy yêu cô và cô sắp chết. Nếu giờ không chia **tay với anh ấy, cô sẽ trở thành mối tình khắc cốt ghi tâm của anh** ấy mất. Thử hỏi làm sao tôi có thể cạnh tranh nổi với một con ma?”

“Tôi chẳng quan tâm chị định cạnh tranh kiểu gì!” Có không nhỉ? Chắc cũng một chút xúu... Gì thì gì, tôi vẫn mong anh Nash được hạnh phúc sau khi tôi chết. Tôi muốn anh có thể vui vẻ sống tiếp. Nhưng không phải vì thế mà tôi sẵn sàng làm tổn thương tới anh ấy bây giờ.

“Thôi được, vậy thì hãy nghĩ cho anh ấy. Có thể giờ Nash chưa nhìn thấy được điều đó nhưng làm như thế chính là cô đang giúp anh ấy. Để anh ấy có thể tiếp tục sống.”

“Tôi đã nói không là không mà, Sabine.”

“Có phải vì sex không? Không ai nên chết khi vẫn còn trinh cả. Riêng điểm này thì tôi đồng ý với cô. Nhưng đâu phải chỉ anh Nash mới làm được chuyện đó. Tôi có thể gọi một cú điện thoại nhờ ai đấy giúp cô. Trước tiên hãy chia tay với anh Nash đã...”

Tôi tức nghẹn họng, không biết nên chửi chị ta điều gì trước tiên. Cuối cùng tôi quyết định lờ đi như không nghe thấy những lời vừa rồi, và chỉ tập trung vào việc mình đang cần nhờ chị ta.

“Sabine. Tôi cũng muốn ngồi tán gẫu với chị lắm, nhưng tôi không còn nhiều thời gian, và tôi thực sự cần chị giúp một việc.”

“Chứ không phải định tới học hỏi kinh nghiệm giường chiếu của tôi à?”

“Tôi muốn nhờ chị tìm hiểu xem nguồn gốc thực sự của thầy Beck.”

Sabine lại nhấp thêm một ngụm soda nữa, mà không buồn hỏi tôi xem có muốn gì không. “Tại sao?”

“Bởi vì tôi đã tới thăm Danica Sussman ở bệnh viện và cậu ấy thừa nhận đứa bé không phải con của Max. Và cô y tá nói vụ sảy thai vừa rồi xém chút nữa đã lấy mạng của cậu ấy, một điều rất hiếm khi gặp ở người mới mang thai.”

“Ôi, cô cũng thừa thời gian nhỉ?” - Sabine nhướn lông mày nhìn tôi đầy ngưỡng mộ - “Chắc từ nay tôi phải gọi cô là nữ thám tử học đường Veronica Mars mất thôi, chỉ có điều trong phim chị ta không chết sớm như cô.” Tôi nghiêng chặt răng lại, quyết kiềm chế cho đến khi chị ta chịu nhận lời giúp mình mới thôi.

“Vì thế tôi nghĩ có khi giả thuyết của chị là đúng. Có khi thầy Beck là bố của đứa bé thật. Nếu thầy ấy không phải là con người thì hiển nhiên đứa bé cũng không hoàn toàn là con người, đúng không? Như thế mới lý giải được tại sao vụ sảy thai đó lại nghiêm trọng đến như vậy. Chị có nghĩ thế không?”

“Có thể.” - Sabine đặt lon nước xuống mặt bàn rồi khoanh hai tay lại trước ngực - “Nhưng hy vọng không phải vì những gì tôi nói vào bữa trưa hôm trước. Bởi vì đó chỉ là một trong rất nhiều giả thuyết mà tôi nghĩ ra để giết thời gian, bởi vì chẳng có ai chơi cùng.” - Nếu chị ta chịu kiểm soát bản thân thì đâu đến nỗi - “Có muốn nghe giả thiết của tôi về Tod không? Đảm bảo cô sẽ thích...”

“Không!” - Tôi lắc đầu quầy quậy, quyết không để cho chị ta làm cho phân tâm - “Tôi không muốn nghe thêm bất kỳ giả thuyết nào của chị nữa. Tôi chỉ cần chị tập trung vào một giả thiết này thôi. Cứ coi như là giúp một người bạn sắp chết đi, được không?”

Sabine nhìn tôi đầy tò mò. “Tại sao cô lại quan tâm? Đẳng nào thì mấy ngày nữa cô cũng chết rồi. Không lẽ cô định dành mấy ngày còn lại của đời mình truy tìm bố đứa con đã mất của Danica Sussman? Có phải cô đang cố tìm lấy cái cớ để khỏi phải đối mặt với cái hiện thực mà bản thân chưa sẵn sàng chấp nhận không?” - Sabine ngừng lại và mỉm cười đầy mỉa mai - “Ừầy, công nhận là trực giác của tôi quá giỏi. Thậm chí không cần đọc nỗi sợ hãi của cô cũng tự suy luận ra được!”

Tôi thở dài. “Tôi thừa nhận là chị đoán đúng. Đối ngược lại là chị, đột nhiên phát hiện ra mình chỉ còn chưa đầy 1 tuần nữa để sống, liệu chị có muốn tìm việc gì đó để làm, để không phải nghĩ về nó không?”

“Tất nhiên rồi. Nhưng tôi sẽ tìm nó trên giường của anh Nash, chứ không phải trong bụng của Danica.”

Rồi như sức hiểu ra điều gì đó, mắt chị ta sáng bừng lên. “Cô đã thử rồi đúng không?” - Và nụ cười bắt đầu nở rộng trên môi Sabine, khi thấy tôi không trả lời - “Anh Nash đã từ chối cô ý hả? Ủầy, thật không ngờ đấy! Quá hay....”

“Anh ấy không hề từ chối tôi. Chúng tôi đã bị phá ngang.” Tôi khẳng khẳng nói, và như mọi lần, Sabine lại tự suy diễn theo chiều hướng có lợi cho bản thân, trong cuộc cạnh tranh mà chị ta đã vạch ra từ trước cả khi gặp tôi.

“Và sau đó anh ấy không hề có ý định tiếp tục công việc đang dang dở đúng không? Mà cô cũng đừng suy nghĩ quá nhiều. Không nhất thiết là vì cô không biết bản thân đang làm gì đâu...”

“OK, nghe này...” - Tôi nhòai hắt người ra phía trước, nhìn thẳng vào mắt Sabine, mặc dù cảm giác ấy không hề dễ chịu gì. - “Tôi hiểu là chị rất muốn có anh Nash. Và tôi rất ghét phải thừa nhận điều này, nhưng rất có thể chỉ vài ngày nữa thôi, anh ấy sẽ hoàn toàn là của chị. Tôi có thể làm cho điều đó trở nên dễ dàng hơn. Hoặc là rất rất khó đối với chị.”

Hai mắt Sabine tối sầm lại. “Cô đang đe dọa tôi đấy à?”

Tôi nhún vai. “Đúng đấy!”

“Đáng ra tôi phải thấy tức giận, nhưng chẳng hiểu sao lại thấy buồn cười.” Chị ta nhếch miệng nói, giọng đầy mỉa mai.

“Tôi nói nghiêm túc đấy. Nếu chị không để tôi và anh Nash được yên trong 5 ngày tới, tôi thề sẽ quay về phá hai người cho đến cùng và khi đó chị sẽ biết thế nào là cạnh tranh với một con ma thực sự. Lời đe dọa đó liệu đã đủ sợ chưa?”

Nụ cười trên môi Sabine tắt ngúm và chị ta nghiêm túc gật đầu. “Cũng không tồi. Thế tôi sẽ nhận được gì nếu tôi để cho cô...có được anh ý?”

“Một thỏa thuận đình chiến. Tôi hứa sẽ không can thiệp vào mối quan hệ của hai người sau khi chết, nếu chị đồng ý từ nay đến lúc đó không can thiệp vào mối quan hệ của chúng tôi.”

“Nhưng tôi muốn có anh ý bây giờ.”

Tôi nhún vai. “Còn tôi muốn được sống. Xem ra ông trời đã đảo **nhằm** danh sách điều ước của chúng ta mất rồi. Sao, quyết định của chị thế nào? Đình chiến bây giờ, và nhận lời chúc phúc của tôi sau khi tôi chết hay là sao?” Tôi cử nghĩ đến chết mình cũng sẽ không bao giờ thốt ra được những lời này, vậy mà nói ra xong tôi lại thấy thật thanh thản. Bởi vì sự thật là sau khi chết, anh Nash sẽ cần có Sabine. Việc cai nghiện vốn đã không hề dễ dàng gì với anh ấy, lại cộng thêm nỗi đau khi mất tôi, e rằng một mình anh Nash sẽ không vượt qua nổi. Chỉ có Sabine mới giúp anh giữ được tỉnh táo.

Sabine chớp chớp mắt, ra chiều suy nghĩ thiệt hơn. Chị ta thừa hiểu lời đề ngợi của tôi có nghĩa là gì - anh Nash sẽ chấp nhận để cho bản thân sống hạnh phúc với chị ta nếu biết rằng tôi sẽ không phản đối. “Thôi được.” – Cuối cùng chị ta nói “**Nhưng tôi cứ nghĩ mình sẽ phải nhận được hơn thế cơ.**”

Điều đáng sợ là tôi đã tin lời chị ta. “Chị muốn nghĩ sao cũng được, còn giờ thì tôi muốn chị tìm hiểu về thầy Beck.”

Đột nhiên ánh mắt Sabine nhìn tôi đầy nghi ngờ. “Cô có chắc chuyện này không liên quan gì tới tình cảm cá nhân không thể? Tôi biết cô đang không muốn phải chết đi làm con ma trinh tiết và anh Nash xem ra cũng không mấy hứng thú với cô, nên có khi nào cô đang tìm một người khác thay thế? Nếu vậy thì tôi phải ngả mũ kính phục cô thật đấy. Thầy Beck của cô mới chỉ nhìn thôi đã thấy ngon rồi, kể cả nếu trong người không có một nỗi sợ hãi nào với thế giới này. Nhưng sao cô không thử tìm một ai đó gần nhà hơn...”

“Kính quá đi, Sabine. Tôi chả bao giờ có ý định ngủ với thầy Beck hết!” - Tôi rùng mình trước ý nghĩ vừa rồi của cô nàng **mara**. - “Và nói cho chị biết, anh Nash cực kỳ có hứng thú là đằng khác.”

“Thế tại sao hai người vẫn chưa làm chuyện đó...?”

“Đó không phải là việc của chị.” Tôi đứng dậy đi về.

Sabine nhún vai và nhìn mặt căng cứng lúc này của chị ta tôi **chỉ muốn giờ tay tát cho một cái. “Anh ấy sẽ nói cho tôi biết sau** khi cô chết thôi. Tôi có thể đợi thêm vài ngày nữa.”

“Chị có tim không thể hả Sabine?” Tôi mở cửa bước ra ngoài.

“Làm gì còn nữa. Tôi đã trao nó cho Nash trước cả khi anh ấy gặp cô rồi.” - Chị ta không giấu nỗi sợ đau đớn trong giọng nói của mình, nhưng không hiểu sao nó chẳng hề khiến tôi động lòng một tẹo nào. Như chị ta đã nói, tôi sẽ biến mất trong vài ngày nữa, và chị ta có thể đợi tới khi đó để giành lại thứ mà tôi bỏ lại phía sau.

“Hãy tìm hiểu xem thầy Beck là ai và nhớ đừng có để thầy ý phát hiện ra chị không phải con người đấy. Chị có thể tìm cách nào để chạm vào người thầy Beck và nhìn sâu hơn vào nỗi sợ hãi của thầy ý không?” Nhờ vào cái vòng tay được tết từ sợi cây **dissimulatus - để ngăn không cho các tà ma bên Cõi Âm lần ra** chúng tôi - thầy Beck sẽ không bao giờ biết được thân phận thực sự của bọn tôi, trừ phi tự bọn tôi làm lộ ra.

“Nếu giả thiết của tôi là đúng, thì chạm vào hắn có khó gì.” Sabine ngả người ra ghế, không hề có ý định đứng dậy tiễn khách.

“Ừ, nếu là chị thì dễ rồi.”

Chị ta lại nhướn mày lên nhìn tôi thách thức. “Cô coi tôi là đứa con gái lẳng nhăng đấy hả?”

“Không phải.” - Tôi thở dài - “Tôi biết chị chỉ trung thành với mình anh Nash thôi, ít nhất là trong tim.” Và khi tôi không còn nữa, sự trung thành ấy có lẽ sẽ xuất phát từ cả hai phía.

“Sabine!” - Tôi nghiêm giọng cảnh cáo - “Tôi biết sau khi tôi chết, người ở bên cạnh anh Nash sẽ là chị. Nhưng chừng nào cơ thể tôi còn chưa nguội lạnh và yên vị dưới lòng đất thì chị đừng có nghĩ tới chuyện chạm vào người anh ấy!”

Chương 6

SÁNG CHỦ NHẬT, tôi tỉnh dậy và thấy chỉ có một mình ở nhà. Bố để lại tờ giấy nhắn trên cánh cửa tủ lạnh, nói rằng sẽ về nhà ăn tối. Ngoài ra không giải thích gì thêm. Nhưng tôi biết bố đang làm gì. Bố đang tìm cách cứu mạng cho tôi. Và tôi cũng biết nếu tìm ra, bố sẽ chấp nhận đánh đổi tất cả để đạt được điều đó, không cần biết cái giá phải trả là gì, thậm chí là ai.

Nhưng hậu quả mà tôi phải hứng chịu đã quá rõ ràng. Tại sao bố tôi cứ luôn thể hiện tình yêu của mình với con gái bằng cách biến mất thế nhỉ?

Tôi xoi nguyên một hộp kem Phish Food cho bữa sáng - tại sao phải lo xem lượng calo hấp thụ vào cơ thể là bao nhiêu khi mà tôi sẽ chẳng còn sống đủ lâu để lãnh hậu quả về thói quen ăn uống bừa bãi đó? - rồi đi tắm và thay sang bộ quần áo ở nhà yêu thích của mình. Sau hơn 30 phút ngồi trước màn hình vô tuyến, bật qua bật lại mấy chương trình TV nhàm chán, tôi quyết định gọi điện thoại buôn chuyện với Emma nhưng chợt nhớ ra là cậu ấy đang đi làm. Trước khi tôi kịp cất điện thoại vào trong túi thì tiếng chuông điện thoại quen thuộc của anh Nash kêu lên.

Tôi mỉm cười và bấm nút nghe.

“Chào em.” - Giọng anh Nash có vẻ như vừa ngủ dậy - “Em có bận gì không?”

“Em cũng chưa có lịch gì từ giờ đến một lúc nào đó thứ Năm tới. Sao, anh có kế hoạch gì à?”

“Tùy em chọn. Ăn trưa? Xem phim? Thậm chí là nhảy dù? Chỉ cần em thích, cái gì anh cũng chiều.”

Tôi ngập ngừng một lát rồi nói. “Bố em đi vắng rồi. Anh có thể qua nhà em....”

Phía đầu dây bên kia im lặng, còn tôi thì như muốn ngừng thở vì lo lắng. Cả hai chúng tôi đều hiểu ý tôi đang muốn ám chỉ điều gì. “Em có chắc là đã sẵn sàng không?”

“Có.” - *Không!* Nhưng tôi cũng chẳng còn thời gian để mà sẵn sàng nữa - “Anh nhớ mang theo cái đó đấy!” Bởi vì tôi chắc chắn là không có biện pháp phòng tránh nào rồi.

“Nửa tiếng nữa anh sẽ có mặt.”

Tôi gấp điện thoại lại và cất vào trong túi, đột nhiên thấy căng thẳng vô cùng. Hơi thở của tôi lúc nhanh lúc chậm, nếu cứ như thế này chắc tôi không chết vì ngạt thở thì cũng chết vì chứng thở nhanh.

Cảm giác như thế này có liệu có bình thường không?

Tôi cần phải làm cái gì đó để...chuẩn bị. Nhưng lại chẳng biết phải bắt đầu từ đâu. Tôi rất muốn gọi điện hỏi ý kiến Emma nhưng trong giờ làm việc cậu ấy không được phép cầm điện thoại. Kết quả là tôi đứng ngồi không yên, đi qua đi lại trong phòng khách suốt gần hai mươi phút.

Để ngăn không cho bản thân tiếp tục bồn loạn thêm, tôi quyết định vào trong phòng ngủ trải lại ga giường. Sau đó đi đánh răng, rồi thay bộ đồ lót nhàm chán đang mặc trên người sang bộ khác đỡ nhàm chán hơn một chút, miệng không ngừng nguyền rủa bản thân chỉ vì xấu hổ nên đã không dám chọn mấy bộ người lớn hơn, hôm Emma kéo tôi vào cửa hàng đồ lót Victoria's Secret cách đây vài tháng.

Lúc tôi vào trong bếp lấy nước uống cho đỡ căng thẳng thì thấy đồng hồ chỉ còn 9 phút. Chỉ riêng bật được cái máy tính lên cũng đã phải mất 5 phút. Không còn thời gian nữa. Tôi chộp vội lấy điện thoại và làm một việc điên rồ.

Tôi gọi cho Sabine.

Cô nàng *mara* nghe điện thoại ở hồi chuông thứ ba. “21 tiếng nữa mới đến giờ đi học cơ Kaylee ời.” - Chị ta rền rĩ kêu lên “Làm sao mà tôi đã có cơ hội nói chuyện với thầy Beck.”

“Tôi biết. Tôi... ừm... tôi cần một vài lời khuyên.” Tôi nhắm mắt lại và tự rửa thầm bản thân.

“Từ tôi ý hả?” Giọng Sabine không thể ngạc nhiên hơn.

“Tôi sẽ chẳng gọi chị nếu còn sự lựa chọn nào khác. Nhưng Emma thì đang đi làm, mẹ tôi thì đã chết, còn cô Harmony... Cô ấy là mẹ của anh Nash nên tôi không thể hỏi được. Vì thế chỉ còn có chị.”

Lại có tiếng lò xo giường kêu kẽo kẹt. Không lẽ tôi là người duy nhất tỉnh dậy trước bữa trưa? Mặc dù Sabine đã lấy tay che điện thoại nhưng tôi vẫn nghe loáng thoáng thấy chị ta quát ầm lên với bà mẹ nuôi, và giọng điệu không hề... lễ phép chút nào.

Sau đó là tiếng đóng cửa cái rầm và mọi thứ yên tĩnh trở lại. Sabine cũng đã quay trở lại.

“Tôi đoán chuyện liên quan tới sex đúng không? Ngoài chuyện đó ra tôi chẳng nghĩ ra được chuyện gì khác.”

“Chị đoán không sai. Tôi có một vài câu hỏi và tôi muốn biết câu trả lời, thật nhanh. Anh Nash sẽ tới đây trong...” - Tôi liếc mắt nhìn đồng hồ - “... 7 phút nữa.”

“Cô cũng nhanh quá nhỉ?” Sabine không hề che giấu sự khó chịu trong giọng nói của mình. Hiển nhiên rồi, làm sao chị ta có thể vui được khi biết rằng chỉ vài phút nữa tôi sẽ lên giường với Nash. Bỗng nhiên tôi giật mình tự hỏi không hiểu câu trả lời của chị ta có khi nào phá hỏng lần đầu tiên - cũng là lần duy nhất - của tôi hay không.

“Tại cơ hội đến nhanh hơn dự định.”

“Cô nghĩ mối quan hệ của chúng ta là thế nào mà tôi lại chịu cho cô lời khuyên, để cô lên giường với anh Nash?”

“Chúng ta đình chiến rồi mà!” Tôi bực tức ngả phịch người ra sau ghế.

“Tôi chỉ nói là sẽ không gây khó khăn cho cô, chứ chưa bao giờ nói là sẽ giúp.”

“Tôi xin chị đấy, Sabine. Chị sẽ có anh ấy suốt phần đời còn lại của mình còn gì, trong khi tôi có lẽ chỉ có một cơ hội lần này thôi.” - Sabine vẫn lặng thinh không nói gì. Tôi thở dài, đành tìm cách khác để thuyết phục chị ta - “Chị nói đúng. Tôi không biết phải làm gì hết. Làm ơn hãy giúp tôi.” Sự lo lắng và khẩn trương hiện rõ trong giọng nói của tôi và tôi không hề ngạc nhiên khi chị ta bật cười phá lên.

“Ok.” - Sabine nói, làm tôi hơi chột dạ. Tại sao chị ta lại đồng ý dễ dàng như thế? - “Nhưng trước tiên, hãy thở đi nào, Kaylee. Anh ấy đã đến đâu mà giọng cô nghe như sắp ngất đến nơi rồi ý.”

“Đó là lỗi tại chị.” - Tôi hít một hơi thật sâu để điều hòa lại nhịp thở của mình - “Ai bảo chị nói tôi sẽ không thể làm tốt.”

“Nhưng tôi cũng bảo là chuyện đó không quan trọng rồi mà.”

Quan trọng chứ sao không! Hai mắt tôi này giờ vẫn nhắm chặt. “Nghe này, tôi không có thời gian để làm luyện tập chuyện đó, nhưng lại không muốn bị mất mặt. Làm ơn, giúp tôi một lần này thôi. Chỉ có định trả lời câu hỏi của tôi hay không thì bảo? Không thì tôi đành lên mạng tự tra cứu vậy?” Tôi nói cứng vậy thôi chứ giờ cũng chẳng còn thời gian cho việc đó.

“Thôi được.” - Tôi có thể hình dung ra khuôn mặt phụng phịu của chị ta lúc này - “Cô muốn biết chuyện gì nào?”

Tôi lại hít thêm một hơi nữa thật sâu. “Đừng cười nhé, nhưng... tôi phải làm gì?”

Sabine không hề cười, và tôi suýt nữa chết vì sốc. “Bất cứ cái gì.” - Chị ta nói - “Hoặc không gì cả. Miễn sao cô cảm thấy thoải mái là được.”

“Đấy đâu phải là câu trả lời!” Và nó chỉ càng khiến tôi lo lắng hơn mà thôi.

Cô nàng *mara* thở dài. “Thì sự thật là thế mà. Nếu cô không biết phải làm gì cũng đừng quá lo lắng. Anh Nash biết phải làm gì. Tin tôi đi.”

Tôi có cảm giác như sắp trả lại hết bữa kem sáng nay của mình. “Chị có thể làm ơn đừng nhắc cho tôi nhớ về chuyện của hai người được không?”

“Ai đang nhờ ai giúp thế không biết?”

Tôi cũng đâu có muốn phải gọi hỏi chị ta, nếu còn sự lựa chọn nào khác. “Thế tay của tôi thì sao? Tôi phải làm gì với nó?”

Lần này thì Sabine phá lên cười như nắc nẻ, nhưng là vì buồn cười thực sự chứ không phải kiểu cười chế nhạo. “Để sờ chứ để làm gì... Cô thích sờ cái gì thì sờ.”

Tôi thở dài, hai mắt càng lúc càng nhắm chặt hơn. “Chị có thể nói rõ hơn được không?”

“Cô phải tự sử dụng trí tưởng tượng của mình đi chứ. Nhưng nói thật là ở đâu không quan trọng. Sự đụng chạm cơ thể là một chuyện rất đổi bình thường.” - Tôi đang định mở miệng hỏi tiếp thì đã bị Sabine chặn lại - “Đó là bản năng tự nhiên của con người mà Kaylee. Từ thời

nguyên thủy con người đã làm chuyện đó mà đâu có hướng dẫn gì đâu. Hãy cứ để mọi chuyện tự nhiên. Đừng suy nghĩ quá nhiều.”

“Nói và làm là hai chuyện khác hẳn nhau.”

Sabine buông ra một tiếng thở dài từ phía đầu dây bên kia. “Cô cũng biết là chuyện này không hề dễ dàng gì đối với tôi mà. Nếu nói về anh Nash, tôi chỉ hơn cô được đúng một điều duy nhất. Một điều thôi. Và giờ cô gọi điện hỏi cách để tước đi nốt cái đó của tôi. Nếu không phải vì chúng ta đã tuyên bố đình chiến, tôi sẽ nghĩ rằng cô đang tìm cách trả đũa lại mình.”

“Tôi không hề...” - Nhưng trước khi tôi kịp thanh minh thêm thì đã nghe thấy tiếng anh Nash gõ cửa. Tôi đứng dậy nhanh đến nỗi đầu óc tôi quay cuồng - “Anh ấy đến rồi. Tôi phải đi đây.”

“Ừm.” - Giọng Sabine nghẹn lại - “Hãy gọi cho Emma nếu cô muốn nói về chuyện xảy ra sau đó nhé. Tôi không phải là kiểu bạn dành cho mấy chuyện như thế.” Nói rồi chị ta cúp máy còn tôi cất điện thoại vào trong túi. Sau đó tôi lau vội hai tay vào quần để thấm mồ hôi rồi chạy ra mở cửa.

Anh Nash đang đứng ở ngoài cửa, mỉm cười. Chờ đợi.

Nụ cười của anh ấy hơi nhạt đi khi nhìn thấy sự lo lắng trên mặt tôi. Một chút nghi ngờ thoáng vụt qua mắt anh trước khi anh kiểm soát lại được. “Em có chắc là mình đã sẵn sàng không?”

“Có.” - Tôi mỉm cười gượng gạo - “Em chắc mà. Anh vào nhà đi” - Tôi nắm lấy tay anh kéo vào trong nhà - “Em muốn được làm chuyện đó với anh.” *Bây giờ hoặc không bao giờ.*

“Anh cũng vậy. Em không thể tưởng tượng là anh đã mong chờ ngày này đến thế nào đâu.” Nash cúi xuống hôn lên môi tôi và bao lo âu, sợ hãi của tôi vụt biến mất. Tôi không còn nghĩ được gì khác ngoài Nash, và ngọn lửa đam mê đang cuốn lấy hai chúng tôi.

Chúng tôi cứ hôn nhau như vậy từ ngoài cửa vào trong phòng khách, đi qua hành lang, và vào tới trong phòng tôi, nơi tôi từ từ cởi áo anh ra và vút xuống sàn.

Tim tôi đập thành thịch. Tôi đã nhìn thấy anh cởi trần không dưới một lần nhưng chưa lần nào lại có cảm xúc mạnh mẽ như thế này, có thể vì tôi biết chúng tôi sẽ không chỉ dừng lại ở đó.

Tôi gần như hụt hơi lúc anh Nash lùi lại nhướn một bên lông mày lên hỏi tôi một lần nữa, và tôi gật đầu đồng ý. Tôi không biết cái áo của mình đã rơi ra ở chỗ nào, bởi vì anh lại cúi xuống hôn tôi và bế bổng tôi lên giường.

Tôi ngả người xuống gối và nhắm mắt lại. Tôi đắm chìm vào thế giới của những cơn sóng cảm xúc, càng lúc càng mãnh liệt - thứ cảm xúc mà tôi chưa bao giờ trải qua.

Chuyện đó sẽ xảy ra. Đây là lựa chọn của tôi. Tôi muốn như vậy.

“Em vẫn ổn chứ?” Nash thì thầm vào tai tôi.

“Vâng.” Tôi gật đầu, vòng tay ôm lấy cổ anh.

Và anh lại cúi xuống đặt lên môi tôi một nụ hôn dài. Tôi có thể nghe thấy tiếng tim mình đang đập thình thịch trong lồng ngực, và tôi tự hỏi không hiểu anh có thể nghe thấy nó không. Anh cố cảm nhận được nó không.

Môi anh trượt xuống cổ tôi và tôi ngửa hẳn đầu ra đằng sau, và...

Có tiếng ai đó gõ cửa.

Tôi tái mặt, ngóc đầu lên nhìn anh Nash. Anh ngồi bật dậy, quơ vội lấy cái áo phông trên sàn, trong khi tôi cuống cuống kéo chăn đắp lên người, mặt cắt không còn giọt máu. Phên này chúng tôi chết chắc với bố rồi! Đâu cần chờ đến thứ Năm, có lẽ ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của tôi.

Và cả của anh Nash.

“Đợi một chút!” Tôi kêu lên, giơ một tay lên ra hiệu bảo anh Nash trật tự. Việc tôi sắp phải chết trong 5 ngày nữa không có nghĩa là bố sẽ đồng ý với quyết định của tôi. Hay anh Nash có thể toàn mạng để nhìn thấy ngày tôi chết.

“Là anh đây.” Một giọng nói quen thuộc vang lên và anh Nash ném cái áo xuống sàn thay vì mặc nó vào.

“Tod, biến ngay khỏi đây trước khi em giết chết anh.”- anh gầm lên - “Và lần này anh sẽ không còn đường quay lại đâu đây!”

“Anh có chuyện cần nói với Kaylee.” - Có thể thấy rõ là anh Tod cũng đang nghiêng răng kèn kẹt khi thốt ra những lời này. - “Hai đứa nên thấy may mắn anh không phải là chú Aiden. Bằng không hai đứa chết chắc!”

“Giờ không phải là lúc nói chuyện.” Anh Nash ngồi lại xuống giường và vòng tay ôm lấy tôi, trong khi tôi vẫn đang run cầm cập dưới tấm chăn mỏng, không thốt nên lời.

“Chuyện quan trọng.” - Anh Tod nói - “Mặc quần áo vào. Anh vào bây giờ đây.”

“Khốn khiếp!” Anh Nash điên tiết chửi ầm lên, rồi cúi xuống nhặt cái áo dưới đất và mặc vào người. Tôi cũng lập cập đứng dậy nhìn quanh phòng tìm áo của mình.

“Hết giờ!” Anh Tod gọi vọng vào và chưa đầy nửa giây sau anh đã hiện ra sau cửa phòng tôi. Khi thấy tôi vẫn chưa mặc áo xong, anh vội quay mặt đi để tôi chỉnh lại quần áo.

“Rút cuộc có chuyện gì mà gấp gáp thế?” - Anh Nash cau kính hỏi, giọng đầy nghi ngờ - “Mà sao lần này anh lại gõ cửa?” - Tôi cũng đang định hỏi câu tương tự - “Bình thường anh vẫn hiện ra mà có thêm báo trước đâu. Làm sao lần này anh lại biết để không làm như vậy?”

Sau khi chắc chắn là tôi đã chỉnh lại áo quần xong xuôi, anh Tod quay đầu lại nhìn tôi nói. “Xin lỗi, Kay. Anh sẽ không tới nếu không phải là chuyện quan trọng.” Như mọi lần, anh ấy lại chơi bài lơ tịt cậu em trai mình.

“Có chuyện gì thế ạ?” Tôi vén hết tóc ra đằng sau, cố gắng tỏ ra như chưa hề có chuyện anh ấy vừa nhìn thấy tôi mặc áo.

“Anh đã biết được tên gã thần chết của em.” - Anh đảo mắt nhìn quanh phòng một hồi rồi quay lại nhìn tôi. Tim tôi như muốn ngừng đập - “Là hắc ta, Kaylee ạ. Chính là cái gã hồi trước. Kẻ đã giết chết mẹ em.”

“BỐ EM CÓ BIẾT KHÔNG?” Tôi nhìn chăm chăm xuống sàn bếp, cố gắng tập trung suy nghĩ về thông tin vừa nghe được. Vài phút trước tôi vẫn còn đang chẳng màng tới bất kỳ điều gì khác và sẵn sàng dâng hiến tất cả cho bạn trai của mình. Vậy mà bây giờ tôi đã ngồi trong bếp, vẫn còn là một cô gái trong trắng, và đang không biết phải giấu mặt vào đâu cho đỡ xấu hổ. Đột nhiên tôi thấy khiếp sợ cái chết sắp tới của mình, vì một lý do hoàn toàn mới.

Thần chết của mẹ tôi. Và giờ là thần chết của tôi. Một lần nữa.

“Chưa ai biết, ngoài hai đứa.” Anh chàng thần chết dựa vai vào cái tủ lạnh, lặng lẽ quan sát tôi. Có lẽ anh ấy cũng đang tự hỏi không biết việc mình đang làm là đúng hay sai. Việc biết được ai sẽ đến bắt mình đi không hề làm giảm đi cái áp lực về những ngày cuối đời của tôi. Nhưng tôi thấy biết ơn vì anh đã nói cho tôi biết.

“Tại sao lại có chuyện đó?” - Tôi hỏi, trong khi anh Nash bần chồn đi qua đi lại giữa tôi và anh Tod - “Gã thần chết đó... tên là gì ý nhỉ?”

“Thane.” - Anh Tod nói - “Anh không biết họ của hắn là gì. Mà cho dù có họ thì giờ cũng chẳng còn tồn tại trên đời.”

“Thane.” - Tôi lẩm bẩm nhắc lại. Tên của kẻ đã lấy đi mạng sống của mẹ tôi để trả thù việc bị từ chối linh hồn của tôi.

Tôi lắc mạnh đầu để xua tan nỗi sợ hãi càng lúc càng chất chứa trong đầu mình, và thấy cả hai anh em nhà Hudson đang đứng im lặng nhìn tôi. “Em tưởng tên khốn đó phải đang chạy trốn hay gì đó chứ? Hắn ta đã tìm cách lấy mạng em một lần nữa, lúc em còn đang nằm trong bệnh viện, khi mẹ em còn chưa được chôn cất!”

“Ừ, nếu bị bắt quả tang lấy đi một linh hồn không có tên trong danh sách, chắc chắn hắn đã bị sa thải ngay tại chỗ rồi.” - Anh Tod gật đầu - “Nhưng bố em đã chặn hắn lại trước khi hắn có thể xuống tay với em. Tin vui là em vẫn còn sống, ít nhất là cho tới bây giờ. Tin buồn là Thane tránh được tội danh mưu sát và đánh cắp linh hồn người vô tội, bởi vì chẳng có ai ở thế giới bên kia biết được việc hắn ta đã làm. Bố em thậm chí còn không biết là mình có thể tố cáo chuyện đó, chứ đừng nói là tố với ai. Vì thế theo như anh đoán thì 13 năm qua gã Thane này đã hoạt động ở khu vực khác, tiếp tục đi bắt những linh hồn vô tội mà không hề bị phát giác.”

“Ý anh muốn nói là cách duy nhất để ngăn không cho hắn ta giết em lần này là để im cho hắn giết em hồi 13 năm trước?” Khi sống cuộc đời đã là một cơn ác mộng. Chẳng trách đến cái chết của tôi cũng sắp trở thành cơn ác mộng thứ hai.

“Ừ.” Anh Tod đau khổ gật đầu.

“Nhưng không có bằng chứng gì là hắn ta đã làm chuyện đó sau cuộc săn lùng Kaylee đúng không?” - Anh Nash hỏi - “Chứ nếu có bằng chứng chắc họ đã phải sa thải và kết tội chết cho

hắn rồi. Làm sao chúng ta có thể chắc chắn là hắn đã bắt đi những linh hồn không có tên trong danh sách?”

Anh Tod thở dài, quay sang nhìn cậu em trai. “Không đủ chắc chắn để công khai buộc tội hắn nhưng đủ chắc chắn để khiến ông Levi phải để ý. Hóa ra ông ấy là cấp trên trực tiếp của tay Thane khi Kaylee bị chết lần đầu tiên. Ông ấy không ưa gì gã thần chết này nhưng lại không có bằng chứng buộc tội hắn. Vì thế ông ấy đã chuyển hắn ra khỏi khu vực này. Sau khi nhìn thấy tên của gã Thane xuất hiện trong danh sách thần chết của cô, ông Levi đã nghi ngờ và sai người đi tìm hiểu. Mặc dù không có đơn thư khiếu nại nào chính thức nhưng có vài tin tức trái chiều tại khu vực phụ trách gần đây nhất của Thane. Hiện tại thì chưa thấy có ai nghi ngờ gì hắn ta nhưng đây là vì họ không hề biết chuyện hắn đã từng làm với em. Hắn ta chưa bao giờ bị bắt quả tang hay công khai lấy đi một linh hồn vô tội.”

“Vậy thì làm thế nào mà hắn lại được chọn làm thần chết của Kaylee một lần nữa? Như thế có được coi là hợp pháp không thế?” - Anh Nash ngồi xuống cái ghế cạnh tôi - “Không lẽ tên khốn đó đã được thăng chức?”

“Cũng không hẳn. Nếu anh hiểu đúng thì đây giống như một bài kiểm tra lên lớp thôi.” - Anh Tod giải thích - “Thane đang được xem xét để lên chức, thêm một bằng chứng chứng tỏ hệ thống này đang cực kỳ có vấn đề, và vì Kaylee đáng ra đã phải chết trong tay hắn từ 13 năm trước nên lần này họ quyết định lấy luôn em ấy là bài kiểm tra trình độ của Thane. Một cơ hội để kết thúc công việc đang dở năm xưa và đảm bảo một sự thăng **cấp**.”

Phải tới khi ấy tôi mới thực sự hiểu ra tại sao anh Tod lại nói tin này quan trọng đến mức phải cắt ngang việc tôi và anh Nash... đang định làm. “Vậy là nếu cái chết của em chính là chìa khóa để Thane thăng chức, hắn sẽ không đời nào chịu để yên cho bố em phá hỏng kế hoạch của mình.”

“Chính xác.” - Anh Tod gật đầu - “Và nếu Thane được thăng chức, hẳn ta sẽ không phải làm việc theo lịch trình định sẵn nữa. Khi đó hẳn thích lấy đi linh hồn của ai thì lấy. Và em nghĩ hẳn có chịu để yên cho một người từng năm lần bảy lượt ngăn cản mình, thậm chí là đâm gây mũi mình không?”

Người đó hiển nhiên là bố tôi rồi.

“Không đâu.” Không thể được!

“Kaylee, mọi chuyện sẽ ổn thôi.” Anh Tod định bước tới chỗ tôi nhưng chợt dừng lại khi thấy anh Nash nhích ghế sang, vòng tay ôm lấy tôi.

“Không, không ổn chút nào. Em sắp phải chết trong tay của hắn. Điều đó thật kinh khủng, nhưng em cũng đang dần học cách chấp nhận rồi, bởi vì sau ngày thứ Năm, mọi vấn đề của em sẽ biến mất.” Anh Nash sẽ có Sabine ở bên cạnh an ủi và tôi không quan tâm họ sẽ làm gì với nhau, bởi vì khi đó tôi đã chẳng còn tồn tại nữa rồi. Bố tôi sẽ buồn rầu một thời gian nhưng ông sẽ vẫn sống và thời gian sẽ hàn gắn mọi vết thương.

Nhưng cái tin sốc vừa rồi của anh Tod đã thay đổi tất cả.

Tôi gục mặt vào lòng bàn tay, che đi những giọt nước mắt bắt đầu lăn dài trên má. “Nếu bố em gây khó dễ cho Thane và bị giết, hẳn ta sẽ làm gì với linh hồn của ông?”

Một bàn tay ấm áp nắm lấy tay tôi. Tôi chớp chớp mắt, tưởng rằng sẽ nhìn thấy đôi mắt màu nâu lục nhạt của anh Nash, nhưng thay vào đó lại là một đôi mắt xanh biếc. Anh Tod đang quỳ trước mặt tôi, nắm lấy tay tôi và nhìn thẳng vào mắt tôi. “Chuyện đó sẽ không xảy ra đâu.”

“Đừng có hứa với cô ấy những điều anh không thể làm được.” - Anh Nash nổi cáu - “Chúng ta đều quá biết chuyện gì đã xảy ra với Addison.”

Quai hàm anh Tod bạnh lại nhưng mắt anh vẫn không hề rời khỏi mắt tôi. “Anh không thể ngăn chặn chuyện sẽ xảy ra vào thứ Năm tới, Kaylee ạ. Hơn tất cả mọi thứ trên đời, anh ước gì mình có thể.” Tôi gật đầu - “Nhưng ông Levi hứa nếu anh tìm ra bằng chứng chứng minh tay Thane đánh cắp những linh hồn không có trong danh sách, ông ấy sẽ báo chuyện này lên với cấp trên. Và ít nhất thì chúng ta cũng có thể loại hắn ra khỏi trường hợp của em và để lại chờ xem xét. Như thế cũng sẽ bảo vệ được bố em. Anh không hứa trước điều gì. . .” - Anh quay sang nhìn cậu em trai rồi quay lại nhìn tôi - “Nhưng anh sẽ làm tất cả trong khả năng của mình.”

“Cảm ơn anh.” Tôi đưa tay lên quệt nước mắt, cố gắng vin vào tia hy vọng mong manh mà

anh vừa mang tới cho tôi.

“Sao anh biết được tất cả những chuyện này?” - Anh Nash nhú mày hỏi - “Anh xồng xộc đến nhà người ta nói rằng có chuyện vô cùng khẩn cấp, nhưng rút cuộc đã có thời gian bàn bạc hết mọi việc với ông Levi rồi...”

Tôi quay sang nhìn anh Nash, hơi bất ngờ trước cơn giận dữ của anh. “Anh ấy chỉ muốn giúp thôi mà.” Tôi đan các ngón tay của mình vào tay anh.

“Em không nghĩ là anh ấy chọn hơi đúng thời điểm hay sao?”

Anh Tod bật cười phá lên. “Em trai, điều cuối cùng anh muốn làm là chọn đúng thời điểm đấy.”

Sau đó cả hai người không nói không rằng, cứ đứng im lặng gườm gườm nhìn nhau. “Có chuyện gì mà em không biết không?” Hai anh em nhà Hudson trước giờ không phải là bạn thân của nhau nhưng hiếm khi tôi thấy họ công khai tỏ ra thù địch như thế này.

Anh Nash lạnh lùng nói. “Anh đã đưa tin xong rồi. Giờ thì đi đưa pizza đi.”

“Anh bị làm sao thế?” Tôi trở mắt hỏi.

Nhưng khi thấy anh Nash không trả lời, anh Tod đã lên tiếng thay cho cậu em trai, hai mắt anh ấy tối sầm hơn bình thường nhưng vẫn ổn định. “Nó muốn tiếp tục công việc còn dang dở khi này ý mà.”

Mặt tôi đỏ bừng lên, và hai tay anh Nash nắm chặt lại thành nắm đấm. “Anh có vấn đề gì với chuyện đó hả Tod?”

Tôi ngẩng mặt lên và thấy anh chàng thần chết đang nhìn tôi, như thể đợi một tín hiệu gì đó từ tôi. Và khi thấy tôi không có phản ứng gì - tôi thậm chí còn chẳng hiểu họ đang nói gì, chứ đừng nói là đang nghĩ gì - anh liền buông một tiếng thở dài rồi nói. “Không hề, nếu đó là điều cô ấy muốn. Ít nhất là bây giờ cô ấy đang thực sự ở đây và có thể tự nói cho chính mình.” Anh chỉ tay vào đầu và tôi hiểu anh đang ám chỉ việc đã xảy ra khi lão Avari nhập vào thân xác tôi.

Tôi không hề thích lời nhắc nhở ấy của anh Tod, về sai lầm mà anh Nash đã phạm phải hồi vẫn còn nghiện Hơi thở của Quỷ. Tôi không muốn nhớ lại những chuyện đó, và tôi không muốn biết mọi người nghĩ gì về nó.

“Anh biến đi!” Anh Nash gần từng chữ, và tôi có thể cảm nhận được cơn giận dữ đang sục sôi trong lòng anh.

Anh Tod quay sang nhìn tôi thêm một giây nữa, trong khi tôi vẫn đang bối rối không biết phải làm thế nào với hai anh em họ, rồi đột nhiên biến mất.

“Anh không thể tin được là anh ấy dám nói chuyện đó với em.” Anh Nash kéo tôi đứng dậy cùng đi ra phòng khách.

“Anh ấy đang nói với anh thì đúng hơn.” Tôi nhẹ nhàng nói, và anh Nash hơi khựng lại trên ghế cạnh tôi.

Đó là điều chúng tôi đã tránh không nói đến. Chuyện đó đã xảy ra, nhiều hơn một lần, và làm ảnh hưởng nghiêm trọng tới mối quan hệ của chúng tôi. Tôi biết anh Nash đã vô cùng ân hận về những việc đã làm và sau một thời gian suy nghĩ, tôi quyết định tha thứ cho anh, bỏ lại mọi chuyện trong quá khứ và bắt đầu lại với anh.

Anh Nash nhìn sâu vào trong mắt tôi, để tôi nhìn thấy sự chân thành và nghiêm túc của mình. “Chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra nữa đâu. Kể cả nếu em có sống tới 1.000 tuổi. Em biết rõ điều đó mà, đúng không?”

“Anh đang ở bên cạnh em đây còn gì.” Tôi nhẹ nhàng trấn an Nash. Chẳng phải đây chính là bằng chứng rõ nhất cho việc tôi đang cố gắng bỏ qua mọi chuyện đấy sao?

Nhưng tôi không sao gạt bỏ được nét mặt của anh Tod ra khỏi đầu mình. Có một chuyển động rất nhỏ trong các vòng xoáy màu xanh ấy, nhưng quá nhanh để tôi có thể nhìn ra là cái gì.

Tôi nhắm mắt lại, cố gắng xua tan những suy nghĩ không cần thiết ra khỏi đầu mình, cố gắng tập trung quay lại thời điểm một tiếng trước, khi chỉ có mình tôi và anh Nash ở trong nhà, mọi hành động đều hoàn toàn dựa vào bản năng mà không phải suy nghĩ gì. Nhưng khi tôi nhìn vào mắt anh Nash, tôi hiểu rằng khoảnh khắc ấy đã trôi qua. Anh ấy vẫn đang giận anh Tod và cảm thấy bị tổn thương vì cái quá khứ bị khơi lại. Và có lẽ tôi cũng vậy.

“Anh ấy đã cố tình làm như thế!” - Anh Nash ngả đầu ra sau ghế - “Anh ấy bới móc lại chuyện cũ để tạo ra những rắc rối mới.” Và lần này thì tôi không thể cãi lại anh.

Bởi tôi chợt nhận ra rằng có một điều còn đáng sợ hơn cả cái chết - đó chính là chuyển

viếng thăm của một người quen cũ.

Chương 7

TRONG BÓNG TỐI, tôi chớp chớp mắt để xua tan sự bối rối đang bao trùm lấy tôi như một tấm chăn phủ trên đầu tôi. Tại sao tôi lại tỉnh giấc thế này? Và khi nghe thấy tiếng gầm gừ của Styx, ngay lập tức tôi hiểu ra hai điều: Tôi đang ở trong phòng, và tôi không chỉ có một mình.

Tôi ngồi dậy, tim đập thình thịch, mạch máu trong người chảy rần rật. Ánh đèn bên ngoài hành lang rọi vào phòng tạo thành một vệt sáng yếu ớt phía cuối giường, trong khi phần còn lại của căn phòng vẫn đang chìm trong bóng tối. Styx nằm cuộn tròn ở cuối giường trông như đang ngủ, ngoại trừ cái đầu ngẩng cao, đôi mắt đen sáng ngời và hàm răng nhọn hoắt đang nhe ra gầm gừ cảnh báo.

Lão Avari, Cô Harmony nói Styx sẽ tỉnh dậy nếu có tà ma nào đó đang lảng vảng gần tôi, dù là ở bên Cõi Âm hay ở thế giới loài người. Và kể từ khi biết mình là một *bean sidhe* hồi 6 tháng trước, tôi đã chọc giận hai tà ma - Belphegore và Invidia - nhưng kẻ dám làm mấy chuyện này chỉ có thể là lão Avari.

Thật chẳng dễ chịu gì khi biết lão ta đang quanh quẩn trong nhà tôi ở bên Cõi Âm - trong hình dạng một cánh đồng lúa mì hình răng cưa - và hiện chẳng có gì ngăn cách chúng tôi, ngoại trừ cái rào chắn giữa hai thế giới. Không lẽ lão ta lại định nhập vào người tôi lần nữa? Avari không thể nhập vào tôi chừng nào tôi vẫn đang tỉnh táo, đó là lý do tại sao vai trò của Styx - canh gác và báo động - lại quan trọng đến như vậy. Và đây cũng là lý do tại sao bố dặn tôi phải đánh thức bố ngay khi nghe thấy Styx gầm gừ trong giấc ngủ.

Tôi lồm cồm bò dậy khỏi chăn, không quên cúi xuống vuốt ve Styx khen ngợi trước khi bước xuống giường.

“Chà chà, xem ai lớn nhanh thế này rồi.”

Tôi nhảy dựng lên trước giọng nói lạ hoắc, hốt hoảng với tay bật đèn ngủ. Không phải là lão Avari. Không thể nào - trừ phi lão ta nhập vào ai đó và lẻn vào phòng tôi.

Tiêu rồi! Tiêu rồi! Tiêu rồi! cả căn phòng bừng sáng, làm mắt tôi cay xè mất một lúc mới nhìn lại được bình thường. Nhưng nó không những không đem lại câu trả lời cho tôi, mà chỉ càng khiến tôi đặt nhiều câu hỏi hơn.

Một người đàn ông đang ngồi chễm chệ trên bàn học của tôi, hai tay khoanh lại trước ngực, lặng lẽ quan sát tôi, đôi mắt đen sáng bừng lên đầy háo hức và thích thú, như thể đã chờ đợi phản ứng này của tôi từ trước. Nhưng tôi chưa từng gặp người này bao giờ - nếu đã gặp hẳn tôi sẽ phải nhớ bởi đây không phải là một khuôn mặt dễ quên. Trẻ trung và năng động, với một cái cằm khỏe khoắn và vầng trán rộng. Ai gặp một người như thế này cũng sẽ phải quay ra nhìn, kể cả tôi. Nhưng sao lại là trong phòng tôi, vào lúc nửa đêm...?

“Đi đi!” Tôi trượt xuống đầu bên kia của giường và nhặt vội lấy cái gậy bóng chày - của anh Nash để lại - dưới gầm giường. Tôi chẳng còn lạ gì với những chuyển viếng thăm đột ngột lúc nửa đêm thế này.

“Cô thậm chí có biết tôi là ai không?”

“Không biết, và cũng không quan tâm.” - Những vị khách không mời chẳng bao giờ mang lại tin tức gì tốt lành hết - “Đi ngay, nếu không tôi sẽ gọi bố tôi đấy!”

Kẻ lạ mặt bình thản ngồi xuống ghế. “Bố cô thế nào rồi?” Hẳn hỏi, mắt vẫn không rời mắt tôi, như thể muốn đọc thấu suy nghĩ của tôi hơn là nghe tôi nói - “Tôi chưa gặp lại ông ấy bao lâu rồi ý nhỉ? 13 năm?”

Không, không, không... Tôi lắc đầu quầy quậy nhưng không sao xua tan nỗi nỗi sợ hãi vừa ập tới trong mình. “Thane?” Tôi thì thào hỏi, toàn thân đột nhiên như muốn đóng băng.

Hắn ta đã đến sớm.

“Không thể thế được, vẫn chưa đến lúc mà.” Tôi liếc mắt nhìn ra ngoài hành lang định gõ ầm lên gọi bố - nhưng sức nhớ ra điều anh Tod đã nói. Nếu bố tôi cản trở Thane, hẳn ta sẽ giết chết bố. Và mặc dù đó sẽ là bằng chứng để đuổi việc Thane, nhưng bố tôi sẽ vẫn phải chết.

Thay vì hét ầm lên, tôi từ từ lùi xa khỏi giường, tay nắm chặt lấy cái gậy bóng chày. Tôi có thể tự xử lý vụ này. “Tôi vẫn còn 4 ngày, và ông sẽ không thể...”

“Bình tĩnh đi.” - Thane mỉm cười, và tôi có thể nhìn thấy sự phấn khích đang hiện rõ trên khuôn mặt điển trai của hắn ta - “Tôi chỉ nghĩ là chúng ta nên chào hỏi chính thức nhau một câu, bởi vì hình ảnh cuối cùng cô nhìn thấy sẽ là tôi, chứ không phải ai khác.”

Tôi hít một hơi thật sâu, cố gắng tập trung vào sự thật là hẳn không phải đến để giết tôi - chưa phải hôm nay - chứ không phải lý do tại sao hẳn có mặt ở đây, lúc này. “Ông lúc nào cũng hiện ra sớm để ám ảnh nạn nhân của mình như thế à?”

“Cô đâu phải là nạn nhân, cô là một nhiệm vụ.” - Thane nói, nhìn tôi thản nhiên trèo lại lên giường, cây gậy bóng chày để sát bên cạnh. Như thể không hề bị hắn ta làm cho hoảng sợ hay quá sốc - “Cô lúc nào cũng tỏ ra bình tĩnh như thế này mỗi khi có thần chết hiện ra trong phòng à?”

Không được thể hiện ra nỗi sợ hãi!

Tôi nhún vai và khoanh hai chân lại, thấy mừng vì ban tối đã không mặc váy đi ngủ. “Cứ coi như là tôi quen với nhiều loại người đi.”

“Tất nhiên rồi. Vì cô là một *bean sidhe* mà, đúng không?” - Gã thần chết gật gù ra chiều hiểu biết - “Và điều đó khiến tôi trở thành một thần chết vô cùng may mắn. Các thần chết bình thường cả đời cũng không bao giờ có cơ hội gặp được một linh hồn không-phải-là-con-người, vậy mà tôi lại được lấy đi linh hồn của cô những hai lần. Thử hỏi còn gì tuyệt vời hơn...” - Thane kéo ghế ra sát cạnh giường, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào mắt tôi “Ngoại trừ việc lấy đi linh hồn của mẹ cô.”

Tay tôi vung lên trước cả khi não tôi bắt kịp với hành động của mình. Và một giây sau, lòng bàn tay tôi bỏng rát, năm đầu ngón tay in hằn trên má Thane.

Hắn ngửa đầu ra sau cười phá lên và tôi hoảng hồn nhìn ra ngoài cửa, hy vọng tiếng cười ấy không làm bố tỉnh giấc. Hy vọng rằng Thane chỉ đang hiện ra với mình tôi.

“Hay thật đấy!” - Hắn giơ một tay lên xoa má - “Ai mà ngờ một đứa bé con từng chết đi một lần, lại lớn lên thành một cô gái ghê gớm thế này!” - Hắn khẽ nhào người về phía tôi, làm tôi như muốn ngừng thở - “Thật đáng tiếc khi phải tự tay dập tắt một ngọn lửa như thế, nhưng cuộc đời vốn vẫn luôn bất công mà.” Và cái chết chính là sự cân bằng tuyệt vời nhất. Ai rồi cũng sẽ phải chết và cô có vinh hạnh được trải qua chuyện đó những hai lần.” - Thane ngả người lại ra ghế vào khoanh hai tay lại trước ngực - “Một cô gái vô cùng, vô cùng may mắn....”

“Đi ra!” - Tôi lại cầm cái gậy bóng chày lên, hơi bất ngờ khi thấy cơn giận dữ đang lấn át cả nỗi sợ hãi của mình - “Hãy biến ra khỏi phòng tôi và đừng có quay lại!”

“Nếu không thì sao? Cô sẽ đi mách bố mình?” - Hắn nhướn mày lên đầy thách thức, làm tôi chỉ muốn tát cho hắn một cái nữa - “Một kẻ vô dụng đáng thương, có khả năng trở thành cái gai thực sự trong mắt tôi. Nhưng phải thừa nhận là sự quyết tâm muốn cứu mạng cho con gái của ông ta rất đáng khâm phục. Đáng tiếc, chuyện đó sẽ không xảy ra.”

Tôi không muốn biết, hay kéo dài chuyện viếng thăm của Thane, hay thừa nhận rằng mình chẳng biết gì về mấy chuyện đó. Nhưng tôi cần phải hỏi. “Bố tôi định làm gì?”

“Suốt hai ngày qua, ngày nào ông ta cũng quanh quẩn ở văn phòng thần chết, cầu xin mọi người cho mình trao đổi ngày chết với cô. Nhưng vô ích thôi. Hồ sơ của cô đã được dán một tờ

giấy ghi chú màu đỏ rất to, đề chữ “trường hợp đặc biệt” rồi. Trong đó viết rõ là cô đã hoán đổi ngày chết một lần rồi vì thế không được phép đổi thêm một lần nào nữa.”

Biết mà!

“Tôi đoán cô không biết ông ta đã tìm ra đại bản doanh của thần chết như thế nào, đúng không?” Thane hỏi và tôi lắc đầu. Mặc dù tôi biết chắc chỉ có thể là anh Tod. Ngoài anh ấy ra còn ai biết được mấy chuyện đó?

Nhìn ánh mắt của Thane là biết hẳn ta không hề tin lời tôi, nhưng cũng chẳng quan tâm muốn biết. “Hãy coi như đây là lời khuyên dành cho một người quen cũ: Nếu bố cô không chịu dừng lại, rất có thể ông ta sẽ phải hoán đổi ngày chết của mình với một người mà ông ta thậm chí còn không biết mặt.”

“Đó có phải là lý do tại sao ông tới đây không?” - Tôi hỏi, nổi tức giận khiến đầu tôi như muốn nổ tung - “Để đe dọa bố tôi?”

Gã thần chết lại bật cười, lần này nhỏ hơn lần trước, nhưng vẫn đủ làm tôi tức điên lên. “Một phần thôi. Mục đích chính của tôi tới đây là để làm quen với cô. Chúng ta vẫn còn vài ngày trước khi mọi chuyện kết thúc, chi bằng hãy cùng tận hưởng quãng thời gian này với nhau. Cô thấy đồ ăn Mê-hi-cô thế nào?”

Hắn ta đang nói nghiêm túc đấy à? “Tại sao?”

Thane nhún vai. “Tôi chưa từng gặp ai biết trước về cái chết của mình. Vì thế tôi hy vọng có thể quan sát những ngày cuối đời của cô, xem xem cô đối mặt với nó như thế nào khi quỹ thời gian đang cạn dần. Giống như một con cá trong bình thủy tinh....”

“Ông bị tâm thần rồi.”

Lại thêm một cái nhún vai nữa. “Không phải. Chỉ là do nhầm chán quá thôi. Nhưng đừng có nhầm lẫn sự hứng thú của tôi với lòng thông cảm nhé. Lần này sẽ không gì có thể ngăn cản tôi lấy đi mạng sống của cô khi thời điểm tới.”

“Khi nào?” - Tôi hỏi, cố gắng không để lộ ra cho gã thần chết thấy sự khẩn trương của mình - “Khi nào tôi sẽ phải chết?”.

Nhưng hắn ta chỉ im lặng nhìn tôi, và tôi có cảm giác hắn đang phân vân suy nghĩ xem cái

nào sẽ khiến tôi đau khổ hơn: Biết trước hay không biết khi nào mình sẽ chết? “Tôi nghĩ cứ để bất ngờ sẽ thú vị hơn.” - Cuối cùng hắn lên tiếng và tôi chỉ biết rên rỉ trong lòng - “Hẹn gặp lại cô, Kaylee.”

Hắn vụt biến mất, bỏ lại tôi trơ trọi trong phòng, với nỗi sợ hãi và cơn tức giận của mình. Cùng với Styx, đang đưa mắt quét một vòng quanh phòng, hít hà một hồi rồi cuộn tròn ngủ tiếp, sau khi chắc chắn rằng gã thần chết xấu xa đã đi khỏi.

Nhưng tôi không thể ngủ lại - sau những gì vừa xảy ra. Sau khi biết Thane sẽ còn quay lại, bất cứ lúc nào. Sau khi biết suốt hai ngày cuối tuần vừa rồi bố tôi đang tự biến mình thành mục tiêu cho đám thần chết không có lương tâm đó, chỉ vì muốn cứu tôi

Tôi nhắc điện thoại gọi cho anh Tod. Anh nghe máy ngay ở hồi chuông đầu tiên. “Kaylee à?”

“Có phải anh đã chỉ cho bố em biết văn phòng của thần chết ở đâu không?” Tôi hỏi thẳng vào vắn đề.

Anh Tod thở dài. “Em đang ở trong phòng hả?”

“Vâng.”

Thêm vài giây im lặng, rồi anh hỏi. “Quần áo vẫn đầy đủ chứ?”

Tôi đã định nói không để xem anh có nhụt chí không, hay lại lấy đó làm động lực, nhưng sự nhớ ra là mình chẳng còn thời gian cho mấy trò trẻ con đây. “Đủ.”

Ngoảng một cái anh đã hiện ra ở chân giường tôi, gập điện thoại cất vào túi, rồi đẩy Styx sang một bên và ngồi xuống giường. Cô nhóc ngay lập tức ngẩng đầu dậy, nhe răng gầm gừ nhìn anh và chỉ chịu im lặng khi tôi giơ tay ra vỗ về.

“Anh xin lỗi.” - Anh Tod co một chân lại trên giường - “Anh chỉ muốn giúp...”

“Như thế mà anh gọi là giúp à? Anh thừa hiểu họ sẽ bao giờ để cho bố em làm chuyện đó mà.”

“Đó là lý do tại sao anh chỉ cho chú ấy biết văn phòng nằm ở đâu. Bởi vì họ sẽ không đòi

nào làm theo yêu cầu của bố em, hay làm hại tới chú ấy. Và Thane cũng sẽ không dám ra tay giữa một nơi toàn thần chết như thế.” - Anh nhún vai giải thích và tôi thấy thật khó để tiếp tục làm mặt giận với anh - “Hơn nữa, như vậy anh sẽ luôn biết bố em đang ở đâu, và có thể kiểm tra bất cứ lúc nào mà không phải chạy khắp nơi tìm chú ấy.”

“À..Nghe cũng có vẻ... thông minh - “Nếu vậy thì em phải cảm ơn anh rồi, vì đã giúp bố em tránh khỏi các rắc rối.”

Tôi nắm chặt lấy cây gậy bóng chày của anh Nash một cách vô thức và thu hút sự chú ý của anh Tod.

“Em biết không, hầu hết các cô gái thường đi ngủ với một con gấu bông hoặc một cái gối ôm ở bên cạnh. Nhưng phải thừa nhận đây lần đầu tiên anh thấy..”

Hai má tôi ửng đỏ. “Anh Nash đưa nó cho em. Nhưng không phải em ôm nó đi ngủ. Chỉ là...” - Tôi lắc đầu thật mạnh để xua tan cái cảm giác ớn lạnh vẫn đang len lỏi trong người - “Thane đã ở đây, anh Tod ạ. Đó là lý do tại sao em biết bố đã tới văn phòng của anh.”

“Thane đã ở đây á? Trong phòng của em?” - Anh ngồi thẳng dậy, các vòng xoáy giận dữ màu cô-ban xoay tròn trong mắt anh - “Làm ơn hãy nói với anh là em đã đập nát sọ hắn.”

“Không, nhưng em đã tát cho hắn một cái. Hắn dự định sẽ quan sát em, xem em suy sụp như thế nào khi biết rằng mình sắp phải chết trong vai ngày tới. Hắn được phép làm thế à?”

Cái lúm đồng tiền trên má anh biến mất, lúc anh cau mặt lại đầy phẫn nộ. “Ừ, nhưng đáng lẽ hắn không được nói cho em biết điều đó. Em thậm chí còn không phải nhìn thấy thần chết của mình.”

“Nếu em mách với ông Levi, liệu có đủ khiến hắn bị sa thải không?”

Anh Tod nhún vai. “Nếu hắn ta là người mới và em là một con người chẳng hay biết chuyện gì cơ. Nhưng đằng này cả em và hắn ta đều không phải như vậy nên chuyện đó sẽ chỉ phá hỏng kế hoạch thăng chức của hắn và cùng lắm là bị đánh tụt xuống một vài bậc thôi. Và hiển nhiên sẽ khiến hắn sẽ nổi điên rồi.”

“Em đoán anh vẫn chưa tìm ra được bằng chứng để buộc tội hắn đúng không?”

“Chưa. Nhưng anh sẽ tìm được, Kaylee ạ” - Anh Tod nói, và tôi lại bắt gặp lại ánh mắt ấy.

Các vòng xoáy trong mắt anh đứng im một cách bất thường, như thể có điều gì đó không muốn tôi nhìn thấy. Anh ấy càng như vậy sẽ chỉ càng khiến tôi tò mò muốn biết hơn mà thôi. Tôi nhìn xuống và thấy tay mình lại đang siết chặt lấy cây gậy bóng chày, một cách vô thức.

“Có lẽ em phải cảm ơn anh Nash về cái gậy này mới được. Anh ấy đã nói đúng, cuối cùng thì em cũng phải cần đến nó thật.”,

Anh Tod hơi nhoài người về phía trước, mặt đầy lo lắng. “Kaylee, em không thể kể cho Nash nghe về Thane được. Bất cứ ai bị hắn coi là mối đe dọa sẽ gặp nguy hiểm. Điều mỉa mai là nếu hắn giết chết Nash, hay bố em, hay ai đi chẳng nữa, thì chúng ta cũng sẽ tóm được gậy hắn. Nhưng sẽ là quá muộn với người ấy.”

Tôi khẽ rùng mình trước ý nghĩ vừa thoáng vụt qua đầu mình. Bất luận thế nào tôi cũng không thể kể cho ai nghe về Thane.

“Em có muốn anh ở lại với em, phòng trường hợp hắn ta quay lại không?” Anh Tod hỏi, và tôi trở mắt nhìn anh đầy ngạc nhiên. Nhưng trông anh không có vẻ gì là đang đùa.

“Anh không phải đi làm à?” Tôi nhìn đồng hồ và thấy chưa đầy hai tiếng nữa là tới ca trực của anh.

“Anh có thể nhờ ai đó trực hộ.”

Tôi vuốt ve đồ dành Styx, nhưng cô nàng nhất quyết không chịu ngủ chùng nào anh chàng thần chết vẫn đang ở đây. “Em tưởng là anh hết người để nhờ rồi chứ.”

“Ừ, nhưng anh sẽ tìm ra được cách.” Anh thừa nhận.

“Nếu Thane quay lại, liệu hắn có thể nhìn thấy anh không?”

Anh Tod gật đầu. “Các thần chết không thể che giấu thân phận với nhau. Ít nhất là anh không thể. Có lẽ nếu anh có nhiều kinh nghiệm hơn...”

“Nhưng nếu hắn nhìn thấy anh ở đây, hắn sẽ biết anh đã biết về hắn và cuộc điều tra của anh sẽ bị lộ.” - Anh Tod toan mở miệng cãi lại nhưng tôi đã không để cho anh kịp nói gì - “Anh cần phải tránh xa khỏi hắn ta và tìm kiếm bằng chứng. Em sẽ không sao đâu, ít nhất là tới thứ Năm cơ.”

Anh Tod đành miễn cưỡng gật đầu. “Anh sẽ báo cho em biết nếu tìm được gì. Từ giờ tới lúc ấy... cứ tiếp tục ngủ với cái gậy đó nhé!”

Sau khi anh Tod đi khỏi, Styx rúc vào người tôi ngủ tiếp, như thể chưa có chuyện gì xảy ra.

Tôi nằm nghe hơi thở nhẹ nhàng của cục bông cạnh mình thêm một tiếng rưỡi nữa rồi cũng chìm vào giấc ngủ

SÁNG THỨ HAI, Sabine đang đứng đợi tôi ở chỗ tủ đựng đồ - không phải là sự khởi đầu đáng mong đợi của cái tuần cuối cùng của cuộc đời tôi. Chỉ còn 3 ngày nữa thôi, mọi thứ sẽ kết thúc...

“Thế... chuyện đó sao rồi?” Chị ta hỏi, lúc tôi đang loay hoay móc khóa tủ. Trong một thoáng, tôi còn tưởng chị ta đang hỏi thăm về chuyến viếng thăm bất ngờ tối qua của Thane cơ. Nhưng rồi tôi chợt nhớ là chị ta chẳng biết gì về chuyện đó...

Sabine đang nói về tôi và anh Nash. Có vẻ như anh ấy vẫn chưa kể cho chị ta biết chuyện chúng tôi đã bị phá ngang. Một lần nữa.

“Tôi tưởng chúng ta không phải kiểu bạn đó.” Cửa tủ bật mở và tôi cất quyển sách tiếng Pháp vào bên trong, sau đó rút ra cuốn sách Đại số.

“Đúng, chúng ta không phải. Tôi chỉ...”

Chị ta ngáp ngừng, và tôi quay sang thấy chị ta đang tránh ánh mắt của mình. Sabine sẽ không nói dối tôi - điều đó sẽ đi ngược lại bản chất *mara* của chị ta - nhưng không có nghĩa là chị ta thích thú với sự thật đó.

Tôi thở dài và đóng sập cửa tủ lại. “Chúng tôi đã không làm chuyện đó. Chị vui chưa?”

Cả cái hành lang dường như sáng hẳn lên, và đôi mắt đen láy của chị ta bừng sáng. “Phải gọi là hài lòng thì đúng hơn. Nhưng nói thật là tôi sẽ thấy hạnh phúc hơn vào thứ Sáu tới. Không phải vì cô sẽ chết, mà vì anh Nash sẽ không còn dính dáng gì với cô nữa.”

Tôi đảo tròn hai mắt, cố gắng kiềm chế để không giơ tay tát cho chị ta một cái. Tôi đã từng làm chuyện đó với Sabine nên không thấy khó khăn gì với lần thứ hai. Nhưng như thế sẽ phá vỡ hiệp ước đình chiến của tôi và ảnh hưởng tới việc tôi nhờ chị ta điều tra về thầy Beck. Chưa kể chị ta chắc chắn sẽ đánh trả lại và tôi không tự tin là mấy người trong ban tang lễ có thể dùng phần để giấu đi cái mũi gãy của mình.”

“Tại sao chị lại đồng ý cho tôi lời khuyên, nếu chị không thích việc tôi ngủ với anh ấy như vậy?”

Sabine nhăn mặt nhìn tôi như thể câu trả lời đã quá rõ ràng. “Tôi có cảm giác chúng ta được sinh ra ở hai hành tinh khác hẳn nhau ý. Trong thế giới của cô, mọi thứ đều đen trắng rõ ràng như thế à?”

“Chị hỏi thế là sao? Tôi chẳng có thời gian nghe chị lên lớp đâu.”

“Ý tôi là mặc dù tôi sẵn sàng chiến đấu với cô để giành lại anh Nash nhưng tôi cũng thích cả cô nữa. Và tôi thấy bản thân hơi mâu thuẫn.”

Tôi khóa tủ lại rồi quay sang đối diện với cô nàng *mara*. “Tại sao chị lại thích tôi hả Sabine?” Đó là điều tôi không thể hiểu được. Tôi không có vấn đề gì với việc chị ta ghét mình, miễn sao đừng có lấy nỗi sợ hãi ra dọa tôi mỗi khi tức giận.

“Tôi cũng không biết nữa.” - Sabine hất mái tóc đen dài ra đằng sau, để lộ cái khuyên tai đôi bên tai trái - “Cô chẳng có phẩm chất gì đặc biệt, ngoài một sự quyết tâm mà tôi không thể không ngưỡng mộ.”

“Là sao...?”

“Nghĩa là cô có sức lan tỏa với người khác. Giống như loài nấm dại mọc lên sau cơn mưa.”

Đây chính là lý do tại sao tôi không thích chị ta.

“Vì thế, chị cho tôi lời khuyên về sex, rồi ngoắc ngón tay hy vọng rằng tôi sẽ không làm chuyện đó với anh Nash. Phải vậy không?”

Sabine nhún vai. “Cũng gần như thế.”

Tôi biết chị ta sẽ chẳng giấu tôi chuyện gì nếu tôi cứ cố gắng hỏi. Nhưng tôi không muốn lãng phí thời gian để suy nghĩ về mối quan hệ giữa Sabine và anh Nash. Vì thế tôi quyết định thay đổi chủ đề.

“Chị sẽ nói chuyện với thầy Beck hôm nay chứ? Chị định lúc nào?”

“Tiết 6. Tôi cũng đang rất mong chờ nhiệm vụ gián điệp đó đây.” - Chị ta ngao ngán nhìn quanh hanh lang - “Nơi này thật nhàm chán sau khi chúng ta đuổi đám tà ma đó đi.”

“OK, thứ nhất, “chúng ta” không hề đuổi đám tà ma đó.” - Tôi đóng ba-lô lại và khoác lên vai - “Chị đã định bán tôi và Emma cho chúng.”

Sabine đảo tròn hai mắt. “Tôi *đã bảo* tôi xin lỗi về chuyện đấy rồi mà...”

“Thứ hai, bọn chúng chẳng đi đâu hết, chỉ là đang mắc kẹt bên Cõi Âm mà thôi. Đó là lý do tại sao chị không nên đưa người khác sang bên đấy trong giấc ngủ.”

Sabine nhe răng cười. “Ôi giờì, cô định giận đến bao giờ thế hả Kaylee?”

“Bốn ngày nữa. Sau đó chị sẽ được tự do. Nhưng tôi sẽ cộng điểm cho chị nếu tìm được điều gì đó về thầy Beck ngày hôm nay. Chị biết đấy, tôi không còn nhiều thời gian.”

“Tôi đã sẵn sàng.”

“Sẵn sàng làm gì?” Anh Nash hỏi, vòng tay ôm lấy tôi.

“Điều tra thầy Beck.” - Sabine mỉm cười rất tươi - “Kaylee muốn biết thân phận thực sự của Beck, vì thế em sẽ làm gián điệp giúp cô ta điều tra.”

“Em định làm như thế nào?” Anh Nash hỏi, giọng đầy nghi ngờ.

Tôi liếc nhìn Sabine và chị ta khẽ nhún vai. “Em sẽ giả vờ không hiểu bài và nhờ thầy ấy phụ đạo thêm cho mình. Beck sẽ bảo em ở lại sau giờ học và em sẽ tìm mọi cách để chạm vào hắn ta...”

Anh Nash thở dài. “Sabine, em không thể đi quyến rũ thầy giáo như thế được.” Xem ra anh ấy không hề ngạc nhiên trước ý định của chị ta.

Sabine cau mặt lại. “Có, em có thể đấy. Nếu biết làm đúng cách...”

“Như thế là phạm pháp đấy.” Tôi nói. Việc chị ta định làm vượt xa hơn tưởng tượng của tôi.

“Vớ Beck, chứ không phải vớ tôi.” - Sabine chống hai tay lên hông, nhất quyết không chịu thua - “Này nhé, nếu là người tốt, Beck sẽ không cắn câu. Nếu không, dù là loài gì đi chăng nữa thì hắn cũng đáng bị nhận quả báo. Chúng ta sẽ không thể biết được nếu không thử. Đúng không? May cho cô...” - Chị ta quay sang nháy mắt với tôi - “....là tôi chịu làm mọi nhử thay cho mọi người đấy. Nhưng cũng vì thầy Beck của mấy người quá đẹp trai thôi, chứ nếu là HLV Rundell xem, cô sẽ phải tự đi mà tìm vật thế mạng khác.”

Anh Nash nhú mày quay sang nhìn tôi. “Em chỉ muốn biết thầy ấy là loài gì thôi mà. Em thề đây.” - Tôi vội thanh minh - “Chị ta tự nghĩ ra cách đó đấy chứ.”

“Anh biết.”-- Anh siết nhẹ lấy tôi rồi quay lại nói với cô nàng *mara* - “Sabine, đó không phải là một ý hay, Sabine ạ. Nhỡ Beck là một kẻ nguy hiểm thì sao? Rõ ràng thầy ấy không hề muốn bị ai phát hiện ra ...”

“Em mới là người nguy hiểm ở đây.” - Chị ta nhún vai - “Hơn nữa sẽ chẳng có gì xảy ra nếu Beck không động vào em. Thầy ấy thậm chí sẽ không biết là em đã biết việc mình không phải là con người.”

Cái nhú mày của anh Nash càng lúc càng sâu hơn, và tôi đọc thấy nỗi lo lắng đang chuyển động chậm rãi trong mắt anh. Anh ấy đang lo lắng cho Sabine. “Thật hết nói nổi em rồi! Mà sao Kaylee thuyết phục được em làm chuyện này thế?”

Sabine nhướn một bên lông mày lên nhìn tôi, như thể chúng tôi đang chia sẻ với nhau một bí mật nho nhỏ. “Coi như đây là sự trao đổi cho cái đặc ân mà cô ta sẽ làm cho em vào thứ Năm tới.”

Anh Nash tái mặt, và tôi chỉ muốn độn thổ xuống đất. “Em biết như thế là sai mà, Bina” - Anh gắt lên - “Chuyện đó đã quá đủ khó khăn với anh rồi. Hai người làm ơn đừng có lấy nó ra làm trò cười nữa.”

Sabine cau mặt lại, bối rối trước phản ứng vừa rồi của anh Nash. “Bọn em có đùa nghịch gì đâu. Sau khi cô ấy chết, anh sẽ là của em. Vậy thôi! Đó là thỏa thuận của bọn em.”

Anh Nash tròn tròn mắt nhìn tôi và Sabine, không thốt thêm được lời nào.

“Không sao đâu mà anh Nash.” - Tôi siết chặt tay anh an ủi - “Nghe em nói này, em không muốn phải chết, càng không muốn giao lại anh cho bất cứ ai. Nhưng em không thể ích kỷ bắt anh cả đời chỉ nhớ thương mình. Hãy nhìn xem điều đó đã làm gì với cuộc đời của bố em.” - Tôi hít một hơi rồi nói tiếp - “Hơn nữa, em biết em là lý do duy nhất ngăn cản hai người đến với nhau, và sớm muộn gì anh và Sabine cũng sẽ quay lại với nhau, sau khi em qua đời. Nhưng hãy hứa với em, hai người sẽ chỉ làm điều đó sau khi đám tang của em kết thúc.”

“Kaylee, em bị làm sao thế?” - Nash giận dữ kêu lên - “Không hay ho gì đâu! Chúng ta đang nói về mạng sống của em mà!”

“Không, chúng ta đang nói về *cái chết* của em.” - Tôi hạ giọng nói, khi thấy ánh mắt tò mò của mấy người xung quanh - “Và đây là cách em đối mặt với nó. Em tìm kiếm sự bình yên cho người ở lại. Em muốn làm nốt những điều chưa kịp làm. Em cố gắng tập trung vào các vấn đề của người khác để không phải nghĩ về chuyện đó.”

Anh Nash nhìn tôi chăm chăm. “Anh thậm chí còn không dám nghĩ cuộc đời mình sẽ ra sao vào ngày thứ Sáu tới, và anh không hiểu sao em có thể bình tĩnh được như vậy!”

Tôi kéo anh ra một góc hành lang, cố gắng nuốt ngược những giọt nước mắt đang chực chảy ra vào bên trong. Sabine lặng lẽ đi theo nhưng vẫn ý tứ giữ một khoảng cách nhất định với chúng tôi. “Thế theo anh em phải phản ứng thế nào?” - Tôi thả cái cặp xuống sàn và ngược mắt lên nhìn anh - “Không lẽ anh muốn em giật tóc bút tai khóc than cho số phận của mình? Em đang cố gắng chấp nhận sự thật này một cách bình thản nhất có thể. Và anh đang khiến nó khó khăn hơn với em đấy.”

“Bởi vì sự thật là thế mà.” - Nash đau khổ nói - “Nó quá khó khăn với anh. Đáng ra chúng ta có thể sống hạnh phúc bên nhau thêm vài trăm năm nữa, vậy mà giờ đến vài trăm giờ chúng ta cũng chẳng có. Anh không thể ổn với chuyện đó, Kaylee ạ. Dù có cố gắng thế nào đi chăng nữa.”

Mặc dù đã rất kiềm chế nhưng cuối cùng nước mắt cũng vẫn rơi trên má tôi. “Em hiểu. Nhưng đây là cách duy nhất để em có thể đi nốt quãng đường còn lại của mình. Vì thế một là anh theo em, hai là anh có thể bỏ mặc em đối mặt với nó một mình.”

Làm ơn, làm ơn đừng bỏ lại tôi một mình... Cái ý nghĩ rằng mình sẽ chỉ có một mình khi chuyện đó xảy ra, với tôi còn đáng sợ hơn cả bản thân cái chết.

“Anh sẽ không bao giờ quay lưng lại với em, Kaylee ạ.”

“Cảm ơn anh.” - Tôi kiễng chân hôn lên môi anh - “Bởi vì em cũng đang sợ lắm. Và dù cố gắng thế nào em cũng không gạt chúng ra được khỏi đầu.”

Anh Nash vòng tay ôm chặt lấy tôi và thì thầm vào tai tôi. “Có lẽ anh sẽ giúp được em, nếu tối nay bố em lại không có nhà.”

“Chắc phải tối muộn bố em mới về cơ.” Tim tôi đập thành thịch khi nghĩ về câu chuyện còn dang dở hôm trước.

Sabine hắng giọng báo hiệu nhưng đã quá muộn. Cô Tucker HLV môn bóng mềm nữ, đang hăm hăm tiến về phía chúng tôi với xấp giấy phạt màu hồng trên tay. “Tôi nhìn thấy rồi nhé Hudson.” - Cô hí hoáy viết gì đó lên giấy rồi đưa cho anh Nash. “Còn em, Cavanaugh. Kylee...” Cô ấy chuyển sang tờ giấy thứ hai.

“Là Kaylee ạ.” Tôi chữa lại.

“Ờ, tôi nhầm.” - Cô gạch đi viết lại - “Lỗi của hai em là đã có hành vi không phù hợp trong phạm vi trường học. Cả hai sẽ cùng bị phạt.”

Tôi liếc mắt nhìn anh Nash và thấy anh đang tủm tỉm cười với mình. Tôi nhún vai, kiễng chân hôn lên môi anh một lần nữa. “Cô cứ phạt bao nhiêu tùy thích ạ.”

Đằng nào tôi cũng không còn ở đây khi chuyện đó xảy ra.

Chương 8

“CÂU BỊ TỘI GÌ THÊ?” Emma thì thảo hỏi, nhướn mày nhìn hai tờ giấy phạt đang được tôi dùng để đánh dấu chương 15 trong quyển Đại số.

“Tôi có hành vi không phù hợp ở trường học.”

“Cả hai tờ á?”

Tôi đã bắt anh Nash và Sabine hứa không được nói cho Emma biết việc mình chỉ còn sống được vài ngày, mặc dù bọn tôi đã hứa sẽ không giấu nhau chuyện gì. Nhưng tôi không muốn thêm một người nữa phải trải qua tâm trạng chờ đợi kinh khủng ấy, nhất lại là cô bạn gái thân nhất của mình. Chỉ mình tôi và anh Nash là đủ lắm rồi - chứ Sabine không có vẻ gì là buồn bã hết. Nhưng như thế có khi lại khiến tôi thấy nhẹ lòng hơn, bởi tôi sẽ không phải quá lo lắng để tâm tới cảm xúc của người đối diện.

Tôi nhún vai, nhoen miệng cười toe toét. “Mình đoán chắc là vì bọn mình trông không hối lỗi cho lắm với tờ phiếu phạt đầu tiên.”

Emma há hốc miệng nhìn tôi trân trối và xem chút nữa tôi đã bật cười phá lên. Việc biết trước về cái chết của mình quả thực đã thay đổi mọi chuyện, từ suy nghĩ tới hành động của tôi. Đối với tôi, hậu quả không còn quan trọng nữa, miễn sao nó không làm hại tới ai là được. Sẽ chẳng ai nở lòng nào bắt anh Nash phải chịu phạt khi bạn gái của anh vừa chết đâu.

Tôi có thể làm bất cứ điều gì tôi muốn. Sự tự do ấy đôi lúc khiến tôi cảm thấy chũnh choáng. Và có chút bất cần.

Tôi có thể thức tới tận 4 giờ sáng, ăn pizza và kem trừ bữa. Tôi có thể đi chơi thâu đêm. Tôi có thể uống say thỏa thích. Tôi có thể đi xăm mình hoặc xỏ khuyên tai. Tôi có thể đứng giữa tiết 6 và nói thẳng với cô Brown rằng tôi chẳng việc gì phải học cách chia động từ bất quy tắc trong tiếng Pháp nữa bởi nó sẽ không giúp ích được gì cho tôi sau vài ngày nữa!

Chỉ tuần sau thôi, sẽ chẳng còn ai quan tâm xem tôi có tăng cân, hay ngủ gật trong lớp, hay trốn học cả buổi không. Đâu còn quan trọng nếu tôi trượt môn tiếng Pháp, hay vết xăm của tôi bị nhiễm trùng, hoặc tôi có thai?

Nhưng các ý nghĩ nổi loạn của tôi ngay lập tức bị dập tắt khi nhớ lại hình ảnh hải hùng của Danica Sussman mấy hôm trước. Sực nhớ ra thầy Beck, tôi vội ngẩng đầu lên và thấy thầy ấy đang tiến về phía Emma và tôi, trên tay là một xấp bài tập vừa chấm xong.

Trong một thoáng, tim tôi gần như ngừng đập, bởi nỗi lo sợ sẽ bị thầy ấy nhìn vào mắt và đọc thấu mọi suy nghĩ của tôi. Điều đó hoàn toàn có thể xảy ra; bọn tôi vẫn chưa biết thân phận *thực sự* của thầy ấy. Vì vậy khi thầy Beck úp tờ bài tập xuống mặt bàn rồi đi tiếp, tôi mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra tôi vẫn còn biết sợ, chứ không hoàn toàn vô cảm như đã tưởng...

Tôi lật tờ giấy lên xem. 82 điểm. Nếu là bình thường, có lẽ tôi đã rất thất vọng khi chỉ được có gần ấy điểm. Tôi vẫn hy vọng đến cuối kỳ có thể ngoi được vào nhóm điểm A của lớp, cho dù chỉ là A trừ. Nguyên nhân là vì không muốn làm anh Nash mất mặt, do bảng điểm của anh ấy - hồi trước khi mắc nghiện - quá đẹp. Nhưng giờ thì điểm B trừ tôi cũng mặc kệ.

Tới dãy bàn của Emma, thay vì đi tiếp, thầy ấy cúi xuống thì thầm câu gì đó vào tai cậu ấy, mà dù có căng tai thế nào tôi cũng không thể nghe được. Emma gật đầu và ngay khi thầy ấy vừa đi khỏi, miệng cô nàng ngoác ra tận mang tai.

“Thầy ý nói gì thế?” Tôi nghiêng người sang hỏi Emma. Chắc chắn có điều gì mờ ám nếu cậu ấy đạt điểm A môn mà tôi phải chật vật lắm mới được điểm B.

Emma hí hửng lật tờ giấy lên cho tôi xem. 54 điểm.

“Bị điểm F mà cậu vui thế cơ à?”

“Thầy ý muốn gặp mình sau giờ học.” Sự vui mừng lộ rõ trên nét mặt Emma. Cậu ấy đã bị trượt môn Đại số II.

Và thu hút sự chú ý của thầy Beck.

“THẦY ẤY ĐÃ NÓI GÌ?” Tôi chạy theo hỏi Emma, lúc cậu ấy từ trong phòng thầy Beck đi ra. Cả hai chúng tôi đã bị muộn tiết sâu nhưng Emma có tờ giấy đi muộn của thầy Beck, còn tôi thì không. Mà cũng chẳng quan trọng, chẳng lẽ nào thì tuần tới tôi cũng đang yên vị dưới lòng đất rồi.

“Như mọi lần thôi. Rằng mình thông minh nhưng chưa chịu cố gắng. Rằng Toán học rất cần thiết cho cuộc sống sau này của mình...”

Emma tuôn ra một tràng nhưng tôi đã không thể nghe thấy gì thêm, bởi còn đang quá sững sờ khi nhận ra đôi mắt đen quen thuộc vừa hiện ra cuối hành lang. Thần chết Thane, trong bộ đồ đen từ đầu tới chân, đang đứng dựa lưng vào dây tủ đựng đồ, lặng lẽ quan sát tôi, miệng cười rất tươi. Như thế giữa chúng tôi đang có một mối quan hệ mật thiết. Một bí mật không thể chia sẻ cùng ai.

“Kaylee?” - Emma huých nhẹ vào tay tôi - “Có chuyện gì thế?”

“Không có gì.” - Tôi lắc đầu, ra lệnh cho bản thân không được nhìn về phía hắn ta nữa - “Cậu đang nói gì ý nhỉ?”

“Thầy Beck bảo mình cần phải học phụ đạo thêm mới theo kịp bài ở lớp.”

“Thế thôi?” Vậy mà sao cậu ấy trông hí hửng như vừa bắt được vàng thế nhỉ?

Emma đẩy cửa đi vào phòng vệ sinh và tôi cũng lẻo đẻo đi theo cậu ấy. “Ừ. Thầy ý tin là chỉ cần học phụ đạo thêm một chút, mình sẽ có thể đạt được điểm B.”

“Ai sẽ phụ đạo thêm cho cậu?” *Làm ơn, làm ơn hãy nói rằng một anh/chị lớp trên nào đó giỏi Toán...*

“Đó chính là điểm hay nhất. Thầy ý sẽ đích thân phụ đạo thêm cho mình. Sau khi tan trường - Emma rút khỏi son bóng ra và nháy mắt với tôi ở trong gương - “Và mình nghĩ là mình sẽ mất nhiều thời gian để hiểu bài hơn các bạn khác.” Lâu lắm rồi tôi mới thấy cậu ấy phấn khích về một chuyện gì như thế. Rõ ràng có chuyện gì đó không ổn ở đây.

Tôi dựa hần lưng ra bức tường phía sau, tay ôm chặt lấy chồng sách giáo khoa. Đáng ra Sabine mới là người đi nhử mồi chứ không phải Emma. Sabine có thể tự lo cho bản thân nhưng Emma thì không. Cậu ấy thậm chí còn không hiểu hết những nguy hiểm đang rình rập quanh chúng tôi, nói gì đến việc chống lại chúng.

“Emma, mình thấy như thế không nên đâu.” - Tôi nói, sau khi biết chắc rằng trong này không có ai, ngoài hai đứa bọn tôi. Trừ phi ai đó ở cái trường Eastlake này có khả năng tàng hình - “Dù gì cũng là thầy giáo của bọn mình mà.”

“Cậu lo cái gì thế?” - Emma thoa lại son rồi nhún vai nói - “Mình đi học thật sự chứ có phải đi chơi đâu. Hai buổi một tuần, mỗi buổi một tiếng, ngồi ngay *tại lớp*. Yên tâm chưa? Ít ra cậu cũng phải cho mình một động lực để phấn đấu chứ. Biết đâu mình sẽ tiếp thu bài nhanh hơn

nếu được học với một người điển trai như thầy Beck.”

“Emma, làm sao cậu biết thầy ấy có nguy hiểm hay không? Hãy nhớ thầy ấy không phải là con người!”.

“Cậu cũng thế mà!”

“Không sai. Và cậu cũng thấy mình *nguy hiểm* đến thế nào rồi còn gì. Hãy thử đếm xem, vì mình cậu đã chết hụt bao nhiêu lần rồi?”

Emma cất thỏi son vào túi rồi hậm hực quay sang nhìn tôi. “Tại sao cậu cứ phải phá hỏng niềm vui của mình thế? Tại sao cậu không để cho mình tận hưởng cái cảm giác, dù chỉ là giả vờ, được một người thông minh, đẹp trai và tài giỏi như thế để mắt tới?”

“Bởi vì cậu không cần phải giả vờ gì hết. Thầy ấy có thể *thực sự* để mắt tới cậu thật. Đó chính là vấn đề.”

“Chỉ là học phụ đạo thôi mà Kaylee.”

“Cô gái gần đây nhất mà thầy ấy phụ đạo đã gần như chảy máu đến chết trên sàn lớp học.” - Tôi nói và Emma chớp chớp mắt, toan mở miệng nói câu gì đó xong lại thôi - “Sabine sẽ điều tra về thân thế thật sự của thầy ấy, còn mình sẽ tìm hiểu xem có phải thầy ấy là tác giả của cái thai trong bụng Danica Sussman không.” Emma sẽ phải tránh xa khỏi thầy ấy, dù muốn hay không.

“OK, đừng hiểu sai ý mình, nhưng Danica ngủ với ai thì mắc mớ gì đến cậu?” - Emma khoanh hai tay lại trước ngực - “Không lẽ cậu rảnh rỗi đến thế?”

“Emma, thầy ấy là giáo viên!”

“Mình biết, nếu là bình thường mình cũng sẽ không ủng hộ kiểu quan hệ thầy trò đó đâu. Nhưng thầy Beck mới 22 tuổi còn Danica đã 18, hoàn toàn hợp pháp. Họ chỉ cách nhau có 4 tuổi thôi. Nếu giờ mà là tháng 6 thì Danica đã tốt nghiệp xong xuôi rồi. Và chúng ta cũng chẳng còn chuyện để nói.”

“Nhưng giờ mới chỉ vừa sang tháng 3 và Danica vẫn đang là học sinh trung học. Còn thầy ấy là giáo viên.” - Tôi bắt đầu thấy bức mình khi nói mãi mà Emma vẫn không chịu hiểu. Việc một thầy giáo quan hệ với học sinh của mình là hoàn toàn *sai trái*, không cần biết họ chênh lệch

tuổi tác đến đâu - “Thầy ấy có thể sẽ bị đuổi việc vì điều đó.”

“Nếu chuyện đó có thật. Còn bây giờ tất cả mới chỉ là giả thuyết thôi, đúng không?” - Tôi miễn cưỡng gật đầu - “Thôi thế này nhé, mình hứa với cậu sẽ không ngủ với vị thầy giáo hấp dẫn nhất hành tinh này, mà sẽ chỉ tập trung vào mấy con số thôi. Nhưng cậu phải hứa với mình sẽ cho mình biết nếu thầy ấy có sừng hoặc mọc đuôi ở đâu đó. Thỏa thuận thế nhé?”

“Không! Không có thỏa thuận gì hết!” - Tôi gắt lên - “Cậu đã nhìn thấy Côi Âm đáng sợ thế nào rồi đấy. Sao cậu vẫn không biết sợ là gì thế hả Emma? Nhớ thầy ấy là một con quỷ thì sao? Nhớ thầy ấy có sừng hay có đuôi ở đâu đó *thật* thì sao?”

“Chỉ vì thầy ấy không phải là con người không có nghĩa thầy ấy là một con quỷ, Kaylee ạ. Đáng ra cậu hơn ai hết phải hiểu điều đó chứ.” - Emma bình thản nhún vai nói - “Đúng là lão Avari và mẹ Invidia đáng sợ thật, nhưng bọn họ đâu thể đi qua thế giới loài người bọn mình. Còn thầy Beck thì khác hẳn, không những không đáng sợ mà còn siêu... hấp dẫn là đằng khác.”

Tôi biết vẻ mặt ấy. Đó là vẻ mặt của Emma mỗi khi mẹ cậu ấy dặn dò phải về nhà trước nửa đêm. Mỗi khi bị chị gái cấm không cho mượn quần áo. Mỗi khi bị cô giáo chủ nhiệm lớp 5 cấm không được trang điểm đến lớp.

Tôi thở ra, thật dài và thật chậm. “Đằng nào thì cậu cũng sẽ làm theo ý mình thôi.. “

“Cậu quá hiểu mình rồi mà...” - Emma mỉm cười, khoác túi lên vai rồi ôm lấy chồng sách trên bệ đá - “Mà này, cậu có biết là cậu đã bị muộn giờ Hóa 10 phút rồi không?”

“Biết chứ. Nhưng kệ thôi.” Tôi đẩy cửa đi ra ngoài hành lang.

Emma nheo mắt nhìn tôi đầy nghi hoặc. “Từ khi nào cậu không còn quan tâm tới việc vào lớp muộn thế?”

“Gần đây các ưu tiên của mình đã thay đổi.”

Trán cậu ấy nhăn tít lại. “Cậu nói thế nghĩa là sao?”

“Mình đã quá mệt mỏi với việc phải tuân thủ các quy tắc rồi.”

“SAO RỒI?” Tôi hỏi, ngay khi Sabine vừa ngồi xuống cái ghế đối diện cạnh Emma. Giờ nghỉ trưa đã bắt đầu từ 30 phút trước, và cái quán ăn bên đường đang chật ních toàn người là người. Tôi thích ngồi ăn trong sân trong hoặc ngoài bãi đỗ xe hơn nhưng Sabine đang đói. Và khát. Và có thông tin mà tôi muốn biết.

“Của tôi đây hả?” Chị ta chỉ vào hũ yogurt ở giữa bàn và xúc một thìa đầy đút vào miệng.

“Cỡ lớn nhất và thêm hai phần mâm xôi.” - Tôi lăm lăm nhìn vào hũ kem cỡ nhỏ dành cho trẻ con của mình - “Tôi chỉ kiểm vừa đủ tiêu thôi. Cứ cái đà này chắc chị phải đi cướp nhà băng mất.”

“Cô cũng có mang nó theo được đâu.” - Sabine nhún vai nói, và tôi lườm chị ta một cái muốn cháy mặt. Kế đó, chị ta nhón nhác nhìn xung quanh hỏi - “Anh Nash đâu?”

“Bóng chày.” - Nash là người ném bóng đầu tiên. Anh ấy đã định bỏ tập để dành thêm thời gian ở bên tôi nhưng tôi bảo anh cứ đi bởi Sabine và tôi, và giờ thêm cả Emma, có việc phải làm - “Chị tìm hiểu được gì rồi?”

“Tôi vẫn chưa tìm được cơ hội để ở riêng với thầy Beck của hai người.” - Sabine nói - “Ai bảo điểm Toán của tôi tốt quá!”

“Sao có thể thế được!” - Tôi lắc đầu không tin, làm cô nàng *mara* sầm mặt lại, như kiểu vừa bị xúc phạm, còn Emma thì phá lên cười ngặt nghẽo - “Chị được bao nhiêu điểm?”

“89 điểm. Tôi đâu có ngu.” - Sabine hậm hực nói - “Vấn đề duy nhất của tôi với môn Toán là chuyện bài tập về nhà. Nó đi ngược lại với niềm tin trước giờ của tôi.”

“Niềm tin gì?” - Emma hỏi - “Rằng chị quá đặc biệt để làm những việc giống như mọi người?”

“Niềm tin rằng những ai đã hiểu bài rồi thì có quyền lựa chọn xem có muốn làm bài tập về nhà hay không.”

“Ý kiến hay.” - Emma gật gù tán thưởng - “Chị nên ra tranh cử chức Chủ tịch Hội học sinh.”

“Không” - Sabine lắc đầu - “Tôi không hợp với mấy trò đó.”

“Ok, vậy là thầy ấy sẽ không phụ đạo thêm cho chị...” - Tôi quay trở lại vấn đề chính - “Chúng ta thử tìm cách khác vậy. Chị vẫn có thể tán tỉnh và tìm cách đọc...”

“Không được!” - Emma đập mạnh tay xuống bàn, làm tôi giật nảy cả mình. Hy vọng hành động vừa rồi của cậu ấy không làm mấy bàn xung quanh để ý tới bàn chúng tôi - “Cậu cho phép chị ta *tán tỉnh* thầy Beck, nhưng lại khẳng định không muốn thầy ấy phụ đạo thêm cho mình?”

“Mình không hề *bắt* chị ta làm chuyện gì hết...” Tôi chưa kịp nói hết câu đã bị Sabine nhảy ngay vào hòng.

“Kaylee đâu phải bà chủ của tôi. Cô ta thậm chí còn chẳng làm chủ được thời gian của mình nữa là.”

Tôi đảo tròn hai mắt. “Cảm ơn chị đã nhắc nhở.” - Nói rồi tôi quay sang cô bạn thân nói tiếp - “Mình xin lỗi, Emma nhưng Sabine có thể tự lo cho bản thân. Hơn nữa, mình thậm chí còn không ngăn được chị ta tán tỉnh anh Nash, nghĩ gì mà mình cấm nể chị ta với thầy Beck?”

“Chính xác.” - Sabine vênh mặt lên nói và Emma chỉ còn biết nhún vai chịu thua, nhưng mặt vẫn phụng phịu thấy rõ. cả hai chúng tôi đều hiểu rằng sẽ chẳng ai có thể thuần hóa được cô nàng *mara* ghê gớm này - “Vấn đề là tôi đã thử rồi nhưng không thành công. Beck vẫn chưa biết tôi là ai nhưng rõ ràng là không hề thoải mái khi bị tôi đọc nỗi sợ hãi.” Cái vòng làm từ sợi cây *dissimulatus* có thể giúp chúng tôi giấu đi thân phận của mình nhưng nếu chúng tôi sử dụng năng lực của mình và bị phát hiện... thì hỏng hết chuyện. Bọn tôi không thể mạo hiểm để thầy Beck phát hiện ra bí mật của mình trước khi tìm ra được bí mật của thầy ấy.

“Chị đã đọc thầy ấy ngay trong lớp học ý hả?” Tôi rít lên. Chị ta *muốn* cả thiên hạ biết mình là *mara* chắc?

“Ờ, và có lẽ sẽ không còn cơ hội nào khác nữa đâu.” - Chị ta nhún vai và mỉm cười đầy tinh quái - “May mà tôi đã tìm ra được thứ cần tìm ngay trong lần thử đầu tiên.”

Emma cầm vội cái thìa trở lại hũ yogurt. “Chị biết thầy ấy là gì rồi hả?”

“Sao chị không nói ngay từ đầu?” Tôi khoanh hai tay lại trước ngực, cau mày hỏi.

Sabine khịt mũi. “Bởi vì đây là một ân huệ, chứ không phải đi làm từ thiện. Cô nên nhớ trên đời này chẳng có gì gọi là miễn phí hết, Kaylee ạ.”

“Chị đúng hình ảnh điển hình của chủ nghĩa tư bản. Nào, giờ thì nói mau đi.”

Sabine nhào người ra và cả ba chúng tôi chụm đầu vào nhau để không bị ai nghe lỏm được. “Ok, tôi có thể chắc chắn 80% là...”

“Có 80% là sao?” Tôi giật mình hỏi lại.

“Đây có phải là khoa học đâu mà đòi chính xác hả Kay.” -Sabine gắt lên, nhưng rồi nghĩ thế nào chị ta lại dịu giọng nói tiếp - “Nói chung, việc đọc nỗi *sợ hãi* không giống như việc đọc *suy nghĩ* của người khác. Và tôi biết chắc thầy Beck của hai người đang sợ cái gì.”

Emma phẩy tay ra hiệu cho Sabine nói tiếp. “Và đó là...”

“Không có người nổi dỗi “

“Hả?” Cả Emma và tôi cùng thốt lên một lượt.

“Beck muốn có một đứa con. Nhất là một đứa con trai.”

“OK, mình nghĩ thầy ấy quá trẻ để nghĩ về chuyện con cái. Nhưng như thế đâu phải là một tội.” Emma nói.

Một cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng tôi. Thầy Beck không phải là con người và thầy ấy muốn có một đứa con, nhưng lại lo sợ sẽ không thể có được. Danica Sussman đã bị sảy thai và đứa bé không phải là con của Max. Kinh khủng hơn, vụ sảy thai đó đã khiến cho tử cung của Danica bị tổn thương nghiêm trọng và cậu ấy vĩnh viễn không thể làm mẹ được nữa.

“Hắn ta không hề trẻ nhá.” - Sabine nói. Tôi rùng mình trước cái suy đoán càng lúc càng có cơ sở của mình: Thầy giáo Đại số của chúng tôi đang nhắm vào các cô gái trẻ - “Hắn đã chờ đợi lâu lắm rồi, và đang lo sợ rằng có thể sẽ không sống được tới thời kỳ sinh sản tiếp theo.”

“Thời kỳ sinh sản á?” Emma bàng hoàng thốt lên.

“Chính xác thì thầy ấy là loài gì?” Tôi nhìn chăm chăm xuống đất, cố gắng không để nỗi sợ hãi làm cho mất tập trung.

Sabine khoanh tay lại trước ngực, thở dài nói. “Tôi đoán là... quỷ *incubus*. Con quỷ của dục vọng. Không ngờ đúng không?”

“Chị dựa vào cơ sở gì mà đoán như vậy?” Tôi giờ tay gạt mấy sợi tóc đang lòa xòa trước trán.

“Ngoài việc hẳn ta không phải là con người và sống ở phía bên này của thế giới ý hả?” - Sabine hỏi và tôi gật đầu - “Phần lớn là dựa vào thời kỳ sinh sản thôi. Giống quỷ này chỉ có thể sinh sản 100 năm một lần, thậm chí là lâu hơn. Và Beck đang sợ mình quá già để chờ thêm 100 năm nữa. Xem ra cái tin đồn hẳn ta mới chỉ 22 tuổi là hoàn toàn vô lý.”

“Khoan đã, *incubus* là cái gì?” - Emma hỏi, mặt đầy hoang mang - “Không phải đây là tên một ban nhạc à?”

Tôi bắt đầu thấy ân hận vì lời hứa sẽ kể hết mọi chuyện với Emma. “Không. Nôm na có thể gọi chúng là một loài ký sinh trùng, chuyên sống ký sinh vào giấc mơ của người khác.”

“Sống ký sinh... vào giấc mơ ý hả?” - Emma nhăn tít mặt lại không hiểu - “Thế chúng sẽ uống các suy nghĩ họ à?”

Sabine đảo tròn hai mắt đầy ngao ngán. “Gớm, nói chuyện với hai bà ngơ ngơ chẳng biết gì một thật đấy.” Kiến thức của tôi về loài quỷ *incubus* chỉ dừng lại ở mấy câu chuyện thần thoại trong tiết tiếng Anh năm ngoái thôi. Theo đó, quỷ *incubus* mang hình hài một nam nhân chuyên quyến rũ phụ nữ trong các giấc mơ và làm cho họ mang bầu. Nhưng tôi e rằng chúng cũng lại không chính xác như những câu chuyện viết về loài *bean sidhe* chúng tôi thôi.

“Các loài động vật ký sinh đều hút năng lượng của con người để sống, bằng cách này hay cách khác. Cụ thể, thức ăn của loài *incubus* là dục vọng của con người.”

“Làm ơn hãy nói với tôi là chị đã từng gặp chạm mặt với một trong số đó đi.”

“Đáng tiếc là chưa.” - Sabine thất vọng thừa nhận - “Nhưng tôi đã từng gặp một ả *succubus*. Đó là phiên bản nữ của loài *incubus*.” - Chị ta quay sang giải thích thêm với Emma - “Và bọn tôi không hề ưa nhau.”

“Tôi cũng không lấy làm ngạc nhiên.”

“OK...” - Emma nhú mày nhìn Sabine – “Vậy là cả *incubus* và *mara* đều hút năng lượng của con người đúng không?” - Sabine gật đầu, nhưng mặt có vẻ không hài lòng khi bị Emma đánh đồng với giống quỷ kia - “Thế thì chị có khác gì với thầy Beck?”

“Tôi chỉ hút năng lượng chứ không giết người.” Sabine gắt lên.

“Thì thầy ấy cũng có giết ai đâu.” - Emma cãi - “Chúng ta thậm chí còn không biết liệu đứa bé trong bụng Danica có phải là của thầy ấy không mà.”

“Như tôi đã nói, tôi chắc chắn 80% về giống loài của hắn ta. Và nếu tôi đoán đúng thì khả năng đứa bé là con của hắn là 99%.”

Và nếu biết đứa bé đã chết và Danica không còn khả năng mang thai nữa, liệu Beck có đi tìm một ba mẹ mới trong đám học sinh còn lại của mình không? Có khi nào... là những cô học sinh cần phụ đạo thêm về môn Toán?

“Chị có thể dùng mang mấy con số % ra để nói chuyện được không?” - Emma rên rỉ kêu lên - “Nó làm tôi ong hết cả đầu, cứ như đang ngồi trong lớp học Toán không bằng.”

“Và nếu đúng là hắn già như tôi đoán, chắc chắn hắn *đã* phải giết người rồi.” - Sabine nói tiếp, lơ đi như không nghe thấy lời than vãn vừa rồi của Emma - “Bằng không hắn sẽ không thể tồn tại lâu như thế.”

“Nhưng rõ ràng hắn không hề hút năng lượng ở người mà hắn....*gây giống*, bằng không chúng ta đã phải nghe thấy tin tức về những cái chết rồi.” - Tôi nhắm mắt lại và thở dài. Định rằng tìm đại một chuyện để không phải nghĩ về vấn đề của mình, ai ngờ chuyện càng lúc càng nghiêm trọng như thế - “Chị có biết bao lâu hắn phải ăn một lần không?”

Sabine lắc đầu. “Rất tiếc, kiến thức của tôi về loài *incubus* chỉ dừng lại ở thời kỳ sinh sản thôi.”

“Ít ra thì chị cũng biết nhiều hơn tôi. Ngoài ra chị còn đọc được gì từ hắn ta không?” Tôi hỏi, trong khi Emma vẫn đang nhăn nhó không muốn nghĩ xấu về thầy Beck của mình.

“Ừm... hấn sợ là các cô gái quá già, mặc dù tôi cũng không chắc phải hiểu chuyện đó như thế nào. Liệu đây có phải là nguyên nhân khiến hấn ta nhắm vào đám học sinh của mình hay không...” - Sẽ là đúng, nếu giả thuyết của chúng tôi về Danica là đúng - “Và hấn sợ nhờ đứa bé sinh ra không phải là con trai. Nói chung hấn sợ rất nhiều thứ. Nhưng cô có đoán được là hấn không sợ điều gì không?”

“Các chú hề chẳng?” Emma giọng đầy mỉa mai.

Nhưng Sabine thậm chí còn chẳng buồn liếc mắt nhìn cậu ấy, và tôi lắc đầu trả lời. “Không.”

“Bị phát hiện.” - Sabine cắn phần thốt lên. Lần đầu tiên tôi thấy đồng tình với chị ta về một chuyện, có lẽ bởi vì chị ta đang đứng về phía tôi - “Hấn ta không hề may mắn nghĩ tới hậu quả, chỉ miễn sao đạt được thứ mình cần. Cô nghĩ sao về chuyện này hả Kay?”

“Cắn phần!” Tôi phần nộ thay cho Danica, cho tất cả những cô gái đã phải trải qua nỗi mất mát khủng khiếp mà cậu ấy đang phải chịu đựng.

Sabine gật đầu, mặt đầy quyết tâm. “Vậy thì chúng ta cùng nhau tiêu diệt tên khốn này thôi!”

Chương 9

SAU BỮA ĂN, EMMA phải đi làm luôn cho kịp ca chiều còn Sabine nhất quyết đòi lái xe theo về nhà tôi để cùng nghiên cứu về loài quỷ *incubus* nói chung và thầy Beck nói riêng. Mặc dù chị ta tỏ ra vô cùng tâm huyết với nhiệm vụ này nhưng tôi không phải là con ngốc; bọn tôi hoàn toàn có thể tự nghiên cứu rồi tổng hợp lại sau. Sabine đòi đến nhà tôi để nhờ lát nữa tập xong anh Nash tới, bọn tôi sẽ không thể ở một mình bên nhau.

Cũng khó trách chị ta.

Tôi đẩy cửa đi vào trong nhà và ngạc nhiên khi thấy Alec đang ngồi trên ghế sô-pha, đợi tôi.

“Ê, anh làm gì ở đây thế?” - Tôi giữ cửa cho Sabine sau đó đóng lại - “Mà làm sao anh vào được nhà thế?” Mặc dù rất vui khi được gặp lại Alec nhưng tôi không thể không nghi ngờ. Bởi vì hồi còn ở chung nhà với bố con tôi, Alec đã năm lần bảy lượt bị lão Avari, con quỷ của lòng tham, nhập vào người và lợi dụng để đi giết các thầy cô trường tôi.

Nhưng khi thấy Styx nằm im lìm, cuộn tròn trên ghế cạnh Alec, mọi nghi ngờ và sợ hãi của tôi tan biến hết. Styx sẽ không bao giờ chịu ngủ yên như thế, nếu có sự hiện diện của tà ma.

Alec đứng dậy và giang rộng tay ra. “Sáng nay trên đường đi làm bố cô đã ghé qua nhà tôi và đặc biệt nhờ tôi qua đây trông chừng cô tối nay. Bố cô sẽ không về kịp giờ ăn tối.” - Qua cái cách Alec ôm chặt lấy tôi và ngập ngừng không muốn buông ra, tôi đoán bố đã kể hết mọi chuyện cho anh ta nghe, và rằng bố tôi lại đang tiếp tục với công cuộc cứu mạng cho tôi - “Bốn ngày hả Kay? Tại sao cô không nói với tôi?”

Trước khi tôi có thể trả lời, Styx bất ngờ ngóc đầu lên và gầm gừ trong cổ họng. Sabine cứng đờ người lại còn tôi giật mình lùi khỏi vòng tay Alec. Ba người bọn tôi ngay lập tức cảnh giác cao độ.

“Đúng vậy, tại sao cô lại không kể cho cậu ta nghe vậy Kay?” - Thane hỏi và tôi quay ngoắt lại thấy gã thần chết đang đứng ở cửa phòng bếp, nhướn mày mỉa mai nhìn tôi - “Cô không nghĩ là các bạn của cô có quyền được biết chuyện cô sắp rời bỏ họ à?”

“Có chuyện gì thế?” Sabine nhìn theo ánh mắt tôi ra phía phòng bếp, trong khi Alec chỉ nhìn tôi, chờ đợi.

“Không có gì.” - Tôi vẫn nhớ như in lời cảnh báo của anh Tod về việc có thể làm cho các bạn mình gặp nguy hiểm - “Chắc tại Styx khó chịu vì bị chúng ta phá giấc ngủ thôi”.

“Có thể chứ...” - Tôi nghe thấy tiếng quần áo sột soạt của Thane đang tiến gần về phía mình và tôi phải liên tục nhắc bản thân không được để ý tới hắn - “Cô kiểm đầu ra thứ đó thế? Tôi chưa bao giờ thấy một con quỷ con nào tương tự ở phía bên này của thế giới.”

“Tôi không nói với anh bởi vì có nói ra anh cũng có làm được gì đâu.” Tôi quay sang nói với Alec, tìm mọi cách để tập trung vào cuộc hội thoại giữa hai chúng tôi.

“Chính xác...” Thane ngồi xuống tay ghế sofa và Styx bật hẳn dậy, nhe răng gầm gừ.

“*Chẳng ai* có thể làm gì thì đúng hơn.” - Tôi tiếp tục vờ như không thấy sự hiện diện của gã thần chết - “Vì thế tôi đang... cố gắng không nghĩ về nó.” Và tôi đã có thể làm được điều đó nếu không có sự xuất hiện của Thane. Cảm giác khi biết mình sắp chết giống như đang rơi từ từ xuống một cái hố đen sâu hoắm. Thế giới bên trên miệng hố càng lúc càng thu hẹp lại và khi cái đốm sáng ấy tắt hẳn có lẽ cũng là lúc tôi chạm đáy.

Và mỗi lần Thane xuất hiện tôi có cảm tưởng như mình đang rơi nhanh hơn.

Sabine ngồi xuống cái ghế bành của bố tôi, tự nhiên như chủ nhà, và hất hàm hỏi Alec. “Vậy là anh sẽ làm người trông trẻ à? Kaylee không đáng tin cậy tới mức ấy cơ à?”

Thane cười phá lên. “Tôi thích cô ta đấy!”

Alec ngồi xuống ghế và kéo tôi ngồi xuống theo, mà không hề biết rằng thần chết đang ở ngay gần đó. “Công nhận cô lạnh lùng thật đấy.”

Tôi gác chân lên bàn nước, hai tay gập lại trước bụng. “Còn nhiều điều anh chưa biết về Sabine lắm.”

“Cứ từ từ rồi tôi sẽ cho hai người thưởng thức, ok? Giờ thì chúng ta vào chủ đề chính thôi.”.

Sabine nói đúng - hiện giờ thời gian chính là kẻ thù của tôi. Thời gian và Thane. Tôi quay sang ngược mắt nhìn Alec, ngay cả khi ngồi thế này anh ta vẫn cao hơn tôi cả cái đầu. “Bố tôi chỉ lo lắng quá thôi. Nếu bạn anh cứ đi đi.” - Tôi nói vậy nhưng thực lòng không hề muốn bị bỏ lại một mình với Thane - “Còn có Sabine mà. Cả anh Nash nữa, anh ấy hẹn ăn tối xong sẽ tới.”

Sabine bật cười. “Anh thừa biết hai người họ sẽ làm gì nếu chỉ có một mình ở nhà rồi đấy.

Vì thế anh cứ ở lại chơi đi, để còn canh chừng, để mắt tới bọn họ.” Hóa ra đây là cách chị ta hứa không cản đường bọn tôi.

“Phen này có màn hay rồi đây!” Thane thốt lên đầy phấn khích. Không thể quay ra chửi hằn, tôi đành trút mọi nỗi giận dữ của mình lên đầu cô nàng *mara*. Dù gì thì chị ta cũng đáng bị như vậy.

“Sabine!” Tôi gất lên, để rồi sức nhận ra rằng làm như vậy chẳng khác nào thừa nhận ý đồ của mình.

Sự ngạc nhiên của Alec mau chóng chuyển thành một nụ cười hóm hỉnh. “Hóa ra *đấy* mới chính là lý do bố cô nhờ tôi đến đây...?”

“Không phải.” - *Cũng có thể!* Mặt tôi đỏ bừng lên. Dù là không biết, nhưng Sabine cũng thật đáng chết khi để lộ chuyện đó ra với thần chết Thane - “Đó là vấn đề riêng tư của tôi, đề nghị mọi người tôn trọng cho.”

Sabine ôm bụng cười ngặt ngẽo. “Vấn đề riêng tư của cô mới chỉ là sách vở thôi.”

“Đi ra! “- Tôi đứng dậy chỉ ra cửa, nhưng mặt nhìn chằm chằm về phía Thane - “Nếu không định giúp gì thì hãy về nhà đi!” Nói xong tôi bỏ vào trong bếp.

“Ôi, bình tĩnh đi nào.” - Sabine gọi với vào từ ngoài phòng khách - “Để Alec ở lại nữa. Chúng ta có thể cần tới anh ta.”

“Cần tới tôi làm gì?” Alec hỏi, trong lúc tôi mở tủ lạnh lấy ra ba lon sô-đa lạnh.

“Không phải việc anh đang nghĩ đâu.” - Sabine nói - “Nhưng tôi vẫn còn 4 ngày làm người tự do, vì thế nếu anh chỉ định chơi bời một chút cho vui...”

Tôi thấy cho Sabine một lon sô-đa, và mặc dù đã cố tình nhắm thẳng vào đầu nhưng cuối cùng vẫn bị chị ta giơ tay bắt gọn. *Sao tôi ghét cái điệu cười thách thức đó của chị ta thế không biết!* Tôi hăm hực đi qua mặt gã thần chết, đưa cho Alec một lon nước rồi ngồi xuống cái ghế đối diện với cả hai. “Cô ta đang nói linh tinh gì thế?” Alec nhú mày hỏi.

“Anh để ý làm gì. Mặc kệ chị ta.” - Tôi phẩy tay, mở nắp lon nước.

Sabine nhe răng cười. “Tôi nói thật mà.”

“Cảm ơn về lời đề nghị của cô nhưng hiện giờ mối quan tâm hàng đầu của tôi là đồ ăn.” - Alec trả lời, và cô nàng *mara* nhún vai bỏ qua - “Không phải tôi tò mò đâu nhưng chuyện gì đang xảy ra thế? Tại sao hai người tự dừng lại đứng về cùng một phe? Mà hai người cần gì ở tôi?”

“Phải đấy, cô *đang* tính làm gì thế hả *bean sidhe* bé nhỏ...?” Thane dài giọng trêu tôi.

“Tôi không hề định sẽ kéo anh vào chuyện này nhưng nhân tiện anh ở đây.. Anh biết gì về loài quỷ *incubus*?”

Alec trở mắt ngạc nhiên nhìn tôi, trước khi chuyển sang cái nhú mày đầy lo lắng. “Sao cô toàn dính líu tới những thứ không bình thường thế?”

Tôi nhún vai. “Có một con chó của Cõi Âm đang cuộn tròn trong lòng tôi và 4 ngày nữa tôi sẽ phải chết.” - *Và tôi đang bị rình rập bởi chính gã thần chết sẽ lấy mạng tôi hôm tới* - “Tôi thậm chí còn chẳng nhớ “bình thường” là thế nào, Alec ạ.”

“Cô đón nhận chuyện chết chóc này bình thản hơn tôi tưởng.” Alec nói khẽ, mắt vẫn không rời mắt tôi, như thể đang cố tìm kiếm một dấu hiệu nào đó của sự suy sụp trên khuôn mặt bình tĩnh của tôi.

“Tôi cũng nghĩ thế đấy.” - Thane, bắt chước Alec, cũng nhào người ra phía trước chăm chú nhìn tôi, làm tôi chỉ muốn vung tay đấm cho hắn một cái. Sự hiện diện của Thane giống như một lời nhắc nhở liên tục về cái chết sắp tới của tôi - “Cô vẫn không chịu để lộ ra đúng không? Hừm..” Nói rồi hắn ta vụt biến mất và tôi thở phào nhẹ nhõm.

Styx gục đầu xuống đùi tôi ngủ tiếp, trong khi tôi cố gắng sắp xếp lại suy nghĩ của mình để giải quyết cho xong vấn đề của Danica, gác tạm các vấn đề - và mạng sống - của mình sang một bên.

“Đấy chỉ là bề ngoài thôi. Thế anh có thể kể cho chúng tôi nghe gì về loài quỷ *incubus* nào?”

Alec khẽ cau mặt trước câu trả lời của tôi nhưng không gắng hỏi thêm.

“Hai người biết được những gì rồi?”

Tôi đặt lon sô-đa của mình xuống bàn nước và giơ tay ra đếm. “Tất cả đều là đàn ông. Thức ăn của chúng là dục vọng của con người. Thời kỳ sinh sản của chúng chỉ diễn ra 100 năm một lần. Và... có một tên đang dạy Toán ở trường tôi.”

“Uầy...” - Alec ngồi bật dậy, hết nhìn Sabine lại quay sang nhìn tôi - “Trong trường cô có một con quỷ *incubus*, mà lại còn làm giáo viên nữa ý hả? Nhưng sao mãi tới giờ mới phát hiện ra?”

“Bởi vì hắn đâu có đứng trước lớp học nói ‘Ta là một con quỷ của dục vọng, hãy tới giết ta đi’. Sabine vừa bật nắp lon sô-đa vừa bĩu môi nói.

“Hắn ta mới về trường dạy được 6 tuần.” - Tôi cúi xuống vuốt ve Styx, đang cuộn tròn trong lòng - “Thế chỗ cho thầy Wesner. Sabine chỉ biết hắn không phải là con người, ngoài ra không biết gì thêm... Cho tới khi xảy ra vụ Danica Sussman, bạn cùng lớp với tôi, bị sảy thai hôm thứ 6 vừa rồi. Hoá ra đứa bé không là con của Danica với cậu bạn trai.” Đến giờ tôi vẫn không khỏi rùng mình mỗi khi nhớ lại hình ảnh máu me ngày hôm ấy...

“Ôi giời.” - Alec lắc đầu thở dài - “OK, để tôi nói cho hai cô nghe những gì tôi biết.” - Anh ta nhấp một ngụm nước rồi đặt cái lon xuống bàn - “Loài quỷ *incubus* tất cả đều là nam giới và chúng hút dục vọng của con người, một cách gián tiếp - kiểu như đi tắm nắng vào một ngày nắng to - hoặc trực tiếp... theo cách mà hai cô đều biết.”

“Eo!” Tôi rùng mình trước cái ý nghĩ Danica vừa quan hệ với thầy Beck vừa bị hút năng lượng mà không hề hay biết gì.

Sabine chỉ nhún vai. “Ít ra thì cô cũng được chết trong sung sướng.” - Rồi đột nhiên mắt chị ta sáng lên - “Mà có khi đó là cách cô sẽ chết không biết chừng, Kaylee ạ ...”

Tôi lắc đầu, cố xua tan cái cảm giác ớn lạnh đang chạy dọc xương sống của mình. “Chị điên à? Không thể nào!” Nhưng tôi không thể phủ nhận sự trùng hợp ngẫu nhiên này: Thầy giáo dạy Toán của tôi là một con quỷ *incubus* và tôi đã có tên trong danh sách phải chết vào 4 ngày tới. *Làm ơn, làm ơn, làm ơn đừng để hai chuyện đó có liên quan đến nhau...*

“Đừng lo.” - Alec chìa tay gãi nhẹ lên tai Styx - “Tôi không nghĩ là bùa yêu của hắn sẽ có tác dụng với hai cô đâu, bởi vì cả hai đều không phải là con người.”

“Bùa yêu á?”

“Nó giống như một sức hấp dẫn tình dục rất mạnh và khó cưỡng. Hẳn có thể điều khiển nó và nhắm vào một người nhất định nhưng không phải là toàn bộ, bởi một phần nhỏ trong số đó sẽ vẫn bị rò rỉ ra ngoài và thu hút mọi người đến với hẳn. Và đổi lại, hẳn có thể hút năng lượng một cách gián tiếp từ những ham muốn mà họ dành cho mình.”

“Vậy là cứ mỗi khi có cô học trò tội nghiệp nào đó thương thầm nhớ trộm mình là gã thầy giáo dạy Toán đó sẽ lại được một bữa no nê?” Chỉ nghĩ tới điều đó thôi cũng đủ khiến toàn thân tôi sớn hết gai ốc rồi.

“Ừ. Có điều sức hấp dẫn của hẳn không chỉ giới hạn với học sinh hay con gái thôi đâu.”

“Tên khốn may mắn!” - Sabine đặt phích lon nước của mình xuống bàn - “Hẳn thậm chí còn chẳng cần phải chờ cho ai đó ngủ gật.”

“Ừ. Vụ đó là kinh nhất đấy.” - Tôi quay sang hỏi Alec - “Anh còn biết được gì nữa không?” Tôi đang cố không muốn nghĩ tới sự giống nhau về cơ bản giữa thầy Beck và Sabine.

“Cô nói đúng về vụ sinh sản. Chu kỳ sinh sản của loài *incubus* kéo dài từ 100 đến 120 năm, nhưng chúng chỉ có thể “gây giống” trong khoảng thời gian từ 12 đến 14 tháng thôi. Độ dài ngắn thời gian khác nhau, giống như chu kỳ kinh nguyệt của người phụ nữ vậy.”

“Xin lỗi, hai chuyện đó *khác hẳn* nhau.” Sabine nói và tôi buộc phải đồng ý với chị ta về vấn đề này.

“Vậy là sau gần một thế kỷ chờ đợi, giờ là thời điểm sinh con của Beck và hẳn chọn Danica Sussman làm mẹ của con mình?”

“Tôi nghĩ không chỉ mình cô bé đó thôi đâu.” - Alec nói - “Loài *incubus* có thể dễ dàng thụ tinh với con người nhưng để tạo ra được một tiểu *incubus* cần *rất nhiều* công sức.”

“Nghĩa là sao?”

Alec nhún vai. “Tôi không có số liệu cụ thể nhưng theo như những gì tôi được nghe....” và bởi vì Alec đã sống gần 1/4 thế kỷ bên Cõi Âm nên các thông tin của anh ta thường là chính xác nhất - “... cứ 10 cô gái bị hẳn làm cho dính bầu, chỉ có duy nhất một người có thể hạ sinh một bé trai khoẻ mạnh. Còn lại nếu không sảy thai thì cũng là con gái.”

“Vậy là Danica mới chỉ là người đầu tiên?” - Tôi hỏi - “Sẽ còn rất nhiều cô gái bị như cậu ấy

nữ?”

“Đúng, hoặc có thể đã có nhiều rồi. Chúng ta không thể biết được đã có bao nhiêu cô gái từng bị sảy thai hoặc từng có thai với hắn. Nhưng việc hắn vẫn đang nỗ lực thụ thai tiếp chứng tỏ hắn vẫn chưa có con trai.”

“Tại sao cứ phải nhất thiết là con trai?”. - Sabine hỏi - “Thời nay mà vẫn còn giữ cái quan niệm trọng nam khinh nữ thế cơ à?”

Alec bật cười. “Chỉ có những bé trai mới mang dòng máu *incubus*. Còn các bé gái mang dòng máu của người mẹ nên thường bị coi là vô dụng.”

“Chứ không phải nếu là con gái sẽ là loài *succubus* à? Anh biết đấy, phiên bản nữ của *incubus* ý?” Tôi thắc mắc.

“Không.” - Alec lắc đầu - “Đó là hai loài hoàn toàn khác nhau. Và cô nên cảm thấy may mắn vì chỉ phải giải quyết một gã *incubus* thôi, chứ không phải là một ả *succubus* đang tìm mọi cách để có bầu. Nhưng khủng khiếp nhất vẫn là mấy ả *succubus* đang mang bầu. Cô biết phụ nữ lúc mang thai, hoóc môn điên loạn thế nào rồi đấy...”

“Nhưng anh nói các bé gái là vô dụng nghĩa là sao?” Sabine hỏi, hai mắt tối sầm lại. Có vẻ như Alec vừa đánh trúng vào đúng điểm yếu của chị ta. Vừa chớp chớp biết đi, Sabine đã bị bố mẹ bỏ rơi trên bậc thang của một nhà thờ ở Dallas và từ đó đến nay chị ta liên tục phải chuyển hết từ gia đình này đến gia đình khác.

Alec nhún vai. “Chúng sẽ bị bỏ mặc và không được loài *incubus* thừa nhận. Chỉ mới vài thập kỷ trước thôi, các bà mẹ đơn thân vẫn còn bị xã hội kỳ thị, chứ đâu đã được coi mở như bây giờ. Vì thế không ít những đứa trẻ cũng đã bị chính mẹ ruột của mình bỏ rơi.” Sabine không nói gì nhưng tôi có thể đọc được nỗi giận dữ đang sục sôi trong mắt chị ta.

“Thế cái bùa yêu đó hoạt động như thế nào?” Tôi tìm cách lái câu chuyện sang hướng khác.

Lại thêm một cái nhún vai nữa từ phía Alec. “Thực ra tôi cũng chưa từng gặp một gã *incubus* nào, và tôi cũng không chắc là cái bùa chú của hắn có tác dụng với mình không bởi vì tôi chỉ có một nửa dòng máu là con người thôi.” - Bố của anh ta là một Thần ngủ ở bên Cõi Âm, chuyên hút năng lượng của những người đang ngủ, khi nó chảy qua rào chắn giữa hai thế giới - “Nhưng theo như tôi hiểu thì chỉ cần ở gần hắn thôi cũng đủ khiến cho mọi người... thêm muốn hắn. Cho dù có cố gắng kiềm chế thế nào đi chăng nữa thì ở hắn vẫn toát ra một sự cuốn hút nhất định. Ví dụ như ở trường, các học sinh sẽ tìm mọi cách để tranh giành, thu hút sự chú ý của hắn. Họ sẽ tán tỉnh và tìm cách gây ấn tượng với hắn. Họ muốn được chạm vào hắn và tình nguyện để cho hắn chạm vào mình. Họ sẽ mê hắn như điên đổ và cảm thấy khó chịu nếu có ai

đó dám chỉ trích hẳn.”

Ôi không! Sao mà nghe giống Emma thế...

“Nó sẽ có tác dụng mạnh nhất với những ai đã thích hẳn từ trước, nhưng nói chung cứ là con người đều sẽ bị cuốn hút, không ít thì nhiều.” - Alec nói tiếp - “Nhưng một khi đã tìm thấy người mình muốn, dù là để thụ thai hay để hút năng lượng, thì hẳn sẽ phát huy toàn bộ nội lực và cô gái may mắn đó sẽ... nói thế nào nhỉ, cô ấy sẽ thêm muốn hẳn. Và không thể kiềm chế được.”

“Vậy là nó giống như một bùa chú đúng không?” - Đột nhiên nó khiến tôi liên tưởng tới năng lực Ảnh hưởng của anh Nash khi anh ấy không kiểm soát được bản thân - “Chứ cô gái đó không phải *thực sự* muốn có hẳn? Cô ấy chỉ nghĩ là mình muốn bởi vì đang bị bỏ bùa thôi, đúng không?” Tôi nghĩ lại điều Danica đã nói về nỗi ám ảnh của mình với bố của đứa trẻ.

“Tôi không biết, Kay ạ.” - Alec ngập ngừng trả lời - “Tôi nghĩ nó giống như một sự hấp dẫn về cơ thể thì đúng hơn. Nó tác động vào hoóc-môn của con người và gây ra cảm giác ham muốn đó.”

“Thế họ có thực sự yêu hẳn không?” Sabine nhăn mặt hỏi và tôi thấy thở phào khi chúng tôi vẫn đang ở cùng một phe trong chuyện này.

“Không.” - Alec lắc đầu - “Nói chung đa số đều không bị ảo tưởng về chuyện đó, nhất là những người trưởng thành, đã có nhiều kinh nghiệm. Họ biết họ không yêu hẳn. Họ thậm chí còn không thích hẳn. Nhưng cơ thể họ lại khao khát muốn có được hẳn, giống như việc họ cần có thức ăn và không khí để tồn tại vậy.”

“Vậy là... việc họ ngủ với hẳn là hoàn toàn tự nguyện?” Sabine hỏi.

“Không phải.” - Tôi nói, đúng lúc Alec cũng trả lời - “Đúng vậy.”

Tôi quay sang sủng sốt nhìn anh. “Không hề. Không thể nào. Cái gọi là “sức mê hoặc” của hẳn thực chất chỉ là một thứ. bùa ngải. Một thứ thuốc gây nghiện. Các cô gái đó đâu có tỉnh táo để suy nghĩ thông suốt được. Đúng không?”

“Tôi không biết, Kaylee ạ. Nhưng tôi nghĩ họ thực sự muốn hẳn thật đấy. Thậm chí có một số tay *incubus* trẻ tuổi còn được yêu mến và cổ vũ không khác gì người nổi tiếng.”

“Họ có được chọn lựa không?” - Sabine hỏi- “Liệu các cô gái đó có thể chống lại sức hấp dẫn của hắn không?”

“Có. Mặc dù việc ấy đòi hỏi rất nhiều quyết tâm nhưng chắc là vẫn có thể.” Alec gật đầu nói.

“Nếu đã phải quyết tâm như vậy thì không thể gọi là tự nguyện được.” - Tôi khẳng khái - “Và dù anh có nói thế nào cũng không làm tôi thay đổi quan điểm của mình đâu.”

Alec gật đầu. “Tôi cũng đâu có định thử.”

“Thế... anh có biết phải làm sao để ngăn hắn lại không?”

“Tôi cũng không biết phải đuổi một gã *incubus* đi kiểu gì, ngoại trừ việc giao cho hắn một đứa con trai. Hay là chúng ta thử nhờ bố cô xem?”

Tôi vội lắc đầu. “Không được. Giờ bố tôi đang bận tìm cách cứu mạng cho tôi.”

Alec nhú mày, bối rối hỏi lại. “Làm sao bố cô có thể...?”

“Tất nhiên là ông không thể làm gì rồi. Nhưng khuyên thế nào bố tôi cũng không nghe, cả tôi, anh Tod và cô Harmony đều đã thử nhưng vô ích. Anh có thể nhập hội, nếu muốn.”

“Vậy là chúng ta chỉ còn 4 ngày để tóm cổ tên khốn chuyên đi hại người và bỏ-rơi-con-gái này.” - Sabine kết luận - “À không, chỉ có cô mới còn 4 ngày chứ tôi vẫn còn ổi thời gian.”

Câu nói cuối cùng của chị ta giống như một viên gạch rơi cái bộp xuống đầu tôi, làm mọi thứ trước mắt tôi chao đảo mất một lúc. Tôi đặt Styx xuống ghế và đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt cô nàng *mara*. “Sabine, tôi nghĩ hắn đang nhắm vào Emma. Hãy hứa với tôi chị sẽ trông chừng Emma, nếu tôi chết trước khi chúng ta tiêu diệt được hắn. Đừng để cậu ấy có kết cục giống như Danica. Tôi xin chị.”

Sabine ngược mắt lên nhìn tôi, nhăn mặt nói. “Tính thêm cả việc đó nữa tôi nghĩ cô đang nợ tôi hơi nhiều ân huệ rồi đấy, *bean sidhe* ạ...”

“Hứa với tôi đi!” - Tôi nắm tay Sabine kéo giật dậy. Trông chị ta có vẻ hơi bất ngờ trước sức mạnh của tôi - “Cậu ấy là con người, không có khả năng tự vệ, và cậu ấy là bạn thân nhất của

tôi. Chính điều đó đã khiến cậu ấy bị chết một lần, bị tà ma nhập vào vài lần, và nằm trong tầm ngắm của hai tà ma khác nhau. Chị sẽ không thể rời khỏi căn nhà này cho tới khi chịu hứa sẽ thay tôi bảo vệ cho Emma, sau khi tôi chết. Chị có thể thừa hưởng cậu ấy, giống như thừa hưởng anh Nash. Dù gì chị cũng cần phải có một người bạn thực sự.”

Sabine nhìn chăm chăm vào mặt tôi như thể tôi đang bị mất trí. “Emma thậm chí còn không hề ưa tôi.”

“Tôi không cần biết! Tôi thề là nếu chị dám để cho cậu ấy bị thương, tôi sẽ quay về ám ảnh chị cho tới cuối đời thì thôi. Tôi sẽ hiện ra mỗi khi chị ở một mình với anh Nash và chị sẽ không bao giờ có cơ hội chạm vào anh ấy. Không bao giờ.”

“Cô định làm chuyện đó như thế nào?” Chị ta nhướn mày hỏi tôi.

“Tôi sẽ tìm ra được cách...”

“Được rồi, được rồi, thưa mẹ trẻ, tôi sẽ không để cho Emma bị thương đâu, yên tâm!” - Sabine giật tay ra khỏi tay tôi rồi ngồi lại xuống ghế, ngược mắt lên tùm tùm hỏi tôi - “Tôi chỉ muốn thử xem cô dọa giỏi đến đâu thôi.”

“Thế chị thấy tôi thế nào?”

Chị ta gật gù khen ngợi. “Cũng không tồi.”

“Cái gì mà không tồi? Phải gọi là *bá đạo* ý chứ!” - Alec đứng dậy, trong tư thế sẵn sàng nhảy vào trợ giúp cho tôi, nếu Sabine định phản công - “Cô làm giỏi lắm, nhất là lúc cô hạ giọng đe dọa ý.”

“Thật à?” *Lần đầu tiên có người nhận xét như thế về giọng tôi.*

Tôi ngồi lại xuống bên cạnh Styx, này giờ đang ghé cổ chăm chú theo dõi xem có ai ăn hiếp tôi không. Chỉ khi biết chắc là tôi không sao, cô nàng lại cuộn tròn trên đùi tôi và lăn ra ngủ tiếp. “OK, chúng ta đều biết là Beck đang làm hại con người, nhưng lại không biết phải tiêu diệt hắn ta như thế nào...” Tôi tìm cách hướng câu chuyện quay trở lại với đúng quỹ đạo ban đầu.

“Kiểu giết chết hắn ý hả? Không, chúng ta không biết.” Alec cũng ngồi lại xuống ghế, với lon sô-đa trên tay.

“Đấy cũng là vấn đề chúng ta cần phải bàn bạc. Bởi vì tôi không nghĩ là mình có thể xuống tay với bất kỳ ai.” Trừ phi là để tự vệ. Hoặc để bảo vệ Emma.

Sabine nhún vai. “Tôi có thể.” - Và khi bắt gặp ánh mắt sừng sốt của tôi, chị ta đảo tròn hai mắt kêu lên - “Gì chứ, hắn ta là kẻ xấu mà.”

“Xấu theo định nghĩa của ai?” - Alec lên tiếng, giờ thì đến lượt cả tôi và Sabine cùng quay sang thẳng thốt nhìn anh. Alec thở dài hơi ngồi thẳng lưng dậy - “Tôi không nói hắn ta là một vị thánh nhưng thừa với hai cô, trong gần 1/4 thế kỷ sống bên Cõi Âm tôi đã gặp không ít những kẻ xấu thực sự. Những con quỷ sẵn sàng làm nhiều chuyện còn kinh khủng hơn tay Beck đó nhiều, chỉ để thỏa mãn thú vui hành hạ người khác của mình. Còn thầy dạy Toán của hai người xét cho cùng cũng chỉ đang muốn kiếm ăn và có người nổi dỗi thôi, hai cái quyền mà các cô cho là quá hiển nhiên và dễ dàng.”

“Anh nói vậy không đúng.” - Sabine lắc đầu quày quẩy - “Bản thân tôi cũng là một loài ký sinh. Nhưng 17 tuổi tôi đã học được cách kiểm soát chính mình, khi hút năng lượng của người khác. Vì thế không có lý do gì mà hắn ta không thể.”

Alec gật đầu, nhưng ánh mắt của anh ta vẫn rất kiên định. “Và cô không có bằng chứng nào chứng minh hắn ta đã không làm thế. Tất cả những gì hai người có là một ca sảy thai của một cô bạn cùng lớp. Chuyện đó thật kinh khủng, tôi biết. Nhưng bản thân Beck cũng đâu có muốn chuyện đó xảy ra. Hắn đang mong mọi có đứa bé ấy còn hơn cả người mẹ ý chứ. Vậy mà cô sẵn sàng giết chết một người chỉ vì người yêu của hắn bị sảy thai sao?”

Sabine nhào hắn người ra phía trước và đột nhiên cả cái phòng khách như tối hắt lại, lúc đôi mắt đen của chị ta sa sầm xuống. “Anh đang cố tình bóp méo mọi chuyện theo ý của mình, nhưng sự thực không phải như vậy. Đây là chuyện một thằng cha già lợi dụng đám con gái mới lớn, bằng một thứ bùa yêu ma mị nào đó. Dù nhìn ở góc độ nào đi chăng nữa, như thế cũng là bệnh hoạn.”

Tôi quay hắt sang đối diện với Alec, cau mày hỏi anh ta. “Không phải anh đang cho rằng việc hắn ta làm là chính đáng ấyl chứ?”

“Không. Tôi chưa bao giờ nói như thế. Tôi chỉ muốn nói là sự trừng phạt cần phải phù hợp với tội ác mà kẻ đó gây ra. Chưa gì hai người đã bàn về chuyện giết hắt, trong khi không hề có bằng chứng gì là hắt đã từng giết người.”

“Alec nói đúng.” - Tôi nói, và Sabine há hốc miệng quay sang nhìn tôi. Tôi nhún vai - “Tôi không nói là chúng ta bỏ qua chuyện này. Tôi cũng không nói là chị không thể giết hắt ta.” - Nếu Beck dám động một ngón tay vào Emma, Sabine muốn bắn, muốn giết hắt ta thế nào cũng

được - “Nhưng trước khi tuyên án tử hình với một người, chúng ta cần phải xác định lại cho chắc chắn. Nếu hắn ta chưa giết người bao giờ thật, chúng ta sẽ phải tìm một cách khác để đuổi hắn đi.” Vĩnh viễn, chứ không phải là đẩy hắn sang một trường trung học nào đó.

“OK, tức là chúng ta sẽ phải đi tìm lại các nạn nhân trước đây của hắn.” - Sabine nói, giọng chắc nịch - “Chúng ta phải bắt đầu từ đâu? Những cô gái trẻ đã bị chết trong khi đang mang thai chẳng?”

“Hắn ta sẽ chẳng dại gì hút năng lượng của người đang mang thai đứa con của mình đâu, bởi vì như thế sẽ làm nguy hiểm tới tính mạng của đứa bé, đúng không?” - Tôi hỏi và Alec gật đầu - “Vì thế chúng ta cần phải tìm những cô gái bị chết mà không hề có thai.”

“Tôi chẳng nghĩ ra được ai cả.” Sabine nói.

“Tôi cũng thế. Chúng ta sẽ phải dựa vào cái chúng ta đang có thôi. Danica có lẽ không phải cô gái đầu tiên bị đánh bầu trong chu kỳ sinh sản lần này của hắn ta. Vì thế hãy thử đi tìm những cô gái khác, nghiên cứu các mẫu cáo phó ở nơi họ sinh sống, biết đâu sẽ phát hiện ra được điểm chung nào đó giữa họ thì sao.”

Sabine gật gù ra chiều khen ngợi. “Khá lắm, *bean sidhe!*”

“Đúng vậy!” - Alec cũng giơ ngón tay cái lên khen tôi - “Và tôi sẽ có thể giúp thu hẹp phạm vi tìm kiếm lại một chút... Loài *incubus* - và cả loài *succubus*, nếu tôi nhớ không nhầm - có xu hướng quay lại nơi sinh sản của chu kỳ trước để gây giống. Vì thế nếu hắn ta chọn chỗ này để sinh con chúng tỏ đây chính là lãnh địa của hắn. Và chúng ta sẽ tìm thấy các chiến tích của hắn ở đâu đó trong khu vực này thôi.”

“Và nếu trong chu kỳ sinh sản lần này hắn chọn nghề giáo viên để tiếp cận với các nữ sinh, chúng tỏ trước khi chuyển tới trường Eastlake, hắn ta đã phải dạy ở một trường nào khác rồi.”

“Thế cô định làm gì?” - Alec hỏi - “Không lẽ đi đập cửa từng trường một, hỏi thăm về các giáo viên đã từng dạy ở đó?”

“Khổ thân Alec, sau 1/4 thế kỷ chôn chân bên Cõi Âm, anh đã bỏ lỡ quá nhiều.” - Tôi đặt Styx xuống và rút máy tính xách tay trong ba-lô ra - “Đa số các trường không đăng ảnh của từng học sinh lên mạng nhưng trường nào cũng có ảnh tập thể hoặc ảnh của từng khoa...” Tôi đặt máy tính lên bàn rồi ngồi xuống ghế đợi nó khởi động.

Nếu may mắn, chúng tôi sẽ tìm thấy khuôn mặt đã làm thổn thức trái tim của biết bao cô

gái trong nhiều thế kỷ qua, và lần ra các nạn nhân trước đây của hắn, cùng với bằng chứng cần thiết để có thể loại bỏ Beck vĩnh viễn.

Chương 10

SABINE KHÔNG CÓ MÁY TÍNH xách tay, mà tôi thì chỉ có một, vì thế để xem hết tất cả các trường trong khu vực mất nhiều thời gian hơn chúng tôi tưởng. Rất nhiều trường chỉ đăng ảnh học sinh chứ không đăng ảnh giáo viên. Nhưng cuối cùng, sau hơn một tiếng rưỡi đồng hồ tra cứu cùng hai bịch bắp rang bơ cỡ lớn - từ giờ tôi sẽ ăn tất cả những gì tôi thích, không cần biết nó có tốt cho cơ thể của mình hay không - chúng tôi đã tìm ra hần.

Suốt học kỳ mùa Thu vừa rồi, Beck đã dạy Toán nâng cao ở trường trung học Crestwood. Chỉ có điều các học sinh ở Crestwood gọi hần là David Allan.

“Chính là hần!” - Sabine thốt lên, và tôi gật đầu. Ở bên cạnh, Alec cũng nhoài người sang nhìn - “Họ có nói vì sao hần chuyển đi không?”

“Chẳng ai đăng mấy chuyện như thế lên mạng đâu. Nhưng....” Trường Crestwood có tờ báo mạng riêng, tôi có thể vào đó tìm, biết đâu lại có bài nói về lý do tại sao Beck chuyển trường- hoặc bị đuổi việc.

Tôi tìm thấy trong ấn phẩm ra ngày 3-11. Sau một học kỳ làm giáo viên dạy Toán cho học sinh năm nhất, thầy Allan đã xin nghỉ dạy để tập trung cho việc học cao học, và hy vọng có thể quay trở lại giảng dạy ở Crestwood sau vài năm nữa.

Hãy cứ mơ đi!

Tôi đang định đóng cửa sổ đó lại thì đột nhiên một cái tên quen thuộc- và hời hợt- đập vào mắt tôi trong mẫu tin ngắn ngay bên dưới bài viết về Allan.

Chúng ta hãy cùng hướng tới và cầu nguyện cho Farrah Combs, một học sinh xuất sắc của trường, người vừa phải nhập viện Lakeside cuối tuần trước. Mau khỏe lại nhé, Farrah!

Rõ ràng biên tập của tờ *Người quan sát Crestwood* không biết- chứ nếu biết chắc thì ta sẽ không bao giờ dám nhắc tới cái tên đó trên báo - rằng Lakeside không phải là một bệnh viện bình thường. Đó là một bệnh viện tâm thần nằm sát bên cạnh bệnh viện trung tâm Arlington Memorial. Chính là cái bệnh viện tâm thần - mà người nào không biết vẫn hay gọi là nhà thương điên - mà một năm rưỡi trước tôi đã nhốt vào đó suốt một tuần.

Lakeside chỉ cách nhà tôi khoảng 25 cây số. Biết đâu tôi sẽ hỏi được Farrah Combs- giả sử chị ta vẫn còn ở đó và tỉnh táo - một vài điều về thầy Allan. Và hỏi xem có bạn học nào của chị ta bị dính bầu hoặc chết trong thời gian hần dạy ở Crestwood không.

Nhưng tôi không để Sabine biết ý định của mình, bởi vì nếu biết chị ta sẽ nhất quyết đòi đi theo cho mà xem. Tôi họa có điên mới đi dắt theo một cơn ác mộng sống vào bệnh viện tâm thần.

Tôi liếc nhìn đồng hồ ở góc máy tính rồi gập máy tính xuống. “OK ...” - Tôi đứng dậy cất máy tính vào trong cặp - “Tôi phải đi tìm cái gì ăn đây, chị cũng phải về nhà đi thôi.”

“Tại sao?” - Sabine bưng bình ngồi lì trên ghế - “Chúng ta chẳng còn nhiều thời gian nữa. Tôi tưởng cô muốn tóm được tên khốn đó càng nhanh càng tốt.”

“Đúng vậy. Nhưng tôi không thể nghĩ được gì khi đói bụng. Vì thế sao chị không về nhà và tự lên mạng tra cứu, xem có thể tìm thêm được gì về các đồng nghiệp trước đây của Beck không?”

“Ở nhà tôi không có mạng.”

“Thế thì đến thư viện. Thỉnh thoảng vẫn có người ngủ gật ở đấy đấy – Tôi dám chắc đó là một thị trường chưa ai khai thác đâu. Chúng ta có thể trao đổi thông tin với nhau vào sáng mai.”

“Thế cô sẽ tìm thông tin gì?” Sabine vùng vằng hỏi, lúc tôi cúi lon sô-đa uống dở vào tay chị ta rồi đi ra mở cửa.

Tôi lục lọi trong đầu tìm thêm một lời nói dối vô hại nữa, hòng đuổi khéo cô nàng *mara* này về nhà. Và rồi tôi bắt gặp ánh mặt thích thú của Alec. “Alec sẽ giúp tôi vạch kế hoạch B, phòng trường hợp vụ này biến thành một cuộc thẩm sát.”

“Sẽ không đến mức đó đâu.” Sabine gạt đi, lúc bước ra ngoài cửa.

“Thì cứ cẩn thận vẫn hơn. Thế nhá, hẹn mai gặp.” Nói xong tôi đóng sầm cửa lại.

Alec phá lên cười. “Chuyện vừa rồi là sao?”

“Nói chung với Sabine là cứ phải phủ như thế chứ không chị ta sẽ không hiểu đâu.” - Tôi ghé mắt nhìn qua cửa sổ và thấy xe của Sabine bắt đầu rời khỏi sân. Sau đó tôi quay sang hỏi Alec - “Đến lượt anh. Anh đi bằng gì tới đây?”

Anh ta khoanh tay lại trước ngực, tỏ rõ quyết tâm sẽ không rời khỏi đây cho tới khi bố tôi về. “Tôi đi xe buýt.”

“Tốt. Hình như sắp có một chuyến lúc 6h50 đấy. Anh có cần tiền lẻ không?”

Alec cau mặt. “Tôi đi làm có lương hàng tháng rồi mà Kaylee. Và tôi sẽ không về đâu. Tôi đã hứa với bố cô là sẽ ở bên cạnh cô cho tới khi ông về.”

“Tôi không cần bảo mẫu, Alec ạ.”

“Tôi biết. Nhưng bố cô sợ rằng chuyện đó sẽ xảy ra sớm hơn dự định và cô sẽ phải sống thoi thóp như thế cho tới ngày cuối cùng. Xem ra ông ấy có vẻ rất quyết tâm không để chuyện đó xảy ra.”

“Nếu vậy bố tôi nên ở nhà, chứ đừng đi lang thang tìm kiếm những điều không tưởng như thế.”

“Cô không thể cãi lý với một người đang đau buồn và chưa chịu chấp nhận sự thật, Kaylee ạ.”

“Tôi đang cố cãi lý với *anh* đây, Alec. Tôi có chuyện quan trọng cần phải làm và tôi muốn anh hãy về nhà.”

Alec ngồi phịch xuống cái ghế bành của bố tôi, tỏ rõ quan điểm sẽ không đi đâu hết cho tới khi tôi chịu nói rõ kế hoạch của mình. “Nếu là vì Nash... thì cô yên tâm, tôi sẽ không can thiệp vào chuyện bạn trai của cô đâu. Cô lớn rồi, thích làm gì thì làm. Tôi sẽ ngồi ngoài này xem TV, và đeo tai nghe, nếu cô muốn ...”

“Không! Chuyện này chẳng liên quan gì tới anh Nash hết!” – Nếu tôi nói cho Nash biết kế hoạch của mình, chắc chắn anh ấy sẽ thuyết phục tôi từ bỏ. Tôi thở dài ngồi xuống mép bàn nước- “Tôi thề sẽ giết chết anh nếu anh dám kể lại cho bố tôi nghe, nhưng ... tôi sẽ tìm cách lén vào bệnh viện Lakeside và nói chuyện với Farrah Combs. Và tôi cần phải quay trở lại đây trước khi anh Nash tới, vì thế anh phải về đi để tôi còn đi!”

“Cô định lén vào bệnh viện Lakeside ỷ hả? Tôi tưởng cô ghét nơi đó cơ mà.”

“Tôi vẫn ghét.” – *Ghét cay ghét đắng là đắng khác* - “Nhưng đó là cơ hội tốt nhất để tôi tìm bằng chứng buộc tội Beck. Tôi chỉ có thể ra đi thanh thản khi biết chắc rằng hắn không còn là mối đe dọa với Emma, hay bất kỳ ai trong trường nữa.”

“Thôi được. Tôi sẽ đi cùng cô.”

“Không được. Mình tôi lên vào đã khó rồi, anh đi theo sẽ chỉ càng dễ bị lộ hơn.”

Alec ngo ngoáy trên ghế, mặt có vẻ vẫn chưa yên tâm. “Cô định lên vào cách nào?”

Tôi nhìn chăm chăm xuống hai bàn tay đang đặt trên đùi, tránh ánh mắt của anh ta. “Tôi có một ý tưởng nhưng nó chỉ có tác dụng với một người thôi. Là tôi.”

“*Làm ơn* đừng nói với tôi là cô định làm cho bản thân phải nhập viện nhé.”

Alec chống hai khuỷa tay lên đầu gối, nhòai hắn người ra phía trước, neho mắt nhìn tôi. “Tôi dám chắc là bố cô sẽ giết chết tôi nếu tôi để chuyện đó xảy ra.”

“Không! Thử hỏi tôi còn giúp được *ai* nữa, nếu chân tay bị trói chặt trên giường?”

“Cô đã từng bị trói chân trói tay thật ỷ hả?”

“Tôi nghĩ đó là điểm chung của hai chúng ta.” Tôi gật đầu nói, và Alec bật cười khúc khích, nhớ lại giây phút xấu hổ của hai đứa khi bị bố tôi bắt gặp tôi đang trói chân trói tay Alec vào thành giường, hồi tháng trước.

Tôi định giấu nhem đi phần tiếp theo nhưng khi thấy anh ta vẫn không có ý định rời đi, tôi chẳng còn cách nào khác. “Tôi sẽ nhờ anh Tod bí mật đưa tôi vào bệnh viện Lakeside mà không để cho ai nhìn thấy.”

“Cô có chắc đấy là một ý hay không?” Alec hạ giọng hỏi và tôi cũng không chắc là anh ta đang nói về chuyện lên vào bệnh viện hay là chuyện nhờ anh Tod giúp đỡ.

“Giờ tôi chẳng dám nói chắc bất cứ chuyện cả, Alec ạ. Ngoài chuyện tôi sắp chết. Nhưng đấy là sau khi tôi đã hạ được tay Beck.” – Tôi đứng dậy và chỉ ra phía cửa trước – “Giờ thì anh *làm ơn* về đi, để tôi còn làm một việc có ích cuối cùng cho cuộc đời ngắn ngủi của mình.”

Alec đảo tròn đôi mắt nâu đẹp đến hút hồn. “Thật không công bằng khi cô cứ lấy cái chết ra để ép người khác như thế!”

“Vấn việc tôi phải lấy nó ra để ép đã là không công bằng rồi.” Tôi cãi lại, đi ra mở cửa.

“Thôi được.” Anh ta đứng dậy và đút hai tay vào túi quần.

“Nhưng nếu bố cô phát hiện ra, cô phải nói là mình đã đánh tôi bất tỉnh và bỏ mặc tôi ở đó.”

“Được.” - Tôi đẩy ông bạn cao 1m90, nặng 82kg ra khỏi cửa, bằng cả hai tay.

“Nhớ cẩn thận đấy, Kaylee!” Alec dặn, và tôi gật đầu, đóng cửa lại. Sau đó tôi rút điện thoại gọi luôn cho anh chàng thần chết.

“Kaylee?” - Anh Tod nghe điện thoại ngay ở tiếng chuông đầu tiên- “Có chuyện gì không ổn à?”

Tôi cảm lon nước rửa không của Alec đi vào trong bếp. “Sao anh biết là có chuyện không ổn?”

“Em chỉ gọi cho anh khi có chuyện gì đó mà Nash không giải quyết được.”

Mặt tôi đỏ bừng lên, may mà anh ấy không nhìn thấy tôi lúc này. “Em đâu có!”

“Đấy là em nghĩ vậy thôi.” - Tod chọc tôi và tôi có thể nghe thấy sự thách thức trong giọng nói của anh - “Vậy là ... em không cần gì ở anh à?” Không lẽ điều anh ấy nói là đúng? *Quả thực* dạo gần đây tôi đã nhờ vả tới anh không ít ...

Tôi mỉm cười. “Em có một đề nghị khá hấp dẫn dành cho *anh*.”

Phía đầu dây bên kia đột nhiên im bất, kế đó là một tiếng thở ra nhẹ nhẹ và giọng anh có vẻ hơi căng thẳng hơn bình thường. “Em có ý tưởng gì thế?”

“Một chuyến đi thực tế. Anh có hứng thú với một việc hơi mạo hiểm và có thể là hơi bất hợp pháp một chút không?”

“Có liên quan tới trẻ vị thành niên, trốn nhà đi chơi và trộm đồ trong siêu thị không thế?”

Tôi vút vỏ lon nước vào trong thùng rác và tủm tỉm cười như một con hâm. “Hai trong ba số đó. À mà anh có muốn ăn gì không? Em có thể mang cho anh một lọ mứt dâu để ăn kèm với bánh mì.”

“Anh dâu có cần ăn.” - Anh Tod nói, nhưng giọng nghe chẳng có vẻ gì là đang nói qua điện thoại. Tôi quay ngoắt đầu lại và thấy anh chàng thần chết đang đứng lù lù sau lưng mình, tay vẫn đang cầm điện thoại- “Nhưng nếu được chọn anh thích mứt mơ hơn.”

“Eo. Chẳng ai thích mứt mơ ý.”

Anh Tod nhún vai, cất điện thoại vào trong túi. “Đành là vậy, nhưng anh vốn có sở thích khác người mà ...” - Anh nhoẻn miệng cười và có cái gì đó vừa lóe lên trong mắt anh khi anh nhìn tôi. Đột nhiên trong tôi trào lên một sự thôi thúc không thể lý giải được muốn quay mặt né tránh ánh mắt ấy, trước khi nhìn thấy quá nhiều. Nhưng rồi anh Tod chớp mắt, và thứ tôi sắp sửa nhìn thấy vụt biến mất- “Thế ... hôm nay em lại muốn kéo anh làm đồng phạm cho vụ gì nào?”

Tôi gập điện thoại lại cất vào trong túi quần trước. “Anh có nhớ lần anh dắt em lên vào phòng anh Nash theo dõi anh ấy và Sabine không?” Lần ấy anh Tod nói muốn tôi đi cùng để hiểu hơn về tình bạn của họ, nhưng nghĩ lại tôi thấy anh muốn tôi đi cùng để tận mắt chứng kiến mối quan hệ khăng khít của hai người đó thì đúng hơn. Bản thân anh Tod cũng chưa bao giờ che giấu quan điểm của mình về chuyện của tôi với em trai anh. Anh cho rằng Nash và tôi không hợp nhau. Và đó là một trong số ít những điểm chung giữa anh ấy và Sabine.

“Chúng ta lại chơi trò gián điệp nữa à? Đây là trò chơi yêu thích thứ hai của anh đấy.” Tod đi theo tôi vào trong phòng ngủ, nơi tôi lục tung cả tủ quần áo lên để tìm đôi giày vải không-buộc- dây ít đi của mình. Nếu chẳng may bị ai đó bắt gặp, tôi không muốn bị sợi dây giày làm cho lộ tẩy bởi vì ở Lakeside, tất cả các loại dây đều bị cấm, dưới mọi hình thức.

“Lần này giống với trò thám tử hơn. Em cần phải tới một nơi có an ninh thật chặt.” Tôi vẫn giả vờ như không hề quan tâm xem trò chơi yêu thích nhất của anh là gì.

Anh nhướn mày đầy thích thú. “Đồn cảnh sát à? Sabine lại bị bắt à?”

Tôi xỏ chân vào một chiếc giày. "Nếu thế em sẽ ngồi ở nhà cười ha hả, chứ đời nào có chuyện em tới đó cứu chị ta. Bọn mình sẽ đột nhập vào bệnh viện Lakeside."

Anh Tod ngồi xuống cái ghế cạnh bàn học, ngăn người nhìn tôi. "Bình thường mọi người sẽ tìm cách trốn *ra khỏi* bệnh viện tâm thần chứ không phải là chui vào đó."

"Em đâu phải là mọi người." Tôi xỏ chân vào chiếc giày còn lại rồi đút chúng mình thư và một tờ 20 đô-la vào túi quần sau.

"Đó chính là điểm anh thích nhất ở em. Thế lý do chúng ta phải tới một nơi toàn những kẻ tâm thần như thế là gì?"

"Em cần phải nói chuyện với một bệnh nhân ở đó. Và nhân tiện em cũng muốn ghé qua thăm Scott một lát."

"Scott đang ở Lakeside ý hả?" Tod hiện ra trong phòng khách trước cả tôi, trên tay anh lủng lẳng chùm chìa khóa mà tôi còn chưa kịp lấy trong cái bát đặt trên gờ tường cạnh phòng bếp.

"Mẹ anh bảo anh ấy vừa được chuyển đến điều trị dài hạn ở đây hồi tháng trước."

Scott Carter là bạn thân nhất của Nash, đồng thời cũng là một con nghiện "hơi lạnh". Nhưng vì anh ta là con người nên đã bị ảnh hưởng bởi nó nhanh hơn và mạnh hơn so với Nash. Não của Scott đã bị tổn thương nặng nề, không bao giờ có thể hồi phục lại được nữa, và giờ anh ta đang phải ngày ngày chịu sự hành hạ về tinh thần bởi lão Avari, một con quỷ của lòng tham - kẻ mà cả Scott và Nash đều đã hít phải hơi thở chết người của lão.

Anh Nash đã tới thăm Scott vài lần trong bệnh viện, lần nào cũng nuôi hy vọng về một sự tiến triển không bao giờ xảy ra. Nhưng sau khi Scott được chuyển sang điều trị ở Lakeside, anh ấy không còn đến nữa bởi tất cả khách đến thăm phải được đích thân bác sỹ điều trị phê chuẩn.

"Anh muốn đi cùng xe với em hay là hẹn gặp nhau ở bãi đỗ xe?" Tôi hỏi, và kiễng chân giật lấy chùm chìa khóa trên tay anh. Rõ ràng cách thứ hai sẽ tiện hơn cho anh ấy rồi. Đáng tiếc anh ấy vẫn chưa đủ mạnh- hoặc chưa đủ trình - để đưa một người cùng dịch chuyển một quãng đường xa như thế. Do đó tôi sẽ phải tự lái xe đến Lakeside.

Anh Tod khoanh hai tay lại trước ngực, để lộ cái lô-gô hình bánh pizza ở góc trái bộ đồng phục màu xanh dành riêng cho nhân viên giao hàng. "Anh vẫn chưa nói là sẽ làm chuyện đó mà."

Anh ấy đang nói thật hay nói đùa vậy? Tôi xịu mặt. “Nếu em nói đó là điều ước trước khi chết của em thì sao? Kiểu lời thỉnh cầu cuối cùng trước khi chết ý ...”

“Điều ước cuối cùng của em là đột nhập vào một bệnh viện tâm thần ý hả?”

“Em đang tự cho mình cái quyền được xin mỗi người một lời thỉnh cầu cuối cùng, từ những ai thực sự để tâm tới việc em sắp chết” - Tôi dứt hai tay vào túi quần, và nhìn thẳng vào mắt anh, yêu cầu một sự thật. Bản thân tôi cũng hơi bất ngờ trước sự can đảm đột xuất ấy của mình - “Anh có rơi vào hạng mục đó không?”

“Đừng có chơi cái trò đó, Kaylee. Em thừa biết câu trả lời là gì rồi mà.” Các vòng xoáy trong đôi mắt xanh của Tod khẽ lay động và tôi hiểu anh đang nói thật, thật hơn chính bản thân những lời anh vừa thốt ra.

“Vậy là anh sẽ giúp em chứ?”

“Em cũng biết cả câu trả lời cho câu hỏi đó rồi mà.” Anh nói, và tôi mỉm cười nhẹ nhõm. Đúng là việc biết mình sắp chết khiến con người ta dám làm những việc điên rồ thật đấy! Chứ người bình thường chẳng ai lại đi đột nhập vào bệnh viện tâm thần cả.

Tôi giữ cửa cho Tod ra trước rồi khóa cửa. Lúc tôi ngẩng lên đã thấy anh ấy ngồi yên vị trong xe rồi, mặc dù cả bốn cửa vẫn khóa. “Anh biết không, anh có thể trở thành siêu trộm đấy!” Tôi mở khóa và chui vào trong xe.

“Anh vốn là một chàng trai đa tài mà.”

“Cảm ơn anh đã đồng ý làm chuyện này.” Tôi từ từ lùi xe ra khỏi sân.

“Đằng nào đi làm cũng chán mà.” Anh nhún vai, và tôi cho xe chạy thẳng về phía đường cao tốc.

Sau gần 1/3 chặng đường im lặng, với tôi nhìn đường và Tod nhìn tôi, cuối cùng không chịu nổi tôi đành phải thốt lên. “Anh muốn hỏi chuyện gì thì hỏi đi?”

“Em muốn điều gì ở Nash hả Kay?”

“Hả?” Tôi liếc sang nhìn Tod và thấy các vòng xoáy trong mắt anh hoàn toàn tĩnh lặng, nhưng nét mặt thì khá căng thẳng.

“Lời thỉnh cầu cuối cùng của em với em trai anh. Em đã yêu cầu cái gì?”

a.” Hai tay tôi nắm chặt lấy vô-lăng, mặt đỏ bừng lên. “Đấy không phải là chuyện của anh, Tod

Từ bên ghế bên cạnh, anh gật đầu. “Anh cũng đoán em sẽ nói như vậy.”

“Sao thế, anh không định lên lớp em về chuyện em vẫn còn quá trẻ và chưa sẵn sàng nữa à?” Rồi cả chuyện tôi và anh Nash đáng ra ngay từ đầu đã không nên đến với nhau nữa?

“Anh đã nói điều anh cần nói về em và em trai anh.” - Tod quay đầu nhìn ra cửa sổ, làm tôi thấy khó chịu vì không thể nhìn thấy mặt anh - “Nếu đấy thực sự là điều em muốn thì cứ làm. Anh chỉ nghĩ là ...”

“Anh chỉ nghĩ gì?” Đột nhiên tôi thấy bức mình với cái giọng điệu nói chuyện này của anh, bởi nó làm tôi bối rối, không biết nên phải hiểu thế nào cho đúng.

Cuối cùng anh cũng chịu quay sang nhìn tôi. “Anh chỉ nghĩ ... Anh nghĩ em còn nhiều việc khác đang làm hơn là chỉ dành thời gian trên giường với bạn trai của mình.”

Từng lời nói của Tod như những mũi kim châm vào trái tim tôi. Vào lòng tự trọng của tôi, khiến tôi không thể suy nghĩ được gì thêm, ngoài một sự phẫn nộ khó tả. “Anh chết khi vẫn còn là trai tân đấy hả Tod?” Tôi nghiêm giọng lại hỏi.

Anh đảo tròn hai mắt. “Không hề.”

“Thế thì vì có gì mà anh cứ ngăn cản em làm chuyện đó?”

Anh thở dài, hơi ngả người ra ghế, lúc tôi nhấn ga vượt qua cái xe tải đang chạy rề rề ở làn đường bên cạnh. “Anh đâu có nói như thế. Nếu em muốn ngủ với Nash thì cứ việc ngủ. Đằng nào em cũng không phải là người đầu tiên mắc phải sai lầm đó.”

Nỗi giận dữ khiến trái tim tôi càng đập mạnh hơn. “Tại sao anh lại gọi đó là sai lầm?”

“Bởi vì anh hiểu em! Em đã đợi lâu như thế bởi nó rất quan trọng đối với em và em muốn nó có một ý nghĩa nào đó. Và nếu giờ em làm chuyện đó với Nash, anh nghĩ em sẽ thấy hối hận sau này, khi em nhận ra rằng hai người không hề thuộc về nhau.”

Tôi sững người trước lời giải thích của anh Tod, và trong một thoáng tôi đã nghĩ rằng anh ấy có thể đọc được suy nghĩ của người khác nhưng lâu nay đã giấu tôi. Nhưng rồi cú sốc ấy cũng qua đi, nhường chỗ cho nỗi tức giận đang bùng lên trong tôi như một ngọn lửa sống.

“Làm gì còn có sau này nữa hả anh Tod? Không lẽ anh gọi 3 ngày nữa là “sau này”? Em chỉ có ngần ấy thời gian thôi. Em không muốn sống mà phải hối tiếc bất cứ điều gì.”

“Vậy là em quyết định làm chuyện đó chỉ vì muốn thử một lần cho biết. Chứ không phải vì em yêu cậu ta hay vì nó có một ý nghĩa gì đó với em - để em có thể nói mình đã làm chuyện đó?”

Đúng vậy.

“Không phải!” - Tôi lắc đầu, cố gắng sắp xếp lại các suy nghĩ đầy mâu thuẫn trong đầu mình - “Anh đúng là đồ đạo đức giả! Lần đầu của anh có ý nghĩa gì với anh không, mà anh tự cho mình cái quyền phán xét người khác như thế?” - Tôi điên tiết xổ ra một tràng, và anh Tod chỉ im lặng nhìn tôi, trông mặt anh vừa có chút bất ngờ, lại vừa có chút hối hận - “Em có ngủ với Nash hay không, đó là việc riêng của em. Anh quan tâm làm gì?”

Và tại sao điều đó lại khiến tôi bận lòng đến vậy?

Tod lại quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ. “Anh chỉ nghĩ rằng em còn nhiều việc đáng để làm hơn mà thôi.”

Chỉ tới khi ấy tôi mới chợt nhận ra anh Tod vẫn chưa biết lý do tại sao chúng tôi đột nhập vào bệnh viện Lakeside. “Chuyến đi này của chúng ta có mục đích cả đấy. Em đang hy vọng có thể gặp một bệnh nhân tên là Farrah Combs để hỏi vài thông tin để có thể tiêu diệt gã *incubus* đội lốt giáo viên dạy Toán ở trường em, ngăn không cho hắn quyến rũ rồi giết chết hoặc làm cho cô bạn thân nhất của em mang bầu, sau khi em chết đi. Theo anh, như thế đã đủ cao thượng chưa?”

Anh Tod chớp chớp mắt, mặt lộ rõ vẻ bất ngờ. “Công nhận. Như thế mới giống em chứ.”

“Anh cũng đừng trông đợi quá nhiều! Em không phải là thánh và em cũng chẳng muốn làm thánh. Em chỉ muốn là người *bình thường*. Em muốn được cãi nhau với bố, tâm sự mọi bí mật với cô bạn thân nhất, và tiến thêm bước nữa với bạn trai của mình. Nhưng hơn tất cả, em muốn không phải chết vào mấy ngày tới. Em vẫn chưa sống đủ! Và dù cố gắng thế nào em cũng không thể làm hết mọi điều mình muốn trong vòng 96 tiếng tới, và dù có bao nhiêu lời ước cuối cùng đi nữa em cũng không thể làm thay đổi được điều đó. Và em ghét điều đó!”

Anh Tod cười phá lên, làm tôi vừa tức vừa ngạc nhiên. “Anh thấy chuyện này buồn cười đến thế à?”

“Không phải. Chỉ là anh thấy mừng vì em đã không còn tỏ ra quá bình thản, quá chấp nhận cái chết của mình. Anh có cảm giác mấy ngày qua em như kiểu đang muốn buông xuôi tất cả và *“nhẹ nhàng đi vào đêm tối”*, hay gì đấy ... Mà như thế thật không giống em chút nào, Kaylee ạ.”

Tôi khẽ liếc sang, lông mày xéch ngược lên vì ngạc nhiên. Tod rất hiếm khi nói ra được lời nào tử tế, lọt tai, mà không đâm chọc này nọ. Nhưng thơ thần như thế này là lần đầu tiên. “Anh thích nhìn thấy em *“giận dữ, giận dữ chống lại ánh sáng đang dần chết”* hơn à?”

“Anh thích em giận dữ với tất cả mọi thứ, bởi nó khiến em trông mạnh mẽ và ... giống như đang sống hơn.” - Các vòng xoáy màu xanh trong mắt anh bắt đầu chuyển động - “Và nếu em đi kể với mọi người là anh đã trích dẫn thơ của Dylan Thomas, anh sẽ ... À mà anh cũng chẳng phải làm gì bởi vì sẽ chẳng ai tin lời em đâu.”

Đèn phía trước chuyển sang đỏ và tôi cho xe từ từ dừng lại trước vạch vôi. Sau đó đặt một tay lên ngực và quay sang chớp chớp mắt nhìn anh kiểu rất sến sẩm. “Em sẽ mang theo bí mật của anh xuống mồ.”

“Anh ước gì em không phải làm như vậy.”

“Ờ, em cũng thế.” Tim tôi bỗng đau nhói khi phải nghĩ tới điều đó.

Đèn chuyển sang màu xanh và tôi rẽ trái vào bãi đỗ xe của bệnh viện. Khu điều trị của Lakeside nằm sát bên hông bệnh viện Arlington Memorial, nơi anh Tod làm việc với tư cách là một thần chết- mà không hề có người sống nào hay biết- còn mẹ anh ấy làm y tá trực đêm, nhưng ở khu nhà khác có lối đi riêng và an ninh tốt hơn.

Tôi đậu xe ở hàng cuối cùng và tắt máy, nhưng vẫn ngồi nguyên trong xe, cố gắng kìm nén cơn hoảng loạn đang chực bùng lên ngay khi vừa nhìn thấy chốn ác mộng xưa. Mặc dù tôi

không còn nhớ mình bị đưa tới đây thế nào, chỉ biết là tỉnh dậy đã thấy đang nằm trơ trọi một mình, tay chân bị trói chặt vào bốn góc giường, trong một căn phòng trắng tinh không có đồ đạc gì.

“Em có chắc là mình muốn làm việc này không?” Anh Tod nhẹ nhàng hỏi.

“Có. Cảm ơn anh đã chịu giúp em, cứ coi như đây là anh đang hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của em đi.” Tôi nhẹ răng cười, cố gắng làm nhẹ bớt bầu không khí căng thẳng trong xe.

“Thật không công bằng khi em có tới tận 5 điều ước trước khi chết, trong khi anh chẳng có cái nào!”

“Một cái cũng không á?” - Tôi cau mặt - “Đấy phải gọi là tội ác mới đúng!”

Anh Tod nhún vai. “Một trong rất nhiều điều bất lợi của cái chết bất ngờ.”

“Thà muộn còn hơn không.” - Tôi đẩy cửa bước ra khỏi xe - “Từ bây giờ em chính thức nợ anh một điều ước trước khi chết.”

Lông mày anh Tod nhăn tít lại, mặt đầy dăm chiêu. “Em có biết là mình đang nói gì không thế ...”

Có thể không. Nhưng tôi vừa nảy ra một ý tưởng khá hay ...

Chương 11

“THẾ KẾ HOẠCH LÀ GÌ?” Anh Tod hỏi, lúc chúng tôi ngồi cạnh nhau trên nắp ca-pô, cùng nhìn về phía khu nhà điều trị.

Tôi nhún vai. “Không có gì phức tạp cả. Anh dắt em vào đó, tìm Farrah, và hỏi chị ta một số chuyện.”

“Nghe cũng đơn giản.”

“Ngoại trừ 1001 điều có thể xảy ra. Anh có thể giữ cho em được tàng hình trong bao lâu?”

“Cứ miễn sao chúng ta có sự tiếp xúc cơ thể là được.”

Cổ họng tôi đột nhiên khô khốc. “Ý anh là nắm tay nhau á?” Lần trước bọn tôi cũng đã làm như thế.

“Trừ phi em có ý gì khác.”

“Em ...” - Tôi còn chưa kịp mở miệng nói được gì thì đã thấy anh nhe răng, cười nháy mắt trên tôi - “Hèn gì anh và anh Nash không hợp nhau.”

“Hợp chứ!” - Anh giơ tay gạt lọn tóc đang lòa xòa trước trán - “Chỉ là bọn anh không đồng quan điểm về mọi chuyện thôi.”

“Anh nói nghe chẳng có nghĩa gì cả.”

“Em sẽ nghĩ khác, nếu em có một cậu em trai.”

Tôi lắc đầu, quay lại chủ đề chính. “Lần trước anh không thể giữ cho em không bị nhìn thấy và nghe thấy cùng một lúc. Lần này vẫn thế à? Anh có chắc là có thể làm cho chỉ mình Farrah nhìn thấy và nghe thấy chúng ta không?”

Lại thêm một cái nhún vai nữa. “Chỉ có một cách để biết ...” Tod đứng dậy và tôi trượt xuống khỏi nắp ca-pô, lòng bàn tay bắt đầu ướt nhẹp mồ hôi vì hồi hộp, mặc dù chưa bao giờ tôi hạ quyết tâm làm một việc gì như thế này. Đó là sự quyết tâm bảo vệ Emma khỏi tay thầy

Beck, và đối mặt với nỗi sợ hãi lớn nhất của cuộc đời mình, trước khi đối mặt với cái chết, nỗi sợ hãi lớn thứ hai ngay sau đây.

Anh Tod lẳng lặng tiến về phía tòa nhà- hiển nhiên là chỉ hiện ra với mình tôi thôi- cho tới khi nhận ra tôi đang không hề đi theo anh, nãy giờ vẫn đứng im một chỗ. Anh quay lại trấn an tôi. “Lần này sẽ không giống như lần trước đâu.”

“Anh không biết lần trước thế nào mà.” Hai tay tôi bắt đầu run lên bần bật khi nhớ lại cảm giác tỉnh dậy trong tình trạng bị trói chặt trong cái phòng trống không.

“Anh biết khi ấy em không thể rời khỏi đó và em không biết chuyện gì đang xảy ra với mình. Và anh biết em sợ phải quay trở lại đây còn hơn cả việc đi qua Cõi Âm.”

Tôi ngược mắt nhìn anh Tod, với trái tim đau nhói. Tôi cảm giác nó đang cần có thêm không gian để có thể đập trở lại bình thường.

“Nhưng lần này em có thể bỏ đi bất cứ lúc nào em muốn.” - Tod nói - “Em chỉ cần nói một câu thôi, anh sẽ đưa em rời khỏi đây ngay lập tức. Anh sẽ đưa em tới một nơi an toàn, nơi không ai có thể động vào chúng ta.”

Tôi không thể nhìn thấy cái gì khác ngoài đôi mắt xanh đầy ám ảnh, đang dăm đuối nhìn tôi. Tôi không thể khống chế được hơi thở dồn dập của mình. Tôi đợi anh bật cười, hay nhếch miệng hay làm gì đó để phá vỡ khoảnh khắc này giữa hai chúng tôi. Và khi thấy anh không làm gì, mà cứ để mặc cho nó chuyển thành một thứ cảm xúc rất thô và dễ vỡ, thật đến mức tôi bỗng thấy sợ khi phải nghĩ tới nó, tôi khoanh tay lại trước ngực, nhướn mày nhìn anh thách thức. “Anh nghĩ là em cần phải có người giải cứu á?”

“Anh nghĩ đôi khi để ai đó làm công việc giải cứu cũng không phải là điều gì xấu, nhất là khi bộ áp giáp của em có vấn đề.”

Có thể anh ấy nói đúng. “Vậy là anh sẵn sàng nhận lời thách đấu của em?”

Một thứ cảm xúc không tên nào đó thoáng hiện lên trong đôi mắt xanh biếc của anh. “Anh sẵn sàng với bất kỳ thử thách nào em có thể nghĩ ra. Thậm chí là khó hơn thế.”

Tôi bật cười phá lên. “Em bắt đầu nhìn thấy sự giống nhau giữa hai anh em anh rồi.”

Anh Tod cau mặt lại. “Chuyện đó chẳng có gì buồn cười cả.”

“Em biết.” Tôi vượt lên đi trước và dừng lại trước cánh cửa sắt lạnh lẽo phía sau bệnh viện.

“Em sẵn sàng chưa?” Tod chìa tay ra và tôi nắm lấy tay anh, đan các ngón tay của mình vào tay anh. Lòng bàn tay của anh rất ấm và khô cong, và tôi cố gắng lờ đi sự bối rối và nỗi nghi ngờ đang dấy lên trong lòng tôi. Giờ tôi không còn thời gian và mục tiêu thực sự, cho cả hai điều đó.

“Em nhắm mắt lại đi.” - Anh thì thầm vào tai tôi, và tôi vui vẻ làm theo, bởi vì tôi biết mình chưa sẵn sàng đối mặt với những gì vừa nhìn thấy trong mắt anh. Ít nhất là không phải lúc này- “Đi nào ...”

Đột nhiên tôi thấy bị hẫng một cái và có cảm giác như đang rơi tự do. Tôi chói với, ôm chặt lấy tay anh Tod, khá ngạc nhiên vì nó vẫn ấm áp và vững chắc như không, trong khi cơ thể tôi đang bồng bênh như không có thực.

Và rồi thế giới xung quanh tôi quay chậm lại và tôi cảm nhận được sàn đất dưới chân mình, cùng cái không khí lạnh lẽo mang mùi rất đặc trưng của bệnh viện, vừa vô trùng lại vừa tanh tanh. Anh Tod siết nhẹ tay một cái và tôi mở choàng mắt ra.

Và nỗi lo lắng hiện tại của tôi nhanh chóng biến thành nỗi khiếp sợ của quá khứ.

Không có gì thay đổi. Bệnh viện Lakeside, từ diện mạo đến cảm giác, vẫn giống y như ngày xưa.

Chúng tôi đang đứng trong khu sinh hoạt chung của các bệnh nhân trẻ tuổi- nơi mọi người tập trung để ăn uống, xem TV, chơi các trò chơi và trị liệu theo nhóm- cách đó vài mét là bàn trực của y tá. Khu phòng bệnh của nữ trái dài khắp dọc hành lang bên tay phải tôi và căn phòng cuối cùng chính là nơi tôi từng bị nhốt suốt một tuần trong đó. Đột nhiên tôi muốn chạy ngay tới xem nữ chủ nhân hiện tại của căn phòng ấy là ai và liệu sự hoang tưởng của chị ta có thấm thía gì so với tôi ngày trước không.

Mày không bị điên, Kaylee à!

Tôi đã phải liên tục nhắc nhở mình như vậy, bởi vì chỉ riêng quay trở lại đây thôi cũng đủ làm nhòe đi ranh giới giữa ảo giác và hiện thực đối với tôi rồi. Lần cuối cùng khi tôi ở đây, tôi vẫn chưa biết mình là một *bean sidhe*. Tôi chỉ biết rằng mình đang nhìn thấy những thứ mà những người khác không nhìn thấy- đó là bóng tối, là làn sương mù đang bao trùm lấy ai đó, là những cái bóng đang lướt đi trong làn khói xám xịt ấy. Tôi đã tìm mọi cách chống trả lại nhưng

đã thất bại, đành chịu thua trước sự thôi thúc muốn cất tiếng hét quá lớn đang sục sôi trong cổ họng mình. Mọi người, thậm chí kể cả tôi, đều cho rằng tôi bị ảo giác dẫn đến những cơn hoảng loạn, và không kiềm chế được cảm xúc. Kết quả là tôi được chuyển tới Lakeside - bệnh viện tâm thần chuyên dành cho những bệnh nhân nặng.

“Anh đoán là em không biết số phòng của cô ấy đúng không?” - Anh Tod hỏi, và tôi biết ngoài tôi ra không ai có thể nghe thấy tiếng anh. Tôi lắc đầu, không dám chắc khả năng ấy có áp dụng cho mình trong trường hợp này hay không - “Anh nghĩ em có thể nói.” Anh nói và tôi nhướn lông mày lên như muốn hỏi lại cho chắc.

Tod nhún vai. “Em cứ thử xem. Kể cả nếu ai đó nghe thấy tiếng em, họ cũng đâu có nhìn thấy em. Mà anh dám cá là hơn một nửa số người phải vào đây là vì nghe thấy những giọng nói lạ trong đầu.”

Nói vậy nhưng tôi cũng chẳng muốn giọng của mình bị đánh đồng với giọng của người điên một chút nào.

Cả cái hành lang trống trơn, ngoại trừ tiếng cười lạnh lớt phát ra từ cái TV trong phòng sinh hoạt chung và tiếng thìa đĩa nhựa va vào nhau lạch cạch, chúng tôi đến đứng vào cuối bữa tối. Chỉ vài phút nữa là các bệnh nhân sẽ đứng dậy, rời khỏi khu vực ăn uống và bắt đầu tham gia các hoạt động ngoại khóa đã-được-bác-sỹ-chuẩn-y. Nhưng những thứ đó sẽ không bao giờ là đủ. Dù có đọc bao nhiêu sách báo, chơi bao nhiêu trò chơi hay ghép bao nhiêu mảnh ghép cũng không thể làm cho họ quên đi được hiện thực về nơi mình đang sống, cũng như việc cuộc đời họ sẽ vĩnh viễn bị chôn vùi ở cái nơi đáng sợ này, bởi ngày họ rời khỏi đây cũng là ngày họ bị chuyển sang khu điều trị dành cho người lớn.

Và ở đây thời gian dường như cũng trôi chậm hơn rất nhiều.

“Đi theo anh.” Anh Tod kéo tay tôi đi về phía bàn trực của y tá, tạm thời không có ai.

“Tên của cô ấy là gì?” Anh ngó nghiêng một hồi rồi nhìn vào cái bảng treo trên tường.

“Farrah Combs.” Tôi thì thao trả lời, chỉ sợ bị y tá trực nghe thấy và bước ra khỏi phòng. Đáng ra chúng tôi nên thực hành trước khi vào đây...

“Phòng 304”. Anh Tod nói và tôi nheo mắt kiểm tra lại một lần nữa cho chắc. Tình cờ tôi phát hiện ra tên anh Scott ở phòng đầu tiên của khu dành cho nam bên tay trái.

Chúng tôi rẽ sang khu nữ, nhưng mới đi được nửa đường thì bỗng nghe thấy có tiếng bước

chân ở phía trước. Một nữ y tá, trong bộ đồng phục màu tím quen thuộc, vừa bước ra khỏi phòng bệnh, trên tay là tập bệnh án và chiếc bút bi nhựa. Ngay lập tức tôi đứng khựng lại, đột nhiên có linh cảm là cô ấy nhìn thấy mình, mặc dù anh Tod luôn miệng khẳng định điều ngược lại.

“Thả lỏng đi nào.” - Anh siết nhẹ lấy tay tôi, “Cô ấy không nhìn thấy hay nghe thấy bọn mình đâu.” Khi cô y tá đó đi ngang qua chỗ chúng tôi, theo phản xạ tôi lùi vội ra phía sau, tay vẫn bám chặt lấy anh Tod, và chỉ thở phào nhẹ nhõm khi thấy cô ấy vẫn cắm cúi đi tiếp, không có biểu hiện gì là đang nhìn thấy hay nghe thấy gì hết. Giống như anh Tod và tôi đang tồn tại trong thế giới của riêng bọn tôi, với dân số chỉ có 2 người, được bao quanh bởi thế giới thật nhưng lại không phải là một phần của nó.

“Với anh lúc nào cũng thế này à ?” Tôi mạo hiểm lên tiếng. Ơn Chúa, cô y tá vẫn tiếp tục đi. Cô ấy không hề nghe thấy tiếng tôi.

“Như thế nào ?” Tod hỏi. Đột nhiên tôi ý thức được rất rõ sự đụng chạm nơi bàn tay của chúng tôi. Các ngón tay thô ráp và rất thật của anh đang đan chặt lấy tay tôi...

“Như thế này này.” - Tôi giơ tay chỉ ra xung quanh, khi những bệnh nhân đầu tiên bắt đầu từ phòng ăn đi ra hành lang. Đa số đều còn rất trẻ, người đi dép lê, người đi giày không dây. Bữa tối đã kết thúc.- “Như thế anh cô độc ngay cả khi đang đứng giữa đám đông. Cứ như là anh đang không hề thực sự có mặt ở đây.”

Tod nhìn tôi chằm chằm. Hoặc là anh ấy không hiểu tôi đang nói gì. Hoặc là anh ấy đã quá hiểu điều tôi muốn nói. “Ừ. Phần lớn thời gian là như thế. Nhưng anh chưa bao giờ cảm thấy thật như bây giờ.” Anh lại siết chặt lấy tay tôi và mạch máu trong người tôi chảy rần rật, như thể đang trốn chạy khỏi điều gì đó mà tôi chưa dám nghĩ tới.

Các cô gái lần lượt đi qua chỗ chúng tôi đang đứng, một vài cô mặt vẫn lơ đãng do tác dụng của thuốc an thần; trong khi các chàng trai đi về hướng ngược lại, sang khu phòng bệnh dành cho nam. Và tôi nghĩ là mình đã nhìn thấy anh Scott nhưng không dám chắc. Tôi đã rất muốn chạy qua đó thăm anh ấy nhưng công việc vẫn phải đặt lên hàng đầu.

Tay trong tay với anh Tod, tôi nín thở chờ đợi xem ai là người sẽ rẽ vào phòng 304. Tôi không biết Farrah Combs trông như thế nào- chị ta có thể là bất cứ ai trong số những cô gái vừa đi qua mặt chúng tôi. Một vài gương mặt trông khá quen- cái ý nghĩ rằng tôi đã từng gặp họ hồi còn ở trong này khiến toàn thân tôi nổi hết da gà.

Nhưng đợi mãi vẫn chẳng thấy ai về phòng 304, và tôi đang định kéo anh Tod vào phòng ngồi đợi thì đột nhiên cô y tá trong bộ đồng phục màu tím đi tới và gõ lên cửa phòng 304. Quá ngạc nhiên, tôi vội kéo anh Tod đi theo cô y tá, lúc cô ấy mở cửa thò đầu vào bên trong.

“Farrah?” - cô gọi, và tim tôi như muốn rút ra khỏi lồng ngực. Tôi không nghe thấy tiếng đáp lại từ trong phòng- “Hôm nay cô thậm chí còn không động vào khay thức ăn. Bác sĩ nói nếu cô vẫn không chịu ăn, họ sẽ phải cho cô ăn bằng đường tĩnh mạch. Cô không hề muốn điều đó, đúng không?”

Vẫn không thấy có tiếng trả lời, và qua cái nhú mào của cô y tá, tôi có thể đoán Farrah chẳng có phản ứng gì.

Tôi nhích từng bước tới gần căn phòng 304, mạch máu trong người chảy nhanh tới mức đầu óc tôi chao đảo, may mà có anh Tod đi cùng.

“Bình thường chúng tôi không cho phép bệnh nhân được ăn trong phòng thế này đâu.” - Cô y tá nói- “Nhưng xét hoàn cảnh của cô ... Cô đặc biệt muốn ăn gì không, tôi sẽ lấy cho cô?”

Lại một lần nữa không có tiếng trả lời và tôi bắt đầu thấy tội nghiệp cho cô y tá. Và ước gì có nhiều người được như cô ấy khi tôi ở đây ...

“Thôi vậy.” - Cô y tá thở dài chịu thua.- “Nếu tôi có thể làm gì để cô thấy thoải mái hơn thì cô cứ nói nhé.”

Ừay. Cô y tá này phải gọi là siêu tận tâm với bệnh nhân ý !

Tôi vội áp sát người vào tường lúc cô y tá quay trở lại hành lang, trong khi anh Tod để mặc cho cô ấy đi xuyên qua người mình. “Cảm giác đấy nó như thế nào?” Theo bản năng, tôi vẫn chỉ dám thì thào, không dám nói to. Hơn nữa tôi thấy nói chuyện khi không có ai nghe thấy mình cứ kỳ kỳ thế nào ý.

Anh Tod nhún vai, nhìn sâu vào trong mắt tôi. “Đây là tất cả những gì anh cảm nhận được lúc này.” Nói rồi anh giơ hai bàn tay đang đan chặt vào nhau của chúng tôi lên. Tôi rất muốn quay đầu nhìn ra chỗ khác nhưng lại không sao dứt được khỏi ánh mắt mê hoặc ấy. Dường như anh ấy đang nhìn thấy những thứ không ai khác có thể nhìn thấy. Những thứ ngay đến bản thân tôi cũng không hề nhận ra.

Tôi không biết nên nói gì trong hoàn cảnh này- tôi thậm chí còn không biết nên phải thở tiếp như thế nào- nhưng rồi anh là người quay mặt đi trước. Có khi nào anh ấy hối hận vì hành động vừa rồi của mình không? Tôi lặng lặng đi theo anh tới chỗ cánh cửa đang mở mà lòng rối như tơ vò.

Tôi đi vào trước, còn anh Tod bám sát theo sau. Hóa ra đây là một phòng đôi, với hai chiếc giường kê ở hai bên tường. Ngoài ra còn có hai cái tủ quần áo và một phòng vệ sinh riêng biệt.

Chiếc giường bên phải trống không, chăn và gối được sắp xếp khá gọn gàng. Nhưng Farrah Combs- chỉ có thể là chị ta bởi vì trong phòng chẳng còn ai khác- đang ngồi vắt chân trên chiếc giường còn lại, chăn gối và ga giường bị đẩy hết xuống cuối giường, mái tóc nâu dài ngang lưng như tấm màn che phủ toàn bộ khuôn mặt và nguyên một nửa người chị ta. Farrah đang nhìn chăm chăm vào cuốn sách đang mở trên giường và đột nhiên tôi tò mò muốn biết khuôn mặt của chị ta.

“Anh có thể để cho chị ấy nhìn thấy và nghe thấy bọn mình không?” - Tôi quay sang hỏi anh Tod, càng lúc tôi càng ý thức về chuyện tay chúng tôi đang đan chặt vào nhau- “Chỉ mình chị ấy thôi?”

Anh gật đầu và tôi quay lại nói với cô gái đang ngồi trên giường. “Chào chị, Farrah.” Chị ta từ từ ngẩng đầu lên trong một chuyển động không thể chậm hơn. Hai má chị ta hóp lại, đôi mắt trũng sâu, hai cánh tay nhũn nhẽo lẻo khoẻo chỉ còn da bọc xương. Và ngay khi ánh mắt của chúng tôi gặp nhau, tôi chợt nhận ra hai điều về Farrah Combs. Thứ nhất, chị ta đang bị ốm, cả về thể chất lẫn tinh thần.

Và thứ hai ... chị ta đang có thai.

Ôi trời! Hàng chục câu hỏi ập tới trong đầu tôi nhanh tới nỗi tôi không kịp chặn lại. Liệu đứa bé có phải là con của thầy Beck không? Nếu đúng, tại sao hắn còn thử lại lần nữa với Danica? Không lẽ một đứa là không đủ? Hay đứa bé này không phải là con trai?

“Farrah?” - Tôi hỏi lại- “Chị có phải là Farrah Combs không?”

“Tôi từng là cô ấy.” Chị ta trả lời, giọng thánh thót và ngọt ngào hơn tôi tưởng.

Tôi liếc sang nhìn anh Tod nhưng anh chỉ nhún vai.

“Còn ... giờ chị không phải là Farrah Combs?” - Tôi hỏi, và chị ta chậm rãi lắc đầu- “Vậy thì chị là ai?”

“Không ai cả.” - Chị ta nói- “Tôi không có thật.” - Đột nhiên đôi mắt nâu của chị ta sáng bừng lên- “*Cô có phải là thật không?*”

“Có. Ít nhất là cho đến vài ngày tới...” - Tôi trả lời, và ở bên cạnh, anh Tod khẽ siết nhẹ lấy tay tôi- “Farrah, tôi có thể nói chuyện với chị về đứa bé được không?”

Chị ta nhún vai và nhìn xuống cái bụng căng tròn dưới cái áo phông- “Nó cũng không có thật. Nhưng cảm giác lại rất thật.” - Chị ta ngằn ngừ ấn một ngón tay xuống bụng.

“Chị có thể nói cho tôi biết bố đứa bé là ai không?” - Tôi hỏi nhưng chị ta nghiêm nghị lắc đầu- “Đi mà, Farrah? Chuyện này rất quan trọng.”

“Tôi không thể...” Giọng chị ta nhỏ dần thành một tiếng thì thầm rất khẽ.

“Tại sao?”

“Bởi vì anh ấy có thật.” - Hai mắt chị ta rung rung- “Tôi đã cảm thấy rất thật khi anh ấy chạm vào tôi, nhưng giờ anh ấy không chạm vào tôi nữa. Có điều, tôi vẫn nhớ như in cái cảm giác ấy.” Chị ta lại quay trở lại với quyển sách và giơ tay lật một trang sách. Nhưng tôi đoán trong tình trạng nước mắt đầm đìa thế kia chị ta khó mà đọc nổi lấy một dòng.

“Tại sao chị lại nghĩ là mình không có thật hả Farrah ?” Tôi ngồi xổm xuống cạnh giường.

“Anh ấy đã bảo tôi như thế. Tôi không có thật và nơi này cũng không có thật. Vì thế không có gì quan trọng nữa. Mọi chuyện sẽ sớm kết thúc thôi.”

Kết thúc ư ? Đột nhiên tôi thấy vừa thương hại vừa phẫn nộ thay cho Farrah vì những gì chị ta đang phải trải qua.

“Cô có chắc mình là thật không ?” - Chị ta hỏi, và tôi chỉ có thể gật đầu, không biết nên phải ý chị ta đang muốn nói là gì- “Còn anh ta thì sao?” Chị ta nhìn qua anh Tod và anh khẽ mỉm cười với chị.

“Có, Farrah ạ. Tôi cũng là thật.”

“Người thật ai cũng hỏi nhiều thế à ?” Chị ta hơi nhúu mày nhìn chúng tôi.

“Có lẽ vậy.” - Tôi trả lời- “Farrah, hãy kể cho tôi nghe về bố đứa bé đi. Có thể cho tôi biết tên của anh ta không ?”

Chị ta lại lắc đầu và mái tóc dài màu nâu xõa xuống che mất một bên mắt. “Đứa bé không có thật. Vì thế làm gì có tên.”

Tôi thất vọng đứng dậy, và gần như nhảy dựng lên khi nghe thấy tiếng sột soạt đằng sau lưng.

“Hy vọng anh không quá mong đợi vào câu trả lời của cô ấy.” Một giọng nói cất lên và tôi vội nắm chặt lấy tay anh Tod, trước khi quay đầu lại xem đó là ai. Cố vẻ như nữ chủ nhân còn lại của căn phòng này đã quay trở lại. Đôi mắt xanh biếc, thâm quầng đang đảo một vòng quanh phòng, nhưng không một lần nhìn về phía anh Tod và tôi, chứng tỏ chị ta không thể nhìn thấy chúng tôi. Thậm chí là không hề nghe thấy. Nhưng rõ ràng chị ta biết bọn tôi đang ở đây.

“Không có thông điệp gì đặc biệt trong sự điên loạn của Farrah đâu.” - Cô gái kia ngập ngừng bước vào phòng, giống như một cô gái mù đang dò dẫm vì sợ va phải tường.- “Không có mật mã hay bí mật gì đâu. Cô ấy được bảo là mình không hề tồn tại và cô ấy tin vào điều đó.” - Chị ta tiến thêm một bước nữa về phía trước và tôi bỗng thấy tội nghiệp cho chị ta- “Tôi đã tìm mọi cách thuyết phục Farrah là cô ấy có tồn tại, nhưng bản thân tôi còn không chứng minh được là mình đang tồn tại, bảo sao cô ấy không tin lời tôi. Mà tôi cũng không chắc là cô ấy có nghe tôi nói không cơ.”

“Cô ta không thể nhìn thấy hay nghe thấy chúng ta.” - Anh Tod thì thào nói, giọng vẫn rất bình tĩnh, không một chút nao núng- “Nhưng làm sao cô ta biết bọn mình đang ở đây nhỉ?”

“Có thể năng lực của anh không giỏi như anh nghĩ.” Tôi hạ giọng nói khẽ, mắt vẫn dán chặt vào cô gái vừa xuất hiện. Càng nhìn tôi càng thấy chị ta rất quen, như thể tôi đã gặp ở đâu đó rồi.

Anh lắc đầu. “Không thể nào. Năng lực của anh chẳng có vấn đề gì hết.”

“Ít nhất cũng nên hiện ra chào hỏi nhau một câu chứ. Lén lút trong phòng người khác như thế là bất lịch sự đấy.”

Tôi liếc sang anh Tod và anh nhún vai, chờ đợi quyết định của tôi. Cuối cùng, tôi gật đầu.

Ngay khi vừa nhìn thấy bọn tôi, cô bạn cùng phòng của Farrah giật nảy mình, lùi vội ra đằng sau. “Hai người cơ à. Tôi cứ tưởng chỉ có một!”

“Xin lỗi.” Tôi nói, và chị ta nheo mắt nhìn tôi chăm chăm, như thể mặt tôi là một câu đố mà chị ta cần phải giải.

“Cám ơn vì đã ... hiện ra. Tôi đang bắt đầu nghĩ là bệnh của mình lại tái phát cơ đấy.”

“Cô có chắc là không phải thế không?” Anh Tod hỏi và tôi huých nhẹ vào sườn anh. Thật không công bằng khi bắt các bệnh nhân tâm thần phải đặt câu hỏi về sự tỉnh táo của bản thân. Họ đã phải chịu đựng điều đó từ các bác sỹ là quá đủ rồi.

“Chắc như việc hai người đang đứng ở đây trước mặt tôi.” Chị ta nói, rồi cười phá lên trước sự ví von của mình. Nhưng tôi chẳng thấy buồn cười gì cả, tôi vẫn luôn ghét việc người ta lấy người điên ra làm trò cười, giống như Emma ghét những câu chuyện cười về con gái tóc vàng hoe.

“Làm sao cô biết là chúng tôi đang ở đây ?” Anh Tod hỏi, các ngón tay của anh siết chặt lấy tay tôi.

“Bởi vì Farrah không bao giờ nói chuyện một mình. Hay với bất kỳ ai. Ít nhất không phải với những người chúng ta nhìn thấy. Và tôi đã được chứng kiến nhiều chuyện đủ để hiểu rằng tôi không nhìn thấy không có nghĩa là nó không tồn tại.” - Anh mắt chị ta nãy giờ vẫn không hề rời mắt tôi- “Cô không nhớ tôi đúng không ?”

“Tôi biết chị à?” Tôi giật mình hỏi lại.

Và rồi tôi sực nhớ ra... một chuyện.

“Lydia...” - Tôi thì thào thốt lên, và chị ta gật đầu, mặt lộ rõ vẻ hài lòng, trong khi anh Tod hết nhìn tôi lại quay sang nhìn chị ta, đầy bối rối- “Chị đã ở đây khi tôi... Và chị... đã làm gì đó. Chị đã giúp tôi.”

“Tôi đã cố.” Nụ cười trên môi Lydia nhạt dần.

“Và giờ chị là bạn cùng phòng của Farrah ?”

“Ừ. Bác sỹ nghĩ họ đang giúp chúng tôi, còn các bệnh nhân khác lại thấy thật nực cười khi cho hai cô gái câm ở chung một phòng...” Chị ta nhún vai rồi ngồi xuống giường, ngược mắt nhìn tôi và anh Tod.

“Bởi vì Farrah chỉ nói chuyện với người “thực sự”, và chị... Chị cũng đâu có nói gì khi tôi ở đây.” Hay là có nhỉ? Ký ức của tôi về Lydia khá mơ hồ, nhưng giọng nói của chị ta thì tôi vẫn nhớ. Có vẻ như mối liên hệ giữa tôi và Lakeside vẫn chưa hoàn toàn cắt đứt như tôi đã tưởng...

Lydia lại nhún vai. “Tôi không nói nhiều với các bác sỹ và y tá bởi vì mỗi lần tôi mở miệng là y như rằng họ bắt tôi phải ở lại đây lâu hơn. Nhưng cô không phải là nhân viên y tế.”

“Có lẽ cô ấy có thể giúp chúng ta chuyện của Farrah đấy.” Anh Tod gợi ý và hai mắt Lydia sáng rực lên đầy thích thú.

“Chúng tôi muốn biết về bố đứa bé trong bụng Farrah.” - Tôi ước sao mình có thể ngồi xuống như họ, nhưng lại không muốn phải rời tay anh Tod. Nhớ có ai đi qua nhìn thấy thì tiêu- “Chị có biết là ai không?”

Lydia lắc đầu. “Thỉnh thoảng cô ấy có nói chuyện với ai đó vào ban đêm. Một người tôi không thể nhìn thấy hay nghe thấy. Nhưng qua những gì tôi nghe được từ miệng Farrah, tôi đoán là anh ta.” - Lydia cúi mặt nhìn xuống sàn nhà, hai má đỏ bừng lên. Có vẻ như chị ta đã nghe được không ít chuyện tế nhị- “Lúc này, mới đầu tôi còn tưởng cô ấy đang nói chuyện với anh ta cơ, không ngờ lại là hai người. Trừ phi anh ta là ...?” Lydia liếc về phía anh Tod và ngay lập tức anh ấy lắc đầu quày quặt làm tôi xém chút nữa thì phì cười.

“Nếu cô chưa bao giờ gặp hay nghe thấy anh ta, làm sao cô biết anh ta có ở đó?” Anh Tod hỏi và Lydia khẽ cau mày lại.

“Tôi biết, bởi vì cô ấy nói chuyện với anh ta giống như khi nói với hai người lúc này, và *hai người* đang có ở đây thật.” - Chị ta quay sang nói với tôi- “Sao cô làm được như thế vậy ? Cô là một *bean sidhe*, đúng không ? Nhưng *bean sidhe* đâu có thể...tàng hình.”

Lydia biết tôi là ai. Có lẽ còn biết trước cả tôi, bởi vì hồi gặp chị ta ở đây tôi vẫn chưa biết gì về thân phận thực sự của mình. Tại sao mọi người luôn biết nhiều về tôi hơn chính bản thân tôi thể nhỉ ?

“Tôi là một thần chết.” - anh Tod nói, và phải tới lúc ấy tôi mới nhìn thấy dấu hiệu của sự sợ hãi trong mắt Lydia. “Đừng lo.” - Anh nói thêm để trấn an chị ta- “Giờ không phải là ca trực của tôi.”

Lydia ngáp ngừng gật đầu, nhưng mặt có vẻ vẫn chưa tin anh ấy cho lắm. Tôi có cảm giác chị ta thích khi anh ấy tàng hình hơn.

“Còn ai khác hay tới thăm Farrah không, chị Lydia?” - Tôi hỏi, nhằm lôi kéo sự chú ý của chị ta khỏi anh chàng thần chết- “Ai đó mà mọi người có thể nhìn thấy ý?”

“Bố cô ấy có đến một lần, còn mẹ của cô ấy mất lâu rồi. Tôi có cảm giác gia đình Farrah không muốn mọi người biết cô ấy đang ở đâu hay việc thần trí cô ấy không còn bình thường như xưa. Nhưng cũng khó trách họ...”

“Thật không công bằng !” - Tôi quay lại nhìn Farrah và sự phẫn nộ trong tôi lại bùng lên- “Nếu mọi người có thể nhìn thấy người chị ta đang nói chuyện cùng, họ sẽ không dám nói là chị ấy điên nữa !”

“Nhưng cô ấy điên thật mà.” - Lydia khoanh hai chân lại trên giường- “Chỉ là cô ấy không nghe thấy các giọng nói thôi. Còn nữa, đứa bé đó đang giết dần giết mòn cô ấy.” - Chị ta giơ tay xoa mặt và phải tới lúc ấy tôi mới nhận ra là mặt Lydia cũng nhợt nhạt, hai mắt cũng trũng sâu và thậm chí không kém gì Farrah- “Tôi đã lấy đi những gì có thể, nhưng nếu tôi tiếp tục, đứa bé đó sẽ giết chết cả hai chúng tôi mất.”

“Cô đã lấy đi cái gì của Farrah?” Anh Tod hỏi, nhưng thay vì trả lời anh, Lydia lại quay sang hỏi tôi.

“Cô còn nhớ không ?”

“Không...” - Và rồi tôi bắt đầu nhớ ra- “À, có ... Chị cũng đã lấy đi cái gì đó của tôi. Là nỗi đau!” - Tôi cố gắng lục lại những ký ức đã bị tôi chôn chặt bao lâu nay- “Tôi đã rất muốn cất tiếng khóc cho một bệnh nhân nào đó, và đã phải vật vã để kìm nén nó...” - Tôi bất giác giơ tay sờ lên cổ họng. Khi ấy tôi không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ biết rằng tôi không sao kiểm soát được tiếng hét ấy- “Chính chị đã lấy đi nỗi đau đó và nhờ thế tôi mới giữ chặt được nó trong cổ họng.” - Nếu không, có lẽ họ sẽ *không bao giờ* cho tôi xuất viện mất- “Chính chị đã giúp tôi thoát khỏi chỗ này...”.

“Tôi chỉ làm việc phải làm thôi.” - Lydia nói- “Nhưng giờ tôi không thể làm gì cho Farrah nữa rồi.” - Tôi có thể cảm nhận được nỗi đau đó trong giọng nói của chị- “Đáng ra ngay từ đầu tôi đã không nên can thiệp vào chuyện này. Farrah có thể sẽ mất đi đứa bé, nếu tôi không giúp cô ấy, nhưng ít ra cô ấy sẽ vẫn sống. Còn giờ thì đã quá muộn cho cả hai mẹ con.”

Chương 12

“CHỊ ẤY SẮP CHẾT À ?” - Tôi nín thở thì thảo hỏi Lydia, nhưng mắt vẫn nhìn chăm chăm về phía Farrah, người đang thản nhiên đọc sách như thể trong phòng không hề có người. Trong mắt Farrah bây giờ, chúng tôi “không có thật” như Lydia- “Chị có chắc không ?” - Tôi bàng hoàng hỏi lại và Lydia gật đầu.

Anh Tod liếc mắt nhìn Farra. “Nếu cô ấy bệnh nặng như vậy, tại sao họ vẫn giữ cô ta ở đây ?”

“Đâu có.” - Lydia giải thích- “Họ sẽ chuyển cô ấy sang viện Memorial kể bên khi cô ấy quá yếu. Nhưng các bác sỹ cũng chỉ có thể truyền đạm cho cô ấy, chứ chẳng ai biết cô bị bệnh gì mà điều trị, bởi vì các xét nghiệm đều cho kết quả âm tính. Và theo lời các y tá già thì Farrah đã mất đi ý chí muốn sống. Tôi nghĩ họ nói đúng.”

“Bởi vì chị ấy không tin là mình *đang sống* ?” - Tôi hỏi, và Lydia gật đầu- “Nhưng chị ta đâu chỉ có một mình, vẫn còn đứa bé mà.” - Cuối cùng thì tôi cũng tìm ra mối liên hệ giữa Danica và Farrah- “Đáng ra Farrah đã mất đi đứa bé, giống như Danica, nếu không phải nhờ chị... Chị ấy có thai được bao lâu rồi ?”

“Nghe y tá nói 28 tuần thì phải. Tại sao ?” - Lydia hết nhìn tôi lại nhìn anh Tod- “Đứa bé bị làm sao à ? Danica là ai ?”

“Là bạn học cùng trường của tôi. Tôi nghĩ con của Danica và con của Farrah có cùng một bố.” Đột nhiên tôi thấy tiếc vì đã không in ảnh “thầy Allan” mang theo.

Khoan đã ... Tôi quay sang hỏi anh Tod. “Điện thoại của anh vào mạng được không ?” Chứ điện thoại của tôi thì không.

Anh gật đầu, thò tay vào túi lấy điện thoại đưa cho tôi. Tay còn lại vẫn nắm chặt lấy tay tôi. “Anh cũng không có nhiều hóa đơn phải trả vì thế em cứ tự nhiên.” Và tôi phải mất gần một phút mới tìm ra trang web cần tìm, do chỉ bấm được bằng một ngón tay.

“Farrah!” - Tôi gọi, ngay khi tìm thấy bức ảnh trên trang web trường Crestwood, nhưng chị ta thậm chí còn chẳng buồn ngẩng lên. Tôi đành kéo anh Tod lại gần giường của Farrah rồi quỳ xuống bên cạnh giường- “Farrah, đây có phải là bố của đứa bé không?” Tôi phóng to mặt Allan lên và chìa điện thoại ra trước mặt Farrah. Chị ta tìm mọi cách gạt tay tôi ra nhưng tôi nhất quyết không chịu bỏ cuộc- “Hãy nhìn đi! Một lần thôi! Có phải là anh ta không?” Tôi vẫn khẳng định dí điện thoại vào mặt chị ta. Cuối cùng Farrah đành phải ngẩng đầu lên nhìn.

Đôi mắt nâu của chị ta đắm lệ. “David !” Chị ta nghẹn ngào thốt lên và cơn giận trong tôi lại bùng lên, cảm thấy phần nộ thay cho Farrah và Danica.

“Là hử.” Tôi nói với anh Tod, và đang định đứng dậy thì bị Farrah nắm tay giữ lại, mắt nhìn chăm chăm vào cái điện thoại.

“Anh ta là ai ?” Lydia hỏi, trong khi tôi vẫn đang phải khom lưng giờ điện thoại cho Farrah xem.

“Tôi không biết tên thật của hử.” - Tôi đành quỳ lại xuống đất cho thoải mái- “Nhưng hử là một con quỷ *incubus*. Trong thời gian dạy ở trường Farrah, hử đã làm cho chị ấy có thai và giờ hử đang dạy ở trường tôi. Và vì đứa con của hử với Danica đã không còn, tôi tin chắc là hử đang nhắm vào cô bạn thân của tôi. Nhưng tôi không biết tại sao cái thai của Farrah vẫn phát triển được như thế.”

“Hên xui thôi.” - Anh Tod quỳ xuống bên cạnh tôi- “Phần lớn các cô gái không thể mang thai *incubus* đến đủ tháng, vì thế hử phải tăng cơ hội thành công bằng cách đi “gây giống” cho càng nhiều người càng tốt.”

Nỗi giận dữ của tôi dường như không có giới hạn. “Và với mỗi lần như thế, hử lại hủy hoại cuộc đời của một cô gái, hoặc bỏ rơi một đứa con gái mới đẻ, hoặc cả hai, mà vẫn không đảm bảo có kiếm được đứa con trai nào không.”

“Con của tôi là con trai.” - Farrah lẩm bẩm, mắt vẫn dán chặt vào màn hình điện thoại của anh Tod, còn tay tôi này giờ đang tê dại đi vì giờ điện thoại quá lâu- “Nhưng đáng tiếc nó không phải là một cậu bé thật.”

Không là người thật thì là người gỗ Picocchio chắc ?

“Bác sỹ bảo với chị thế à ?” Tôi nhẹ nhàng gỡ điện thoại ra khỏi tay chị ta, rồi đứng dậy và trả lại cho anh Tod. Farrah vẫn tiếp tục nhìn theo cái điện thoại cho tới khi nó nằm yên vị trong túi quần sau của anh chàng thần chết mới thôi. Sau đó, chị ta quay lại với quyển sách, và lại coi chúng tôi như “không có thật”, một lần nữa.

“Cô ấy nói đúng đấy.” - anh Tod nói- “Cô ấy đã không phải ở trong này nếu đứa bé là con gái. Các bé gái sinh ra sẽ là người bình thường vì thế các triệu chứng khi mang thai cũng sẽ rất bình thường. Nhưng các bé trai sẽ là những *incubus*, do vậy nếu việc mang thai không giết chết đứa bé thì cũng sẽ giết người mẹ một cách từ từ, cả về thể xác lẫn tinh thần.” - Anh nhún vai nói tiếp- “Anh tưởng em biết điều đó rồi chứ.”

“Không hề.” Tôi bắt đầu nghĩ rằng đôi khi không biết có khi lại là điều hay, bởi vì càng biết nhiều chỉ càng khiến tôi thấy tức giận hơn.

“Tôi cũng không biết chuyện đó.” Lydia nói.

Sau một hồi im lặng, cuối cùng tôi ngược mặt lên nhìn anh Tod. “Em nghĩ công việc của chúng ta ở đây thế là xong rồi. Em đã biết được điều cần biết.” Tôi buồn bã liếc sang phía Farrah, cảm thấy thật bất lực khi không thể làm gì để giúp cho chị ta và đứa bé.

“Khoan đã, hai người định đi à ?” - Lydia hoảng hốt đứng bật dậy- “Cho tôi đi theo với.” - Tôi tròn tròn mắt nhìn chị ta- “Hoặc không thì giúp tôi rời khỏi đây cũng được.”

Tôi liếc sang anh Tod, nhưng anh chỉ nhún vai. “Tùy em thôi.”

Tại sao lại tùy *tôi* ? “Lydia, tôi không thể. Còn bố mẹ chị thì sao ?”

“Chính họ đã tổng tôi vào đây. Tôi cầu xin cô đấy, Kaylee.” - Ánh mắt Lydia nhìn tôi đầy tuyệt vọng- “Tôi là một *syphon*. Cô biết nó có nghĩa là gì không?”

Tôi lắc đầu, hiển nhiên là chị ta không phải đang nói đến cái ống xi-phông rồi. Không lẽ chị ta định sẽ giúp tôi lấy trộm xăng cho xe ô tô, đổi lại cho việc tôi giúp chị ta đào tẩu khỏi bệnh viện tâm thần ? Như vậy thì đúng là quá ... điên.

“Tôi lấy đi các thứ của mọi người. Bất cứ thứ gì. Cơ thể tôi sinh ra đã có nhu cầu bẩm sinh là cân bằng cảm xúc của bản thân với những người xung quanh. Và khi thấy có sự mất cân đối về cảm xúc, trong lòng tôi sẽ dấy lên một sự thôi thúc rất mãnh liệt, muốn hút lấy những phần dư thừa để cân bằng mọi thứ. Tôi đã dành cả cuộc đời mình chiến đấu với cái nhu cầu cân bằng ấy, bởi tôi không muốn đầu độc bản thân bằng các vấn đề của người khác, và kết quả là tôi đã bị tổng vào đây.” Chị ta giang rộng hai tay như muốn ám chỉ bệnh viện tâm thần Lakeside.

Gì chứ riêng chuyện này thì tôi có thể thông cảm với chị ta.

“Tôi đã lấy đi sự đau đớn của cô và tôi cũng đã lấy đi một phần bệnh tật của Farrah.” - Chị ta nói tiếp, đánh trúng vào lòng trắc ẩn của tôi- “Tôi có thể chủ động lấy đi thứ gì đó, để giúp một người, giống như tôi đã làm với cô. Nhưng không phải lúc nào tôi cũng được phép chọn lựa. Khi có một sự mất cân bằng quá lớn xảy ra, việc cưỡng lại nói giống như việc cô phải bơi với hai cánh tay bị trói chặt vậy. Tôi không thể làm được.” - Lydia chớp vội lấy cái tay còn lại của tôi, như kiểu một người đang sắp chết đuối vừa vớ được cái cọc- “Farrah sắp chết rồi và nếu tôi vẫn còn ở đây khi chuyện đó xảy ra, cô ấy chắc chắn sẽ kéo tôi theo.”

“Vấn đề không phải là bọn tôi có cứu chị ra khỏi đây hay không.” - Mặc dù rất đau lòng khi phải nói ra điều này nhưng rất có thể chị ấy và tôi đang phải đối mặt với hai cái chết song song- “Nếu thời gian của chị đã hết thì dù đang ở đâu chị cũng sẽ phải đi thôi.”

“Cũng chưa chắc.” - Anh Tod cắt ngang lời tôi và mặt Lydia bùng sáng đầy hy vọng- “Kể cả với cô ấy.” - Anh liếc về phía Farrah. “Còn vụ mang thai quỷ *incubus*... có thể coi là chuyện xảy ra ngoài tầm kiểm soát, giống như việc Doug bị chết do hít phải “hơi lạnh” quá liều. Nó đi ngược lại với sự sắp đặt của tự nhiên. Điều tương tự cũng sẽ xảy ra với Lydia, nếu cô ấy trở thành nạn nhân của sự việc lần này. Đây có thể không phải thời điểm hay cách thức mà họ đáng ra phải chết. Cả Farrah và Lydia.”

Ra là vậy! Tôi tái mặt nhìn sang phía Lydia. “Ý anh là ... chúng ta sẽ trở thành kẻ giết người nếu bỏ mặc chị ấy ở đây?” Tôi hỏi, và anh Tod nhún vai.

“Em không tự tay bóp cò, nhưng em cũng đâu có lấy đi khẩu súng.”

“Làm ơn đi mà Kaylee.” - Lydia cầu xin tôi- “Giúp tôi ra khỏi đây với. Tôi đã từng giúp cô. Và cô nợ tôi điều đó.”

Chị ta nói đúng, và tôi cũng không còn nhiều thời gian để trả món nợ ấy. “Anh sẽ làm được chứ?” - Tôi hỏi anh Tod, và anh gật đầu- “Nhưng anh không thể đưa cả hai đi cùng một lúc vì thế anh sẽ phải quay lại đón cô ấy sau.”

“Không, anh cứ đưa cô ấy đi trước đi.” - Tôi khẳng định nói- “Em vẫn còn vài chuyện cần hỏi Farrah, và em cũng muốn chạy qua thăm anh Scott một lát. Em sẽ ở đây đợi anh.”

“Em có chắc không?” Anh Tod đã quá hiểu tôi ghét nơi này đến thế nào.

“Chắc. Miễn sao anh quay lại đón em là được.”

“Không gì có thể ngăn anh quay lại đây.” Anh trấn an tôi, và tôi tin lời anh.

Tôi buông tay anh ra, và ngay lập tức cảm thấy lạnh lẽo. Và hụt hẫng. Lúc anh chìa tay nắm lấy tay Lydia, đột nhiên tôi thấy giận điên lên, chỉ muốn lao vào giật tay chị ta ra và đòi anh lại cho mình, mặc món nợ chưa trả với Lydia và dù thực tâm tôi muốn giúp chị ta.

“Cô sẵn sàng chưa ?” Anh Tod hỏi, và chị ta gật đầu, nắm lấy tay anh.

“Chị sẽ làm gì ?” - Tôi hỏi, cố gắng không nhìn vào cái nắm tay của họ hay nghĩ về việc tại sao tôi lại để ý tới chuyện đó như thế- “Chị không thể về nhà đúng không?”

Lydia lắc đầu. “Họ sẽ gửi trả lại tôi vào đây thôi. Nhưng tôi sẽ không sao đâu. Còn chuyện gì có thể tệ hơn chuyện phải chết ở trong này?” Chị ta đảo mắt nhìn quanh phòng. Tôi hiểu cảm giác của Lydia, nhưng tôi cũng hiểu sẽ không dễ dàng gì cho một người sống nhiều năm trong bệnh viện tâm thần hòa nhập trở lại với xã hội.

Tôi lấy cái bút chì trên bàn và rút đồng 20 đô-la trong túi ra. “Đây là tất cả những gì tôi có.” - Vừa nói tôi vừa viết số điện thoại của mình lên mẫu giấy trắng rồi đưa cho chị ta cùng với tờ tiền- “Nếu cần tôi giúp gì, cứ gọi cho tôi. Nhưng tôi báo trước, lời đề nghị này chỉ có hiệu lực tới thứ Năm thôi.”

Lydia bối rối cầm tờ tiền và mẫu giấy ghi số điện thoại đút vào túi. “Cám ơn.”

Tôi gật đầu ra hiệu cho anh Tod. “Anh sẽ quay lại ngay.” Nói rồi cả hai biến mất, còn lại mỗi mình tôi và cơn hoảng loạn mới vừa ập tới. Giờ ai bước vào đây cũng sẽ nhìn thấy tôi. Tôi có thể bị bắt, hoặc bị nhầm tưởng là bệnh nhân đang đi lạc. Tôi biết, chỉ cần anh Tod quay lại đón tôi là mọi chuyện sẽ được giải quyết, nhưng điều đó vẫn không giúp tôi bình tĩnh hơn.

Vì thế tôi quyết định tập trung vào Farrah, người này giờ vẫn chưa biết- hoặc không để tâm- rằng anh Tod và Lydia đã biến mất.

Tôi ngồi xuống cuối giường, nghiêng đầu gọi. “Farrah?” - Chị ta không hề ngẩng mặt lên- “Tôi là thật mà, chị quên rồi à ? Chị có thể nói với tôi.”

Chị ta lắc đầu, mặt vẫn cúi gằm xuống quyển sách. “Người thật không ai lại đi nói chuyện với Lydia. Cô ấy không thể nghe thấy họ, bởi vì cô ấy không có thật.”

“Bản thân chị cũng đâu có thật, đúng không ?” - Nếu không phải vì bất đắc dĩ, không đời nào tôi tham gia vào trò chơi tâm lý này- “Nhưng chị vẫn nghe thấy những người thật nói chuyện đấy thôi. Điều tương tự cũng xảy ra với Lydia.”

Farrah đang lật trang sách liền dừng lại, mặt đăm chiêu suy nghĩ một hồi, rồi ngẩng lên nhìn tôi. “Ừ nhỉ ...”

“Bởi vì tôi có thật, giống như David, chị có thể kể cho tôi nghe thêm về anh ấy không ?” Tôi nín thở chờ đợi, không dám chắc là chị ta có cần câu hay không. Nhưng rồi ...

“Anh ấy rất đẹp.” Farrah nói, mắt mơ màng như đang nhìn thấy hắn trong đầu.

“Công nhận anh ấy đẹp thật.” - Cách tốt nhất để nói chuyện với một nạn nhân tâm thần do mang thai quỷ *incubus* là : Đồng ý với mọi điều chị ta nói- “Nhưng tôi muốn biết chi tiết hơn cơ. Chị có biết ngoài chị ra còn ai thân với anh ta giống như chị không ? Trong số họ có ai cũng đã từng mang thai không ?”

“Erica đã cố” - Farrah nói- “Nhưng rồi cô ấy bị ốm và đứa bé đã chết. Chứng tỏ đứa bé đó có thật.”

“Thật kinh khủng !” - Tôi thốt lên, và chị ta lật thêm vài trang giấy nữa- “Còn ai nữa không ?”

“Tiffany. Nhưng lâu lắm rồi tôi không gặp cô ấy. Cô ấy không có thật. Nhưng đứa bé thì có. Đó là một bé gái.”

“Sao chị biết là bé gái?” Tôi hỏi, toàn thân nổi hết gai ốc. Tôi chỉ ước sao anh Tod quay lại thật nhanh.

“David kể với tôi. Anh ấy rất buồn.”

“Chị có biết David sống ở đâu không?” Tôi hỏi nhưng Farrah lắc đầu.

“Anh ấy không đưa học sinh về nhà bởi vì như thế là không phù hợp.”

“Tất nhiên rồi.” - Và cả việc lên giường với họ nữa- “Vậy là hai người chỉ gặp nhau ở trường thôi ?”

“Hoặc là anh ấy qua nhà tôi.”

Tôi ngồi thẳng dậy, há hốc mồm ngạc nhiên. “Thầy B, à không, David còn đến cả nhà chị ý hả ? Thế bố mẹ chị không có ý kiến gì à ?”

“Bố tôi không có nhà. Còn mẹ tôi không có ý kiến gì. Bà rất quý David là đằng khác.”

Ôi không ! Tôi nhắm mắt lại, cố nuốt trôi cái cảm giác rờn rợn đang mắc ở cổ họng. “Farrah, Lydia nói mẹ chị đã chết. Có phải chuyện đó xảy ra sau khi David bắt đầu tới nhà chị chơi không ?”

“Ừ. Nhưng cũng không quan trọng bởi vì bà không hề có thật. Mà đã không có thật thì làm sao gọi là chết được. Tôi cũng sẽ không chết.”

“Bởi vì chị không có thật ?”

“Chính xác. Nhưng cô thì sẽ phải chết.” Chị ta nhìn thẳng vào mắt tôi, làm tôi rùng hết cả mình.

“Sao chị biết ?”

Farrah nhún vai. “Bởi vì cô có thật. Mà phàm là những gì có thật thì đến một lúc nào đó cũng sẽ phải chết.”

Tôi vội đứng dậy lùi xe khỏi giường chị ta, và Farrah quay lại với cuốn sách, thản nhiên như thể tôi chưa từng có mặt ở đây. Trong một thoáng, tôi ghen tỵ với khả năng vô cảm tuyệt đối trước mọi chuyện của chị ta. Mới đầu tôi tưởng mình cũng sẽ cảm thấy như vậy khi đối mặt với cái chết, nhưng chẳng hiểu sao khi thời gian còn lại càng ít, tôi càng thấy quý trọng nó hơn và muốn được sống.

Tôi rón rén mở hé cửa, ghé mắt nhìn ra ngoài. Cả cái hành lang vắng tanh, không một bóng người. Tôi liếc xuống đồng hồ trên tay, đã gần 5 phút trôi qua. Chỉ có vệt biển từ đây ra bãi đỗ xe rồi quay trở lại thôi mà sao lâu thế nhỉ ? Không lẽ có chuyện gì xảy ra ?

Anh Tod sẽ không bao giờ bỏ tôi lại đây. Trừ phi anh không còn sự lựa chọn nào khác.

Tôi chỉ mất 5 phút để xem qua một lượt chỗ đồ đạc ít ỏi của Farrah nhưng không phát hiện thêm được điều gì. Tôi *cần phải* rời khỏi đây bởi giờ đi tuần của các y tá sắp đến gần, và tôi *không thể* mạo hiểm để ai đó tìm thấy mình ở Lakeside, trong căn phòng đang thiếu một bệnh nhân.

Không còn cách nào khác, tôi đành cởi giày và khoác lên người chiếc áo trắng mà Lydia đã bỏ lại. Sau đó tôi tháo chun buộc tóc ra và lắc đầu thật mạnh, cho tóc xõa xuống che gần hết nửa khuôn mặt rồi quỳ xuống cạnh giường Farrah một lần cuối.

“Chị có biết Scott Carter không ?” Tôi hỏi và chị ta gật đầu

“Anh ấy ... thế nào ?” Tôi không thể hỏi thẳng Farrah xem anh ấy điên cỡ nào bởi dù gì họ cũng cùng là bệnh nhân ở đây.

Farrah từ từ ngẩng mặt lên nhìn tôi, hai mắt mở to. Đây có lẽ là nét mặt tỉnh táo nhất của chị ta từ lúc gặp nhau đến giờ. “Cậu ấy có thật, nhưng lại không biết điều đó. Vì thế đừng nói cho cậu ấy biết. Nhỡ đâu cậu ấy không muốn biết chuyện mình sẽ chết thì sao.”

Vậy thì giống tôi rồi.

“Cám ơn chị, Farrah.” Tôi đứng dậy và quay lại nhìn chị ta một lần cuối, ước sao có thể làm gì đó giúp cho hai mẹ con. Kế đó, tôi hít một hơi thật sâu rồi bước ra cái hành lang ồn ào giờ vẫn đang vắng tanh.

Tôi mới đi được chừng bốn bước bỗng nghe thấy tiếng ai đó mở cửa và tiếng giày đế mềm vang lên từ đằng sau. Tôi không quay mặt lại. Trừ phi họ nhìn thấy mặt tôi còn không thì không thể đoán ra được tôi không phải là người ở đây. Tôi có thể là bất cứ nữ bệnh nhân tâm thần có mái tóc màu hạt dẻ nào trong chiếc áo bệnh nhân màu trắng này. Nói vậy nhưng tôi vẫn phải dứt vội hai bàn tay đang run lẩy bẩy vào túi áo.

Tim tôi đập thình thịch theo từng bước chân và khi tôi ra tới khu sinh hoạt chung ngoài trời, chứng sợ không gian rộng ập tới trong tôi như một phản ứng tự vệ của cơ thể. Mọi thứ bỗng trở nên quá rộng và quá sáng đối với tôi. Mọi người đang thờ thẩn đi lại như những quả mìn nổ chậm mà tôi cần phải tránh, nhưng lại không được tỏ ra quá lộ liễu.

Lúc tôi đi qua phòng xem TV, hai tay tôi co lại thành nắm đấm trong túi áo. Khi tôi đi qua khu vực ăn uống, tôi chỉ dám thở ra nhẹ nhẹ. Và chỉ tới khi yên ổn vượt qua được cái bàn trực của y tá, tôi mới dám dám ngẩng đầu lên.

Tôi dựa lưng vào bức tường kế bên toa-lét dành cho khách, rồi ghé mắt quan sát xung quanh xem có ai đang nhìn mình không. Không có ai, nhưng tôi hiểu mình sẽ không thể may mắn mãi được, và anh Tod này giờ vẫn chưa thấy đâu. Nếu muốn nói chuyện với Scott, tôi sẽ phải tự thân vận động. Tôi hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh rồi bắt đầu đếm ngược trong đầu. Ba, hai,...

Vừa đếm đến 0 một cái, tôi lập tức bước ra khỏi góc tường, tiến về phía hành lang dành cho bệnh nhân nam. Phòng của Scott đang mở và tôi có thể nghe thấy tiếng anh ấy đang nói chuyện với ai đó, nhưng lại không nhìn thấy mặt cả hai. Trong một cơn dũng cảm- hay tuyệt vọng- đột biến, tôi phi thật nhanh qua hành lang, lén vào trong phòng và đóng cửa lại, không quên thở phào nhẹ nhõm.

“Cô ấy đang làm gì ở đây thế ?” Phòng của Scott là phòng đơn. Anh ấy đang ngồi trên ghế, nhìn chăm chăm về phía tôi, và nếu không phải đã biết trước nơi này là đâu, có lẽ tôi đã tưởng anh ấy không bị làm sao. Scott mặc áo phông, quần bò như ngày thường. Trông anh ấy vẫn thế, có chăng thì hơi gầy đi một chút. Và xanh xao hơn so với lần cuối cùng tôi gặp anh ấy – chắc là do không còn được phơi nắng nhiều như trước.

Và nếu không phải vì Scott đang ở trong bệnh viện tâm thần Lakeside và đang nói chuyện với bản thân- hoặc chẳng với ai cả- có lẽ tôi đã tưởng anh ấy vẫn bình thường.

“Cậu nhìn thấy cô ấy hả ?” - Scott hỏi, mắt vẫn dán chặt vào tôi nhưng miệng thì đang nói chuyện với ai đó. Trông anh ấy có vẻ bối rối, nhưng không quá ngạc nhiên khiến tôi phải tự hỏi không biết có bao nhiêu cô gái vẫn thường xuyên xuất hiện đột ngột trong phòng anh như thế này- “Cô ấy không có thật!” - Anh nhắm mắt lại và giơ tay dấm thật mạnh vào đầu- “Nếu cô ấy không có thật mà tôi vẫn nhìn thấy cô ấy, như thế có phải tôi bị điên không?” - Lại thêm một cú tự dấm vào đầu nữa, làm tôi giật thót mình lùi vội ra đằng sau, không biết phải làm gì- “Không, không, không. Việc cậu *nhìn thấy* ai đó không có nghĩa là cậu bị điên, mà *nghe thấy*. Vì thế *đừng có nói chuyện với tôi!*” - Anh rít lên, trừng mắt nhìn chăm chăm vào bức tường bên phía tay phải.

“Scott ?” Tôi gọi, và anh ấy quay ngoắt đầu lại nhìn tôi, nhanh đến nỗi tôi chỉ lo cái cổ của anh bị làm sao.

“Không không không không, cô không thể nói chuyện bởi vì cô không có ở đây, và tôi không thể nhìn thấy hay nghe thấy cô. Nếu tôi nói mình có thể, chứng tỏ tôi bị điên. Mà tôi thì không hề điên, đúng không?” Scott bàng hoàng lại quay ra hỏi bức tường. Tôi không biết anh ấy đã nghe thấy gì, chỉ biết rằng câu trả lời khiến anh ấy mừng ra mặt, gật đầu đầy dứt khoát, rồi quay trở lại với cái bàn.

Chứng kiến cảnh ấy, trái tim tôi đau nhói vì tội nghiệp thay cho anh ấy.

Scott Carter và tôi chưa bao giờ thiết tha nhau. Nói đúng hơn, trước khi chuyện này xảy ra, trong mắt tôi Scott luôn là một kẻ nông cạn, thô lỗ, kiêu căng, ngạo mạn và ích kỷ. Nhưng vì anh ấy là bạn thân của bạn trai tôi và là bạn trai của chị họ tôi nên chúng tôi vẫn thường xuyên phải chạm trán.

Vậy mà giờ, đứng nhìn anh ấy tự thuyết phục bản thân là tôi không có thật như thế này,

thật khó để nghĩ được gì khác ngoài cảm giác tội nghiệp và thương cảm cho anh chàng từng làm mưa làm gió ở trường trung học Eastlake.

“Em là thật mà anh Scott. Và em đang có mặt ở đây thật mà.”

Anh ấy lại lắc đầu và lần này giờ cả hai tay lên bịt tại như một đứa trẻ con búng bĩnh. “Đó chính xác là điều một ảo giác sẽ nói. Cô nghĩ tôi sẽ bị mắc lừa chỉ vì cô có khuôn mặt và giọng nói giống với Kaylee sao? Ngày nào tôi chẳng gặp Kaylee Cavanaugh, và cô ấy không hề có thật, cô cũng vậy. Cô chỉ là một trong những trò lừa phỉnh của hắc thủ. Vì thế đừng có lải nhải nữa!”

Hả? Anh ấy gặp tôi hàng ngày á?

Tôi cũng chẳng biết nên cảm thấy thế nào khi trở thành “khách mời” thường xuyên trong sự hoang tưởng của Scott Carter nữa. Do mối liên hệ giữa hai người, lão Avari có thể khiến Scott nhìn thấy hoặc nghe thấy bất cứ thứ gì lão muốn, và Scott càng khổ sở thì lão ấy ăn càng ngon.

“Im đi !” - Scott gắt lên với bức tường- “Làm sao tôi có thể dọa cô ấy nếu cô ấy không thực sự ở đây?” Nói rồi anh ấy di ngón tay trên mặt bàn như thể đang vẽ gì đó. Hoặc cố viết chữ gì đấy. Giờ tôi đã hiểu lý do trên bàn không có cái bút bi hay bút chì hay bất cứ vật dụng nào có thể dùng làm vũ khí- Scott đã từng tìm cách đâm tôi vào cái ngày anh bị bắt và sau đó được kết luận là mắc bệnh tâm thần. Chắc chắn họ sẽ phải nhốt anh ấy ở một nơi có an ninh tốt hơn nếu anh vẫn bị coi là nguy hiểm. Không lẽ anh ấy tấn công cả những ảo giác của mình?

Đáng lẽ tôi không nên đến đây một mình mà không có anh Tod...

“Tôi không *biết* tại sao...” - Scott lẩm bẩm nói tiếp, mắt vẫn không rời bức tường. Tôi bắt đầu có cảm giác giống như đang nhìn trộm câu chuyện giữa anh ấy với bản thân. Hoặc với lão Avari- “Em họ của cô ấy trông hấp dẫn hơn nhiều nhưng lần nào cũng là Kaylee Cavanaugh.” - Anh dừng lại vài giây nghe ngóng điều gì đó mà tôi không thể nghe được, ngón tay vẫn di qua di lại trên mặt bàn. Và rồi anh ấy lắc đầu thật mạnh- “Không có gì hết. Cô ấy không làm gì, chỉ đứng đó và quan sát tôi thôi. Hoặc cô ấy sẽ ngồi trên nóc toa-lét lúc tôi cần phải đi. Hoặc nằm xuống giường khi tôi thấy mệt, thừa biết rằng tôi sẽ không đời nào chịu nằm cạnh một con ma, hay một ảo giác. Lần gần đây nhất cô ấy hành hạ bắt tôi thức đến tận 3 giờ sáng. Nhưng chẳng bao giờ nói một lời nào.” - Rồi đột nhiên anh ấy quay ra nhìn tôi- “Đáng ra cô không được nói mới phải!”

Tôi chỉ biết đứng đờ người ra nhìn ông bạn thân của bạn trai mình. Mặc dù đã biết vấn đề của anh ấy từ trước nhưng đây không phải là điều tôi mong đợi. Và tôi cũng không biết phải nói gì với anh ấy. Vì thế tôi bắt đầu với câu hỏi cơ bản nhất, cái câu mà có lẽ anh ấy đã quá mệt mỏi vì phải nghe nó quá nhiều. “Scott ? Anh vẫn ổn chứ ?” Tôi hỏi, hai tay bấu chặt lấy cái cửa phía sau lưng. Tôi ước sao có thể đi xuyên qua đó, giống như anh Tod, rồi lang thang, trong

tình trạng vô hình, cho tới khi anh ấy quay lại.

“Tôi bị điên, cô nghĩ tôi có ổn không?” - Scott nổi quạu- “Cô có bị điên như thế này hồi vào đây không ? Tôi có đến và đứng nhìn cô chăm chăm cả ngày, xem cô ngủ, ăn và nổi giận không?”

Tôi lắc đầu, và anh ấy đứng dậy, lấy chân gạt cái ghế sang một bên.

“Không. Bởi vì chuyện đó chẳng có ý nghĩa gì hết, đúng không ? Vậy thì tại sao cô lúc nào cũng xuất hiện ở đây thế? Tại sao hẳn ta cứ mang cô tới ngày này ... qua ... ngày khác thế? Chỉ vì tôi đã không nộp cô cho hẳn? Đấy chính là lý do đúng không? Hẳn muốn có được cô, nhưng tôi lại không thể giao cô ra, vì thế hẳn dùng cách này để hành hạ tôi suốt... cả ... ngày.” Scott kết thúc câu bằng ba cú đấm thật mạnh vào đầu, và mỗi lần như thế tôi lại nhích thêm một bước ra phía sau, cho tới khi cả người dí sát vào cánh cửa. Biết vậy tôi cứ ở lại trong phòng với Farrah cho rồi.

Kể đó, anh ấy lại quay ra nói chuyện với bức tường, hai mắt nhúu tít lại.

“Tôi không thể làm hại cô ấy. Cô ấy đâu có ở đây.” Tôi căng mắt nhìn vào bức tường, cố gắng tìm kiếm thứ Scott đang nhìn thấy. Lão Avari đã dùng những cái bóng để tra tấn và hành hạ tinh thần Scott, cho tới khi anh ấy bắt đầu gào thét và sợ hãi từ cái bóng râm nhỏ nhất. Cái bóng duy nhất trong phòng có lẽ là dưới gầm giường và tủ quần áo. Các y tá ở Lakeside đã phải bật đèn sáng trung 24/24 ở cả bốn góc phòng, để trong phòng có càng ít bóng râm càng tốt. Để giữ cho tinh thần anh ấy được ổn định.

Scott lại ngẩng mặt lên nhìn bức tường, đầu khẽ nghiêng sang một bên. Như thể đang nghe ngóng gì đấy. “Việc gì ông ấy phải làm như thế ?” - Scott đổi giọng- “Ông ấy muốn biết làm như thế thì ông ấy sẽ nhận được gì ?”

“Ai cơ ?” Tôi hỏi, và mắt Scott hơi liếc về phía tôi.

“Ông Avari. Tập trung đi nào!”

Thôi chết! Lão Avari có biết tôi đang ở đây không? Lão ấy có nhìn thấy điều Scott đang thấy không? Liệu có phải tôi đang nói chuyện với Scott thật không?

Không, không thể nào. Anh ấy đang nói về lão Avari. Hoặc cũng có thể đang nói thay cho lão ta. Nhưng vấn đề là anh ấy đang nói chuyện với ai? Không lẽ hoàn toàn là ảo giác, mà không phải ai đó đang tàng hình?

“Scott, tôi không thể nghe thấy những gì anh nghe thấy. Tôi cũng không thể nhìn thấy các ảo giác của anh.”

Anh ấy bật cười phá lên nhưng là một tiếng cười đầy cay đắng, làm tôi hơi chột dạ. “Cô chính là ảo giác. Còn lại tất cả chúng tôi đều là thật.”

Lối suy nghĩ song song của Scott và Farrah làm tôi lạnh hết cả sống lưng, nhưng tôi biết có tranh cãi với anh ấy cũng chẳng ích gì.

“Không được.” - Scott lại lắc đầu và nói chuyện với bức tường- “Ông ấy muốn có thêm nữa. Một thứ gì đó to hơn.” - Anh ấy dừng lại đợi bức tường trả lời rồi mỉm cười rất tươi, làm tôi nổi hết da gà- “Giờ thì đến lượt cậu nói đi.”

“Scott, anh đang nói chuyện với ai thế ?” Mặc dù tôi không hiểu anh ấy đang nói gì nhưng rõ ràng không phải là một câu chuyện vu vơ, vô nghĩa.

“Tôi không biết !” - Scott hết âm lên và tôi nhảy dựng lên, chỉ sợ có ai bên ngoài nghe thấy- “Tôi không nói chuyện với cô!” - Anh hạ giọng bé đi một chút- “Bởi vì *cô không thể nói chuyện !* Biến đi! Biến đi biến đi biến đi biến đi!”

Tôi mở miệng định thanh minh, nhưng chưa kịp nói gì thì cánh cửa ra vào bật mở, một y tá nam cao to lực lưỡng- tên là Charles, theo như bằng tên trên ngực- lao vội vào phòng. Toàn thân tôi như hóa đá, mạch máu trong người chảy nhanh tới mức mắt tôi bắt đầu nhòe đi. Tôi đã bị lộ. Tôi sẽ bị bắt và còng tay đưa tới sở cảnh sát.

“OK, Scott, bình tĩnh lại nào...” - Charles giang hai tay ra để trấn an Scott. Có vẻ như họ đã quá quen với tình huống này rồi. Nhưng vừa nhìn thấy tôi, giọng anh ta lập tức nhỏ dần và tôi dám cá là trong một thoáng, bản thân Charles cũng đang nghi ngờ sự tỉnh táo của mình- “Cô là ai? Cô không phải là dân ở đây.”

Họ không bao giờ gọi chúng tôi-à không, *những người đó*- là bệnh nhân. Lúc nào cũng là “dân”, giống như những người dân tự nguyện đến sống ở Lakeside mà không phải bị ai ép buộc.

Hai tay tôi mở ra rồi lại nắm lại, mồ hôi vã ra như tắm. Tôi há miệng hít một hơi thật sâu nhưng vẫn không ăn thua. Anh Tod vẫn chưa quay lại. Tôi vẫn đang bị mắc kẹt ở đây.

“Cô ấy không có thật đâu !” - Scott liếc mắt về phía tôi thì thào nói với Charles- “Anh làm cho cô ấy biến đi đi.”

Charles cau mày nhìn tôi, nửa bối rối, nửa tức giận. “Cô không được phép vào đây. Làm sao cô vào được đây thế?”

“Tôi ...” Nhưng tôi không biết phải biện minh như thế nào.

Tôi có thể bỏ chạy, nhưng chắc chắn sẽ không ra được đến cửa, chứ đừng nói là ra khỏi phòng. Charles cao lớn và to khỏe như thế kia, một phần công việc của anh ta là chế ngự các bệnh nhân, khi cần thiết. Và ngay cả nếu tôi có lọt qua được anh ta, tôi cũng không thể lọt qua được ngăn ấy lần cửa khóa.

Hơi thở của tôi càng lúc càng dồn dập, nhưng tôi không thể ngăn chúng lại. Chỉ còn một cách duy nhất để thoát ra khỏi đây, và tôi rất không muốn phải dùng tới nó. Làm sao tôi biết được ở phía bên kia thế giới, có những loài ác quỷ nào đang trú ngụ ở đây? Thậm chí tôi còn không dám nghĩ tới phiên bản Cõi Âm của một bệnh viện tâm thần trông như thế nào, và ai đang sống ở đó. Các tà ma *bị tâm thần* chẳng? Không hiểu có loài đó không nhỉ?

Tôi nhắm mắt lại, tim đập thình thịch, cố gắng tập trung nghĩ về cái chết để đi qua Cõi Âm.

Nhưng cái chết duy nhất tôi có thể nghĩ tới bây giờ là cái chết của bản thân, và tôi không thể cất tiếng khóc cho linh hồn của chính mình.

“Bảo vệ đâu !” Charles gọi ầm lên và tôi nhắm chặt mắt hơn, cố gắng triệu tập tiếng khóc.

Một bàn tay ấm áp nắm chặt lấy tay tôi và tôi hét ầm lên, tìm cách giật tay ra. Nhưng người ấy nắm rất chặt. Và chỉ một giây sau, tiếng ro ro của cái điều hòa trong phòng Scott nhỏ dần rồi tắt hẳn.

Đột nhiên tôi có cảm giác thế giới xung quanh ấm áp và ẩm ướt hơn. Tiếng ve sầu kêu râm ran khắp nơi và bàn tay ấy vẫn đang nắm lấy tay tôi, chắc chắn và tự tin, nhưng đã nói lỏng ra một chút.

“Em không sao chứ ?” Anh Tod hỏi, và tôi mở choàng mắt ra thấy anh đang chăm chú nhìn mình, đôi mắt xanh biếc nổi bật dưới ánh hoàng hôn. Chúng tôi đang ở trong bãi đỗ xe, bên cạnh mấy cái thùng rác- tại chính nơi anh và tôi đã đứng cách đây 30 phút.

“Anh... Chuyện gì vừa xảy ra thế ?” Các mạch máu trong tôi cuối cùng cũng đã chảy chậm lại.

“Thì là anh cứu em ra khỏi nhà tù đó chứ sao.”

“Anh gọi thế mà là giải cứu à ?”

Anh Tod nhú mày. “Thế theo em nên gọi là gì ?”

“Xém chút nữa thì anh ta tóm được em rồi !” Tôi bực mình cởi cái áo trắng của Lydia ra, hai tay vẫn đang run lên bần bật vì sợ.

“Phải để em suýt bị bắt như thế mới càng kịch tính chứ.”

“Không phải là suýt. Mà là *bị bắt* rồi.” Giờ nghĩ lại tim tôi vẫn đập thành thịch.

“Nhưng giờ *không* bị bắt nữa là tốt rồi. Ai mà nghĩ trong một tối anh đã phải giải cứu tới tận hai cô ra khỏi bệnh viện tâm thần như thế này.” Anh nháy mắt cười với tôi, và tôi cũng mỉm cười lại với anh. Đúng là tôi đã bị bắt và xém chút nữa thì chết vì chứng phình mạch do quá sốc- sớm vài ngày so với dự kiến- nhưng giờ mọi chuyện đã qua và tôi đã lấy được thông tin tôi cần.

“Anh đã làm gì ? Hô biến chúng ta ra khỏi đó ? Ngay trước mắt anh ta ?”

Một bên lông mày của anh xếch ngược lên. “Em nghĩ anh nghiệp dư thế à ? Anh ta chỉ nhìn thấy mỗi mình em biến mất thôi. Chứ không hề nhìn thấy anh.”

“Anh có biết là em đã lo lắng cho anh đến thế nào không ?” Tôi thả cái áo của Lydia xuống vệ đường rồi đi thẳng ra xe.

“Xin lỗi.” - Anh lảng lạng đi theo tôi- “Tại chuyện phức tạp hơn anh tưởng.”

“Nhưng chị ấy không sao chứ ?” Tôi hỏi.

“Ai cơ ? À, Lydia á ?” - Anh giơ tay gạt lọn tóc trên trán sang một bên- “Ừ. Tất nhiên là cô ấy

sợ hãi khi chỉ có một mình rồi, nhưng như thế vẫn còn hơn là ở trong đó.” - Anh hất đầu chỉ về phía bệnh viện Lakeside- “Cô ấy có sổ của em rồi đúng không?”

“Vâng.” Trên đường lái xe về nhà, tôi đã nghĩ tới chuyện mời Lydia đến nhà tôi ở. Trong một thế giới hoàn hảo, đó sẽ là một sự sắp xếp... hoàn hảo. Bố tôi cần có ai đó để chăm sóc, và bố sắp sửa mất đi tôi. Lydia cần có người chăm sóc và chị ấy không thể quay về nhà với bố mẹ.

Nhưng nếu chúng tôi đang sống trong một thế giới hoàn hảo, có lẽ tôi sẽ chưa phải chết và Lydia cũng sẽ không bị giam cầm ở Lakeside. Hơn nữa, chị ấy sẽ không bao giờ có thể thay thế vị trí của tôi trong lòng bố. Và bố tôi có lẽ cũng không còn tâm trí nào để chăm sóc cho ai khác, sau khi kế hoạch của bố thất bại và tôi vẫn phải chết.

Tại sao tôi còn nhiều việc để lo lắng thế này, trong khi thời gian càng lúc càng ngắn lại ?

“Anh có muốn vào chơi một lúc không?” Tôi hỏi, lúc tôi rút chìa khóa ra khỏi ổ.

“Em không cần làm bài tập hay đi ngủ sớm à?” Anh Tod quay sang nhìn tôi.

Tôi mở cửa xe. “Em đâu cần đến trường vì mục đích giáo dục nữa. Giờ em chỉ tới đó để để mắt tới tay Beck thôi. À, nhân thể nhắc tới hân, em vừa nảy ra một giả thuyết đang cần kiểm chứng lại. Anh có hứng thú giúp em không?”

Anh chàng thần chết nhún vai. “Anh cũng không có kế hoạch gì cho tới nửa đêm.”

“Tốt.” - Tôi chui ra khỏi xe và đóng cửa xe lại, trong khi anh thản nhiên đi xuyên qua nó- “Vậy là chúng ta sẽ có 5 tiếng để...” Thôi chết! Tôi nhìn vào đồng hồ trên điện thoại, rên rỉ kêu lên. Hơn 7 giờ rồi.

Tôi lại cho anh Nash leo cây. Một lần nữa.

Tôi mới bước được vài bước thì đứng khựng lại trước cửa nhà. Nơi anh Nash đang ngồi, nhìn chăm chăm về phía chúng tôi.

“Em biết không, anh bắt đầu sắp sửa thấy mình bị xúc phạm rồi đấy !”

Chương 13

“EM XIN LỖI. Em không để ý thời gian.”

Nash đứng dậy, lúc tôi mở khóa cửa. Nhưng thay vì đi theo tôi vào trong, anh dừng lại ở bậc cửa, chặn một tay lên thành cửa, công khai tỏ rõ thái độ không muốn cho anh Tod vào - mặc dù thừa hiểu rằng chẳng gì có thể ngăn chặn một thần chết đến nơi mà anh ta muốn. “Em cần nói chuyện với Kaylee.”

“Thì cứ nói.” Anh Tod vụt biến mất rồi hiện ra bên cạnh tôi trong phòng khách, làm anh Nash tức điên mà không làm gì được. “Đây là chuyện riêng.”

Anh Tod mở miệng định nói gì đó, nhưng rồi đổi ý không nói nữa, chỉ quay sang nhướn mày hỏi ý kiến tôi.

Tôi gật đầu. “Em sẽ gặp anh ngày mai. Cám ơn anh... về tất cả.” Nhưng tôi lại đang nợ anh Nash một lời xin lỗi và một lời giải thích.

Anh Tod biến mất khỏi phòng khách nhà tôi cũng nhanh như lúc anh hiện ra, và anh Nash đóng cửa trước lại, khoanh tay nhìn tôi. “Chuyện gì đã xảy ra thế hả Kay?”

Tôi ngồi phịch xuống ghế sô-pha, giơ tay xoa đầu Styx - “Sabine phát hiện ra thầy Beck chính là một con quỷ *incubus*, và Alec nói nếu đúng hắn ta đang trong thời kỳ sinh sản, rất có thể Danica không phải là học sinh đầu tiên mà hắn ta làm cho mang thai, vì thế bọn em đã cùng điều tra và tìm ra...”

Nash lắc đầu. “Anh biết hết những chuyện đó rồi. Anh đã nói chuyện với Sabine trong lúc ngồi chờ em ngoài cửa. Gần một tiếng đồng hồ.” - Anh ngồi xuống cái ghế bành của bố tôi - “Anh hỏi chuyện gì đang xảy ra với anh Tod kia?”

“Với anh Tod á?” Tôi hỏi lại, và rồi tôi chợt hiểu ý anh ấy đang ám chỉ điều gì. Ngay lập tức ánh mắt tôi sụp xuống. Tôi chẳng làm việc gì sai trái - ngoài việc đột nhập vào Lakeside và giải cứu một bệnh nhân - nhưng tôi không thể phủ nhận việc mình biết anh ấy đang muốn nói gì. Tôi không thể chạy trốn được nữa.

“Đừng để anh ấy làm như vậy, Kaylee.”

“Em không để anh ấy làm gì hết.” - Tôi nói. Sau một ngày xảy ra quá nhiều biến cố như thế này, giờ tôi vừa kiệt sức, vừa bối rối vừa sợ hãi - “Mà tự dưng chúng ta nói chuyện này để làm

gì nhỉ? Em xin lỗi vì đã lỡ hẹn với anh nhưng giữa em và anh Tod chẳng có chuyện gì hết.”

Nash chớp chớp mắt. “Nhưng em biết tình cảm của anh ấy đúng không?”

“Em nghĩ là có.” Nhưng đáng ra tôi phải nhận ra điều đó sớm hơn. Nếu cuộc đời tôi không gắn liền với những cơn ác mộng, tà ma và *incubus*, có lẽ tôi đã có thời gian để dừng lại và để ý hơn tới những người thân bên cạnh mình.

“Vậy thì tại sao em vẫn còn ở bên cạnh anh ấy? Em nghĩ anh nên cảm thấy thế nào đây?”

“Anh ấy là bạn của em mà anh Nash.” - Styx ngo ngoáy trở mình bên dưới tay tôi, và tôi ước sao cuộc đời tôi cũng có thể đơn giản như thế. Ăn. Ngủ. Gầm gừ với những người mình không ưa. Đôi khi cứ đơn giản có khi lại hay.

“Không phải.” - Anh Nash lắc đầu, hơi nhoài người ra phía trước, và chống hai khuỷu tay lên đầu gối, nhìn thẳng vào mắt tôi - “Anh ấy yêu em, Kaylee ạ.”

“Làm gì...” Khoan đã. *Cái gì?* Tôi chưa bao giờ nghĩ tới cái từ đó. Tôi đã không hề nhận ra...

Tim tôi đập thành thịch trong lồng ngực và tôi không biết nên phải hiểu cảm xúc dâng lên bất chợt vừa rồi như thế nào.

“Không phải đâu.” - Tôi lắc đầu phản đối, cố gắng không nghĩ tới cái cách anh Tod nắm tay tôi trong bệnh viện tâm thần, hay khi anh kéo tôi ra khỏi Cõi Âm trước khi lão Avari có thể tóm được tôi, hoặc hôm anh ở lại cả đêm với tôi và Emma để chắc chắn không có tà ma nào nhập lại vào người cậu ấy nữa. Hay khi anh nói với tôi rằng tôi không phải dành cho anh Nash... “Nhưng ngay cả nếu chuyện là đó là thật đi nữa thì cũng đâu còn quan trọng hả anh Nash? Đằng nào thì mấy ngày nữa em cũng chết mà, và sau đó chuyện này sẽ chẳng có ý nghĩa gì nữa.”

Vì thế, sao chúng tôi không tiếp tục giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra thêm vài ngày nữa thôi...?

“Nhưng nó quan trọng với anh.” Anh nhìn tôi như thể vừa bị tôi đâm cho một quả vào mặt. Tự dưng sao mọi chuyện lại trở nên phức tạp thế không biết?

“Em xin lỗi. Em không có ý đó.” - Đầu tôi như muốn nổ tung - “Em chỉ muốn nói là...”

“Anh không thích em ở cạnh anh ấy khi chỉ có một mình.”

Lời xin lỗi của tôi chưa kịp nói ra ngay lập tức đã tắt ngúm nơi đầu lưỡi. “Ý anh là như cái cách anh ở một mình bên cạnh Sabine, mặc dù chị ấy công khai nói yêu anh?”

Nash đảo tròn hai mắt và ngả người ra sau ghế. “Hai chuyện đó khác hẳn nhau.”

“Anh nói đúng.” - Tôi bế Styx đứng dậy, hăm hực đi vào trong bếp - “Sabine đột nhập vào giấc mơ của em, tìm cách bán em cho Cõi Âm để độc chiếm một mình anh. Mọi thứ chị ta nói ra đều nhằm mục đích chia rẽ chúng ta hoặc lôi kéo anh lên giường. Trong khi anh Tod chưa một lần làm hại đến anh hay tìm cách quyến rũ em. Đây có phải là sự khác biệt anh mà đang nói đấy không?”

Tôi nghe thấy tiếng anh Nash đi vào trong bếp. “Sự khác biệt giữa anh Tod và Sabine là ít nhất cô ấy luôn thẳng thắn về chuyện đó. Em biết cô ấy muốn gì và tại sao, nhưng em sẽ không bao giờ nhìn thấy sợi dây anh Tod đang kéo phía sau lưng mình cho tới khi quá muộn.”

“Anh ấy chẳng kéo sợi dây nào hết, anh Nash ạ. Anh ấy chỉ đang giúp em một việc rất quan trọng. Và nếu có chuyện gì xảy ra thật thì đây không phải lỗi tại anh ấy. Mà vì em như vậy.” Tôi đặt Styx xuống sàn và quay lại thấy anh Nash đang đứng khoanh tay nghiêm mặt nhìn tôi.

“Em nói vậy là ý gì?”

Tôi nói vậy có ý gì nhỉ? Bản thân tôi cũng chưa từng nghĩ qua, chỉ là tự dưng buột miệng nói ra thế thôi.

Tôi thở ra thật chậm, cố gắng sắp xếp lại mớ bong bóng trong đầu mình, mặc dù hiểu rằng tôi cũng chẳng còn đủ thời gian để giải quyết tất cả mọi chuyện. “Em chẳng có ý gì hết, ngoài chuyện em đang cần giúp đỡ thì anh ấy xuất hiện. Bạn bè giúp nhau là chuyện bình thường mà.”

“Nếu em cần giúp đỡ, tại sao em không hỏi anh? Tại sao giờ em không cần sự giúp đỡ của anh nữa hả Kaylee?”

“Em...” Tôi cũng không biết phải trả lời câu hỏi này như thế nào nữa. Tôi đã nhờ anh Tod và Alec giúp chuyện của thầy Beck.

Tôi thậm chí còn nhờ tới sự trợ giúp của Sabine. Nhưng tôi lại bảo anh Nash cứ đi tập bóng rổ trong khi nhóm bọn tôi nghiên cứu và lên kế hoạch. Liệu điều anh ấy vừa nói có đúng không?

Có phải tôi đã tự loại anh ấy ra không?

Tôi không cố tình làm như vậy. Trên thực tế, tôi thậm chí còn không hề để ý tới chuyện anh ấy không có mặt ở nhà tôi chiều nay, bởi vì đang mải tập trung vào việc điều tra tay Beck, hơn nữa, anh Nash cũng chẳng giúp được gì cho chúng tôi. Anh ấy không thể đọc được nỗi sợ hãi của Beck, cũng như không thể cung cấp thông tin về loài quỷ *incubus*, hay đưa tôi lên vào bệnh viện tâm thần mà không bị ai phát hiện ra. “Anh không thể giúp được em chuyện này.” Cuối cùng tôi nói - “Em cần anh Tod.” Lập luận của tôi nghe rất lô-gic, vậy mà chẳng hiểu tôi lại cảm thấy tội lỗi khi nói ra sự thật như thế này?

Các vòng xoáy trong mắt anh Nash xoay tròn giận dữ. “Em cần anh Tod. Em có nghe thấy chính mình đang nói gì không thể? Đáng ra người em cần phải là anh mới đúng.”

Tim tôi như đang bị ai đó dùng tay bóp nghẹt lại, không sao thở nổi. “Ý em không phải như vậy.” Mọi chuyện càng lúc càng rối tung lên. Tôi cũng không biết phải làm sao để vừa lòng tất cả mọi người, trong khi người sắp chết là tôi đáng ra phải nhận sự thông cảm mới đúng.

Nash vẫn im lặng nhìn tôi, chờ đợi một lời giải thích. Ở bên cạnh, Styx bắt đầu kêu ăng ẳng nhìn cái tủ lạnh đòi ăn. Cô nhóc đang đói. Như mọi ngày. Và giờ với tôi, giải quyết cục bồng khó tính này còn dễ hơn là anh Nash.

Tôi mở tủ lạnh lấy ra một gói thăn bò sống ở ngăn cuối cùng. Styx thích thịt nai hơn nhưng không có thì ăn tạm thịt bò cũng được, Styx không chỉ thích ăn đơn thuần - thú vui của cô nàng là được dùng hàm răng bé tin hìn nhưng sắc nhọn của mình xé từng thớ thịt ra ăn dần.

Có lẽ đó là lý do con Cujo nhà Sabine lúc nào cũng cáu bẳn.

“Em có thích anh ấy không?” Anh Nash hỏi, lưng dựa vào gờ tường ngăn cách giữa bếp và phòng khách, và tôi nhắm mắt lại, ước sao có thể xóa bỏ khoảnh khắc này mãi mãi, như chưa bao giờ xảy ra. Nhưng khi tôi mở mắt ra, khoảnh khắc ấy vẫn còn nguyên ở đó, thách thức sự chịu đựng của tôi.

Styx nhảy chơi chơi dưới chân tôi, lúc tôi bóc lớp ni-lông bọc bên ngoài miếng thịt. Tôi thả cục thịt vào trong bát và cô nàng lập tức vục mặt vào ăn như một con lợn con phàm ăn.

“Ồ ồ, ai đó đang gặp rắc rối thì phải?” - Một giọng nói vang lên và tôi sững người, ngẩng đầu lên nhìn. Thane đang ngồi vắt vẻo trên cái bàn ăn của nhà tôi, còn Styx một phần do quá đói bụng, một phần do quá mãi ăn nên không nhận ra sự hiện diện của gã thần chết - “Không ngờ thịt sống còn xếp trên cả thần chết cơ đấy.” Hắn nói, khi thấy tôi cúi xuống lườm Styx.

“Kaylee.” - Anh Nash vẫn không hề hay biết chuyện gì đang làm sao nhãng sự tập trung của tôi - “Em có thích anh ấy không?”

“Thích ai cơ?” Thane trượt xuống khỏi bàn, đi xuyên qua người anh Nash, làm tôi rùng mình kinh hãi khi chứng kiến cảnh hai người họ... quỳ vào nhau.

“Chuyện đó có quan trọng không?” Tôi bọc miếng thịt còn lại vào trong túi, cố gắng giả vờ như không nhìn thấy kẻ được chỉ định sẽ lấy đi mạng sống của tôi trong vài ngày tới, đang mò cuốc sống riêng tư của tôi một cách phi pháp.

“Tất nhiên là quan trọng rồi.” - Anh Nash gắt lên - “Tại sao lại không?”

Tôi cắt miếng thịt vào trong tủ rồi quay mặt đối diện với anh. “Bởi vì chỉ còn ba ngày nữa thôi là em sẽ phải chết, và tất cả những chuyện này chẳng còn có ý nghĩa gì hết.”

“Nói hay lắm!” Giọng nói của Thane, như tiếng sấm rền, vang vọng khắp phòng bếp mặc dù chỉ có mình tôi nghe thấy

“Nhưng nó quan trọng với anh.” - Anh Nash vẫn khẳng định - “Và sau ba ngày nữa cũng sẽ vẫn như vậy. Bởi vì anh Tod sẽ vẫn ở đây, và mỗi khi nhìn thấy anh ấy, anh sẽ lại nghĩ về tình cảm của anh ấy dành cho em và tự hỏi không biết nó có xuất phát từ cả hai phía hay không. Rằng có khi nào anh trai anh từng tìm cách cướp bạn gái của mình không. Vì thế hãy trả lời anh! Em có thích anh ấy không?”

“Ồ, còn có một ông anh trai nữa cơ à?” - Thane thích thú reo lên, giờ hắn ta đang chỉ còn cách tôi chưa đầy nửa mét - “Bi kịch, bi kịch, bi kịch.”

Tôi cố gắng tập trung vào anh Nash, và lơ gã thần chết đi. “Thứ nhất, em không phải là một món đồ để mà ai muốn cướp thì cướp.”

“Ý anh không phải như vậy.” Nash vừa mở lời đã bị tôi cắt ngang.

“Thứ hai, anh Tod chẳng định cướp cái gì của anh hết. Anh và mẹ anh là tất cả những gì anh

ấy có trên thế giới này. Và em nghĩ anh ấy sẽ không bao giờ muốn làm tổn thương em trai mình.”

“Cô có biết Cain và Abel cũng là anh em ruột...” Thane chưa kịp nói hết câu thì đã bị tôi quay ngoắt lại trùng mắt cảnh cáo. Anh Nash thấy vậy cũng nhìn theo ánh mắt tôi nhưng chẳng phát hiện ra được gì cả.

“Là anh ấy đúng không? Anh ấy đang ở đây à?” - Nash sáng giọng hỏi - “Anh ấy đang nói chuyện với em đấy hả?”

“Tại sao anh chàng Tod đó lại biết tàng hình?” - Thane thắc mắc - “Cô không có người bạn nào là con người à?”

Tôi quay lại, trả lời anh Nash. “Không, không phải là anh Tod. Là...”

“Này, này...” - Thane lướt đến trước mặt tôi, mũi hần sượt qua má tôi, làm tôi rùng mình khiếp sợ - “Nếu cô nói cho cậu ta biết, tôi sẽ buộc lòng phải giết cậu ta. Và một khi tôi đã phá luật được một lần, chẳng nào cũng sẽ phải sống chui sống lủi rồi, không có gì đảm bảo tôi sẽ không phá luật lần hai, và mang cô đi ngay... *lập tức...*” Hắn lượn một vòng ra phía sau, các ngón tay trượt nhẹ theo cánh tay tôi. Tôi nhắm mắt lại, cố gắng chống lại cảm giác buồn nôn đang dâng lên tới tận cổ họng.

“Kaylee!” - Anh Nash quát ầm lên - “Trả lời anh đi!”

Nhưng tôi không thể. Giờ tôi thậm chí còn chẳng nghĩ được gì, chứ đừng nói là mở miệng nói chuyện.

“Đây sẽ là bí mật nho nhỏ của chúng ta nhé Kaylee?” Gã thần chết thì thầm vào tai tôi.

“Tod!” - Anh Nash gầm lên, nhìn quanh bếp - “Cút khỏi đây ngay!”

“Không phải anh Tod đâu!” - Tôi nói, và Thane khựng người lại bên cạnh tôi - “*Chẳng có ai hết.*”

“Ngoan lắm...” - Hắn mỉm cười hài lòng - “Hẹn gặp lại lần sau nhé...” Và rồi hắn biến mất, còn tôi dựa hẳn người ra đằng sau, thở phào nhẹ nhõm.

“Thế thì là gì?” Anh Nash hỏi, trong khi tôi vẫn chưa hết bàng hoàng trước lời đe dọa vừa rồi của gã thần chết.

“Em không biết, anh Nash ạ. Em không biết mình có thích anh Tod hay không.”

Sự thật là tôi thậm chí còn chưa bao giờ nghĩ tới khả năng đó cho tới vài tiếng trước, bởi chuyện ấy quá khó tin. Tôi đâu phải là Emma hay Sophie. Tôi không xinh, thân hình cũng chẳng đẹp. Đám con trai chưa bao giờ tranh giành nhau vì tôi. Anh Nash là ngoại lệ. Tôi sẽ chẳng thể lọt vào tầm ngắm của anh nếu chúng tôi không phải cùng chung một giống loài. Vì thế tôi chẳng bao giờ nghĩ mình sẽ được người nào khác để ý.

Điều ngược lại nghe có vẻ sẽ hợp lý hơn - rằng ai đó sẽ cướp *anh ấy* khỏi tôi.

“Thế anh có thích Sabine không?” Nếu anh ấy đã muốn chơi bài ngựa như thế thì tôi sẽ chơi với anh ấy đến cùng.

Ngay lập tức, Nash quay lưng bỏ thẳng ra ngoài phòng khách. “Chuyện này chẳng liên quan gì tới Sabine hết.”

Tôi đi theo anh, lần này thì tức giận thực sự. “Em nghĩ có đấy. Anh có muốn biết em nghĩ gì không?” - Tôi hỏi, không để cho anh kịp trả lời - “Em nghĩ anh *có* thích Sabine, dù chỉ là một chút xíu. Em nghĩ anh thích việc chị ta vẫn muốn có anh và anh thích tán tỉnh với chị ta khi em không có ở đây, và gieo hy vọng vào đầu chị ta. Tham gia vào trò mèo vờn chuột của chị ta.” Tôi hít một hơi thật sâu, ngạc nhiên với chính cơn thịnh nộ của mình, trước thái độ tiền hậu bất nhất của Nash.

“Nhưng em nghĩ chuyện không chỉ có vậy. Em biết hai người từng yêu nhau tha thiết, và em nghĩ anh sẽ không bao giờ có thể quên được những gì đã có giữa hai người. Một cách hoàn toàn. Và anh cũng biết điều đó. Nhưng anh vẫn tiếp tục ở bên cạnh chị ta, một mình, trong phòng của anh. Như thế có khác nào thách thức nhau xem ai sẽ là người vượt giới hạn tình bạn trước. Vậy mà giờ anh dám đứng đây hỏi em có thích anh Tod không, khi mà chỉ còn 3 ngày nữa là em sẽ chết.”

Tại sao mối quan hệ của bốn người chúng tôi bỗng dừng lại trở nên rắc rối như thế này? Tại sao tôi không nhìn thấy trước được điều ấy?

Nash sững người lại nhìn tôi. “Anh xin lỗi vì đã lôi chuyện này ra để nói vào lúc này. Anh thề là anh không hề có ý định vượt quá tình bạn với Sabine, nhưng đây là lần thứ hai trong tuần em cho anh leo cây, sau đó lại xuất hiện bên cạnh anh Tod. Anh biết anh ấy muốn có em, và chuyện này càng nhìn càng thấy giống như được xuất phát từ cả hai phía...?”

Giọng anh vút lên ở phía cuối câu, tạo thành một câu hỏi. Anh ấy vẫn đang đặt câu hỏi với tôi. Và tôi không muốn phải nói dối. Nhưng chuyện đó có thực sự quan trọng không? Có gì sai nếu tôi thấy anh Tod vui tính, khó đoán định và có mặt mỗi khi tôi cần? Có gì sai nếu anh ấy thích mỗi khi tôi “nổi cơn” và không hề nghĩ tôi bị điên khi muốn đột nhập vào bệnh viện tâm thần Lakeside? Có gì sai nếu anh ấy dành nhiều tháng trời làm quen và trò chuyện với tôi, thay vì tìm cách lên giường với tôi ngay trong tuần đầu gặp mặt?

Cho dù tình yêu đó có thật đi chăng nữa, tôi cũng đâu còn cơ hội để khám phá và trải nghiệm nó? Vậy thì quan tâm để làm gì?

Tôi có nên thừa nhận là mình có thể - chỉ là có thể thôi - cũng thích anh Tod không, khi mà biết chắc rằng nó sẽ phá hỏng mọi chuyện giữa tôi và anh Nash chẳng vì lý do gì? Mọi chuyện sẽ khác, nếu tôi không phải sắp chết. Nếu tôi có cơ hội suy nghĩ về cảm giác của mình và cân nhắc hậu quả lâu dài của nó. Nhưng vì chuyện đó sẽ không xảy ra nên...

“Anh Nash, tại sao em lại ở bên cạnh anh, nếu em thích anh ấy?”

Thay vì trả lời, anh kéo tôi lại gần và nhìn sâu vào mắt tôi. Trong một thoáng, tôi như bị nhấn chìm trong một nỗi hoảng sợ không tên. Nhưng rồi tôi gồng mình cố nuốt nó vào bên trong điều hòa lại nhịp thở và tập trung nghĩ tới việc mình không muốn làm tổn thương anh Nash đến nhường nào.

“Vậy là chúng ta vẫn ổn đúng không?” Anh hỏi, và tôi hiểu rằng mình đã kiểm soát được các vòng xoáy cảm xúc của mình lần đầu tiên trong đời.

“Vâng, chúng ta vẫn ổn.”

“Vậy thì tốt...” - Anh nhướn mày lên đầy thách thức, như thể anh vẫn chưa thực sự tin tôi hoàn toàn - “Chúng ta đang ở nhà một mình đấy...” - Anh khẽ siết nhẹ lấy tôi và thì thầm vào tai tôi - “Hay là bọn mình vào phòng em và...”

Nếu là vài tiếng trước chắc tôi sẽ vui vẻ làm theo lời anh ấy thật. Nhưng giờ thì không. Anh Tod nói đúng - tôi muốn ngủ với anh Nash chỉ để nói rằng mình đã làm chuyện đó. Để biết cái cảm giác đó nó như thế nào. Nhưng anh Nash lại nghĩ nó có ý nghĩa hơn thế.

Tôi nói dối để tránh làm tổn thương tới anh ấy bởi vì tôi cũng chỉ còn sống được vài ngày, nhưng anh Tod thì không. Và 300 năm là một khoảng thời gian quá dài để căm ghét anh trai của mình.

Nhưng lấy lý do mình sắp chết để biện minh cho việc lên giường với anh Nash lại là chuyện khác hẳn. Tôi không thể lợi dụng anh ấy như vậy. Vì thế, tôi lại nói dối anh một lần nữa.

“Hôm nay quả là một ngày dài, và em đang sắp chết đói đến nơi rồi. Hay là bọn mình gọi đồ ăn Trung Quốc về nhà và nằm xem phim đi. Tùy anh chọn.”

Nash nhú mày. “Anh tưởng em cũng muốn.”

“Em có mà. Chỉ là... không phải tối nay.” Cũng như các tối còn lại. Nhưng tới đâu hay tới đó, tôi sẽ xử lý mấy tối kia sau - “Em vẫn giận vì anh hỏi về anh Tod đấy à?”

“Không phải. Chuyện này không liên quan gì tới anh Tod, và em cũng không hề giận anh. Mọi chuyện vẫn ổn, anh yên tâm.” Và hiển nhiên đó là một lời nói dối rồi.

Mặt anh ấy trông có vẻ không được thuyết phục lắm, nhưng vẫn cúi xuống hôn lên trán tôi, để giấu đi nỗi thất vọng của mình. “Em gọi đồ ăn đi. Anh sẽ chọn phim. Không quan trọng chúng ta làm gì. Chỉ cần được ở bên cạnh em, với anh đã là đủ rồi.”

Cảm giác tội lỗi giống như đại dương nuốt chửng lấy tôi.

“LÚC CON CÒN BÉ, con vẫn thường gọi chúng là “bánh trái tim”.” Tôi đang cắn dở miếng bánh quy vội ngẩng đầu lên và thấy bố đang đứng ở cửa phòng bếp.

“Con chào bố. Cả đêm qua bố đã đi đâu thế?” Trông bố thật mệt mỏi với đôi mắt đỏ ngầu, thâm quầng, da dẻ thì tái nhợt.

“Tìm kiếm phép màu.” Bố tôi thở dài, uể oải bước tới cái máy pha cà phê.

“Chính xác thì bố đã ở đâu?” - Tôi hỏi, trong khi bố rót cà phê ra cốc - “Ông Ryan đã để lại lời nhắn qua điện thoại ở nhà. Ông ấy nói nếu hôm nay bố không đi làm, bố sẽ bị đuổi việc. Mà cả tuần nay bố đã đi làm buổi nào chưa thế?”

Bố tôi hớp luôn một ngụm cà phê đặc mà không buồn cho đường. “Giờ bố có nhiều chuyện quan trọng hơn phải lo Kaylee ạ. Nhưng dường như cả vũ trụ này không hiểu được rằng con là

phép màu duy nhất mà bố có.”

Tôi lặng lẽ gật đầu, cố gắng để không khóc. “Vũ trụ lúc nào cũng đúng, bố ạ. Bố không thể làm gì để thay đổi điều đó.”

Nhưng bố tôi lơ đi như không nghe thấy lời tôi vừa nói. “Con có muốn nghỉ học hôm nay và ở nhà chơi với bố không? Chỉ hai bố con mình thôi? Thấy bảo TV hôm nay chiếu nguyên một ngày toàn các phim về người ngoài hành tinh đấy. Chúng ta có thể gọi pizza và ngồi thưởng thức phim.”

Tôi chỉ muốn òa khóc. Bố không chịu thừa nhận là ông không thể cứu tôi, nhưng lời đề nghị dành một ngày cho bố-và-con-gái nói lên tất cả. Tôi đã rất muốn nói có. Muốn được ngồi ở nhà xem phim cả ngày cùng với bố, một lần cuối. Nhưng... “Không được.” - Tôi cắn nốt miếng bánh việt quất, lắc đầu từ chối - “Bố cần phải đi làm.” Và tôi cần phải tới trường để lên kế hoạch tiêu diệt con quỷ Cõi Âm đang đóng giả làm thầy giáo Toán của chúng tôi.

“Thế tối nay thì sao?” - Bố cố che giấu sự thất vọng của mình nhưng tôi vẫn nhìn ra được sự thật qua sự chuyển động hiếm hoi của các vòng xoáy trong mắt bố - “Bố sẽ làm rất nhanh rồi về.”

“Tất nhiên là được rồi.” - TV nhà tôi có cái đầu đĩa đến cả tháng nay rồi mà bố tôi vẫn đã biết chuyển kênh thế nào đâu - “Trên đường về bố nhớ mua bánh pizza nhé, con sẽ đợi bố ở nhà.” Đẳng nào thì tôi cũng sẽ không làm bài tập về nhà. Từ nay cho tới cuối đời.

“Thỏa thuận vậy đi.” Bố mỉm cười và trông có vẻ tươi tỉnh hơn một chút. Những ngày qua hẳn là rất khó khăn với bố. Chỉ mới mấy ngày thôi mà trông bố tiêu tụy hẳn đi. Và tôi chợt nhận ra rằng: Người đi trước có khi lại sợ hơn người ở lại. Chỉ mấy ngày nữa thôi, mọi rắc rối của tôi sẽ chấm dứt. Nhưng bố sẽ phải tiếp tục sống với cái chết của tôi - với nỗi ân hận vì đã không cứu được tôi - trong suốt phần đời còn lại của mình.

Tôi đang định mở miệng nói câu gì đó - để bố hiểu rằng tôi yêu bố nhường nào - bỗng có tiếng chuông cửa vang lên.

Bố cau mày chưa kịp hỏi xem là ai thì tôi đã vội chạy ra mở cửa. Nash và Sabine đang đứng ở trước cửa, xe ô tô của chị ta đỗ ngoài đường. Tôi lùi lại cho họ vào nhà, trong khi bố tôi đổ nốt cốc cà phê còn lại vào cái bình giữ nhiệt.

“Cháu chào chú Cavanaugh.” Sabine chào bố tôi rồi ngồi xuống bên cạnh anh Nash.

“Sao hôm nay cả mấy đứa đều dậy sớm thế? Có chuyện gì à? Một tay bố tôi cầm găng tay và chìa khóa, một tay cầm bình cà phê. Bố tôi chấp nhận chịu đựng cái cảm giác rờn rợn toát ra từ người Sabine mỗi khi chị ta tức giận hay buồn bực chuyện gì bởi vì bố không biết chị ta đã từng làm gì với tôi và những giấc mơ của tôi. Và bởi vì bố thấy tội nghiệp cho chị ta, khi phải sống chung với bà mẹ nuôi chỉ vì vài đồng trợ cấp của chính phủ nên mới nhận nuôi chị ta. Có điều, Sabine lại thích được tự do, không người kiểm soát như thế.

Không ai biết - ngoại trừ anh Nash, nhưng anh ấy không chịu nói - chị ta kiếm đâu ra cái xe ô tô đó, khi mà việc làm thì không có, tiền tiêu vặt còn chẳng đủ ăn, nói gì đến nuôi xe.

“Hôm nay bọn con có vài việc phải làm ở trường.” - Tôi nói. Và về lý thuyết thì đó không hẳn là một lời nói dối. Nhưng nếu tôi kể cho bố nghe sự thật, bố sẽ không đời nào chịu đi làm, và bố sẽ bị mất việc. Như thế, sau khi tôi chết, bố sẽ chẳng còn lý do gì để sống tiếp nữa.

“OK” - Bố đặt tay lên nắm cửa và quay lại nhìn tôi - “Giờ thì nói cho bố biết mấy đứa đang tính làm chuyện gì.”

Đáng ra tôi phải đoán được là sau ngần ấy thời gian sống với nhau, giờ bố đã quá hiểu tôi để nhận ra kiểu nói-thật-lắp-lửng này của tôi. “Bố không muốn biết đâu.”

“Thì con cứ thử nói xem nào.”

“Bố quên thế nào gọi là trẻ vị thành niên tự do à?” - Tôi nhe răng cười thách thức - “Làm sao con còn gặp rắc rối gì được nữa khi chỉ còn có 2 ngày thôi?” Nhưng trông bố có vẻ không hài lòng với lời nhắc nhở của tôi.

“Nếu bố nhớ không nhầm thì điều khoản tự do này sẽ hết hạn trong vòng 48 tiếng tới. Và bố yêu cầu được nghe tất cả mọi chuyện vào bữa sáng ngày thứ Sáu.”

“Thỏa thuận thế đi.”

Không ai nói ra điều chúng tôi đang thực sự suy nghĩ - rằng lần này tôi sẽ không còn có mặt để mà thú tội và chịu phạt cấm túc.

Sau khi bố tôi vừa đi được vài phút thì Alec gõ cửa, đúng như dự đoán của tôi. “OK, tôi đến rồi đây.” - Anh ta đi thẳng vào trong phòng khách - “Tự dừng sao lại tụ tập đông đủ thế này?”

Tôi đóng cửa lại sau lưng. “Tối hôm qua tôi đã nói chuyện với một trong mấy nạn nhân của

tay Beck. Hy vọng anh có thể có thêm vài câu trả lời cho chúng tôi.”

Alec thở dài nhìn tôi, sau đó nhìn qua Sabine và anh Nash. - Cuối cùng quay trở lại nhìn tôi. “Cô sẽ không chịu từ bỏ chuyện này, đúng không?” - Anh ta hỏi, và tôi lắc đầu - “Thôi được. Nhưng phải cho tôi ăn cái gì đấy. Tôi thậm chí còn chưa hề chớp mắt hôm qua tới giờ.” Alec làm ca 3 cùng chỗ làm với bố tôi.

“Bánh quy sô-cô-la nhé?” Tôi đề nghị.

“Và thật nhiều cà phê.”

Trong lúc anh Nash pha bình cà phê mới, tôi để nguyên cả hộp bánh quy ra đĩa. “Cô gái tôi gặp tối qua tên là Parrah Combs, và cô ấy đang mang thai đứa con của Beck. Theo như lời Lydia kể thì các y tá nói đứa bé là con trai. Đồng nghĩa với việc đứa bé là một *incubus* đúng không?”

Alec gật đầu, nhét cả miếng bánh vào miệng nhai ngon lành.

“Lydia là ai?” Anh Nash hỏi, ngồi xuống cái ghế giữa tôi và Sabine, với một đĩa bánh của riêng mình.

“Bạn cùng phòng với Farrah. Em đã gặp chị ấy hồi ở Lakeside.”

“OK, vậy là Beck sắp sửa có được đứa con trai mà hắn hằng mong ước rồi.” - Alec nhún vai, cầm cốc cà phê lên - “Có vẻ như vụ này sắp tự giải quyết xong rồi. Một khi hắn đã có được thứ hắn cần, chúng ta coi như đã thoát được khỏi hắn, ít nhất là trong vòng một thế kỷ tới.”

“Không đời nào.” - Sabine kiên quyết lắc đầu - “Loại người như hắn không xứng đáng có một cái kết hạnh phúc. Hắn phải trả giá cho việc làm của mình.”

Tôi phải kiềm chế lắm mới không nói thẳng vào mặt Sabine rằng đáng ra chị ta cũng nên phải trả giá cực đắt cho những gì đã làm với tôi và mọi người. Nhưng tôi không muốn đổ thêm dầu vào lửa cho tung toé ra làm gì.

“Hắn ta sẽ không có được cái kết hạnh phúc hay một đứa con trai.” - Cuối cùng tôi lên tiếng - “Theo như lời anh Tod thì các cái thai *incubus* rất khó để giữ được đến đủ tháng. Những người không bị sẩy thai nếu không bị cái thai làm cho hóa điên thì rồi cũng sẽ phải chết. Và Farrah đang phải chịu đựng cả hai điều trên. Lý do duy nhất chị ta và đứa bé vẫn sống được đến bây giờ là vì Lydia là một *syphon* và chị ấy đã gánh hộ nỗi đau đớn của Farrah. Nhưng giờ

không còn chị ấy ở bên cạnh để chia sẻ nữa, Farrah và đứa bé chắc chắn sẽ chết, và Beck sẽ lại quay trở lại còn số 0. Vì thế hẳn ta vẫn bị xếp vào loại nguy hiểm và cần phải bị loại bỏ.”

“Khoan đã, Lydia đã đi đâu?” Anh Nash thắc mắc, nhưng tay vẫn liên tục bẻ bánh dút vào miệng.

“Ừm... Anh Tod và em đã... giải thoát cho chị ta.”

“Cô đã thả một bệnh nhân tâm thần ra khỏi bệnh viện ý hả?” Alec đang cắn dở miếng bánh vội dừng lại.

Sabine ngả người ra sau ghế, mặt đầy thán phục. “Gần đây cô cũng bạo ghê nhỉ?”

“Chị ấy không thuộc về nơi đó, cũng giống như tôi thôi.” Tôi nói, và lông mày của cô nàng *mara* xếch ngược lên.

“Cô có chắc không đó, Kay...”

Tôi trừng mắt nhìn chị ta, nhưng không vì thế mà bị phân tâm. “Vấn đề là Farrah không thể giữ lại đứa bé nếu không có sự giúp đỡ của Lydia, vì thế nếu Beck phát hiện ra chuyện sắp mất đứa con trai, chắc chắn hắn sẽ hành động. Tôi đoán nếu Farrah là một trong những nạn nhân đầu tiên của hắn, và chị ta đang mang thai đến tháng thứ 7, chúng tổ chu kỳ sinh sản của hắn sắp kết thúc mà vẫn chưa được mụn con trai nào. Chuyện đó sẽ chỉ càng khiến cho hắn ta liều mạng và bất cần hơn thôi. Và điều cuối cùng trường chúng ta cần bây giờ là một loạt các ca sẩy thai liên quan tới quỷ *incubus*.”

“Nhưng thả sẩy thai còn hơn là giữ lại cái thai, nhất là khi cái thai có thể gây nguy hiểm tới bà mẹ như thế.” Sabine nói.

“Tôi không nghĩ thế.” - Tôi nhớ lại lời Danica đã nói với tôi trong bệnh viện - “Tử cung của Danica đã bị tổn thương nghiêm trọng tới mức vĩnh viễn không thể có con được nữa. Tôi đang tự hỏi không hiểu đó chỉ là một trường hợp hy hữu hay lại là một hậu quả khủng khiếp khác của việc mang thai với quỷ *incubus*.” Cả tôi, Sabine và anh Nash đồng loạt quay sang nhìn Alec chờ đợi.

“Đây là triệu chứng điển hình của một ca sẩy thai *incubus* và nếu là vài thế kỷ trước thì cô ấy đã không thể giữ được mạng sống rồi. Cô ấy sẽ bị chảy máu đến chết.” - Alec nhún vai, dút tiếp một miếng bánh nữa vào miệng - “Nhưng ít ra bạn của cô vẫn còn sống là may rồi.”

“Anh nghĩ Danica nên cảm thấy mừng khi biết chuyện đó?” Tôi đẩy đĩa bánh sang một bên, tự dưng hết cả muốn ăn.

Mặc dù phải ăn để sống thật đấy, nhưng tôi chưa bao giờ hại ai *tới mức đó*. Tôi thề đấy.” Sabine thốt lên đầy phần nộ.

“Có phải cô cũng đã nghĩ về tôi như thế không?” - Đột nhiên Sabine quay sang hỏi tôi - “Giống như một con quái vật hại người?”

“Không.” Tôi nói, và chị ta giả vờ tin cái điều tôi đang giả vờ là thật. Nhưng quả thực đây là lần đầu tiên tôi thấy chị ta trông tổn thương như thế.

“Sự phá hủy nội tạng chính là một tác dụng phụ đáng tiếc của việc không thể mang thai đến đủ tháng.” - Alec kéo chúng tôi trở lại với vấn đề chính - “Đó là lý do chúng thường nhắm vào các cô gái trẻ, khỏe mạnh, người có khả năng sống sót qua thời kỳ mang thai.”

“Vì thế mà hấn mới chọn các trường trung học.” Anh Nash kết luận. Nhưng điều đó chẳng hề giúp vơi đi nỗi sợ hãi của tôi.

Alec nhún vai. “Tuổi tác có lẽ cũng không quan trọng với hấn. Vài trăm năm trước, các cô gái trong tầm ngắm của hấn đều phải đang trong độ tuổi kết hôn.”

Tôi khoanh hai tay lại trước ngực. “Nhưng thời nay con gái phát triển sớm lắm.”

“Và không cần thận đi tù như chơi.” - Sabine nói - “Nếu hấn ta là một thằng ngốc, chắc chắn chúng ta đã phải biết chuyện hấn quan hệ bất chính với học sinh từ lâu rồi, chứ không phải đợi tới vụ sảy thai của Danica. Cô để ý mà xem, hấn ta toàn chọn học sinh năm ba hoặc năm cuối - những người đã đủ tuổi được phép kết hôn. Đó là 17 tuổi, theo luật của bang Texas, nếu cô đang băn khoăn muốn biết.”

Tôi quắc mắt nhìn Sabine. “Tôi chẳng băn khoăn gì hết.”

“Điều tôi muốn nói là hấn làm vậy không phải vì sợ hệ thống pháp luật của con người. Bản thân tôi cũng đâu có sợ. Hơn nữa về lý thuyết mà nói, hấn đâu có làm gì trái pháp luật đâu. Hấn có thể sẽ bị đuổi việc, nhưng tôi không nghĩ là hấn quan tâm *tới điều đó*. Hấn cần một đứa con trai, chứ không phải lương hưu.”

“Ok, vậy là chúng ta đều nhất trí là hẳn sẽ còn tiếp tục đi tìm người mang thai hộ cho mình, và Emma chỉ là một ứng cử viên.” Tôi kết luận.

“Và cô gái tiếp theo có thể là học sinh năm ba hoặc năm cuối.” Anh Nash bổ sung.

“Và là học sinh trong lớp của hẳn.” - cô nàng *mara* nói thêm - “Một người có vấn đề với môn Toán, cần phải học phụ đạo riêng với thầy. Đó là cách hẳn che mắt thiên hạ.”

“Ngoài ra còn phải kể tới cơ hội nữa. “ - Anh Nash đẩy cái đĩa đã sạch bách của mình sang một bên - “Hẳn sẽ phải tìm một người có hoàn cảnh gia đình đặc biệt, để không bị phụ huynh gây cản trở cho kế hoạch của mình. Em nói bố của Farrah là người lái xe tải đúng không? Chúng tớ ông ấy thường xuyên không ở nhà. Và mẹ cô ấy cũng đã chết? Mẹ của Danica thì đang phải nằm viện, đâu có thể canh chừng cô con gái.”

“Vâng, nhưng bác Sussman mới chỉ bị hôn mê 4 tuần nay thôi. Và Danica nói cậu ấy đã qua đêm với bố của đứa bé hồi một tháng trước. Vì thế có thể Danica đã có thai trước khi mẹ cậu ấy bị ốm. Hoặc ít nhất là vào đúng thời điểm đó...” Giọng của tôi nhỏ dần khi trong đầu đột nhiên nảy ra một khả năng khác.

“Chuyện gì thế?” Sabine gọi với theo, lúc tôi đứng bật dậy chạy ra phòng khách tìm cái máy tính xách tay.

Tôi đặt cái laptop lên bàn và bật nó lên. “Theo lời cô y tá thì mẹ của Danica đã bị chết não, còn mẹ của Farrah đột nhiên chết không rõ nguyên nhân.”

“Em nghĩ đó không phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên?” Anh Nash dịch sát ghế lại gần tôi, ghé mắt nhìn vào màn hình máy tính.

“Trong suốt thời gian qua, chúng ta đã học được gì từ cái gọi là sự trùng hợp hả mọi người?” Tôi gõ từ khóa: *Farrah Combs, Cáo phó và Crestwood, Texas* vào thanh công cụ rồi ấn nút tìm kiếm.

“Chẳng có gì gọi là trùng hợp hết.” - Anh Nash lẩm bẩm trả lời - Các kết quả tìm kiếm hiện ra và đập ngay vào mắt chúng tôi là trang báo điện tử *Bản tin sáng Dallas* với bản cáo phó của Lynne Combs - “Đây rồi.” Anh Nash chỉ và tôi bấm vào đó. Sabine và Alec thấy vậy cũng nhào hẳn người qua vai tôi đọc.

Lynne Erica Combs, 38 tuổi, đã từ trần tại nhà riêng vào 29 tháng 8. Bà sống ở Crestwood, Texas cùng với chồng là Michael Combs và cô con gái Farrah Combs. Bà có một cô em gái

Meyers hiện đang sống ở Dallas, Texas.”

“Tháng 8.” - Sabine giơ tay lên tính, trong lúc tôi bấm nút in - “Gần 7 tháng trước.”

“Lydia nói Farrah đang mang thai được 28 tuần.” - Tôi gấp nắp máy tính xuống, chẳng buồn ấn nút tắt nguồn - “Đúng 7 tháng!”

Anh Nash gật đầu. “Chúng ta đều đang nghĩ về cùng một điều đúng không?”

“Hắn ta đã ăn các bà mẹ và thụ thai với các cô con gái.” - Tôi thấy lợm hết cả giọng khi phải nói ra những lời này. Cũng may là nãy giờ tôi không ăn gì. Tôi quay sang nhìn khuôn mặt đặng đặng sát khí của Alec, một điều rất hiếm gặp ở một người đã sống gần 1/4 thế kỷ bên Cõi Âm như anh ta - “Như thế đã đủ bằng chứng cho anh chưa? Hắn xứng đáng phải nhận một cái kết đau đớn rồi chứ?”

Alec gật đầu nhất trí với cả ba chúng tôi. “Xử hắn đi!”

Chương 14

“MÌNH SẼ GẶP THẦY BECK sau giờ học hôm nay.” Emma đồng dục tuyên bố.

“Không, cậu sẽ chẳng gặp ai hết.” Tôi thủng thẳng nói và Sabine suýt chết sặc vì cười.

Emma đặt chai nước xuống bàn và trừng mắt nhìn tôi. “Cái câu “Cậu không phải là sếp của tôi” có ý nghĩa gì với cậu không?”

“Không. Chẳng có nghĩa gì hết.” Nhưng tôi chỉ nhe răng cười.

“Chuyện gì thế?” Nash ngồi xuống ghế, trên tay là khay thức ăn đầy thịt gà và khoai tây nghiền. Emma lập tức quay sang tìm đồng minh.

“Thầy Beck sẽ dạy phụ đạo cho em sau giờ học hôm nay...” Anh Nash nhìn tôi qua cái thìa đầy ụ khoai tây.

“Em thực sự nghĩ đấy là ý hay à?”

“Tại sao anh lại hỏi câu ý?” Emma phụng phịu hỏi, còn Sabine chỉ ngồi nhìn thích thú.

“Xin lỗi.” - Anh Nash chấm một miếng thịt gà vào nước sốt và nhướn mày hỏi tôi “Anh không biết cô ấy đã...?”

“Cậu ấy biết tất cả mọi chuyện, về thầy Beck...” - Tôi nói thêm, khi thấy lông mày của anh nhướn cao hơn. Trước tiết 1, tôi đã kể sơ qua cho Emma biết những thông tin cơ bản để trang bị cho cậu ấy một chút kiến thức về chuyện đang xảy ra. Nhưng tôi quyết định chưa nói về ngày thứ Năm vội. Một mặt, tôi không muốn cậu ấy phải thấp thỏm lo lắng, nhưng mặt khác lại không muốn cái chết của mình làm cậu ấy bất ngờ.

“OK, nghe này, mọi người cũng chẳng có nhiều sự lựa chọn đâu.” - Emma nói - “Mấy người cần mình. Sabine không thể tới gần thầy Beck và kể cả nếu điểm Toán của Kaylee kém đi nữa và chúng không hề thấp, thì cậu ấy cũng không phải là tuýp người dễ làm xiêu lòng bọn con trai.”

Sabine cười phá lên, xém chút nữa thì hít cả miếng khoai tây vào họng.

“Cậu nói thế nghĩa là sao?” Tôi xịu mặt hỏi.

Cô nàng *mara*, này giờ đang cười đến chảy nước mắt, liền hắng giọng. “Có nghĩa là nếu chấm trên thang điểm 10 thì cô chỉ được 7 điểm thôi. Nhưng thứ Beck đang tìm kiếm là một điểm 11 cơ.” - Sabine nhún vai, còn tôi chỉ biết trừng mắt nhìn chị ta – “À và cả chuyện cô quá bảo thủ...”

“Mình không hề có ý đó...” Emma vội giải thích nhưng tôi đang quá điên tiết với Sabine để nghe bất cứ chuyện gì khác.

“Chị câm miệng lại đi!” - Tôi gắt lên với Sabine và cả ba người giật mình quay sang nhìn tôi, không phải vì chị ta không đáng bị như vậy mà bởi vì tôi hiếm khi phản ứng dữ dội như thế - “Và đừng có nói gì hết, nếu nó không giúp ích gì cho tình hình. Tôi đang có nhiều việc quan trọng hơn cần phải làm trước khi tôi...” - Tôi ngừng lại, liếc sang Emma - “Trước khi có ai đó khác bị thương. Và mình phát ngáy khi cứ phải nghe những lời công kích của Sabine. Mình chán ngán trường học với những tiếng chuông báo hiệu vào lớp và những môn học vô nghĩa. Mình ghét phải chờ đợi những điều không thể tránh được.”

Giọng tôi càng nói càng to, và mấy người ở bàn bên cạnh bắt đầu quay ra nhìn nhưng tôi không thể ngừng lại. Có quá nhiều thứ đang chất chứa trong đầu tôi, và cách duy nhất để giảm bớt áp lực là nói thẳng hết ra...

“Mình bực mình với những thứ mình sẽ không bao giờ có cơ hội được nhìn thấy và được làm. Mình điên tiết với sự thật là mình không có thời gian cho những việc mình muốn làm, do phải lãng phí 7 tiếng một ngày ở đây, học những thứ mình sẽ không bao giờ dùng đến. Và cho dù mình có làm gì đi nữa thì cũng chẳng ai biết. Nhưng một phần ích kỷ trong mình vẫn muốn được nhớ đến vì đã làm một việc gì đó có ích. Một việc gì đó *quan trọng*. Nhưng đến cuối cùng thì mình vẫn phải ra đi, và thế giới vẫn tiếp tục như thể mình chưa bao giờ tồn tại, và mình thậm chí còn không có mặt ở đây để nổi điên về điều đó.”

Sabine và Emma há hốc mồm nhìn tôi kinh ngạc, ở cái bàn bên cạnh, bà chị họ Sophie của tôi dùng dùng đứng dậy bỏ vào căng-tin, quá xấu hổ vì hành động vừa rồi của tôi.

Nash vòng tay qua eo tôi và thì thầm câu gì đó vào tai tôi, nhưng trước khi anh ấy kịp nói thêm được câu gì, đột nhiên tôi nghe có tiếng ai đó vỗ tay. Tôi ngẩng mặt lên và thấy Thane đang ngồi đối diện với tôi, bên cạnh Emma.

Giật mình, tôi rú lên một tiếng rồi lùi vội ra đằng sau. Anh Nash nhoài vội người sang đỡ tôi nhưng không kịp, tôi ngã nhào ra sau ghế, rơi phịch xuống đất.

Mọi người xung quanh cười ầm lên nhưng tôi đang quá sợ hãi để nghe thấy bất cứ cái gì. Emma và Sabine vội nhồm dậy xem tôi có sao không, trong khi anh Nash kéo tôi dậy và phủi lưng cho tôi. Nhưng tôi không thể tập trung nghe anh ấy nói gì, bởi lúc Emma ngồi xuống, Thane lập tức xích lại gần cậu ấy. Gần đến mức nếu hấn hiện nguyên hình, khuỷu tay họ sẽ chạm vào nhau.

“Cô đúng là một cô gái thú vị, Kaylee à...” - Thane nói - “Nếu tôi đề nghị tử tế, liệu cô có cất tiếng hét cho tôi khi thời điểm đến không?” Chỉ vậy thôi, và hấn vụt biến mất, bỏ lại mình tôi đang run rẩy trong tiếng cười ầm ỹ của mọi người xung quanh.

Và tôi thấy anh Tod đang đứng dựa lưng vào bức tường đối diện với bàn ăn của tụi tôi, mặt bùng bùng sát khí. Anh nhìn tôi một giây rồi cũng vụt biến mất.

“Kaylee, cậu không sao chứ?” Emma hỏi, lúc tôi ngồi lại xuống ghế.

“Ừ.” Tôi giơ tay vuốt lại tóc. Mọi người vẫn đang xì xào chỉ trỏ. Và tôi có thể cảm nhận được ánh mắt hiếu kỳ của họ đang tập trung hết vào mình.

“Chuyện vừa rồi là sao thế?” Cậu ấy hỏi, trong khi Sabine chỉ ngồi im nhìn tôi. Chưa bao giờ tôi thấy chị ta nghiêm túc như thế này.

“Không có gì. Mình xin lỗi. Chắc tại do quá căng thẳng vụ thầy Beck, và bị mất ngủ cả đêm qua thôi.”

Emma trông mặt có vẻ chưa tin. “Hay là cậu về nhà nghỉ đi.”

Cậu ấy gợi ý - “Mình nghĩ anh Nash có thể thuyết phục họ cho cậu về sớm.” Thỉnh thoảng năng lực Ảnh hưởng của anh ấy cũng có ích ra phết.

“Giờ mình không có thời gian cho việc ngủ ngáy gì đâu. Mình vẫn ổn mà.”

“Ý cậu không có thời gian là sao?”

Thôi chết! Cẩn thận chứ, Kaylee. “Cậu thực sự sẽ gặp thầy Beck sau giờ học hôm nay đấy à?” Tôi hỏi, và Emma có vẻ hơi bất ngờ khi tôi thay đổi chủ đề nhanh như thế.

Cậu ấy gật đầu. “Và đừng có ra lệnh cho mình phải làm gì hay không được làm gì.”

Tôi thở ra thật chậm rãi, và ngẩng mặt lên nhìn cô bạn thân. “Emma, mình chỉ đang muốn tốt cho cậu thôi. Nhưng nếu ngay cả hiểm hoạ mang thai, vô sinh và cái chết cũng không thể khiến cậu nghĩ lại về chuyện làm mỗi nhử thì mình... cũng đành chịu.”

Kể từ khi trở về từ Ai Len, bố luôn tìm mọi cách để bảo vệ cho tôi khỏi Cõi Âm, nhưng lần nào tôi cũng đi ngược lại ý bố, bởi vì sự an toàn của tôi - tính mạng của tôi - sẽ không đáng được bảo vệ nếu tôi không sẵn sàng hy sinh bản thân vì người khác. Và nếu Emma cũng có chung suy nghĩ giống tôi thì tại sao tôi lại ngăn cản cậu ấy làm gì?

“Nhưng mình sẽ không đòi nào để cậu ở một mình với hắc đầu.” - Emma sẽ không thể cưỡng lại sự căm dỗ của hắc, và mọi quyết tâm của cậu ấy sẽ nhanh chóng bị tan chảy khi hắc tung cái “bùa yêu” của mình ra. Mà có khi hắc đã hành động rồi cũng nên, chứ không tại sao biết là nguy hiểm mà cậu ấy vẫn cứ cắm đầu vào chỗ chết như thế? Không lẽ chỉ để được ở gần bên hắc?

“Vì thế giờ không phải là lúc mình đi ngủ, hiểu chưa?”

“Cảm ơn cậu.” - Emma thở phào nhẹ nhõm - “Ba người không phải là những người duy nhất phần nộ trước việc làm của hắc với Danica. Có thể mình không thể đi qua Cõi Âm hay bắt người khác làm theo ý mình, nhưng mình biết phải đối phó với những gã dê xồm như thế nào.” - Cậu ấy dừng lại theo dõi phản ứng của chúng tôi rồi nói tiếp - “Với cả mình có một câu hỏi, trước khi tham gia vào nhiệm vụ gián điệp này... Thế hắc có sừng hay có 1 đuôi thật không?”

SUỐT CẢ TIẾT CUỐI, tôi chỉ ngồi nhìn chăm chăm vào cái đồng hồ treo trên tường, dõi theo từng chuyển động chậm chạp của chiếc kim giây. Cuối cùng chuông báo hết giờ cũng vang lên, và Emma đứng bật dậy khỏi ghế nhanh tới nỗi quay đi quay lại đã chẳng thấy bóng dáng cô nàng đâu rồi. Cậu ấy đang chỉ muốn mau mau chóng chóng tới chỗ thầy Beck và sự nhiệt tình một cách thái quá của cậu ấy khiến tôi càng thêm lo lắng. Tôi đang định đuổi theo Emma thì bị cô Brown bước tới chặn lại.

“Trò Cavanaugh, hôm nay là ngày thứ hai liên tiếp em không làm bài tập về nhà rồi.”

“Em biết a. Em xin lỗi cô.” - Tôi liếc mắt nhìn ra ngoài hành lang và thấy bóng Emma chạy vụt qua - “Chúng ta có thể nói chuyện này sau được không ạ? Em đang hơi vội.”

“Hoặc chúng ta có thể nói ngay bây giờ.” - Cô Brown giơ tay chặn cửa - “Em cũng biết tôi

không bao giờ chấp nhận việc đi học mà không làm bài tập mà. Cả năm học vừa rồi em luôn làm bài tập đầy đủ, vậy mà sao đến tuần này em lại học hành bê trễ thế hả Kaylee? Có chuyện gì không ổn à?"

"Dạ không ạ, mọi chuyện của em vẫn tốt mà cô. Chuyện này sẽ không bao giờ lặp lại nữa đâu ạ. Em hứa với cô đấy! Nhưng giờ em phải đi đây. Em bị muộn rồi." Cô Brown gọi với theo nhưng tôi mặc kệ, cầm đầu chạy ra khỏi cửa, hòa lẫn vào dòng người đang đi lại như mắc cửi ngoài hành lang. Tôi vừa rẽ ra khỏi hành lang thì thấy thầy Beck đóng cửa phòng lại.

Chết rồi! Tôi đã hy vọng đến trước hần ta rồi nấp vào trong phòng chứa đồ hay gì đấy và để mắt tới Emma. Nhưng mọi chuyện đã không diễn ra như kế hoạch của tôi. Cũng may là anh Nash và Sabine biết chúng tôi đang ở đâu, để nếu cần thiết họ có thể tới ứng cứu kịp thời.

Nhưng giờ cánh cửa đã đóng, và tôi không thể lên vào nó mà không bị ai phát hiện ra. Trừ phi...

Tôi đặt cái ba-lô xuống sàn hành lang rồi rút điện thoại nhắn tin cho anh Tod.

ĐANG Ở TRƯỜNG. CẦN ANH GIÚP!

Anh Tod thường sẽ trả lời tôi ngay lập tức, trừ phi đang bận lấy linh hồn của ai hoặc đang giao pizza cho khách, bởi vì ngoài hai việc đó ra anh ấy cũng chẳng có việc gì khác để làm. Nhưng lần này, khi Emma đang cần chúng tôi nhất thì lại chẳng liên lạc được với anh ấy.

Tôi kiễng chân nhìn qua cửa sổ vào trong lớp Đại số, đúng lúc thấy hần đang chỉ vào cái ghế xoay phía sau bàn giáo viên. Emma mỉm cười, e thẹn ngồi xuống ghế. Sau đó, hần cúi xuống, ghé sát mặt vào vai cậu ấy và chỉ trỏ cái gì đó trong quyển sách giáo khoa đang mở trên bàn.

Chứng kiến cảnh ấy khiến tôi phát buồn nôn. Hần ta chưa làm việc gì xấu xa nhưng chỉ riêng việc ở một mình trong lớp học đóng kín với một học sinh nữ đã là không phù hợp và trái nguyên tắc rồi.

Beck đang càng ngày càng liều lĩnh và tìm mọi cách để đẩy nhanh tiến độ. Và qua cái cách Emma đang đăm đăm nhìn hần - chứ không phải quyển sách có thể thấy rõ là cậu ấy đã mắc bẫy của hần. Mặc dù biết thừa hần đã làm gì với Danica và Farrah, và rất nhiều cô gái khác cùng độ tuổi.

Beck ngẩng đầu lên và tôi thụp vội xuống, tim như muốn rút ra khỏi lồng ngực, cả cái hành lang giờ đang trống trơn nhưng tôi nghĩ là không được lâu, trước khi có ai đó đi qua. Anh Tod

vẫn chưa thấy trả lời. Sabine và anh Nash đang ở ngoài sân sau đợi tin của tôi. Năng lực của họ không giúp được gì lúc này. Cái tôi cần là năng lực dịch chuyển và tàng hình của thân chết cơ. Nếu không, tôi đành phải dùng tạm năng lực của mình vậy...

Mặc dù rất không muốn.

Nỗi sợ hãi như bít kín lấy cổ họng tôi. Tôi rón rén bước ra giữa hành lang, thận trọng nhìn lại một lượt nữa để chắc chắn là không có ai.

Tôi không muốn phải đi qua Cõi Âm. Nhất là đi qua bằng đường trường học, bởi tôi biết nơi đây đã trở thành đại bản doanh mới của lão Avari được hơn mấy tuần nay. Nhưng tôi không thể đứng nhìn Emma chết được, mặc dù biết rằng việc tôi đi qua Cõi Âm lần này có thể sẽ phải trả giá bằng hai ngày cuối cùng của mình trên Trái Đất.

Và giờ đây khi không bị bệnh nhân tâm thần nào quất tháo bên tai, tôi có thể bình tĩnh gạt bỏ nỗi sợ hãi về cái chết sắp đến sang một bên, để tập trung nghĩ về cái chết trong quá khứ.

Tôi nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, và nghĩ về cái chết gần đây nhất mà tôi đã phải chứng kiến - linh hồn cuối cùng tôi đã cất tiếng hát cho. Không phải là đứa con của của Danica mà là cô Bennigan, người đã gục chết ngay trong lớp học, chỉ một ngày sau cái chết của người tiền nhiệm của thầy Beck. Lúc cô ấy trút hơi thở cuối cùng trên bàn giáo viên, tôi đang nấp ở bên ngoài cùng với anh Nash, cố gắng kìm nén khúc hát linh hồn đang vùng vẫy đòi thoát ra. Và giờ đây khúc hát ấy đang vang vọng trong cơ thể tôi, để tưởng nhớ tới cô.

Nỗi đau đón chào xé trong cổ họng tôi vừa quen thuộc vừa được chào đón, bởi vì cùng với nó là những dải âm thanh mỏng manh đang từ từ lọt ra khỏi miệng tôi. Đó là một thứ âm thanh người thường không thể tạo ra được nhưng lại đủ nhỏ để không gây sự chú ý.

Tiếng khóc của tôi vừa cất lên thì chỉ một giây sau, màn sương mù xám xịt bắt đầu buông xuống. Làn sương mù ấy giống như một cái cổng dẫn - là hình ảnh đại diện của hàng rào ngăn cách giữa hai thế giới - và một khi đã bước vào trong đó, tôi sẽ không hoàn toàn hiện diện trong thế giới con người hay trong Cõi Âm. Tôi sẽ bị mắc kẹt giữa hai thế giới, cùng với các sinh vật quái dị đang bò trườn qua màn sương. Sự hiện diện của chúng giống như một lời cảnh báo về những nguy hiểm đang rình rập và tôi cần phải liên tục di chuyển, dù theo hướng này hay hướng khác.

Tôi lùi lại một bước xa khỏi bức tường và tập trung suy nghĩ về một điều duy nhất - *tôi muốn đi qua bên đó* - Làn sương mù bao quanh tôi lập tức tan biến và Cõi Âm dần hiện ra trước mắt tôi.

Thoạt đầu mới nhìn ai cũng sẽ thấy hãi hùng và khiếp sợ - cho tới khi bạn chớp mắt nhìn

lại lần hai, và hiểu rằng nó sẽ không tự dung biến đi theo ý bạn muốn.

Tòa nhà nơi tôi đang đứng vẫn không có gì thay đổi. Bả vì trong năm học, nơi đây lúc nào cũng đông nghịt học sinh. Vì thế phiên bản của trường trung học Eastlake chảy qua Cõi Âm gần như y xì phiên bản gốc ở bên thế giới loài người. Sự khác biệt duy nhất ở đây là cách đám người Cõi Âm sử dụng toà nhà này

Trong phiên bản Cõi Âm của hành lang dẫn tới lớp Đại số cây leo đỏ đang bám chằng chịt dọc theo các bức tường và trần nhà. Trên mỗi cành cây xanh sẫm lại nhú lên những chiếc lá hình răng cưa đỏ như máu. Chúng sẵn sàng chộp lấy *bất cứ* thứ gì trong tầm với rồi châm những chiếc gai nhỏ li ti vào con mồi, làm tiêu hủy nội tạng của nạn nhân từ trong ra ngoài. Và khi đó các cành cây leo chỉ việc quấn quanh con mồi, chờ cho bữa ăn hóa lỏng và ngấm vào từng thớ cây giống như một loại phân bón.

Tôi đã từng bị một cành cây leo nhỏ đâm phải và vết sẹo ở mắt cá chân tới giờ vẫn còn nguyên, như một nhắc nhở tôi đừng bao giờ tới gần chúng.

Không may, đám cây leo đã chặn ngang cửa lớp học Đại số. Tôi không thể đi vào trong đó và trốn trong phòng chứa đồ - rồi từ đó tôi dự định sẽ quay trở lại thế giới loài người - mà không bị mấy cành cây leo kia quấn cho rách quần rách áo. Và mỗi phút tôi ở bên Cõi Âm là mỗi phút Emma chỉ có một mình với con quỷ đội lốt thầy giáo.

Tôi đứng im nghe ngóng một lúc lâu để xem có dấu hiệu nào của người Cõi Âm đang lảng vảng quanh đây không. Khi đã chắc là không có ai, tôi vội vàng đi thật nhanh xuống cuối hành lang, liên tục nhìn xuống chân và hai bên tường để tránh đám cây leo ăn thịt người kia. Để đề phòng bất trắc, với bất cứ phòng học đang mở cửa nào, tôi cũng phải ghé mắt nhìn qua cửa sổ kiểm tra cẩn thận trước rồi mới băng qua. Tôi rẽ phải sang khu thí nghiệm hóa học, và thở phào khi thấy một trong ba phòng đang mở cửa và chưa bị cây leo đỏ phong tỏa, ngoại trừ một cành cây bám tít ở góc trên cùng.

Các món dụng cụ thí nghiệm thông thường đã biến mất, nhưng mấy cái kệ màu đen thì vẫn ở nguyên chỗ cũ, giống như ở bên kia, và chưa hề bị người Cõi Âm hay đám cây Cõi Âm động vào. Tôi mở từng ngăn kéo kệ, nhưng chẳng thấy có gì dùng được, ngoài đồng bút chì, tẩy, bút bi, thước kẻ và thìa khuấy. Các món đồ tốt đều bị khóa trong cái tủ đựng ở cuối phòng.

Tôi ngẩng lên và nhận thấy mấy cái ổ khóa chưa hề chảy qua bên này. Nhưng không hiểu các dụng cụ trong đó thì sao...

Ý thức được là mình không còn nhiều thời gian nữa, tôi chạy thật nhanh xuống cuối phòng mở toang cánh tủ ra - để rồi cười hớn hở như một con ngốc trước một tủ đầy dụng cụ.

Tôi lấy một đôi găng tay chống hóa chất neoprene trên ngăn thứ 3, sau đó lục tung chỗ đèn Bunsen và ống nghiệm lên và tìm thấy một hộp đầy kéo ở góc xa bên phải. Tôi chọn lấy cái kéo to nhất rồi đeo cặp kính bảo hộ, đề phòng bất trắc. Tôi đang định quay trở lại lớp Đại số thì nghe thấy một giọng nói quen thuộc vọng ra từ phòng học bên tay trái mình, và toàn thân tôi như muốn hóa đá.

“Nếu ta không nhầm thì đây là món quà tương tự thứ hai người mang tới cho ta.” - Lão Avari nói, và tôi có cảm tưởng mạch máu trong cơ thể mình như đang bị các trụ băng nhỏ li ti bám đuổi theo - “Ai nhìn vào sẽ tưởng người đang đi cống nạp. Hoặc đang cầu xin lòng nhân từ của ta.”

“Không thể cầu xin một thứ không tồn tại.” - Giọng nói thứ hai vang lên, và lần này thì tôi choáng váng thực sự. *Anh Tod*. Hèn gì anh ấy không trả lời tin nhắn của tôi; điện thoại đâu có hoạt động ở Cõi Âm.

“Ừmm...- Lão Avari lên tiếng, và tôi rón rén đi về phía hai người họ - “Người cũng không ngu như là ta nghĩ.”

“Cái gì thế, một lời khen kiểu tà ma chẳng?” - Anh Tod nói, và mặc dù không nhìn thấy mặt anh nhưng qua giọng điệu của anh tôi có thể hình dung ra anh đang nhướn một bên lông mày lên đầy châm biếm - “Giờ chúng ta là bạn thân đấy à?”

Lão Avari hắng giọng, lộ rõ vẻ khó chịu. “Ta rút lại câu cuối cùng.”

“Sao cũng được. Cứ... nhận đi, để tôi còn đi.”

“Đây không phải thứ mà người đã đề nghị, và ta vẫn chưa tìm được thứ người cần.”

“Cái này còn giá trị hơn cái tôi đề nghị nhiều, và tôi không còn cần thứ tôi yêu cầu ở ông nữa. Rõ ràng trong vụ giao dịch này ông được lợi quá rồi còn gì. Tôi khuyên ông nên làm gì đó trước khi hân tnh dậy, bằng không ông sẽ không bao giờ giữ được hân ở đây đâu.”

Họ đang nói chuyện quái quỷ gì thế không biết? Anh Tod đã nộp ai cho lão Avari? Tại sao anh ấy lại đi giao dịch với gã tà ma luôn bị ám ảnh muốn sở hữu tôi, cả linh hồn và thể xác?

Tôi đứng giữa ngã ba, bối rối không biết nên rẽ theo hướng nào. Có lẽ trông tôi bây giờ giống như một con ngốc dở hơi không đỡ nổi, đang lăm lăm cầm kéo, trong đôi găng tay và cặp kính bảo hộ to đùng. Tôi có thể rẽ phải và quay trở lại bên kia để trông chừng Emma. Hoặc tôi có thể rẽ trái và ghé mắt nhìn xem kẻ mà anh Tod đang đưa tới cho lão Avari là ai.

Tôi sẽ được an toàn hơn ở lớp học Toán, và Emma cũng sẽ an toàn hơn nếu có tôi ở đó. Nhưng tôi lại không thể cưỡng lại cơn tò mò đang kéo tôi sang bên trái - tôi muốn biết chuyện này có liên quan gì tới mình không? - mặc dù “ngày hết hạn” của tôi chẳng có ý nghĩa gì khi ở bên Cõi Âm. Tôi hoàn toàn có thể rơi vào tay lão Avari, và khi ấy tôi có mong được chết cũng chẳng được.

Tôi biết mình đang phạm sai lầm khi quyết định rẽ trái như thế này, nhưng chẳng hiểu sao tôi vẫn cứ làm.

“Ông không muốn hả? Thì thôi.” - Anh Tod nói, khi thấy lão Avari không trả lời - “Tôi sẽ đem tặng hẳn cho các tà ma khác biết thưởng thức hơn.”

“Để hẳn đây! - Cuối cùng lão Avari cất tiếng - “Nhưng ta không đổi lại cái gì đâu nhé, ngoài việc để người toàn mạng rời khỏi đây. Rõ ràng nhận hẳn như thế này, ta đang giúp người thì đúng hơn. Nhưng trước khi người đi, ta có một thắc mắc.” - Tôi rón rén đi qua phòng học đầu tiên, cửa ra vào đã bị đám cây leo bít chặt lối đi - “Người làm thế thì có lợi gì cho Addison?” - Gã tà ma tiếp tục - “Người đã quên không mặc cả thời gian để ở bên cô ta, và giờ thì đã quá muộn rồi...”

“Chuyện này chẳng liên quan gì tới Addy hết.” Anh Tod sáng giọng nói và tôi có thể cảm nhận được nỗi đau trong giọng nói của anh.

“Một kẻ ngu xuẩn nào đó từng nói sự xa cách khiến cho trái tim càng thêm tổn thương, nhưng phải thú nhận là ta chẳng hiểu được cái khái niệm “trái tim” của loài người các người. Có điều, ta thấy người đang bị rơi vào một triết lý rất mâu thuẫn ở đây phải dùng câu xa mặt cách lòng mới chính xác. Với việc không còn gặp nhau nữa, Addison đã dần rời khỏi tâm trí người, nhưng điều ngược lại có hay không thì ta không dám chắc...”

Đừng nghe lão ta, anh Tod! Tôi vừa nghĩ vừa nhón chân đi qua cánh cửa thứ hai. Giờ tôi chỉ còn cách căn phòng họ đang đứng chưa đầy nửa mét. *Dù chuyện đó có thật hay không, lão ta cũng chỉ đang cố tình muốn anh ấy đau lòng để có thể chích hút năng lượng từ anh.* Nếu tôi học được gì kể từ sau khi phát hiện ra thân phận thực sự của mình thì đó là: Sự đau đớn, dù ở bất kỳ hình dạng nào, vẫn luôn là lựa chọn số 1 ở bên Cõi Âm.

“Tôi chẳng thể làm gì cho Addy nữa.” - Tôi có thể nghe thấy nỗi tức giận đang len lỏi trong giọng nói của anh - “Chính ông đã đảm bảo điều đó.”

“Và người đã vượt qua chuyện này khá nhanh đấy chứ. Ta thừa biết tại sao người mang vật cống này đến cho ta, và chuyện đó có ý nghĩa gì với Cavanaugh bé nhỏ, và cho người.”

Tôi khựng lại khi nghe thấy tên mình, tim đập nhanh đến nỗi tôi không cả dám thở vì sợ sẽ để lỡ mất câu tiếp theo.

“Ông quan tâm làm gì, cứ đủ ăn là được chứ sao?”

Lão Avari bật cười. “Nhưng ta sẽ thu được nhiều hơn từ nỗi đau của người, khi người nhận ra rằng việc làm cao đẹp này của mình là hoàn toàn vô ích. Người thừa hiểu nó sẽ không thể làm thay đổi điều gì, đúng không thần chết? Nó thậm chí sẽ không thể trì hoãn cái điều sớm muộn gì cũng phải xảy ra đó. Hành động anh hùng của người sẽ trở nên công cốc do sự trớ trêu của số phận và việc tính sai thời điểm. Cô ta sẽ chết - đúng như dự kiến - mà không bao giờ biết rằng người đã tìm mọi cách để cứu cô ta nhưng thất bại.”

Tôi có cảm giác tim mình như sắp nhảy vọt lên tận cổ họng đến nơi rồi.

Mặc dù rất sợ nhưng tôi vẫn phải liều mạng há miệng hít một hơi thật sâu để điều hoà lại nhịp thở của mình, nếu không chắc tôi sẽ lảo đảo ra ở đây mất. Sự bối rối, sự chờ đợi, và một cảm giác hồi hộp đến kỳ lạ đang lấy đi sự cân bằng của tôi. Dường như sự tồn tại của tôi giờ đây đang phụ thuộc hoàn toàn vào câu nói tiếp theo của anh chàng thần chết.

Và cuối cùng khi anh Tod lên tiếng, tôi chợt nhận ra rằng thế giới của mình có lẽ sẽ không bao giờ ngừng quay quanh cái quỹ đạo ấy.

“Đây không phải là chuyện cứu mạng cho cô ấy.” - Giọng anh nghe vẫn rất mạnh mẽ và bình tĩnh, mặc dù ở bên Cõi Âm năng lực thần chết của anh là bằng 0 - “Tôi biết giới hạn của mình. Tôi làm như vậy là để tên khốn này không bao giờ có thể làm phiền cô ấy được nữa. Để quãng thời gian còn lại của cô ấy không phải sống trong sợ hãi. Và cũng để đảm bảo rằng khuôn mặt của hắn không phải hình ảnh cuối cùng cô ấy phải nhìn thấy.”

Hắn? Tôi tiến thêm một bước nữa ghé mắt nhìn qua khe cửa. Mạch máu trong người tôi đang chảy ầm ầm như sóng đại dương ở bên tai. Anh Tod đang đứng ở giữa phòng, đối mặt với một nửa còn lại của căn phòng mà tôi không thể nhìn thấy. Và khi tôi nhận ra thứ đang nằm bất động dưới chân anh, chờ đợi phán quyết của gã tà ma, tôi mới bừng hiểu ra mọi chuyện, giống như ai đó vừa bật cái nút công tắc trong hộp sọ của tôi.

Thane. Bất tỉnh và nhàu nhĩ như một bao thức ăn trên sàn nhà, một bên mắt sưng vù và tím đen.

Mặc dù vậy nhưng tôi vẫn chưa có câu trả lời thực sự cho những câu hỏi vốn đang lớn vồn trong đầu tôi mấy hôm nay, nhất là khi lòng biết ơn và sự ngạc nhiên, giống như đám sương

mù ở Cõi Âm, đang cuộn tròn quanh tôi thế này. Anh Tod đã tìm thấy Thane, nên cho hắn bất tỉnh rồi lôi sang Cõi Âm tặng cho lão Avari, muốn chém muốn giết gì thì tùy.

Tất cả cũng chỉ vì muốn cho những ngày cuối cùng của tôi được bình yên. Và anh ấy định không nói gì với tôi?

Anh Tod khoanh hai tay lại trước ngực, đồng dục tuyên bố. “Trời hắn, nhốt hắn hay làm gì thì làm, miễn sao giữ hắn ở bên này là được.” – Bởi vì các thần chết có thể tự do di chuyển giữa hai thế giới - “Chuyện của tôi với hai người đến đây là kết thúc.” Nói rồi anh lấy chân đá Thane lăn lông lốc về phía gã tà ma.

Tôi giờ tay bụm chặt lấy miệng để không thốt lên thành tiếng, nhưng có vẻ như anh Tod đã nhìn thấy tôi, bởi vì mắt anh liếc về phía tôi, để rồi lại vội vã quay đi.

Trong một giây tôi đã sợ rằng lão Avari cũng nhìn thấy liếc mắt vừa rồi của anh và phát hiện ra sự có mặt của tôi. Để cho chắc, tôi vội lùi xa khỏi cánh cửa, và chỉ dám thở lại bình thường khi không thấy có ai hay thứ gì xò ra khỏi đó.

“Giao kèo của chúng ta đã kết thúc.” - Lão Avari nhìn cơ thể bất động của Thane rồi nói - “Trừ phi ngươi đồng ý chuyển lời đề nghị của ta tới cô Cavanaugh. Một thế kỷ sống an nhàn bên Cõi Âm, cả về tâm hồn và thể xác, để đổi lấy linh hồn của cô ta.”

“Cô ấy thì chết còn hơn phải sống dưới sự bảo trợ của ông trong cái địa ngục này.” Anh Tod nói, giọng rất khinh bỉ.

“Hai thế kỷ vậy. Ngươi có thể gặp cô ấy hằng ngày. Ta đã xem đường sống của cô ta rồi, thần chết ạ. Ở bên Cõi Âm, nó có thể kéo dài đến vô tận. Hai người có thể ở bên nhau mãi mãi...”

“Ông sẽ *chẳng bao giờ* có được cô ấy đâu.” Anh Tod quay đầu đi ra cửa, cùng lúc đó tôi nghe thấy câu trả lời của lão Avari, nó nhỏ tới mức tôi tự hỏi không biết lão ta đang nói với anh ấy hay là đang lẩm bẩm một mình. “Vậy thì chúng ta có chung một điều bất hạnh rồi, thần chết...”

Một giây sau, anh Tod xuất hiện ở hành lang, nắm lấy tay tôi kéo đi. Và màn sương xám lại buông xuống, trước khi tôi có thể phản đối... Trước khi tôi kịp làm bất cứ chuyện gì, ngoài việc nhắm chặt mắt lại. Trong nháy mắt tôi đã quay trở lại với thế giới con người.

Tôi mở choàng mắt ra và thấy mình đang đứng ở giữa hành lang trường học cùng với anh Tod. Tôi rút vội tay lại lúc một nhóm học sinh đi qua, rú lên cười trước lối ăn mặc khác người

của tôi. Nhưng phải tới khi anh Tod gỡ tay gỡ cái kính ra khỏi mặt tôi, tôi mới sực hiểu rằng bọn họ cũng đang nhìn thấy anh ấy.

“Sao em lại ăn mặc như một nhà bác học điên thế này?” Anh thì thảo hỏi, vứt cái kính bảo hộ xuống sàn.

“Sao anh lại giao Thane cho lão Avari?” Tôi vặc lại, trong khi anh lẳng lặng lột cái găng bên tay phải của tôi ra.

“Anh nghĩ em biết tại sao mà.” - Anh nhắc cái kéo trên tay còn lại và cất vào trong túi. Và khi ánh mắt của chúng tôi chạm nhau, anh vẫn để im cho tôi nhìn thấy các vòng xoáy màu xanh đang quay dữ dội trong mắt anh - “Anh nghĩ em đã nghe được phần lớn câu chuyện rồi.”

“Anh đã thoả thuận với lão ta để loại bỏ Thane à?”

“Thoả thuận là anh sẽ có *bằng chứng* chống lại Thane.” - Anh Tod lột nốt chiếc găng kia ra - “Nếu anh có thể tìm thấy một linh hồn nào đó đáng ra hẳn phải giao nộp, nhưng lại đem bán để trục lợi riêng. Và lão Avari đã đồng ý giúp anh điều tra xem có nạn nhân nào của Thane xuất hiện ở bên Cõi Âm này hay không.”

“Để đổi lấy cái gì?”

Anh thả cái găng tay thứ hai xuống sàn, nhưng mắt vẫn không hề rời tôi. “Gần đây trong tù có một phạm nhân, đang chờ đến ngày xét xử. Chính anh là người lấy đi mạng sống của cô gái mà hắn giết. Anh đã chứng kiến những gì hắn làm với cô ta. Và nếu ai đó xứng đáng phải chịu kiếp đày đọa vĩnh viễn dưới bàn tay của lão Avari thì đó là hắn.” - Anh Tod nhún vai nói - “Nhưng giờ thì tên khốn đó sẽ phải chịu sự trừng trị của pháp luật, còn Avari có linh hồn từng trải và dày dặn kinh nghiệm của Thane.”

Đầu tôi vẫn đang quay mòng mòng với hàng chục câu hỏi chưa có lời giải đáp. “Anh sắp đặt chuyện này từ bao giờ thế?”

“Lúc ở trong phòng của Scott, ở bệnh viện Lakeside.” - Anh ngần ngừ một lúc rồi nói tiếp - “Anh đã ở đó khi em vào phòng cậu ta, và đàm phán với lão Avari thông qua Scott.”

Tôi chớp mắt, sững sờ. Hóa ra Scott đúng là đang nói chuyện với người khác thật! “Tại sao anh không nói cho em biết?”

Đôi mắt xanh của anh khẽ nhúu lại. “Anh không muốn để em biết mấy chuyện này.”

“Vì sao?”

“Bởi vì nó chẳng thay đổi được gì hết. Avari nói đúng - anh không thể cứu được em. Nhưng khi thấy Thane hành hạ em như hôm nay ở bữa trưa, anh hiểu rằng mình không thể tiếp tục khoanh tay đứng nhìn và chờ đợi cái chứng cứ có thể sẽ không bao giờ có. Tên khốn bệnh hoạn đó đáng ra không được phép đến gần em mới phải, và càng không thể là điều cuối cùng em nhìn thấy được.” Anh nhìn chăm chăm xuống đôi găng tay trên sàn và khi anh ngẩng mặt lên nhìn tôi, trái tim tôi như muốn nổ tung và cái cảm giác chao đảo kia lại quay trở lại. Vì thế tôi làm cái việc duy nhất tôi có thể nghĩ ra được lúc này, để đưa thế giới trở lại trạng thái cân bằng và thỏa mãn cơn sóng cảm xúc đang ập tới, bao trùm lấy tôi từ các phía. Tôi kiếng chân, vòng tay ôm lấy cổ anh Tod.

Và rồi tôi hôn anh.

Chương 15

TOD VÒNG TAY ÔM LẤY tôi và cảm xúc của tôi khi ấy mạnh tới nỗi phải mất một lúc tôi mới choàng tỉnh nhận ra việc mình đang làm. Và ý thức được rằng mình không không nên làm như vậy.

Tôi lùi lại, ngược mắt nhìn anh Tod, và giờ tay che lấy miệng một cách rất vô thức, như thể làm vậy có thể khiến cho hành động vừa rồi của tôi biến mất như chưa từng xảy ra.

“Em xin lỗi...” - Tôi lại lùi tiếp một bước nữa, chói với trong chính sự bối rối và cảm giác tội lỗi của bản thân, nhưng hơn tất cả vẫn là niềm hân hoan vô bờ bến đang có nguy cơ nhấn chìm cả hai thứ cảm xúc kia, mặc cho tôi có ra sức kiềm chế nó thế nào - “Đáng ra em không nên làm như vậy.”

Tôi vừa gây ra chuyện gì thế này ? Và tại sao tôi không hề cảm thấy *sai trái* một chút nào là sao? Tôi mơ hồ nhận thức được rằng cả hai chúng tôi đều đang hiện nguyên hình, ngay giữa trường học, và đó chỉ là hai trong số rất nhiều vấn đề kèm theo câu chuyện vừa xảy ra.

“Em có thực lòng muốn vậy không?” - Các vòng xoáy trong mắt anh càng lúc càng khẩn trương, vừa hoang mang vừa lo lắng - “Nó xuất phát từ cảm xúc thật sự của em hay chỉ vì muốn hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của anh?”

“Đấy là tâm nguyện cuối cùng của anh à? Một nụ hôn?” Thường thì cánh đàn ông sẽ ước... nhiều hơn thế.

“Anh đã có thể hôn em từ nhiều tháng trước, nhưng nó sẽ chẳng có ý nghĩa gì hết. Anh mong sao em có thể nhìn thấy anh. Và muốn có anh. Vì thế hãy nói thật cho anh biết đi, khi này em có thực lòng không?” Tôi chợt nhận ra đằng sau khuôn mặt lạnh lùng, phớt đời kia là một tâm hồn khá nhạy cảm. Anh làm vậy là để bảo vệ mình khỏi cái thế giới không còn dành cho anh và những người như anh. Đột nhiên tôi nhận ra anh Tod này giờ đang không hề thờ. Anh đang chờ đợi. Câu trả lời của tôi.

“Có.” - Tôi nói, một nỗi căng thẳng không tên vơi dần trong tôi - “Em nhìn thấy anh, Tod ạ.”

Và vào giây phút đó, tôi không còn nhìn thấy gì khác, ngoài anh.

Tod cúi xuống hôn tôi, và tôi rơi vào nụ hôn đó giống như Alice rơi vào Xứ sở thần tiên. Thế giới xoay tròn xung quanh tôi, và tôi vẫn cứ rơi, rơi mãi cho tới khi có ai đó gọi tên tôi.

“Kaylee?” Tiếng Nash vang lên và tôi giật vội ra khỏi anh Tod, nhanh tới mức xem chút nữa thì vấp phải đôi găng tay cao su dưới sàn.

Nash đang đứng ở cuối hành lang cùng với Sabine, tay cầm điện thoại di động, giống như sắp sửa gọi cho ai đó. Hoặc cũng có thể là vừa gọi xong. Tôi mới nghĩ tới đó thì thấy điện thoại của mình rung lên báo có tin nhắn. Tôi đoán là tin của anh Nash, nhắn hỏi xem tình hình theo dõi Emma và thầy Beck thế nào.

Ồi! Emma...!

Nash nhìn chằm chằm về phía tôi, nét mặt anh vừa đau đớn vừa giận dữ. Đứng từ xa thế này tôi vẫn có thể nhìn thấy các vòng xoáy trong mắt anh giống như một cơn cuồng phong, đang điên cuồng càn quét mọi thứ cảm xúc trong người anh. “Em đã nói em không... Em đã nói không có chuyện gì xảy ra...” Và rồi anh ngừng lại, dường như nổi tức giận đang khiến anh không thốt nên lời.

“Khi đó không có gì thật mà.” - Tôi đau khổ phân trần - “Chuyện này chỉ vừa mới xảy ra thôi. Em rất xin lỗi.” Anh Tod đã chấp nhận đánh đổi cả cuộc đời sau khi chết của mình chỉ để tôi có thể sống nốt những ngày cuối cùng trong thanh thản. Và tôi chợt hiểu ra một điều: Chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra, chỉ có điều chúng tôi đã chọn sai thời điểm để thể hiện nó.

“Anh đã nói với em anh ấy sẽ làm như vậy mà.” - Nói xong Nash dùng dùng lao tới chỗ chúng tôi đang đứng, vừa đi vừa gào ầm lên phần nộ - “Sao anh có thể làm như thế với tôi cơ chứ?” Một vài mái đầu nhòe ra, có vẻ như chúng tôi đang có một vài khán giả bất đắc dĩ ở quanh đây.

Tôi bước tới ôm chặt lấy Nash để giữ anh lại. Nhưng anh vẫn cứ lao về phía trước, đẩy tôi giật lùi ra đằng sau.

“Sabine, giúp tôi với.” Tôi gọi với qua vai Nash nhưng chị ta chỉ khoanh hai tay lại trước ngực, lắc đầu từ chối.

“Không, tôi nghĩ tôi sẽ không can dự vào vụ lần này đâu.” Đôi mắt đen láy của Sabine lộ rõ vẻ hài lòng. Như thể chị ta đã biết chuyện của anh Tod từ trước. Như thể chị ta đã chờ đợi giây phút này từ lâu rồi.

“Nash, em xin anh, bình tĩnh lại đã.” Tôi nhẹ nhàng năn nỉ, xấu hổ khi nhìn thấy mấy người trong CLB Toán học đang lơ lửng đứng ở cửa sổ nhòe ra. Họ không biết chính xác chuyện gì đã xảy ra, hoặc Tod là ai, nhưng tin đồn chắc chắn sẽ loan ra cả trường vào ngày mai - thứ Tư. Mặc dù với tôi chuyện đó cũng không còn quan trọng nữa. Nếu may mắn, sang đến thứ Năm, cái

chết của tôi sẽ làm lu mờ tất cả, kể cả những tin đồn tồi tệ nhất - “Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi.”

“Không sao đâu, Kaylee.” - Anh Tod nói, và tôi có thể nghe thấy sự căng thẳng trong giọng nói của anh - “Em cứ buông Nash ra. Cậu ấy hoàn toàn có quyền nổi giận.”

Cuối cùng Nash cũng chịu dừng lại, không cố tìm cách xông tới chỗ ông anh trai của mình nữa. Anh trừng mắt nhìn qua đầu tôi. “Đừng có nói với tôi tôi có quyền cảm thấy thế nào. Và đừng có nói với cô ấy như thể cô ấy cần phải nghe lời anh. Anh không được phép nói chuyện với cô ấy và càng không được phép hôn bạn gái của tôi!”

Hai má của tôi đỏ bừng lên. Giờ thì cả thiên hạ sẽ biết chuyện gì đã xảy ra ...

“Anh Nash... Bọn em không hề sắp đặt chuyện này.” Tôi thanh minh.

“Em có thể không nhưng *anh ấy* thì có đấy.” - Nash hạ giọng rít qua kẽ răng, có thể do anh nhận thấy mọi người đang nhìn, hoặc cũng có thể do anh không còn kiểm soát được âm lượng của mình nữa - “Anh ấy ghét anh, bởi vì anh sống còn anh ấy chết.”

“Em không biết mình đang nói gì đâu.” - Tiếng anh Tod nhẹ nhàng cất lên từ phía sau tôi và tôi quay lại nhìn anh, khá ngạc nhiên với thứ cảm xúc phức tạp đang len lỏi trong giọng nói của anh. Tôi đã từng thấy anh ấy nổi điên, và gần đây tôi bắt đầu bắt gặp một thứ cảm xúc khác khi anh nhìn tôi. Nhưng cái tôi đang nghe thấy bây giờ không hề giống. Hoặc có thể nó là sự tổng hòa của cả hai. Đó là cảm giác tội lỗi, lòng trung thành, nổi tức giận, tình yêu và sự che chở - tất cả đan xen vào nhau, chằng chịt chồng chéo như mớ dây chỉ rối rắm, khiến tôi không sao phân biệt được cái nào với cái nào. Và tôi nghĩ bản thân anh cũng chịu.

Anh Tod đang phải vật lộn với quá nhiều thứ cảm xúc con người cùng một lúc - điều mà anh hay bất cứ thần chết nào khác có lẽ chưa bao giờ trải qua. Và trong một thoáng, tôi đã lo sợ rằng nó quá sức chịu đựng với anh. Rằng sau hai năm chết đi, anh đã mất dần khả năng xử lý nhiều thứ cảm xúc cùng một lúc.

Nếu tôi là anh, có lẽ tôi cũng không làm được.

“Tất nhiên là tôi biết mình đang nói gì!” - Anh Nash hét ầm lên - “Anh đang cố tình muốn cướp Kaylee khỏi tôi để bắt tôi phải đau khổ giống như anh.”

“Thì anh cứ nhường quách cho anh ý đi!” Sabine nói, và đám khán giả bên ngoài cười ồ lên, nhưng cả hai anh em nhà Hudson đều mặt kệ.

“Anh Nash, nghe em nói này...” - Tôi tìm mọi cách để thu hút sự chú ý của anh - “Em rất xin lỗi vì việc vừa rồi. Nhưng hạnh phúc của anh không phụ thuộc vào em.” Nó không nên phụ thuộc vào tôi. Nó *không thể* phụ thuộc vào tôi, bởi vì chỉ còn hai ngày nữa thôi anh sẽ phải sống tiếp mà không có tôi ở bên cạnh. Và tôi chỉ có thể thanh thản ra đi khi biết chắc rằng anh sẽ vượt qua được chuyện đó.

Ngay lập tức anh cau mặt nhìn tôi. “Em nói thế là ý gì? Không lẽ đây là thứ em muốn?” - Anh hất hàm chỉ về phía anh Tod - “Em muốn có *anh ta*?”

Tôi mở miệng nhưng không thốt ra được lời nào. Tôi muốn gì nhỉ? Mà giờ tôi muốn gì có còn quan trọng nữa không, khi mà tôi còn quá ít thời gian để mà nghĩ tới chuyện đó?

“Em quyết định đi, Kaylee.” - Anh Nash gặng hỏi, khi thấy tôi không trả lời, hay nói đúng hơn là *không thể* trả lời - “Anh hay anh ta?”

Nước mắt bắt đầu rơi lăn xuống má tôi, làm nhòe đi mọi thứ trước mắt. Mọi ánh mắt đều đang đổ dồn về phía tôi. Chờ đợi. Nghe ngóng. Nhưng họ không hiểu được rằng dù tôi có quyết định thế nào đi chăng nữa thì mọi thứ cũng sẽ kết thúc sau hai ngày nữa. Và đây cũng là lý do tại sao tôi không muốn làm tổn thương đến anh Nash. Bởi vì chúng tôi đã trải qua rất nhiều chuyện cùng với nhau, và tôi *thực sự* quan tâm tới anh ấy.

Có lạ lùng quá không khi mà tôi không còn cảm thấy khó chịu khi nghĩ về chuyện anh Nash và Sabine sẽ ở bên nhau, sau khi tôi chết? Việc tôi năm lần bảy lượt quên cuộc hẹn với anh Nash khi đang ở bên cạnh anh Tod có nói lên điều gì không? Và rằng mặc dù hơi xấu hổ nhưng tôi không hề thất vọng khi chưa làm chuyện đó với anh Nash?

Anh Nash và tôi đã thực sự lấy lại những gì chúng tôi từng có với nhau chưa? Hay tôi chỉ đang hành động theo thói quen thôi? Phải chăng tôi đã đặt lòng trung thành của mình không đúng chỗ?

Tôi ghen ngào nói. “Anh Nash, em xin lỗi.” Tôi hoàn toàn ý thức được rằng ngoài bốn người chúng tôi ra, còn có hơn chục khán giả bất đắc dĩ khác đang lắng nghe. Đồng nghĩa với việc ngày mai sẽ có ít nhất ngàn ấy phiên bản của sự thật trôi nổi trong trường học.

Anh Nash chớp mắt, ngạc nhiên và bị tổn thương. Có vẻ như câu trả lời của tôi không giống như mong đợi của anh. Và rồi nó nhanh chóng biến thành nổi tức giận, và các vòng xoáy trong mắt anh chuyển động điên cuồng lúc anh quay ra nói với anh Tod. “Anh là một thằng anh tồi! Hãy tránh xa tôi ra, bằng không đích thân tôi sẽ tiễn anh sang kiếp sau!”

Anh Tod thở ra đầy khó nhọc. “Nash, khoan đã! Anh biết em không tin anh, nhưng đây không phải là điều anh muốn. Không phải như thế này.”

“Sao cũng được. Chuyện đã rõ ràng rành rẽ thế còn gì? Bây giờ hay hai ngày nữa cũng có khác gì nhau?” - Anh Nash lạnh lùng nói, và Sabine quay sang gật đầu nhìn tôi hài lòng, như thể tôi sắp đặt chuyện này chỉ để làm vừa lòng chị ta không bằng. Cuối cùng thì Sabine cũng có được thứ mình muốn – giờ chị ta chỉ còn phải cạnh tranh với ký ức về cô bạn gái cũ không chung thủy, thay vì một bị kịch tình yêu vừa chết. Anh Nash trừng mắt nhìn đám đông xung quanh rồi quay trở lại với tôi và anh Tod - “Chúc hai người hạnh phúc, với những ngày ít ỏi còn lại.” Nói xong anh quay lưng bỏ đi cùng Sabine.

“Kaylee, anh xin lỗi.” Anh Tod lên tiếng sau khi họ đi khỏi, nhưng ánh mắt cứ dáo dác hết nhìn người này đến người kia. Tôi nhận ra anh đang không hề thoải mái khi phải cùng một lúc hiện ra với quá nhiều người như thế này. Có lẽ kể từ hồi chết đi đến giờ đây là lần đầu tiên.

“Là lỗi của em.” - Tôi giơ tay lên quệt nước mắt rồi quay lại trừng mắt nhìn đám người xung quanh, thách họ dám buông lời nhận xét - “Mọi người không còn việc gì khác để làm à?”

Mấy người trong CLB Toán học đành chep miệng thụt đầu vào trong lớp, nhưng mồm không ngừng xì xào bàn tán về chuyện vừa xảy ra, còn những người khác giả vờ không quan tâm bằng cách chúm mũi vào tủ đựng đồ hoặc lảng vảng bên vòi phun nước.

“Em phải đi xem Emma thế nào đây.” - Tôi hạ giọng nói khẽ, cố gắng không để ý tới đám người nhiều chuyện kia - “Và anh cũng phải đi thôi.”

“Lát nữa anh qua được không? Để nói chuyện?” Anh Tod hỏi.

“Vâng. Cũng được.” Tôi hiểu rằng việc anh vừa làm với Thane vẫn không thay đổi được kết cục của tôi - tôi sẽ vẫn phải chết. Nhưng tôi tin rằng chuyện này ít nhất cũng sẽ làm thay đổi một vài chi tiết nhỏ, ví dụ như sẽ phải có một thần chết mới phụ trách trường hợp của tôi, bởi vì kẻ được lựa chọn giờ đã không còn nữa. Và ai mà biết được, có khi hành động của anh Tod đã ít nhiều làm thay đổi địa điểm và thời gian chết của tôi.

“OK. Lát gặp em nhé.” Hai tay anh lỏng nga lỏng ngóng, như kiểu không biết nên tạm biệt nhau bằng một cái ôm hay một cái bắt tay. Hay không làm gì hết.

Nhưng tôi không biết liệu trên đời có tồn tại hay không một quy chuẩn về cách tạm biệt ông anh trai đã chết của người bạn trai cũ mới chia tay, ngay sau khi vừa hôn anh ấy và đẩy bạn trai cũ của mình vào vòng tay mở rộng của cô bạn gái cũ.

“Các thần chết không được huấn luyện phải làm gì trong tình huống như thế này.” Anh ngượng ngùng giải thích và tôi bật cười phá lên, mặc dù mắt vẫn còn ướt. Nhưng những nốt cuối cùng của tiếng cười đó nghe thật trống rỗng.

Tôi đã phá hỏng mọi chuyện.

“Lát gặp nhau nhé!” Anh Tod nói, và tôi chìa vịn tay ra trước khi anh vụt biến mất như mọi khi.

“Đi bộ thôi anh.” - Tôi thì thảo nhắc nhở - “Mọi người đang nhìn thấy anh đấy.”

“À, ừ nhỉ.” Anh lùi lại nháy mắt với tôi rồi đút hai tay vào túi quần ngạo nghễ bước đi.

Tôi đợi cho bóng anh khuất hẳn khỏi hành lang - mà không một lần quay đầu nhìn lại - rồi hít một hơi thật sâu để lấy lại tinh thần. Sau đó cúi xuống thu dọn đồng hồ bảo hộ trên sàn và đi tìm Emma. Cánh cửa lớp Đại số vẫn đang đóng im ỉm, chứng tỏ Emma và thầy Beck vẫn chưa hay biết gì về chuyện vừa xảy ra hoặc đơn giản là họ chẳng thêm quan tâm.

Mà như vậy thì không ổn chút nào.

Tôi thả đôi găng tay và kính bảo hộ xuống và cầm ba-lô lên - vẫn đang nằm chỏng chơ trên sàn nhà chỗ tôi bỏ lại lúc nãy - sau đó lùi lại vài bước, kiễng chân nhòm qua cửa sổ. Emma vẫn đang ngồi trên cái ghế chỗ bàn giáo viên, còn gã *incubus* đã chuyển hẳn sang ngồi lên mép bàn, và giờ họ thậm chí còn chẳng buồn giả vờ học Toán nữa. Sau khi mất đi đứa con của Danica, hẳn ta càng lúc càng trắng trợn và liều lĩnh hơn.

TÔI RUỐN HẮN NGƯỜI LÊN để nhìn rõ hơn, bởi vì thầy Beck đang đứng quay lưng lại cửa ra vào. Emma đáng nhẽ có thể nhìn thấy tôi nếu cậu ấy chịu ngẩng đầu lên, nhưng giờ trong mắt cậu ấy làm gì còn ai ngoài gã *incubus* điển trai kia.

Emma cười khúc khích trước câu nói đùa của thầy Beck và hất gơ tay gạt mấy lọn tóc qua vai cho cậu ấy. Tay hắn chạm nhẹ vào má Emma và cứ nán lại ở đó cho tới khi cậu ấy ngược mắt lên nhìn hắn say đắm. Cơn giận dữ trong tôi bùng lên, như muốn đốt cháy toàn bộ da thịt tôi.

Diên tiết, tôi mở toang cửa ra xộc thẳng vào phòng và cả hai người bọn họ ngẩng lên. “Chào em, Cavanaugh.” - Hắn vẫn ngồi yên trên mép bàn mỉm cười với tôi. Sự bối rối của Emma nhanh chóng chuyển thành nổi tức tối vì bị tôi làm gián đoạn, và sau đó là ngạc nhiên lúc cậu

ấy nhìn lên đồng hồ treo trên tường.

Đúng vậy, cậu ấy đã bị mê hoặc. Và như đã hẹn, giờ chính là lúc tôi xông vào giải cứu cho cậu ấy, mà không được lộ ra là mình biết cậu ấy đang gặp nguy hiểm.

“Em chào thầy, thầy Beck.” - *Hãy tỏ ra thật tự nhiên, Kaylee. Giả vờ như đang quá rảnh rỗi, không có việc gì làm...* - “Emma có thể về chưa ạ?”

“Thầy vẫn đang giảng bài cho bạn ấy. Nếu em muốn vào một trường ĐH tốt thì điểm Toán phải cao mới được.”

Tôi chống hai tay lên hông, nửa tán tỉnh, nửa thách thức. “Thầy Beck, thầy có biết là các nghiên cứu gần đây cho thấy có sự liên hệ giữa tình trạng quá tải Toán học với một loạt các bệnh như hội chứng chân bồng chồn, bệnh bò điên và rối loạn cương dương không?”

Gã *incubus* phá lên cười. “Thầy sẽ cẩn thận.” Tôi đã phải nhắc nhở bản thân hắn là một kẻ sẵn mồi. Cái vẻ trẻ trung, dễ gần kia chỉ là một cách ngụy trang để con mồi mất cảnh giác.

“Thầy cho bạn ý về đi ạ, bọn em sẽ muộn giờ làm mất.” Tôi nói dối. Phải hơn một tiếng rưỡi nữa mới tới ca làm của bọn tôi.

“Hai em làm cùng nhau à?” Hắn vẫy tay gọi tôi lại gần và tôi khép cửa sau lưng. Emma và tôi đang ở trong phòng một mình với gã Beck - và đột nhiên tôi nảy ra một ý tưởng. Loại ý tưởng tôi sẽ không bao giờ dám thử nếu tôi còn hơn hai ngày để sống, hoặc còn sót lại chút tự trọng nào, sau cảnh tượng vừa gây ra ở hành lang.

Loại ý tưởng sẽ không bao giờ thành hiện thực nếu hắn có sự lựa chọn nào khác - tôi không xinh đẹp, như Sabine đã nói. Nhưng tôi đang có mặt ở đây và hắn đang vô cùng tuyệt vọng vì thế nếu tôi tỏ ra dễ dãi, sẵn sàng chia sẻ...

“Bọn em làm *mọi thứ* cùng nhau, thầy Beck ạ.” Tôi chống hai tay lên hông, cố nói bằng cái giọng đóng đờ nhất có thể.

Hai mắt của Emma như muốn lồi ra khỏi tròng vì bất ngờ trước hành động của tôi.

“Thật thế à?” Lòng mày hắn nhướn lên đầy thích thú, và qua cái cách hắn đảo mắt liếc qua liếc lại giữa tôi và Emma, tôi hiểu rằng mình đã nắm được hắn.

Tôi chậm rãi gật đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt màu xanh lá cây của hắn, các ngón tay gõ nhịp nhàn lên hông, thu hút sự chú ý của hắn vào đó. Tôi đã học được chiêu này từ Emma nhưng chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày sử dụng đến nó.

“Hai bao giờ chẳng tốt hơn một hả thầy Beck.” - Tôi khẽ nghiêng đầu sang bên phải - “Em tưởng giáo viên dạy Toán phải biết rõ điều đó chứ?”

“Chắc chắn rồi.” Hắn không tỏ ra nhút nhát hay buông lời gạ gẫm như đám con trai cùng tuổi bọn tôi, và hiển nhiên hắn không nhìn chằm chằm vào ngực tôi - mặc dù cũng chẳng có gì để nhìn. Nhưng ở hắn toát lên sự tự tin của người đàn ông chưa bao giờ bị từ chối trong đời, vì bất kỳ lý do gì.

Tôi có thể hiểu được tại sao các cô gái điên cuồng vì hắn như thế. Ở Beck toát ra một sự trưởng thành và sự khéo léo mà đám nam sinh trung học không bao giờ có thể cạnh tranh nổi.

Hắn rất nguy hiểm. Hắn là một con thú săn mồi. Hắn đang... nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Kaylee?” - Beck nhíu mày gọi tôi - “Em không sao chứ?”

“Vâng.” - Tôi chớp mắt, tiến lại gần chỗ hắn đang đứng - “Chỉ là... em không ngờ mắt thầy có nhiều ánh vàng như thế. Chắc tại trước giờ em ngồi xa quá nên không hề nhận ra.”

Vào đúng phút cuối, tôi chuyển hướng từ chỗ Beck sang Emma, người lại đang đăm đăm nhìn ngược mắt nhìn hắn. Tôi cúi xuống, chống cằm lên vai cô bạn thân và vòng tay ôm lấy eo cậu ấy. “Chúng ta đi được chưa Emma?” Tôi thì thầm với Emma nhưng mắt vẫn không rời khỏi Beck.

Trông hắn có vẻ *đói*.

“Ờ, được.” Nhưng cô nàng chẳng có vẻ gì là định đứng dậy, vì thế tôi đành tự chủ động kéo ghế ra và gấp quyển sách trên bàn lại.

“Thầy không nghĩ là chúng ta đã xong đâu.” - Beck nói, và tôi hơi giật mình - “Emma cần phải thực hành nhiều hơn. Thầy có thể sắp xếp tối nay...” Hắn gợi ý, lúc tôi cất quyển sách giáo khoa vào trong túi cho Emma.

Emma, mắt sáng rõ lên, đang định gật đầu thì đã bị tôi cắt ngang.

“Bọn em còn phải đi làm.” - Tôi nhắc lại và Beck cau mày khó chịu - “Tối mai được không ạ?” - Tôi nhử mồi - “Em nghĩ em cũng cần phải học thêm. Thầy có thể dạy hai bọn em cùng một lúc - nếu thầy đồng ý.”

Rõ ràng Emma không hề vui khi bị tôi can thiệp như thế, nhưng sự háo hức trong mắt Beck giờ đây có thể làm tan chảy cả sắt. “8h nhé?”

Emma hăm hở gật đầu và vòng tay ôm lấy eo tôi. Hoặc là cậu ấy đang đóng kịch theo tôi, hoặc là cậu ấy đã quyết định rằng thà phải chia sẻ thầy Beck còn hơn là không có. “Nhà em nhé! Thầy có cần địa chỉ không ạ?” Emma hỏi, trong khi tôi khéo léo tìm cách kéo cậu ấy ra khỏi phòng.

“Thầy có thể tự tìm trong hồ sơ của em.” Rõ ràng như thế là vi phạm nội quy của nhà trường. Và cả việc lên giường với học sinh cũng vậy.

“Hẹn gặp thầy ngày mai ạ.” Tôi mở cửa và kéo Emma ra hành lang. Cánh cửa khép lại sau lưng chúng tôi, tôi khoác ba-lô lên vai, rồi lôi Emma ra bãi đậu xe. Lúc tôi liếc mắt nhìn lại, tôi thấy Beck đang nhìn theo chúng tôi qua cửa sổ phòng học.

Cái bẫy đã được giăng, con mồi cũng đã sẵn sàng. Nhưng tôi vẫn chưa biết phải làm gì với hắn sau khi chúng tôi bắt được hắn.

EMMA HẠM HỰC QUAY LẠI hỏi tôi, lúc hai đứa vừa ra đến ngoài. “Cậu làm như thế để làm gì?”

“Tại sao mình lại đi cứu cậu khỏi tay một con quỷ *incubus* đội lốt thầy giáo Đại số ý hả? Bởi vì mình là bạn thân nhất của cậu.”

Emma thở dài cái thượt. “Nhưng đã có chuyện gì xảy ra đâu. Mọi chuyện vẫn tiến triển theo đúng kế hoạch mà!”

“Cậu có biết lúc cậu nhìn vào mắt hắn trông cậu như thế nào không? Hắn ta đã bỏ bùa cậu, Emma ạ. Hắn đã vuốt tóc cậu lúc mình mở cửa phòng, và...”

“Không hề!”

“Ai bảo không?” - Tôi rẽ trái vào hàng thứ hai, nơi xe của bọn tôi đang đỗ sát cạnh nhau - “Lại còn xảy ra trong phạm vi trường học nữa chứ. Nhỡ có ai đi qua nhìn thấy thì sao? Rõ ràng hẳn ta đang cực kỳ tuyệt vọng. Hoặc đã sẵn sàng từ bỏ Eastlake và chuyển sang săn mồi ở một trường khác.”

“Kaylee, mình không nghĩ là thầy ấy sẽ làm như vậy đâu.” Emma khẳng định nói. Tôi ngoa ngán đảo tròn hai mắt. “Cậu đừng tự huỷ hoại mình nữa Emma ạ. Hẳn ta là người xấu.”

“Trừ phi... có thể... Sabine đã đọc sai, hoặc chúng ta đã hiểu sai các bằng chứng.”

“Emma...” Tôi quay sang lườm cô bạn thân.

“Xin lỗi. Mình biết. Chỉ là mình chẳng thấy có gì không ổn ở thầy ý cả.”

“Thế cậu thấy thế nào?” Tôi có thể hiểu được sự thu hút của Beck - tôi cũng có mắt mà - nhưng không phải sự ám ảnh. Sức hấp dẫn của hẳn không có tác dụng với tôi.

“Thầy ấy... giống như một thứ chất gây nghiện vậy.” - Emma mơ màng trả lời - “Cảm giác khi thầy ấy nhìn vào mắt cậu thực sự, thực sự rất tuyệt. Giống như một ánh sáng tàn mà không phải... tàn. Cậu muốn điều gì đó và cậu biết thầy ấy có thể mang nó lại cho cậu, và khi thầy ấy nhìn đi chỗ khác, cậu có cảm giác như ánh đèn sân khấu vừa rời bỏ cậu để chiếu sáng lên một người khác, và cậu sẵn sàng làm mọi thứ để tìm lại nó. Để cảm nhận sức nóng đó.” - Emma đang đi đột nhiên dừng lại, quay sang cau mày nói với tôi - “Mình ghét cậu lúc cậu đẩy cửa bước vào.” - Thú thực là tôi cảm thấy khá đau lòng khi nghe những lời đó - “Mình ghét cậu, nhưng chỉ một chút thôi, lúc thầy ấy nhìn cậu chứ không phải mình.”

“Mình không hề muốn hẳn ta, Emma ạ. Và cậu cũng vậy.” Nghe cậu ấy nói về hẳn ta như vậy - về gã thầy giáo cậu ấy hầu như chưa bao giờ nói chuyện cùng - mà toàn thân tôi nổi hết gai ốc.

“Nhưng mình có muốn thầy ấy thật, Kaylee ạ. Đó mới là điều đáng sợ.” - Emma lầm lũi đi tiếp - “Mình biết là không nên như vậy nhưng mình vẫn muốn thầy ấy.”

“Emma.” - Tôi kéo cậu ấy đứng lại và nhìn thẳng vào mắt cậu ấy - “Cậu phải cố gắng chống lại sự thèm muốn đó. Hẳn là mật ong, à không, là cây bẫy kẹp Venus Flytrap, còn cậu là con ruồi. Mà ruồi thì không bao giờ thẳng.”

Emma xì mắt. “Thế cậu 1à gì?”

“Mình là dấm. Hoặc là cái máy cắt cỏ, tùy xem cậu dùng phép ẩn dụ nào. Nhưng nói chung, mình sẽ hạ gục hấn ta. Và mình sẽ không bao giờ bỏ lại cậu một mình với hấn ta một lần nào nữa.”

Emma chớp chớp mắt, mắt trông có vẻ đã tỉnh táo hơn. “Nhắc tới mới nhớ, khi nãy cậu làm như vậy là ý gì? Không phải cậu tính làm cái điều mà mình đang nghĩ đấy chứ?”

“Nếu cậu nghĩ mình đã ngụ ý với hấn về một mối quan hệ tay ba thì... đúng rồi đấy. Mình đã định thế thật.”

“Đấy đâu gọi là ngụ ý!” - Emma thọc tay vào túi tìm chìa khóa – “Cậu gần như đã hứa chắc thì có! Kaylee, mình không nghĩ cậu là người như thế đâu.”

“Có vài việc đã thay đổi.” Tôi lảng lảng bỏ đi tiếp và cậu ấy vội đuổi theo tôi.

“Việc gì?”

“Không có gì...” Tôi lấy chìa khóa xe ra khỏi túi.

“Này, này... Đừng có nghĩ tới chuyện đó.” Cậu ấy bấm nút mở khóa xe rồi chỉ vào cái ghế bên cạnh - “Lên xe đi. Cậu có thể kể mọi chuyện cho mình nghe trên đường đến rạp chiếu phim. Mình sẽ chở cậu về đây lấy xe sau.” Emma quăng ví và ba-lô ra bằng ghế sau rồi đứng nhìn tôi, chờ đợi.

“Mình không đi làm đâu, Emma.”

“OK, mình hết chịu nổi cậu rồi!” - Cậu ấy đóng sầm cửa xe lại và khoanh hai tay lại trước ngực, nghiêm mặt nhìn tôi - “Chuyện gì đang xảy ra với cậu thế? Liên tục bị phạt, không làm bài tập, làm không có lý do, hành xử rất kỳ quặc vào bữa trưa, gạ gẫm thầy giáo... Mình biết thầy ấy không phải là người tốt, nhưng như thế thật chẳng giống cậu chút nào. Cậu đang hành động giống y như... Sabine.”

“Nghe chẳng hay tẹo nào.”

“Chính xác! Rốt cuộc có chuyện gì thế, Kaylee?”

Tôi hít một hơi thật dài, thật sâu rồi nhìn qua cô bạn thân ở đầu xe bên kia. “Nếu cậu muốn nghe chi tiết mọi chuyện, cậu sẽ muộn làm mất.”

Emma nhún vai. “Cậu không đi, mình cũng không đi.”

Tôi định mở miệng tranh luận nhưng sau đó lại đổi ý. Tôi đâu có tư cách lên lớp cậu ấy về trách nhiệm? Vì thế tôi mở cửa chui vào trong xe, thả ba-lô xuống sàn và kẹp nó vào giữa hai chân.

“Anh Nash và mình vừa chia tay.” Tôi nói, lúc Emma đóng cửa xe lại.

“Lại nữa à? Sao thế?” Trông cậu ấy có vẻ bất ngờ, nhưng không bất ngờ như tôi đã nghĩ. Và đấy là vì cậu ấy vẫn chưa biết lý do của việc chia tay.

“Mình đã... hôn anh Tod.”

“Cậu đã hôn anh Tod á?!”

Vaaaaà... đây mới gọi là bất ngờ thực sự.

“Ừ. Và anh ấy đã hôn lại mình, và bị anh Nash và Sabine nhìn thấy. Không kể mấy người trong CLB Toán học, và vài người tình cò có mặt ở hành lang lúc đó. Và bây giờ mình cũng chẳng biết mình với Tod là thế nào nữa, nhưng có một điều mình biết chắc: Đó là Nash ghét cả hai bọn mình, và Sabine đang mở cò trong bụng. Nhưng đấy vẫn chưa phải là điều tồi tệ nhất.”

“Vẫn còn chuyện gì tệ hơn cơ à?”

“Ờ.” - Tôi lại hít thêm một hơi thật sâu - “Mình sẽ chết, Emma ạ.”

“Ai rồi cuối cùng mà chẳng phải chết.” - Mặt cậu ấy nghệt ra - “Làm ơn nói với mình là cậu đang nói về sự tất yếu sẽ xảy ra của cái chết và bản chất chóng tàn của sự tồn tại của con người.”

“Không phải cuối cùng, Emma ạ. Là một lúc nào đó vào thứ Năm tuần này. Mình không biết chính xác là khi nào, mình cũng không biết ở đâu và sẽ ra sao. Mình thậm chí còn không biết thần chết sẽ lấy đi linh hồn của mình là ai, bởi vì anh Tod vừa bắt gã được chọn làm công việc đó đem làm mồi cho lão Avari rồi. Điều duy nhất mình biết bây giờ là mình không còn động lực để đi làm nữa bởi vì kiếm tiền làm gì khi mà mình sẽ chẳng còn cơ hội để tiêu. Hay làm bài tập về nhà làm gì khi mà điểm số cũng không còn quan trọng nữa. Nhưng mình quyết tâm phải hạ tay Beck bằng được trước khi mình chết.”

Emma ngả phịch người ra sau ghế, hai tay buông thõng trên đùi, chìa khóa xe vẫn đang treo lủng lẳng trên một ngón tay.

“OK, mình cần một phút. Chuyện này thật quá sức tưởng tượng của mình.”

“Mình hiểu.”

Quá choáng váng, cậu ấy ngồi thẩn ra mất một lúc rồi mới cất tiếng hỏi tiếp. “Mình mới chỉ ở trong phòng học của thầy Beck được một tiếng là cùng, đúng không?” - Tôi gật đầu, mặc dù ở bên Cõi Âm đó khó có thể gọi là phòng học - “Và trong thời gian ấy, cậu đã kịp đá bạn trai, hôn *ông anh trai* đã chết của anh ấy và phát hiện ra chuyện cậu sắp phải *chết*?”

Tôi cúi gằm mặt nhìn xuống chùm chìa khóa trên tay mình, mặt đầy tội lỗi. “Thực ra mình đã biết trước cái phần cuối cùng.”

“Cậu đã biết từ trước á?” - Giọng cậu ấy nghe có vẻ căng thẳng, bị tổn thương, nhưng lại cố giấu không muốn để tôi biết. Tôi ngẩng mặt lên và thấy cậu ấy đang cau mày nhìn mình - “Bao lâu rồi?”

“Từ tối thứ Sáu tuần trước.” Tôi thú nhận, cảm thấy có lỗi vì đã không nói cho cậu ấy biết sớm hơn, mặc dù tôi làm vậy cũng chỉ là ý tốt.

“5 ngày trước? Cậu biết được 5 ngày rồi và cậu không hề nói với mình?”

“Mình xin lỗi cậu, Emma. Mình không muốn cậu phải chịu đựng giống như mình.”

“Cậu không nghĩ là mình muốn được chịu đựng cùng cậu à? Hoặc ít nhất mình cũng nên biết chuyện gì sẽ xảy ra chứ?” - Đôi mắt cậu ấy đăm lẹ, và môi dưới bắt đầu run run - “Chuyện này nghiêm trọng đến mức nào hả Kay?” - Emma chớp mắt, giơ tay quạt nước mắt, cố gắng lấy lại bình tĩnh - “Mình biết đó là cái chết nhưng cậu đã từng chết một lần, mình cũng thế, và cả

Sophie nữa nhưng hóa ra nó có vĩnh viễn như mình từng nghĩ về cái chết đâu.”

“Lần này là vĩnh viễn.” Nói ra những lời ấy lại làm dấy lên một cơn sóng sợ hãi mới trong lòng tôi, và đập vào tinh thần tôi giống như những cơn sóng xô vào vách đá, liên tục làm xói mòn nó cho đến khi không còn gì sót lại trong tôi nữa.

Emma lắc đầu, từ chối không muốn thừa nhận cái điều không thể tránh khỏi ấy. “Nhưng còn anh Tod thì sao? Anh ấy có thử dùng mối quan hệ thần chết của mình để xin gia hạn thêm cho cậu chứ, đúng không?”

“Không đâu, Emma.” - Tôi nắm chặt vào tay nắm cửa - “Anh ấy không thể xin cho mình một sự trao đổi nữa. Không ai được phép trao đổi quá một lần. Không có ngoại lệ.” Và ngay cả nếu có ngoại lệ đi nữa, anh Tod cũng không phải là người quyết định chuyện đó. Anh ấy mới chết được có 2 năm và vẫn chỉ là người mới trong cái thế giới thần chết này.

“Khoan đã, anh Tod cũng không thể làm được gì á?” - Mối Emma run lên bần bật, và tôi hiểu rằng sự thật cuối cùng đã bắt đầu ngấm dần - “Cậu thực sự muốn mình tin rằng hai ngày nữa cậu sẽ chết? Và lần này là vĩnh viễn?”

Phải nghe những lời này thốt ra từ miệng Emma thật chẳng dễ dàng gì, và tôi chỉ lặng lẽ gật đầu. Đầu tôi bây giờ đang ngổn ngang như một cánh rừng, đến nỗi tôi không biết nên phải giải quyết chuyện nào trước tiên, vì thế tốt hơn hết là cứ giúi tất cả vào một gốc rồi đến đâu hay đến đó.

“Mọi người khác có biết không? Anh Nash? Anh Tod?” - Cậu ấy hỏi, và tôi đau khổ gật đầu - “*Sabine?*” Tôi gật đầu một lần nữa và sự tổn thương, giống như bức màn sân khấu, phủ xuống khuôn mặt xinh đẹp của Emma.

“Mình buộc phải nói cho chị ta biết để nhờ chị ta giúp vụ của thầy Beck.” Tôi cố thanh minh, nhưng tôi biết giờ tôi có nói gì cũng không thể bào chữa cho sự tổn thương vừa gây ra cho Emma.

“Vậy là mình là người duy nhất bị cho ra rìa?”

“Không phải là cho cậu ra rìa mà là không muốn cậu phải chịu đựng nó. Và người kể cho anh Nash là bố mình, chứ không phải mình. Còn anh Tod là người báo với bố mình. Vì thế, thật ra mình mới chỉ kể với duy nhất một người - đó là Sabine.”

“Cậu nghĩ nói vậy sẽ khiến mình thấy khá hơn à?”

“Tất nhiên là không rồi. Chẳng ai mong muốn chuyện này xảy ra. Chính vì thế mình mới không muốn để cậu biết. Mình cũng chỉ ước đã không biết trước chuyện này. Emma, mình sợ lắm.” Nước mắt bắt đầu chảy trên má tôi. Tôi đã quen với Emma lâu hơn bất kỳ ai trong cuộc đời mình, ngoài bác tôi ra. Tôi đã biết cậu ấy còn lâu hơn cả bố đẻ của mình, và chẳng hiểu sao khi nói ra với người bạn thân nhất và lâu năm nhất của mình rằng mình sắp chết, sự thật đó bỗng trở nên thật hơn bao giờ hết.

“Ôi, Kaylee...” Emma thả cái chìa khóa xe xuống, nhào người sang kéo tôi vào lòng. Và tôi sẽ không đánh đổi bất cứ thứ gì trên đời cho cái ôm này.

“Mình đã cố gắng không nghĩ về chuyện đó và gần như đã thành công, bởi vì mọi thứ quanh mình dường như chẳng có gì còn là bình thường nữa rồi.” - Tôi nức nở nói, nước mắt rơi ướt đầm vai áo cô bạn thân - “Liên tiếp hết chuyện này đến chuyện khác xảy ra. Trái tim mình giống như một cái đồng hồ, và mình biết nó sẽ ngừng hoạt động vào thứ Năm này, và cứ mỗi nhịp đập trôi qua là một giây gần hơn với cái chết. Mình càng cố gắng vùng vẫy, chống cự bao nhiêu, nó càng đẩy mình trượt đi xa hơn, cho tới khi mình... rời khỏi rìa thế giới.” Tôi vừa khóc vừa ôm ghì lấy Emma, chặt đến nỗi cậu ấy như muốn tắc thở, nhưng cậu ấy vẫn để yên cho tôi ôm.

“OK, cố gắng hít một hơi thật sâu nào, Kaylee.” - Emma kiên nhẫn đợi cho tôi khóc đã đời xong rồi mới lên tiếng. Tôi buông cậu ấy ra và rút một tờ giấy ăn lau nước mắt - “Thứ nhất, đáng ra ngay từ đầu cậu nên nói với mình mới phải. Nhưng trong hoàn cảnh này mình sẽ bỏ qua cho cậu chuyện đó. Thứ hai... cậu đang làm cái quái gì ở đây thế? Sao cậu không đi nhảy dù, leo núi hay bay đến một thành phố xinh đẹp nào đó mà cậu chưa bao giờ được đi? Chỉ cần cậu mở lời, thế nào mà bố cậu chẳng đồng ý. Sao cậu lại đi dành hai ngày cuối cùng của đời mình ở trường thế này?”

Tôi chớp chớp mắt, giơ tay lên lau nước mắt. “Emma, mình phải xử lý vụ thầy Beck cho xong đã.”

“Không, cậu chẳng phải làm gì hết! Cứ để cho anh Nash, Sabine lo vụ đó. Còn có anh Tod và Alec giúp họ cơ mà. Hoặc không thì kể cho bố cậu nghe và để bố cậu xử lý!”

“Tối nay mình sẽ kể với bố mình. Đáng ra mình đã nói rồi đấy chứ nhưng tại thấy mấy hôm nay bố mình đã có quá đủ căng thẳng và lo lắng rồi nên không nỡ. Bố mình vẫn nuôi hy vọng có thể trao đổi ngày chết của mình với bố một lần nữa nhưng chuyện đó là không tưởng. Và trong thời gian này, mình e là anh Tod và anh Nash sẽ khó mà làm việc được cùng nhau. Mà kể cả nếu họ có thể bỏ qua mọi chuyện và cùng ngồi xuống bàn bạc thì cũng không thể nghĩ ra được cách nào hay hơn cách của mình, Mình cần phải biết chắc chắn là chuyện này đã được giải quyết xong, trước khi mình chết, Emma à. Nhất là sau những gì mình vừa nhìn thấy ở trong đó.” - Tôi hất đầu chỉ về phía trường học - “Cậu thực sự tin rằng cậu có thể từ chối hẳn ta à?”

“Ừ.” - Emma nhún vai - “Chỉ có điều mình không muốn từ chối thôi. Và ngay cả bây giờ mình vẫn không muốn.”

“Đó chính là lý do tại sao mình cần phải làm chuyện này. Mình muốn chắc chắn là cậu được an toàn trước khi... cậu biết đấy.”

Emma nhìn tôi một giây rồi thở dài. “Cậu cần phải học cách buông tay Kay ạ. Chuyện lần này cứ để người khác giải quyết. Cậu không thể cứu tất cả mọi người, cũng như cậu không thể kiểm soát tất cả mọi thứ.”

“Cậu nói cứ y như anh Nash.” - Tôi nói và ngay khi vừa nhắc tới tên anh ấy, một cảm giác tội lỗi lại dấy lên trong tôi. Và Emma hẳn đã nhìn thấy điều đó trên mặt tôi.

“Anh ấy đón nhận chuyện đó như thế nào? Chuyện về anh Tod ý.”

“Tất nhiên là không tốt rồi. Nhưng đó là lỗi tại mình. Anh ấy ghét mình, và mình không thể trách anh ấy. Và giờ mình là lý do khiến anh ấy ghét cả anh ruột mình. Anh Nash cho rằng Tod đang lợi dụng mình để làm tổn thương anh ấy, chỉ vì đổ kị với chuyện anh Nash vẫn còn sống.”

Emma lắc đầu. “Cũng khó trách anh ấy tức giận như vậy. Nhưng đó không phải là lý do. Anh Tod đã thích cậu nhiều tháng nay rồi. Thành thực mà nói mình khá ấn tượng khi cậu có thể kiềm chế được lâu thế đấy.”

“Cậu cũng cho rằng anh ấy... thích mình thật à?”

Emma nhướn miệng cười, và tôi bỗng thấy nhẹ lòng hơn. “Tất cả mọi người đều biết, kể cả bố cậu, Kaylee ạ. Nhưng mình không ngờ là anh Tod sẽ nói ra đâu, vì dù sao vẫn còn anh Nash.”

“Anh ấy đâu có nói. Anh ấy chỉ nói với mình là anh Nash và mình không hợp nhau, và thường xuyên đến chơi với mình trong thời gian anh Nash cai nghiện. Nhưng trước giờ anh ấy vẫn hay nói chuyện kiểu ồm ờ như thế nên mình cũng không để ý, cho tới vài ngày trước. Và rồi lúc này chứng kiến cảnh anh ấy đem gã thần chết của mình nộp cho lão Avari, tự dung mình không kiểm soát được cảm xúc của mình nữa. Anh ấy làm như thế là vì mình.”

“Anh ấy làm cái gì cơ? Chuyện này thì có liên quan gì tới lão Avari?”

“Gã thần chết được chỉ định sẽ kết thúc mạng sống của mình vào thứ Năm này - tên hẳn là Thane, và mấy ngày nay hẳn ta cứ rình rập theo dõi mình suốt. Anh Tod đã tìm thấy Thane, nên

cho hẳn một trận rồi lôi cổ hẳn sang Cõi Âm giao cho lão Avari. Anh ấy vừa... đem thần chết của mình làm mồi cho một tà ma. Anh ấy có thể sẽ gặp rắc rối to, Emma ạ. Nhưng anh ấy vẫn làm.”

Tôi liếc nhìn Emma và thấy cậu ấy đang nhìn tôi chăm chăm, mặt đầy căng thẳng. “Anh Tod sẵn sàng *giết người* vì cậu. Và cả hai thậm chí còn không phải là một cặp?”

Tôi thở ra đầy khó nhọc, cố gắng tháo gỡ mấy cái nút thắt chằng chịt trong đầu mình. “Mình cũng không biết nữa, Emma ạ. Mà biết để làm gì? Hai ngày nữa mình sẽ không còn ở đây nữa nhưng anh Nash sẽ vẫn phải sống tiếp. Họ sẽ vẫn là anh em, và giờ anh ấy đang rất ghét anh Tod. Thử hỏi mọi chuyện sẽ còn tệ thế nào nếu chuyện này không chỉ dừng lại ở một nụ hôn?” Và nụ hôn ấy đến giờ *vẫn* còn đang phảng phất đâu đó trên môi tôi.

“Mình không biết.” - Emma nói - “Mình hiểu là anh Nash đang rất buồn và tức giận và mình không trách anh ấy. Nhưng nhiều khi do hoàn cảnh tác động mà con người ta có những hành vi không kiểm soát được. Cậu cứ thử nói với anh ấy những gì vừa nói với mình xem, biết đâu anh ấy sẽ thông cảm cho cậu. Có thể không phải ngay lập tức nhưng theo thời gian anh ấy sẽ hiểu.”

Tôi e rằng mọi chuyện không đơn giản như thế.

Tôi nhắm mắt lại, đưa tay lên xoa trán. Chúng tôi đã cùng lúc làm tổn thương anh Nash từ cả hai phía – với tư cách là anh trai và bạn gái. Sẽ là không công bằng nếu chúng tôi khiến cho mọi chuyện tồi tệ hơn với chỉ hai ngày còn lại. Liệu anh Tod có muốn làm thế không? Liệu tình cảm của anh ấy dành cho tôi có lớn tới mức anh ấy sẵn sàng làm tổn thương đến em trai của mình không? Liệu tôi có muốn anh ấy làm như vậy không?

“OK, rõ ràng cậu đang nghĩ quá mọi chuyện lên rồi.” - Emma nói - “Hãy trả lời mình một câu thôi. Nếu anh Nash không quan tâm, nếu anh ấy không có ý kiến gì về việc cậu đến với anh trai anh ấy, cậu sẽ làm gì?”

“Nhưng anh ấy có quan tâm mà...”

“Đó không phải là vấn đề. Cứ thử nghe mình một lần đi. Trong một phút tới, hãy giả vờ như không có anh Nash.” - Tôi gật đầu, cố tưởng tượng ra cái điều không tưởng ấy - “Quyết định của cậu sẽ không làm tổn thương tới ai hết. Vậy thì cậu muốn làm gì?”

Tôi nhắm mắt lại và thấy đôi mắt xanh biếc đang tròng trành nhìn tôi. “Mình muốn được hôn anh Tod một lần nữa.”

Chương 16

TÔI ĐI THEO EMMA về nhà cậu ấy và chúng tôi đã dành hai tiếng sau đó để phân tích tình yêu bất hạnh của tôi, bỏ qua những lời khuyên không mong muốn của chị gái cậu ấy về nỗi bất hạnh trong tình yêu - điều mà chị ấy hiểu rất ít. Chúng tôi không nói về cái chết sắp xảy ra của tôi. Hay nói đúng hơn, chúng tôi đã cố né tránh chủ đề ấy, theo một thỏa thuận bất thành văn.

Hơn ai hết, Emma hiểu được rằng tôi chỉ muốn có vài giờ bình thường vui vẻ bên cô bạn thân, trước khi quay trở lại với cuộc đời đầy rẫy những phức tạp của mình. Mặc dù cũng không còn được bao nhiêu thời gian.

Phải tới khi ra đến xe tôi mới phát hiện ra là mình để quên chùm chìa khóa trong phòng Emma, vì thế tôi đành quay vào nhà lấy và thấy Emma đang nằm úp mặt xuống giường khóc tức tưởi. Cậu ấy khóc to đến nỗi không có nghe thấy tiếng bước chân hay tiếng chìa khóa của tôi. Trái tim tôi như muốn vỡ òa cho cả hai chúng tôi, lúc tôi lên rời khỏi đó vì không muốn để cậu ấy biết là mình đã nhìn thấy.

Năm phút sau, tôi mở cửa đi vào trong nhà và thấy một bát bỏng ngô lớn thơm phức trên bàn nước.

“Chào con gái.” Bố tôi từ trong bếp đi ra, trên tay là hai cốc thủy tinh đựng đầy kem tươi.

“Đó có phải là thứ mà con đang nghĩ đến không?” - Tôi đóng cửa lại, hí hửng đỡ lấy cái cốc trên tay bố - “Sô-đa kem hả bố?” Bố vẫn thường làm món này hồi tôi còn nhỏ, đó là một trong rất ít những kỷ niệm tôi có với bố trước khi mẹ tôi qua đời.

“Chứ còn gì nữa. Và bố còn chuẩn bị kẹo sô-cô-la Milk Duds cho bữa tráng miệng.”

“Vậy ra đây là bữa tối của bố con mình?” Tôi ngồi xuống ghế bốc một nắm bỏng ngô cho vào miệng.

“Trừ phi con muốn ăn pizza.” - Bố ngồi xuống cạnh tôi và cầm cho tôi một cái ống hút vào cốc - “Bố có quen một anh chàng giao bánh rất nhanh, chỉ mất chưa đầy 30 giây.”

Tôi bật cười bởi vì đó là điều bố muốn nghe, nhưng cứ nghĩ tới anh Tod trái tim tôi lại nhói đau, cùng với sự phẫn khích và cảm giác tội lỗi. “Không, thế này đủ rồi ạ. Phải gọi là quá tuyệt ý!”

“Tốt.” - Bố đặt cốc của mình xuống đầu bàn bên kia và cầm điều khiển lên - “Bố bó tay với

mấy cái nút này rồi đấy.”

Tôi nuốt miếng sô-đa kem đầu tiên và với tay cầm lấy điều khiển. “Rồi bố cũng phải học cách sử dụng nó một mình đi. Con đâu thể ở bên cạnh bật hộ bố mãi được...”

Tôi chỉ định đùa bố chứ không có ý gì khác, nhưng trông bố như vừa bị tôi cầm dao đâm cho vài nhát vào ngực.

“Con xin lỗi. Con nói đùa đấy.” Tôi bocc một nắm bông ngô cho vào miệng để khỏi lỡ lời nói tiếp điều gì đó không hay.

“Không sao.” - Bố phẩy tay, nhưng nỗi đau đón vẫn hằn rõ trên mặt - “Nhưng bố vẫn bảo lưu quyền trốn tránh sự thật cho tới khi nào bố thấy sẵn sàng. Vì thế, hãy kể cho bố nghe chuyện học ở trường hôm nay của con đi?”

Tôi nhấp thêm một ngụm sô-đa nữa và chiều theo ý bố. “À... con đã làm chị Sophie mất mặt vào bữa trưa, không nộp bài tập về nhà của 5 môn, nói dối cô giáo tiếng Pháp, nhìn thấy anh Tod đem gã thần chết phụ trách chuyện của con giao cho lão Avari bên Cối Âm, chia tay với bạn trai, và cuối cùng là tán tỉnh thầy giáo dạy Toán.” - Tôi nhún vai và nhe răng cười trừ với bố - “Còn ở nhà thì chưa biết.”

Bố tôi ngả người ra sau ghế, tay cầm cốc sô-đa kem. “Bố thề với con, nhiều lúc bố chẳng biết lúc nào con đang nói thật, lúc nào con đang nói đùa nữa Kaylee ạ.”

“Đấy có phải là một phần của cái quyền-trốn-tránh-sự-thật mà bố vừa nói không?” - Tôi lại với tay bocc thêm một vốc bông nữa - “Bởi vì con đang nói nghiêm túc đấy. Tất cả những chuyện đó đều là sự thật.”

Lông mày bố nhướn lên nhìn tôi một lúc rồi thở dài cái thượt. “Bố chẳng biết nên bắt đầu từ đâu nữa.” - Tôi đang định mở miệng gợi ý thì đã bị bố cắt ngang - “À, khoan đã. Bố biết rồi. Tại sao con lại tán tỉnh thầy giáo dạy Toán của mình? Mà con nói “tán tỉnh” nghĩa là sao?”

“Con không nghĩ là bố muốn biết định nghĩa của con về cái từ đó đâu bố ạ. Nhưng đấy chỉ là giả vờ thôi. Thầy giáo dạy Toán của bọn con là một con quỷ *incubus* và Emma và con đang định giảng bậy để tóm được hắn. Bằng cách... lấy bản thân ra làm mồi nhử, ngày mai, ở nhà Emma.” - Và không để cho bố kịp phản ứng, tôi vội ấn nút Bật trên điều khiển - “Giờ mình xem phim được chưa ạ?”

“Không có phim phicc gì hết nếu con chưa trả lời xong câu hỏi của bố.” Bố giật lấy cái điều

khuyến và ấn lung tung các nút nhưng mãi vẫn không tìm được nút Tắt. Cuối cùng, bố đành đứng dậy ra thẳng chỗ TV ấn nút tắt nguồn.

Hơi cường điệu nhưng hiệu quả.

“OK, để con tóm tắt lại cho bố nghe.” - Tôi đành chịu thua - Nhưng sau đó bố phải cho con xem phim đấy.” - Bố hất hàm ra hiệu bảo tôi “nói đi” rồi quay về ghế ngồi - “Thầy Beck là giáo viên dạy thay cho thầy Wesner và cuối tuần trước bọn con phát hiện ra hắn ta không phải là con người. Hắn ta là một *incubus*. Và đang trong thời kỳ sinh sản. Đáng nhẽ con đã kể cho bố nghe rồi, nhưng cũng trong ngày hôm đó bố và anh Tod nói với con rằng con sắp chết, và rồi mọi chuyện bắt đầu chồng chất lên nhau. Bố hầu như không con có mặt ở nhà nữa...”

Bố im lặng một lúc lâu và tôi có linh cảm không tốt về chuyện này. “Có phải vì thế mà sáng nay mấy đứa mới tụ tập ở nhà mình không?”

“Vâng. Bọn con đang thu thập thông tin để lên kế hoạch tác chiến. Nếu bố muốn giúp, bố có thể nói cho bọn con biết cách loại bỏ một con quỷ *incubus* lâu đời.”

“Bằng cách để cho bố con giết chết hắn vì dám nghĩ tới chuyện động vào cô con gái bé bỏng của mình chứ sao.”

Nghe bố nói vậy mà tôi ảm hết cả lòng. “Được vậy thì tốt quá. Bởi vì bọn con đang không biết phải giết hắn như thế nào. Và con muốn chắc chắn là hắn không còn ở đây trước khi con chết bởi vì mục tiêu tiếp theo của hắn là Emma.”

“Tiếp theo?”

“Theo như những gì bọn con thu thập được, hắn đã làm cho ba cô gái có bầu, giết chết một mạng người và làm một người khác bị hôn mê. Nhưng con dám chắc là vẫn còn nhiều nạn nhân khác mà bọn con không biết.” Nghĩ tới đó tôi lại thấy rùng mình.

“Cô Harmony đã cảnh báo với bố là mọi chuyện sẽ vô cùng phức tạp sau khi lão Avari chuyển về sống ở đây.” - Bố giơ tay lên xoa mặt, và tôi cảm thấy thật tội lỗi khi bắt bố phải đau đầu thêm như thế này - “Nhưng bố không ngờ lại dính líu tới loài *incubus*.”

“Con cũng thế. Ai mà nghĩ được là chuyện như thế có thể xảy ra ở đây.”

“OK, nếu bố nhớ không nhầm thì bác Brendon của con đã từng gặp một con *incubus* rồi. Để

lát bố gọi lại cho bác ý và xem có hỏi được thông tin gì không. Nhưng trước tiên hãy nói cho bố biết chuyện gì đã xảy ra với con và Nash thế? Bố không có vấn đề gì với việc hai đứa chia tay nhau nhưng bố chỉ thắc mắc tại sao con lại chọn đúng thời điểm này để đá bạn trai thôi.”

Tôi biết ngay là bố sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện này mà.”Nash nhìn thấy con hôn anh Tod.”

Bố tôi thần mặt ra mất một lúc rồi chớp mắt nói. “Đáng ra bố phải chuẩn bị thứ gì đó mạnh hơn sô-đa kem mới đúng.”

Và bố tôi chỉ đủ kiên nhẫn ngồi xem với tôi hết một tập phim rồi vội vàng đứng dậy đi gọi điện cho ông anh trai. Cũng khó trách, sau những gì vừa nghe được từ tôi, bảo sao mà bố không sốt ruột.

Bố tôi đi vào trong phòng để gọi điện và tôi cũng mở cửa, ngó bên phòng mình hóng sang, nhưng cũng chỉ nghe câu được câu chăng.

“Không, bọn em cũng không có nhiều thông tin cụ thể và càng không có nhiều thời gian.” - Tiếng bố tôi vang lên sau cánh cửa đóng kín. Bố tôi đã kể cho bác Brendon nghe chuyện của tôi và họ đã lên kế hoạch cho một bữa đoàn viên vào tối mai, thứ Tư. Buổi tối cuối cùng của tôi ở thế giới của những người đang sống và cũng là cái tối tôi dự định sẽ lừa lão thầy *incubus* của mình vào cõi chết. Tôi không dám hình dung ra bữa tối mai sẽ gượng gạo và khó xử đến thế nào với bốn người chúng tôi, bởi vì chị Sophie chẳng biết gì về những chuyện này.

“Con bé không biết tên thật hay tuổi tác thật của hấn...” - Bố tôi ngừng lại và tôi đoán là bác Brenden đang hỏi gì đó ở đầu dây bên kia - “Toán. Anh nên hỏi Sophie xem con bé có học lớp hấn ta không.”

Nhưng chị ấy không học lớp của thầy Beck. Tôi đã điều tra ngay cái hôm bọn tôi biết hấn ta là gì rồi.

“Em biết, nhưng trước mắt đừng có bứt dây động rừng.” Tôi nghe thấy tiếng bố ngồi xuống giường đầy khó nhọc, và tôi có thể hình dung ra tâm trạng rối bời lúc này của bố. Nhưng sau đó tôi không nghe thấy gì nữa, bởi tiếng điện thoại đang rung bần bật trong túi. Tôi rút điện thoại ra và thấy tin nhắn của anh Tod.

Anh qua được không?

Đột nhiên lồng ngực tôi như bị đốt cháy, giống như hồi còn bé đi chơi xích đu, cảm giác vừa sợ, vừa phấn khích, vừa hồi hộp.

Được. Trong phòng em.

Một giây sau, anh xuất hiện ở cửa phòng tôi. Có lẽ thay đổi lớn nhất ở anh Tod chính là anh không còn tùy tiện ra vào phòng tôi như trước nữa.

“Chào em.” Anh nói, hai tay đút trong túi quần, thận trọng nhìn tôi. Như thể giờ anh không biết nên xử sự như thế nào cho phải nên muốn dò ý tứ của tôi trước rồi mới hành động. Đáng tiếc, đó cũng là kế hoạch của tôi.

“Chào anh.” Tôi ngồi thẳng dậy và khoanh hai chân lại trên giường. Tôi rất muốn chạm vào anh, nhưng lại cảm thấy tội lỗi với sự thô thúc ấy - vì muốn một điều có thể làm tổn thương tới anh Nash.

“Anh có chuyện cần nói với em.” Anh cúi gầm mặt xuống sàn, chưa khi nào tôi thấy anh đầy mâu thuẫn như thế này. Cái cảm giác rạo rực trong lòng tôi khi này dần chuyển thành một nỗi cam chịu và thất vọng âm ỉ mà đáng ra tôi không được phép có.

Tôi biết anh ấy nói vậy là ý gì. Nash là em trai anh ấy - là máu thịt của anh ấy. Người sẽ ở bên cạnh anh ấy trong 300 năm tới là anh Nash, trong khi các ký ức của họ về tôi rồi cũng sẽ nhạt dần theo năm tháng. Hiển nhiên là anh ấy sẽ chọn em trai của mình rồi. Làm sao anh ấy có thể chọn khác đi được? Một phần trong tôi biết đó là điều đúng đắn phải làm. Tôi cũng đâu muốn họ bất hòa với nhau, nhất là khi ngoài cô Harmony và có thể là Sabine ra, họ chẳng còn ai khác. Anh Tod và anh Nash có thể không bao giờ là bạn thân của nhau nhưng họ sẽ mãi mãi là anh em cùng một nhà. Tôi là ai mà có tư cách chen vào giữa anh em họ?

Tod thở ra chậm rãi, và tôi chỉ có thể im lặng nhìn anh, chờ đợi cái điều đau lòng không thể tránh khỏi. Liệu một người có thể chết vì thất tình không nhỉ? Không lẽ đó là cách tôi sẽ chết?

“Đáng ra anh không được phép có tình cảm với em, Kaylee ạ. Không phải như thế này.” - Anh nói, các vòng xoáy màu xanh trong mắt anh xoay tròn với nhiều thứ cảm xúc khác nhau, và trái tim buống bình của tôi càng đập nhanh hơn - “Hai năm trước anh đã hạ quyết tâm từ bỏ quyền được thích bất cứ cái gì.”

Tôi cũng không biết nên phải hiểu câu đó của anh như thế nào, nhưng tôi sẽ không ngắt lời anh, bởi xưa nay chưa từng có ai nói chuyện thẳng thắn với tôi như thế này, mọi lời anh nói đều được xuất phát từ tận sâu thẳm trong **linh** hồn anh.

“Đáng ra anh không được phép có một cuộc đời riêng, hay một tương lai nào khác, ngoài việc giúp duy trì sự cân bằng giữa sự sống và cái chết. Mọi cảm xúc con người trong anh đáng ra phải mờ đi theo thời gian. Họ muốn bọn anh như vậy. Trống rỗng, để việc lấy đi mạng sống của người khác được dễ dàng hơn. Đôi khi nó trở nên quá dễ dàng khiến các thần chết cảm thấy nhàm chán. Và khao khát một điều gì đó, bất cứ cái gì, để phá vỡ sự đơn điệu ấy.”

Anh ấy đang nói về Thane, tôi đoán là như vậy. Tôi chính là trò tiêu khiển của Thane - để thoát khỏi sự đơn điệu.

“Chuyện đó không được phép xảy ra, và chuyện này cũng vậy.”

“Chuyện này” tức là tôi. Tôi là điều không được phép xảy ra với anh Tod. Hơi thở tiếp theo như muốn đốt cháy cả cổ họng tôi, còn anh vẫn đứng lóng ngóng nhìn tôi, như thể nửa muốn ngồi nửa không dám vì vẫn chưa nói xong được điều cần nói.

“Họ bắt đầu lấy đi thứ họ muốn ở anh. Anh tiếp tục ở gần mẹ và Nash một thời gian nhưng vẫn không thấy đủ. Anh mới chỉ chết có hai năm nhưng càng lúc càng khó để anh cảm thấy... bất cứ cái gì. Anh bắt đầu trượt dài vào bóng tối. Và sự vô cảm. Và điều đáng sợ nhất là anh không còn thấy chuyện đó đáng sợ nữa. Anh dần đánh mất đi bản thân nhưng anh thậm chí cũng chẳng hề bận tâm.”

“Và rồi anh gặp em. Mới đầu anh cũng không biết chuyện gì đã xảy ra. Chuyện gì đã thay đổi. Anh chỉ biết là anh muốn được ở gần em. Và rồi em giúp anh chuyển của Addison, mặc dù chuyện đó suýt làm em mất mạng - anh suýt làm em mất mạng - và anh bắt đầu hiểu ra em đặc biệt đến thế nào. Nhưng khi đó mối quan hệ giữa em và Nash ngày càng trở nên sâu đậm hơn. Không phải với ai khác, mà lại là với em trai anh - một trong số ít những người anh còn quan tâm trên thế giới này. Vì thế anh đã cố gắng tránh xa. Anh đã cố gắng rất nhiều.” Giọng anh nghẹn lại ở chữ cuối cùng, và trái tim tôi như muốn nứt ra cùng với nó. Tôi rung rung nước mắt nhưng lại sợ không dám để cho chúng rơi xuống. Tôi thậm chí còn không dám thở vì sợ sẽ bỏ lỡ mất lời nào đó của anh.”

“Nhưng em vẫn cứ kéo anh lại. Em là điều tuyệt vời nhất xảy ra trong cuộc đời anh, Kaylee ạ. Em giống như một ngọn lửa đẹp để chiếu sáng thế giới tăm tối này. Và anh luôn biết rằng nếu anh chìa tay ra - nếu anh cố tìm cách chạm vào em - anh sẽ bị bỏng. Bởi vì em không phải là của anh. Anh không được phép chạm vào ngọn lửa đó. Anh không được phép có mong muốn đó. Nhưng anh lại muốn như vậy. Anh muốn có em, Kaylee ạ. Chưa bao giờ anh lại muốn có một điều gì đến như vậy. Đây là lần đầu tiên. Anh muốn ngọn lửa đó. Anh muốn được cảm nhận sức nóng của nó, ánh sáng của nó, anh muốn bị bỏng. Nhưng...”

Anh ngừng lại không nói tiếp. “Nhưng” là cái từ đáng ghét nhất trong từ điển của nhân loại. Và tôi có thể đoán được câu gì sẽ nói tiếp sau đó.

“Nhưng anh Nash...” Tôi tiếp lời anh, và nước mắt bắt đầu rơi trên má tôi.

Anh Tod rầu rĩ gật đầu. “Nash là em trai anh. Nó có thể ghét anh cả đời, nhưng điều đó không thể thay đổi sự thật nó là em anh, và phận làm anh đáng ra anh cần phải bảo vệ, chứ không phải làm tổn thương em mình.”

“Cả hai chúng ta đều đã làm tổn thương đến anh ấy.” Tôi không làm sao gạt bỏ được hình ảnh anh Nash ra khỏi đầu và nét mặt bị phản bội của anh khi anh đứng ở hành lang. Khi anh nhìn thấy chúng tôi.

“Ừ.”

“Tại sao...?” - Tôi mở miệng định hỏi, nhưng phải dừng lại hít một hơi thật sâu để có thể tiếp tục. Để kiềm chế sự đau lòng, và những giọt nước mắt giận dữ lại đang chực chảy ra. Tôi đứng dậy và quay mặt đi lau nước mắt cùng nỗi thất vọng đang trào dâng trong mình - “Tại sao anh lại nói anh Nash và em không dành cho nhau, nếu anh không muốn làm anh ấy tổn thương?” - Tôi quay sang hỏi anh - “Tại sao anh lại chỉ cho em thấy điều đó nếu đã biết nó sẽ chẳng đi đến đâu?”

“Bởi vì đó là sự thật. Kể cả nếu bọn em cứ cố sống với nhau thì sớm muộn gì cậu ấy cũng sẽ làm tổn thương đến em. Hoặc em sẽ làm tan vỡ trái tim cậu ấy. Nhưng anh không phủ nhận là mình có những lý do ích kỷ riêng khi nói ra điều đó, mặc dù đó là sự thật.”

“Vậy là anh đã muốn bọn em chia tay.”

“Tất nhiên là anh muốn bọn em chia tay rồi.” - Anh nói, và trong một thoáng tôi thấy nhẹ hết cả lòng - “Nhưng anh không muốn là chất xúc tác gây ra chuyện đó. Anh muốn tự em phải nhận ra rằng cậu ấy không hợp với em, *sau đó* nhận ra rằng có thể anh mới là người hợp với em. Anh rất tiếc mọi việc đã không diễn ra theo đúng trình tự ấy, và nếu anh có thể quay ngược thời gian và thay đổi lại mọi chuyện, anh sẽ làm ngay. Vì dù sao đó cũng là *em trai* anh.”

Tôi sục sục hỏi. “Anh đến đây để nói với em những lời này à?” Và câu trả lời của anh sẽ giết chết tôi, sớm hai ngày. Tôi có thể ***cảm nhận được điều đó.***

“Không phải.” - Anh nói, và tôi ngược mắt **nhìn** lên, tưởng rằng mình nghe nhầm, hay hiểu sai chuyện gì - “Anh đến đây bởi vì anh không thể tránh xa khỏi em. Anh sẽ dành 300 năm tới cố gắng bù đắp lại cho Nash, nếu đó là cái giá anh phải trả. Nhưng anh sẽ dành hai ngày tới đây để ở bên cạnh em. Nếu em muốn.”

Tôi như muốn ngừng thở. “Em muốn lắm lắm chứ.”

Anh Tod ngồi xuống cái ghế cạnh bàn học, mỉm cười nhẹ nhõm. “Anh cứ lo em sẽ nghĩ rằng chuyện này quá rắc rối.”

“Chuyện này?”

“Chúng ta.” Anh sửa lại và kéo ghế tới sát giường.

Tôi cũng nhích ra mép giường để được gần với anh hơn. “Anh nghĩ có “chúng ta” à?”

“Trong mắt anh...” - Anh nhoài người tới, môi chỉ còn cách môi tôi vài phân và tôi run bắn người lên - “Không có gì khác ngoài chúng ta.” Và rồi môi anh chạm vào môi tôi. Anh hôn tôi chậm rãi và say đắm, như thể chúng tôi có tất cả thời gian trên thế giới này. Và vào giây phút ấy, tôi cũng có cảm giác đúng như thế thật.

Cuối cùng, lúc môi chúng tôi rời nhau ra để thở, mọi thứ như quay cuồng trước mắt tôi. “Em nghĩ lần này còn tuyệt vời hơn cả lần đầu tiên.” Tôi thì thầm thốt lên.

“Bởi không có ai nhìn lên chúng ta chứ sao.”

Câu nói đó gợi nhắc cho tôi về hoàn cảnh tạo nên nụ hôn đầu của chúng tôi, và tại sao chúng tôi lại có mặt ở đó. Cùng rất nhiều câu hỏi khác mà tôi vẫn chưa có câu trả lời, mặc dù thâm tâm không hề muốn phá hỏng giây phút tuyệt vời này một chút nào. “Vậy là...Thane đã biến mất hả anh?” - Tôi hỏi, và anh Tod gật đầu - “Chính xác thì như thế nghĩa là gì?”

“Có nghĩa là ông Levi sẽ phải tìm người thay thế hẳn ta.”

“Ông ấy có biết chuyện gì đã xảy ra không?”

Tod ngả người ra sau ghế, đứng đĩnh trả lời. “Ông ấy biết Thane đã không may đụng độ với gã tà ma đáng ghét nhất, và rằng hẳn sẽ không thể quay lại làm việc nữa. Nhưng *có thể* ông ấy không biết tường tận chuyện Thane và Avari gặp nhau như thế nào.”

“Anh có bị rắc rối gì với chuyện này không?”

Anh nhún vai tỏ vẻ bất cần. “Dù gì anh cũng chết rồi mà. Thử hỏi họ còn làm gì được anh nữa?”

Nhưng tôi không tin cái vẻ bất cần ấy là thật. Họ có thể giáng cấp và điều anh tới làm ở một nhà dưỡng lão địa phương nào đấy. Họ có thể chuyển anh sang một quận khác xa hơn. Họ có thể lấy đi linh hồn và kết thúc thân phận thần chết của anh.

Cái ý nghĩ rằng anh Tod có thể sẽ phải chết - mà lần này là vĩnh viễn - chỉ vì giúp tôi khiến

tôi đột nhiên thấy nôn nao, khó chịu. “Anh nói thật đi. Điều tồi tệ nhất có thể xảy ra là gì?”

Tod thở ra thật chậm rãi, ngược mắt lên nhìn tôi. “Ông Levi muốn lấy Thane ra làm ví dụ để răn đe các thần chết khác, vì vậy ông ấy đã rất cáu khi bị anh phá hỏng mọi chuyện. Nhưng ông ấy quý anh, ít nhất là hơn các đồng nghiệp khác, và chính ông ấy là người đã chủ động bỏ thông tin lại cho anh tìm ra Thane. Anh nghĩ ông ấy sẽ lờ đi như không có chuyện này thôi. Nhưng nếu ai đó ở trên phát hiện ra việc anh chống lại một thần chết khác - lại còn là người ở cấp cao hơn - mà không được phép hay có bằng chứng gì... thì coi như là tiệm pizza sẽ trống đi mất một người.”

Cảm giác nôn nao của tôi nhanh chóng chuyển thành nỗi khiếp sợ. Anh Tod có thể sẽ vẫn phải chết - một lần nữa - vì những gì đã làm cho tôi. Vậy mà anh ấy đã không hề do dự.

“Vậy là ông ấy vẫn chưa tìm được người thay thế gã Thane à?” Tôi cố gắng không nghĩ tới cái kết cục bi thảm có thể xảy ra với anh Tod. Bởi vì giờ tôi có lo lắng cũng chẳng thể thay đổi được điều gì. Tôi không thể bắt anh rút lại việc đã làm, và càng không muốn tỏ ra vô ơn khi thốt ra những lời ấy.

“Anh nghĩ là chưa.”

Tôi cũng không biết nên phản ứng như thế nào với việc ông Levi đang tìm một người khác để giết tôi, dù đã biết điều này là không thể tránh khỏi.

Mặc dù chưa xảy ra nhưng cái chết của tôi đã làm tổn thương đến quá nhiều người. Đáng ra tôi nên nói với Emma từ sớm. Tôi cứ nghĩ không nói cho cậu ấy biết tức là đang giúp cậu ấy đỡ đi vài ngày đau khổ, mà không hề biết rằng mình đang từ chối cậu ấy cơ hội để quen dần với cái chết của tôi.

Và còn anh Nash nữa...

“Đáng ra em nên nghe theo lời khuyên của anh.” Tôi rầu rĩ thừa nhận.

Hắn là anh Tod đã đọc được nỗi đau khổ trong mắt tôi nên anh nhoẻn miệng cười chọc tôi. “Về vụ pizza ý hả? Anh bảo rồi mà, pizza phô-mai dê ngon khỏi chê.”

“Không.” - Anh ấy đang cố tình ép tôi phải nói ra - “Về chuyện anh Nash. Đáng ra 6 tuần trước em nên nhường anh ấy cho Sabine. Anh nói đúng, nếu khi đó em để anh ấy đi, có lẽ bây giờ anh ấy đã có thể quên được em và vui vẻ sống tiếp. Và chuyện xảy ra vào ngày thứ Năm tới sẽ không quá khó khăn với anh ấy.” Chưa kể, anh ấy sẽ không đến nỗi bất ngờ như vậy khi nhìn

thấy tôi hôn anh trai anh ở giữa hành lang trường học.

Anh Tod thở ra đầy khó nhọc, và khi anh ngẩng lên nhìn tôi, các vòng xoáy màu xanh trong mắt anh khiến tôi khựng lại. Đột nhiên, trái tim tôi bỗng thấy đau nhói, trước cả khi anh mở lời. “Anh đã nói dối, Kaylee ạ.”

OK, đó không phải là một câu mở đầu tốt lành... Nhưng cũng không phải là tệ nhất, nếu so với lời thông báo gần đây của anh về chuyện tôi sắp chết. “Về chuyện gì?”

“Về Nash.” - Anh Tod nói, và mặc dù anh ấy không hề thoải mái khi phải thú nhận với tôi như thế này, nhưng trông anh chẳng có vẻ gì là hối lỗi với việc mình đã làm - “Anh không nghĩ là cậu ta có thể quên em nhanh như thế đâu.”

“Vậy thì tại sao anh lại nói như thế?” Tại sao anh ấy phải nói dối tôi? Mặc dù bản thân tôi cũng không tốt đẹp hơn gì anh.

“Bởi vì em không phải dành cho Nash! Anh đã cố nói cho em hiểu điều đó, nhưng em đâu có chịu nghe. Anh đã nghĩ nếu em hiểu được rằng Nash sẽ tốt hơn nếu không có em, em sẽ chia tay với cậu ta vì bản thân cậu ta. Vì thế anh... đã phóng đại lên một chút về việc cậu ta sẽ dễ dàng quên được em, khi có Sabine ở bên cạnh. Nhưng anh đã đánh giá hơi thấp sự cố chấp của em.”

“Em thì lại nghĩ đó là sự tận tụy...” - Tôi lầm bầm nói.

“Em muốn gọi sao thì gọi. Nhưng Sabine càng tiến tới gần Nash, em lại càng kéo mạnh hơn, để cô ta không thể có được Nash.”

“Đó không phải là lý do tại sao!”

“Một cách cố ý thì không.” - Anh Tod nắm lấy tay tôi - “Đấy là lý do tại sao em không thể nhìn ra điều anh đã muốn chứng minh cho em thấy. Nhưng cuối cùng em cũng đã nhận ra, và em hôn anh, và nụ hôn ấy đã làm thay đổi mọi chuyện. Bây giờ anh chỉ biết chắc chắn hai điều.”

“Điều gì?” Tôi nín thở chờ đợi câu trả lời của anh.

“Anh biết em và anh thuộc về nhau. Và anh biết giờ chuyện đó không còn quan trọng nữa.”

Trái tim tôi như muốn nứt làm đôi và nỗi đau đớn bắt đầu rò rỉ ra ngoài. “Đây chính là vấn đề, anh Tod ạ. Bây giờ chẳng còn chuyện gì là quan trọng nữa. Đó là lý do tại sao em đã hôn anh.” Tôi thừa nhận, và lần này tôi không tìm cách né tránh ánh mắt anh nữa.

“Em hôn anh bởi vì chuyện đó không quan trọng?” - Sự đau đớn thoáng vụt qua mắt anh - “Em thực sự nghĩ là nó không quan trọng à?”

“Ý em không phải như thế.” - Nụ hôn ấy có ý nghĩa với rất nhiều người. Với anh Nash. Với anh Tod. Thậm chí với cả Sabine. Và tôi cũng sẽ không phủ nhận những gì nó đã làm thay đổi trong tôi - “Ý em là... Chỉ còn chưa đầy hai ngày nữa là em sẽ phải chết, và hơn ai hết anh hiểu điều đó có nghĩa là gì. Nó vừa đáng sợ, vừa khó tin, nhưng ở một góc độ nào đó, nó lại giống như một sự giải thoát. Anh có hiểu điều em muốn nói không?”

“Có.” - Anh giơ tay gạt lọn tóc xoắn trên trán - “Em có thể làm bất cứ điều gì em muốn, bởi vì em sẽ không còn ở đây để mà gánh chịu hậu quả cho hành động của mình, anh hiểu thế đúng chưa?”

“Đúng.”

Mắt anh sáng bừng lên. “Vậy ý em muốn nói... được hôn anh là một trong những điều các cô gái nên trải nghiệm qua trước khi chết, đúng không?”

“Ừầy, cái tôi của anh cũng to lớn.”

Anh nhún vai. “Nó giúp anh vượt qua được sự u ám của cái chết. Nhưng em đang né tránh câu hỏi của anh.”

“Em không nghĩ là anh đang nói nghiêm túc.”

“Cực kỳ nghiêm túc là đằng khác.” - Anh nhe răng cười - “Nói cho anh biết đi mà, Kaylee. Đám thần chết bọn anh không có nhiều dịp như thế này, vì thế anh sẽ phải làm cho ký ức này kéo dài thật lâuuuuu.” - Anh nói, và tôi có cảm giác như ai đó vừa hút hết sạch không khí ra khỏi phòng và để mặc cho tôi thở hổn hển. Anh ấy muốn lưu giữ ký ức ấy thật lâu? Ký ức tôi hôn anh ấy?

“Làm cho nó kéo dài *mãi mãi*?” Tôi thì thầm hỏi và ngay lập tức ước rằng mình đã giữ câu hỏi đó cho riêng mình.

“Ừ. Giống như một thước phim trong tâm tưởng.” - Anh mỉm cười, nhưng ánh mắt rất nghiêm túc - “Và giờ anh đang thu thập thêm thông tin cho thước phim ấy, bao gồm một cuộc phỏng vấn với người hôn mình. Vì thế, cô Cavanaugh thân mến, hãy cho tôi biết cô đã khao khát được hôn tôi từ bao giờ?”

Tôi rên rỉ kêu lên. “Anh đùa em đấy à?”

Lại thêm một cái nhún vai nữa. “Không hề. Trả lời anh đi.”

“Em không biết.” - Tôi ngồi dậy, hứa theo trò đùa của anh, và ngạc nhiên nhận ra rằng lần đầu tiên trong nhiều ngày qua, tôi không hề thấy căng thẳng và đề phòng, chờ đợi lưỡi hái tử thần vung lên - và điều mỉa mai nhất là tôi đang ngồi cạnh một Tử thần - “Em không hề dự định từ trước sẽ làm như vậy. Nhưng em thừa nhận gần đây cái viễn cảnh ấy cũng không phải là quá tệ.”

“Không phải quá tệ?” - Anh giả vờ ngẫm nghĩ - “Như vậy cũng đủ cho cái tôi của anh rồi.”

Tôi cười phá lên. “Mới thế mà đã đủ rồi cơ à?”

“Có thể là chưa. Nhưng chuyện gì mà em chẳng dám làm hả, Keylee.” Anh Tod nhìn thẳng vào mắt tôi. Ngay khi ánh mắt chúng tôi chạm vào nhau, một thứ cảm xúc mãnh liệt chọt cháy trong tôi, theo cái cách mà tôi không sao giải thích được. Chưa bao giờ tôi cảm thấy những cảm xúc sâu kín phô bày trụi và dễ tổn thương như thế này, nhưng đồng thời tôi thấy được che chở và bảo vệ. Dường như anh ấy có thể nhìn sâu vào trong mắt tôi, tới tận cùng những góc ngách của tâm hồn tôi mà trước giờ chưa ai thấy được. Và anh ấy xứng đáng được biết sự thật.

“Thôi được.” - Tôi khoanh hai chân lại theo tư thế yoga - “Em thừa nhận. Em không muốn chết khi chưa biết cảm giác được hôn anh như thế nào.” Và *có thể* tôi đã vài lần nghĩ tới chuyện đó dạo gần đây, sau khi chúng tôi dành quá nhiều thời gian ở bên nhau...

Tôi không biết mình đã hy vọng anh sẽ phản ứng như thế nào khi nghe thấy sự thật này, nhưng hiển nhiên không phải là cái chau mày đầy cảnh giác vừa rồi của anh.

Kế đó, anh ngã người ra sau ghế, như để giữ khoảng cách với tôi. “Giống như việc em không muốn chết khi chưa biết cảm giác ngủ với em trai anh như thế nào á?”

Phải tới lúc ấy tôi mới hiểu ra sai lầm của mình - có vẻ như càng lúc tôi mắc càng nhiều.

“Em đâu có ngủ với anh ấy. Cũng nhờ anh.” Bởi vì chúng tôi đã bị anh ấy làm gián đoạn bằng cái tin Thane được chỉ định làm thần chết của tôi.

“Đấy phải gọi là căn đúng thời điểm, Kaylee ạ.”

Tôi chớp mắt, há hốc mồm nhìn anh. “Anh đã biết à...?”

“Rằng em sẽ lên giường với Nash ý hả? Ừ.” Anh nhún vai như thể chuyện đó chẳng có gì to tát, nhưng nó chỉ càng khiến tôi điên tiết hơn.

“Anh đã ở đó? *Theo dõi* bọn em?” Đáng ra tôi không nên thấy ngạc nhiên mới phải. Thần chết muốn đi đâu, làm gì mà chẳng được. Nhưng khi biết cuộc sống cá nhân của mình bị xâm phạm vào đúng cái khoảnh khắc riêng tư nhất thì tôi cảm thấy vô cùng phẫn nộ.

“Ôi không, anh không có ở đó. Anh thậm chí còn không chịu được khi nhìn thấy Nash hôn em nữa là... làm gì khác. Nhưng nếu em cứ khẳng khẳng muốn biết thì anh cũng nói luôn: Lâu nay anh không còn theo dõi em nữa, Kaylee ạ. Hết rồi!” Anh Tod để im cho tôi nhìn thấy các vòng xoáy màu cô-ban của sự chân thành trong mắt anh.

“Nhưng anh đã từng làm như vậy?” Tôi vẫn chưa chịu tin, nhất là sau những gì anh đã làm trong quá khứ.

“Ừ, nhưng không vì mục đích cá nhân.” - Anh nhún vai, khoanh hai tay lại trước ngực - “Ngoài lúc đi làm ra anh có quá nhiều thời gian rảnh rỗi và không có nơi nào để đi. Vì thế anh đi theo dõi mọi người. Thần chết nào mà chẳng làm như thế để giết thời gian, nhưng thường thì anh chỉ quanh quẩn ở nhà mẹ anh thôi, bởi vì ngoài nơi đó ra anh chẳng biết đi đâu nữa. Đấy không phải là nhà của anh, bởi vì anh chưa bao giờ sống ở đó, nhưng anh luôn cảm thấy nó *giống như* là nhà, bởi vì gia đình anh sống ở đấy.”

Tôi không giải thích được cảm giác đau nhói trong lồng ngực lúc bấy giờ, nhưng nó đã làm dịu sự tức giận của tôi. “Anh bắt đầu theo dõi em từ bao giờ?”

“Sau chuyện xảy ra với bác dậu em.” - Cái tuần tôi phát hiện ra mình là một *bean sidhe* và bắt đầu hẹn hò với anh Nash - “Em là người duy nhất ngoài người thân trong gia đình anh biết về sự tồn tại của anh, vì thế anh đi theo Nash mỗi khi cậu ta tới nhà em và ngồi xem TV cùng bọn em.”

“Bọn em tẻ nhạt thế cơ à?” Đây là lần đầu tiên tôi nhìn bản thân và anh Nash qua lăng kính của người khác.

Anh Tod bật cười. “Ừ. Ờn Chúa! Nhưng rồi em giúp anh chuyện của Addy, mà chẳng vì lý do gì, chỉ vì anh nhờ em giúp. Và anh bắt đầu tự tới nhà em một mình, chỉ để nhìn thấy em.”

“Anh bắt đầu dừng lại từ khi nào?”

“Khi anh nhận ra rằng anh ghét nhìn thấy em ôm hôn em trai anh.”

“Em không hiểu.” Hoặc có thể là tôi đã bắt đầu lờ mờ hiểu.

Anh Tod nhẹ nhàng giải thích. “Mặc dù kể ra chuyện này anh cũng tự thấy mình hơi quái dị, nhưng em phải nhớ rằng cho tới khi gặp em, cuộc đời sau khi chết của anh giống như một tấm gương một chiều. Anh nhìn thấy mọi người, nhưng mọi người không bao giờ nhìn thấy anh. Không có sự tương tác qua lại. Không có sự liên quan. Không có ác ý hay ý định đen tối. Anh không giống như Thane. Anh không bao giờ rình rập những người có trong danh sách của mình. Anh chỉ... quan sát thôi. Sống một cách gián tiếp - đó là cách duy nhất anh có thể sống bây giờ.”

“Em hiểu...” Đột nhiên tôi cảm thấy thương anh Tod vô cùng. Anh ấy hẳn đã rất cô đơn...

“Tốt.” - Anh thở phào nhẹ nhõm - “Anh ngừng theo dõi em khi chúng ta bắt đầu gặp gỡ nhau ở ngoài đời.”

“Sau khi anh Nash bắt đầu mắc nghiện?” Tôi hỏi, và anh Tod gật đầu. Tôi không thể ở bên cạnh anh Nash trong thời gian anh ấy cai nghiện, bởi vết thương anh gây ra cho tôi quá lớn, và vẫn còn quá mới, chưa kể tôi rất sợ phải chứng kiến cảnh anh vật vã và bị tổn thương. Anh Tod đã tới chơi với tôi vài lần vào kỳ nghỉ Đông và chúng tôi... chẳng làm gì hết. Chỉ ngồi chơi xem YouTube và nghe nhạc, công khai tránh nhắc tới anh Nash và cơn nghiện của anh.

Đáng ra đấy chính là manh mối đầu tiên của tôi...

“Khi anh nhận ra mình muốn tiến tới trên mức tình bạn với em, anh bỗng thấy thật không công bằng khi anh lén đến gặp em như thế, mà không để em biết là anh đang có mặt ở đó.”

Nỗi tức giận khi này của tôi đã gần như tắt hẳn. “Nếu anh không theo dõi bọn em làm sao anh biết... việc em và anh Nash định làm ngày hôm đó?”

“Sabine đã gọi cho anh.”

Tôi nhắm mắt lại, cố kiềm chế để không giơ tay đập thật mạnh vào trán. Tại sao tôi không nghĩ ra chuyện đó nhỉ? Tôi đã gọi cho Sabine để xin lời khuyên, sau đó cúp máy khi anh Nash đến, và chị ta hẳn đã gọi ngay cho anh Tod... Sabine *chết tiệt!* Nhưng chị ta cũng đâu có hành động một mình...

“Điều gì khiến anh nghĩ rằng anh có quyền can thiệp vào sự riêng tư của em?” Tôi nghiêm giọng hỏi.

“Ngủ với Nash sẽ là một sai lầm và anh không muốn bất kỳ ai làm em tổn thương, kể cả chính em.”

“Anh không có quyền quyết định cái gì là sai lầm đối với em, Tod ạ.”

Anh cau mày bối rối. “Anh đã sai sao? Không lẽ em muốn làm chuyện đó?”

“Không phải.” - Nhất là giờ khi anh Nash và tôi đã chia tay, và tôi đã có thể nhìn thấy sự thật về động cơ của mình. Tôi vẫn chưa sẵn sàng làm chuyện đó với anh Nash, hay với bất *cứ ai*, *trước* khi tôi chết - “Nhưng đó không phải là điều em muốn nói. Em có quyền mắc sai lầm như bao người khác. Từ giờ anh đừng có làm như thế nữa đấy.”

“Thôi được.” - Anh lại khoanh hai tay trước ngực - “Nhưng anh không xin lỗi vì đã làm như vậy. Và em cũng thế.”

Tôi gật đầu. “Cũng phải. Thế...” Tôi ngập ngừng, không chắc là mình muốn biết câu trả lời cho câu hỏi mình sắp đặt ra - “Anh và Sabine bắt tay nhau để chia rẽ em với anh Nash đấy à?”

“Không. Cô ta đã cố thuyết phục anh ngay khi vừa mới chuyển đến đây, nhưng anh nói với em rồi, anh không muốn là người chia rẽ hai em.”

“Nhưng anh cũng đâu có ngăn cản chị ta. Như thế có khác nào gián tiếp cố tình phá vỡ mối quan hệ của người khác?”

Lông mày anh Tod xếch ngược lên đầy thích thú. “Có gì là sai khi em đặt cược tất cả mọi thứ mình có để đạt được thứ em muốn có nhất trên đời?” Đó chính là điều Sabine đã làm.

Hay anh ấy đang nói về bản thân anh - rằng anh muốn có tôi hơn bất cứ thứ gì trên đời? Mạch máu trong người tôi chảy nhanh tới nỗi đầu tôi bắt đầu chao đảo. Anh ấy muốn có tôi hơn tất cả mọi thứ ư? *Khoan đã- tập trung nào...*

“Điều đó là sai trái bởi vì anh không có quyền kết thúc mối quan hệ của người khác!” Hai năm làm thần chết đã làm lệch đi cái la bàn đạo đức của anh hay trước giờ anh ấy luôn luôn như thế?

“Thứ nhất, em phải nhớ là tất cả những cái này chỉ là giả định thôi. Anh không hề cố tình chia rẽ em và Nash, mà là Sabine.” - Anh chàng thần chết nhoài người về phía trước, mỉm cười nhìn tôi - “Thứ hai, nếu một cặp đôi ngay từ đầu đã không nên đến với nhau thì việc chia rẽ họ thực ra lại là một việc làm tốt. Vì thế em không cần cảm ơn anh. Vẫn tiếp tục là giả định.”

Tôi không biết nên phì cười hay lớn tiếng với anh ấy nữa. Anh không có quyền quyết định ai nên ở bên nhau và ai không nên!

“Ý em là anh đã sai?” - Anh nheo mắt thách thức tôi - “Em sự nghĩ rằng em và Nash thuộc về nhau trong suốt phần đời còn lại của mình, kể cả sau những gì cậu ta đã làm với em?”

Khỉ thật! “Mới đầu thì đúng thế thật. Em đã nghĩ mình có thể tha thứ và quên tất cả.” - Tôi đã rất cố gắng. Nhưng sự thật là tôi không thể ép mình tin tưởng anh ấy một lần nữa, mặc dù có lẽ tôi sẽ không bao giờ chịu thừa nhận điều đó với Sabine - “Nhưng đó không phải là vấn đề.”

“Đó chính là vấn đề! Đúng và sai không chỉ đơn giản như đen và trắng. Em và Nash nếu còn ở bên nhau sẽ chỉ càng khiến cả hai bị tổn thương, nhiều hơn cả sự tổn thương do cuộc chia tay của hai người mang lại. Và bởi vì em không thể nhìn ra điều đó không có nghĩa những người khác là sai. Nếu không phải vì quan tâm lo lắng cho hai đứa, sẽ chẳng ai làm như vậy làm gì.”

Tôi chỉ biết lắc đầu chịu thua. “Cũng may là em *không* sống đủ lâu để hẹn hò với anh, nếu không chắc em sẽ phát điên mất.”

“Nhiều khi điên một chút cũng tốt, Kaylee ạ.” - Anh nhẹ nhàng nắm tay tôi nói - “Bởi nó sẽ khiến em dám nghĩ tới những điều khiến em đau đầu, bởi vì chỉ những kẻ hèn nhát mới không dám đương đầu. Nó sẽ khiến em làm lay động tới cả những người muốn làm tổn thương linh hồn em, chỉ vì họ muốn được để ý tới. Đây là kiểu điên khủng cho phép em nhìn thẳng vào bóng tối và sự giận dữ ở cõi vĩnh hằng, khi nó nhìn chằm chằm lại em, sẵn sàng nuốt chửng lấy em.”

Anh Tod nhoài người tới gần hơn nữa, và nhìn sâu vào trong mắt tôi. Tôi dám chắc anh ấy có thể đọc thấu những suy nghĩ mà tôi đang quá sợ hãi không dám nói ra. “Anh đã nhìn thấy cách em chiến đấu, Kaylee ạ. Anh đã nhìn thấy em bước vào bóng tối đó vì người khác rồi đi ra

theo cách của mình - bầm tím nhưng vẫn đứng vững. Em chính là kiểu người điên như thế đấy còn anh là người sống trong bóng tối đó. Cùng với nhau, chúng ta có thể đẩy sự điên khùng ấy lên một cấp độ hoan toàn mới.”

Tim tôi đập mạnh đến nỗi tôi gần như không nghe được tiếng của chính mình. “Em chỉ còn...”

“Hai ngày.” - Anh siết nhẹ tay tôi - “Thì sao nào? Em có thể dành hai ngày đó để than thân trách phận, hoặc em có thể để anh biến nó thành hai ngày tuyệt vời nhất của cuộc đời em, cuộc đời sau khi chết của anh. Em thấy sao?”

Tôi nhìn chăm chăm vào mắt anh, như chưa bao giờ thấy trước đây. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy ở anh một khía cạnh rất khác như thế này. Rõ ràng trên đời không ai có thể hiểu tôi được như anh Tod.

“Ý em thế nào?” Anh Tod nhìn tôi chờ đợi, bàn tay ấm áp của anh vẫn đang nắm chặt lấy tay tôi.

Thay vì trả lời, tôi nhào người tới và hôn anh một lần nữa.

Chương 17

“KAYLEE OI!” Bố tôi mở cửa phòng, gọi với sang từ phía đầu bên kia của hành lang.

Tôi đẩy vội anh Tod ra, nhanh tới mức cả căn phòng như quay cuồng trước mắt chúng tôi. Tôi ngẩng đầu lên và thấy bố đang đứng trên trời ngoài cửa phòng, không thốt nên lời.

“Cháu chào chú Cavanaugh.” Anh Tod đứng dậy chào bố tôi, trong khi bố vẫn đang bối rối, chưa biết nên trả lời như thế nào.

“Tod, cháu có thể để bố con chứ nói chuyện riêng một lát được không?” Cuối cùng bố lên tiếng.

Anh Tod quay sang nháy mắt với tôi. “Anh sẽ đợi ngoài phòng khách.” Nói xong anh vụt biến mất, làm cái ghế phía sau xoay tít thò lò.

Bố tôi thở dài đi vào trong phòng, và đóng cửa lại. “Con làm ơn bảo cậu ta đi lại như người bình thường khi ở đây được không?”

Tôi nhún vai. “Anh ấy đâu phải là người bình thường ạ.”

“Vậy là giờ chuyện này sẽ trở thành thường xuyên hả?”

“Con cũng không biết có thể thường xuyên đến mức nào, bởi vì con đâu còn mấy thời gian.”

Bố tôi cúi xuống chỉnh lại cái ga rồi ngồi xuống cuối giường. “Trong hoàn cảnh này bố cũng không muốn nói gì đâu, nhưng con không nghĩ là chuyện này hơi nhanh à, Kaylee?”

Lại thêm một cái nhún vai nữa. “Con nghĩ còn tùy vào quan điểm của từng người. Chứ với anh Tod thì chuyện này xảy ra lâu rồi, không phải là mới đây.”

Bố tôi ngẫm nghĩ một hồi rồi gật đầu. “Ừ, bố cũng đoán như thế.”

Tôi nhú mào, ngạc nhiên nhìn bố. “Bố cũng biết ạ?”

“Về tình cảm của cậu ta dành cho con á? Chuyện đó rõ ràng thế còn gì, Kaylee.”

Với mọi người, chứ không phải với tôi. “Có phải vì thế mà bố luôn tỏ ra khắt khe với anh ấy không?”

“Bố đâu có khắt khe với cậu ta. Nhưng phải thừa nhận là bố càng ngày càng ấn tượng với cậu ta, nhất là sau những gì cậu ta đã làm cho con tuần vừa qua. Nhưng đúng là nếu mọi chuyện khác đi...” - Nghĩa là, nếu tôi không chết - “... bố không nghĩ cậu ta là một sự lựa chọn tốt dành cho con.”

Tôi phì cười. “Bố nên biết là phụ huynh không có quyền lựa chọn bạn trai cho con cái. Thông thường con cái chọn ai thì bố mẹ phải chịu thôi.”

“Đã hiểu.” - Bố thở dài - “Nhưng nghiêm túc mà nói, con nghĩ mình có tương lai gì với một chàng trai đã chết hả Kaylee?”

“Con mới 16 tuổi. Ngay cả nếu con không chết đi nữa thì tương lai xa nhất mà con nghĩ đến lúc này cũng mới chỉ dừng lại ở đại học. Hơn nữa khoảng cách không phải là vấn đề với anh ấy.” Một trong những ưu điểm của thần chết chính là cách thức di chuyển...

“Kay, có thể con chưa nghĩ tới tương lai, kể ra nếu không có những chuyện này xảy ra, nhưng Tod thì có. Tương lai của cậu ta là vĩnh cửu, Kaylee ạ. Tương lai có lẽ là tất cả những gì cậu ta nghĩ tới.”

“Con lại không nghĩ thế bố ạ. Con nghĩ anh ấy thuộc túyp sống với hiện tại chứ không phải tương lai. Bởi vì anh ấy thừa hiểu tương lai của mình là thế nào rồi. Cảm giác khi phải đối mặt với sự vĩnh cửu chắc là sợ lắm bố nhỉ?” Và đó là điều tôi sẽ không bao giờ biết...

“Ừ, chắc thế.” - Bố tôi ngừng lại một lát rồi nói tiếp - “Nhưng điều bố muốn nói là mấy chuyện đó không quan trọng. Tod không phải là lựa chọn hàng đầu của bố dành cho con, và nếu là bình thường bố sẽ yêu cầu cậu ta phải tuân thủ theo đúng các phép tắc xã giao thông thường - không được hiện ra bất cứ lúc nào cậu ta muốn, tuyệt đối cấm hiện ra trong phòng con, và không được ngồi chơi quá 11 giờ đêm. Nhưng hoàn cảnh bấy giờ không hề bình thường, và bố muốn con được hạnh phúc.”

“Ý bố nói thế là sao ạ?”

Bố tôi thở dài, quay hẳn người sang đối diện với tôi. “Tức là Tod được chào đón ở đây. Nhưng không có nghĩa là ở chỗ này đâu nhé.” - Bố chữa lại, liếc mắt chỉ cái giường nơi hai bố

con tôi đang ngồi - “Nói chung là cậu ta được chào đón ở nhà chúng ta.”

“Con cảm ơn bố.” - Và đột nhiên tôi lại thấy muốn khóc - “Đã ai nói với bố, bố là một ông bố tuyệt vời chưa?!”

Nỗi đau đớn và ân hận hiện rõ trên các vòng xoáy trong mắt bố. Bố siết nhẹ lấy tay tôi và thay đổi chủ đề. “Thế... Nash đón nhận chuyện này thế nào, chuyện con và Tod ý? Con đã nói chuyện với cậu ta chưa?”

“Con không nghĩ là anh ấy sẽ nghe máy nếu biết là con gọi.” Nhưng tôi đã mượn máy Emma nhắn tin cho Sabine để hỏi thăm tình hình của anh ấy. Chị ta nói anh ấy vẫn đang rất giận và chưa muốn chấp nhận sự thật, rằng tôi nên tránh đi để anh ấy tự vượt qua chuyện này.

Bố tôi thở dài. “Bố không trách cậu ta.” - Và tôi cũng không trách anh ấy - “Kaylee, bố phải đi gặp bác Brendon, nhưng bố không muốn để con ở nhà một mình...”

“Bố ơi, hôm nay sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.” Tôi khẳng định.

“Con không thể nói chắc điều gì. Bố đang định gọi điện nhờ Alec, nhưng nếu Tod đang có mặt ở đây, và cậu ta đồng ý ở lại...”

“Cháu nghĩ cháu có thể thu xếp được ạ...” Anh Tod từ ngoài phòng khách nói vọng vào. Và tôi bật cười phá lên.

“Hừm, ta cũng đoán vậy.” Bố tôi lẩm bẩm.

“À, bố ơi.” - Tôi nhảy xuống khỏi giường lúc bố đi ra cửa - “Bố mang cái này cho bác Brendon xem...” - Tôi mở máy tính ấn nút in trang mạng có bức ảnh thầy David Allan của trường Crestwood - “Biết đâu lại cùng là gã incubus mà bác ý biết...”

“Bố nghĩ chắc không đâu, nhưng cứ thử xem sao.” - Bố cầm lấy tờ giấy tôi vừa đưa và khoanh tròn mặt tay Beck bằng bút mực đỏ - “Đừng khiến bố phải ân hận vì đã để hai đứa ở nhà một mình.” Bố cảnh cáo, lúc tôi đi theo bố ra ngoài phòng khách.

Tôi tiễn bố xong, quay vào nhà thì thấy anh Tod này giờ vẫn đang đứng nhìn theo mình chăm chú. Nếu bố tôi mà nhìn thấy ánh mắt bây giờ của anh chàng thần chết, chắc chắn bố sẽ không chịu rời khỏi nhà.

“Anh thấy bố em nói đúng đấy.” - Anh Tod thì thầm vào tai tôi, lúc tôi vòng tay ôm lấy cổ anh - “Không còn thời gian cho sự ân **hận** nữa.”

SÁNG THỨ TƯ, tôi đậu xe đối diện với xe của Sabine ở trong bãi và tránh không đi qua chỗ túm đông đồ của anh Nash trên đường tới lớp, nhưng vẫn không tránh được các tin đồn đang lan nhanh như vũ bão khắp trường. “Cậu ta lừa dối anh Nash ý hả?” - Một cô bạn cùng lớp tiếng Pháp với tôi hỏi ầm lên, mà không hề biết rằng tôi đang đi ngay sau lưng - “Mình cứ nghĩ phải ngược lại cơ đấy. Anh chàng kia là ai?”

Cô gái đi bên cạnh nhún vai. “Trước giờ mình chưa thấy anh ta bao giờ. Nhưng trông cũng được lắm.”

Thật khó để không phá lên cười khi nghĩ tới cảnh anh Tod sẽ phồng mũi thế nào nếu nghe được những lời này. Đáng tiếc nó phải trả giá bằng chính hình ảnh của tôi.

“Thế... nghĩa là giờ anh Nash tự do đúng không?” Cô gái kia hí hửng hỏi.

“Đúng rồi đấy! Giờ anh ấy tự do thật nhưng hai người chẳng có cửa đâu.” - Tôi bước lên đi ngang với họ, hả hê khi thấy nét mặt hốt hoảng của cả hai - “Còn nếu các cậu vẫn cứ cố, Sabine Campbell sẽ không để cho các cậu yên đâu.” - Mặc dù Sabine chỉ mới chuyển đến chưa được bao lâu nhưng không ai trong trường là không biết chị ta - “Chị ta đáng sợ thế nào các cậu cũng biết **rồi** đấy.”

Hai cô bạn kia ngay lập tức đứng khựng lại và há hốc mồm nhìn tôi, còn tôi tùm tùm cười suốt dọc đường tới lớp.

“Tối qua có chuyện gì xảy ra không? Anh Tod có đến nhà cậu không?” - Emma thì thào hỏi, lúc tôi ngồi xuống ghế. Hiển nhiên khuôn mặt đỏ bừng của tôi không đủ làm cậu ấy thỏa mãn.

“Có. Anh ấy ở lại đến nửa đêm rồi phải đi làm.”

“Và...? Hai cậu có làm chuyện đó không?”

“Suytttt!” - Tôi liếc mắt nhìn quanh lớp học, hai má đỏ ửng lên. Cũng may là chưa có ai nghe thấy - “Không, bọn mình không làm gì hết.”

“Có phải vì anh ấy đã chết không?” - Cô nàng hạ giọng hỏi tiếp - “Đấy có phải là vấn đề không? Máu trong người anh ấy vẫn tuần hoàn bình thường chứ hả?”

“Emma! Không, đấy không phải là vấn đề.” - Có không nhỉ? Tôi chưa bao giờ hỏi anh Tod chuyện đó. Nhưng mỗi lần chạm vào anh ấy, tôi thấy anh rất ấm, chứng tỏ máu vẫn lưu thông tốt - “Chẳng có vấn đề gì hết. Bọn mình chỉ mới đến với nhau chưa đầy 24 tiếng mà.”

Emma nhú mào, như thể tôi đang nói tiếng Hy Lạp. “Còn lúc nào thích hợp cho chuyện đó hơn lúc này chứ? Anh ấy đã chờ cậu nhiều tháng rồi, mà cậu cũng không còn nhiều thời gian.” - Mặc dù đã cố làm mặt can đảm nhưng cậu ấy vẫn không giấu được nỗi đau đớn khi nói ra điều đó - “Và mặc dù nói ra thì hơi ích kỷ nhưng mình vẫn muốn được nhận cuộc điện thoại tâm sự sáng-hôm-sau của cậu. Nó giống như một nghi thức trưởng thành không thể thiếu của mọi thiếu nữ.”

“Cậu đùa mình đấy à.”

Cậu ấy nhún vai. “Mình không nói là cậu nên ngủ với anh Tod để chúng ta có thể thực hiện cú điện thoại tâm sự cuối cùng đó. Nhưng, nếu cậu lựa chọn con đường ấy mình xin thề danh dự sẽ không đánh giá cậu.” - Emma đặt một tay lên ngực - “Và sẽ đãi cậu một bữa kem thỏa thích.”

“Mình sẽ ghi nhớ chuyện đó.”

“Mình cũng chỉ mong như vậy. Thế... chuyện đó có kỳ quặc lắm không?” Xung quanh, các bạn khác dần ổn định lại trật tự, háo hức nhìn lên bảng ngắm thầy Beck.

“Cái gì kỳ quặc cơ?” Việc anh Tod đã chết? Việc tôi sắp chết? Việc rất nhiều người đã chứng kiến màn chia tay của tôi với anh Nash, sau khi hôn anh trai của anh ấy?

“Việc cậu đến với anh Tod, sau khi coi anh ấy là bạn suốt một thời gian dài.”

“Cũng hơi hơi.” - Tôi thừa nhận, không buồn che giấu nụ cười hạnh phúc của mình - “Nhưng không phải vì mình đã biết anh ấy.” Trên thực tế tôi lại thấy như vậy hóa ra lại hay. Chúng tôi không phải tốn thời gian cho mấy chuyện làm quen này nọ, ngoài vụ anh ấy lén theo dõi tôi - nhưng tôi đã quyết định sẽ tha thứ cho anh, với điều kiện không bao giờ được lặp lại chuyện ấy nữa.

Giờ, nếu tôi có thể khiến anh Nash tha thứ cho tôi trong hôm nay hoặc ngày mai...

“Vậy là giờ cậu và anh Tod là một đôi hả?”

“Mình cũng không biết. Đặt tên cho nó làm gì vô ích, khi mà bọn mình chỉ còn có một ngày bên nhau.”

Mặt Emma nhả lại và tôi ước gì có thể rút lại những lời vừa rồi.

“Sao cậu có thể tỏ ra bình tĩnh thế?” - Emma thì thảo hỏi, giờ tay quệt nước mắt, giống như đang lau vết nhòe của bút kẻ mắt - “Như kiểu cậu không buồn quan tâm ý.”

“Mọi người ai cũng nói giống cậu.” - Tôi thì thảo trả lời, cố gắng hạ giọng nói nhỏ nhất có thể - “Thế theo cậu mình nên phản ứng như thế nào hả Emma? Đây đâu phải là chết vì ung thư. Mình không hề bị ốm, ơn Chúa, nhưng mình thậm chí không có nổi một tháng để nói lời tạm biệt với mọi người. Mình không thể hét lên với thế giới rằng mình sẽ không còn ở đây nữa, sau ngày mai. Vì thế **mình** chẳng còn sự lựa chọn nào khác, ngoài việc bình thản sống nốt 24 giờ tới, cố quên đi cái kết cục khó tránh của **mình**, bằng cách tập trung vào việc tiêu diệt gã thầy giáo incubus kia.” Và dành thời gian ở bên anh chàng thần chết, có điều tôi đã **nhận** ra tình cảm của anh quá muộn để có thể thực sự khám phá nó.

Và cố giải thích cho anh Nash hiểu tại sao tôi lại hôn anh trai anh ấy, sau đó cầu xin một sự tha thứ mà anh chẳng có lý do gì phải ban cho chúng tôi.

“Mình hiểu. Mình xin lỗi.” - Emma sụt sịt rút một tờ giấy ăn ra. “Chỉ là... mình có cảm giác cậu đang rời bỏ mình. Năm cuối trung học của mình sẽ ra sao nếu không có cô bạn thân nhất ở bên cạnh?”

“Ừ, mình rất tiếc vì chuyện đó.” Nhưng ít ra cậu ấy vẫn có năm cuối...

“Mình ước gì có thể...” Emma định nói tiếp nhưng tiếng chuông báo muộn giờ vang lên, và thầy Beck đi ra đóng cửa lớp lại.

Ngày hôm nay môn Toán đặc biệt chán hơn mọi ngày, nguyên nhân chính là với mỗi phút trôi qua ở đây, cuộc đời tôi lại ngắn đi một chút. Và tôi cũng không còn nhiều thời gian để phung phí kiểu đó.

Tôi lẳng lặng ngồi nhìn thầy Beck chữa đống bài tập về nhà tôi chưa hề động tới, sau đó gọi

mọi người lên bảng trả lời câu hỏi về bài giảng hôm nay. Phải thừa nhận là lúc ở trên lớp, hẳn ta không có bất kỳ hành vi không phù hợp nào. Và tôi đã phải liên tục nhìn về phía cái bàn trống của Danica để nhắc nhở bản thân rằng không phải tôi tự tưởng tượng ra mọi chuyện.

Ngay khi tiếng chuông hết giờ vang lên, tôi bắt gặp ánh mắt hẳn nhìn tôi và Emma - như một con thú đang rình mồi - vì thế tôi giả vờ cúi húi lục ba-lô tìm đồ, cho tới khi chúng tôi là người cuối cùng trong lớp. Sau đó tôi nắm lấy tay Emma, rồi cố nén cảm giác buồn nôn đang dâng trào trong cổ họng, quay ra mỉm cười đầy ẩn ý gã thầy giáo incubus kia.

Emma ra đến cửa vẫn còn quay lại giơ 8 ngón tay lên và thì thào “8 giờ.” Hẳn ta gật đầu, mắt sáng bừng lên như hai đốm lửa pháp phòng, lúc Emma kéo tay tôi đi ra hành lang.

Nơi tôi xém chút nữa thì va phải anh Nash và Sabine.

“Anh nói chuyện với em được không?” Anh Nash hỏi, trước cả khi tôi kịp hoàn hồn khỏi cú suýt-va-chạm vừa rồi. Có vẻ như anh ấy đã chủ động tới tìm tôi. Bởi vì cả anh ấy và Sabine chẳng có lý do gì có mặt ở đây vào giữa tiết một và tiết hai thế này.

“Được ạ.” Còn 4 phút nữa là vào tiết sau nhưng lúc này trường học đối với tôi chẳng còn quan trọng nữa. Đây có thể là cơ hội cuối cùng để tôi giải thích với Nash về chuyện đã xảy ra và lý do tại sao. Để tôi tận mắt chứng kiến xem anh ấy đối mặt với việc chia tay của chúng tôi như thế nào. Để xin anh tha thứ cho anh Tod, ngay cả nếu anh không thể tha thứ cho tôi - tôi rất đau khổ khi lại là người xen giữa hai anh em họ và tôi muốn ít nhất giải quyết được chuyện đó, trước khi để vuột mất cơ hội.

“Lát gặp nhau sau nhé, Emma.” Tôi nói và không thể không nhận thấy vẻ mặt khó chịu của Sabine, lúc chị ta và Emma đứng nhìn chúng tôi cùng rời khỏi bãi đậu xe. Nhưng bên dưới vẻ khó chịu ấy là một thứ gì đó khác. Chị ta đang... lo lắng. Nhưng là về cái gì mới được chứ? Không lẽ chị ta sợ tôi sẽ tìm cách quay lại với anh Nash?

Ngay khi cánh cửa kính khép lại sau lưng chúng tôi, anh Nash lập tức rẽ trái, rồi đứng nép vào một góc tường, nhằm tránh ánh mắt dòm ngó của những người đang có mặt trong sảnh. Trong gần một phút, chúng tôi chỉ đứng nhìn chăm chăm xuống đất, và tôi đoán, cũng giống như tôi, anh đang không biết nên bắt đầu cuộc hội thoại này từ đâu. Vì thế tôi quyết định chủ động trước.

“Em rất xin lỗi về chuyện ngày hôm qua.” - Cổ họng nghẹn lại - “Em không cố tình muốn chuyện đó xảy ra.” Nhưng tôi hiểu lời xin lỗi này của mình sẽ không thể khiến mọi chuyện trở lại bình thường giữa chúng tôi, cũng giống như lời xin lỗi ngày trước của anh, khi anh phạm lỗi.

“Anh cũng đã mong em sẽ nói như vậy.” - Nash ngả một vai vào tường, mặt chỉ còn

cách mặt tôi chưa đầy nửa mét, và tôi không thể lý giải sự căng thẳng trên các vòng xoáy màu xanh và màu nâu trong mắt anh - “Anh không muốn cãi nhau với em, Kaylee ạ. Đặc biệt là bây giờ. Anh không muốn em chết đi mà trong lòng vẫn giận anh hoặc nghĩ rằng anh giận em. Vì thế nếu em nói là nó không có ý nghĩa gì, anh sẽ tin em. Hơn nữa, người anh giận là anh Tod, chứ không phải em.”

Chuông báo hiệu vào tiết 2 vang lên và đầu tôi cũng như muốn quay cuồng cùng với nó. Và phải tới khi tiếng chuông kết thúc, tôi mới sức hiểu ra điều Nash muốn nói - rằng anh ấy muốn chúng tôi quay lại với nhau. Trái tim tôi thắt lại vì đau đớn.

“Anh Nash, em ...” - Tôi cúi gầm mặt xuống đất, không thốt nên lời. Anh ấy không hề biết mối quan hệ giữa anh Tod và tôi đã tiến triển qua nụ hôn đầu đầy rỗi. Và rõ ràng anh ấy đang nghĩ rằng chỉ cần anh ấy tha thứ cho tôi, chúng tôi sẽ có thể quay lại với nhau - “Mọi chuyện không còn giống như trước nữa.”

“Anh biết.” - Anh nói, trong khi tôi còn chưa nghĩ ra nên nói gì tiếp theo - “Chắc giờ em đang cảm thấy hoang mang lắm. Anh thậm chí chưa dám nghĩ tới chuyện em đi rồi thì mình sẽ thế nào. Anh chỉ muốn dành trọn vẹn một ngày cuối cùng ở bên em và quên hết những gì đã xảy ra ngày hôm qua. Chuyện đó giờ không còn quan trọng nữa. Điều quan trọng là chúng ta phải tranh thủ từng giây từng phút còn lại ở bên nhau.”

Chưa lúc nào tôi cảm thấy tội lỗi như bây giờ, và tệ hơn nữa là anh ấy không hề giận tôi trong khi anh ấy hoàn toàn có quyền làm như thế. Và cả hai chúng tôi đều hiểu rằng nếu không phải vì tôi sắp chết, chắc chắn anh sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện này.

“Anh Nash, em rất cảm ơn về điều đó...” - Siêu nhạt nhẽo-”... và em biết anh đang cố làm cho ngày cuối cùng của em trên Trái Đất không trở nên quá tệ.” - Riêng cái này thì đúng - “Nhưng chúng ta không thể quay lại với nhau chỉ vì ngày mai em sẽ chết. Đó không phải là lý do thực sự.”

“Đáng ra ngay từ đầu chúng ta không nên chia tay với nhau.” - Anh Nash khẳng định nói, và tôi nhận ra rằng anh ấy chỉ nghe điều anh ấy muốn nghe thôi. Càng lúc tôi càng cảm thấy bất an và tội lỗi hơn - “Khi anh phạm sai lầm, em đã tha thứ cho anh. Giờ đến lượt anh tha thứ cho em. Em đã quá sợ hãi và bối rối - ai ở trong hoàn cảnh của em cũng sẽ như vậy - và anh ấy đã có mặt ở đó, giống như mọi lần.” - Anh Nash nhún vai - “Nhưng anh sẽ vẫn nên cho anh ấy một trận nếu lần tới gặp nhau, nhưng hôm nay là về chúng ta. Anh và em. Vì thế hãy cùng ra khỏi đây và đi đâu chơi đi. Đây có lẽ là cơ hội cuối cùng của chúng ta.”

Anh chìa tay ra định nắm tay tôi, nhưng tôi đã rút vội lại trước khi anh kịp chạm vào tôi, và các vòng xoáy giận dữ vụt hiện lên trong mắt anh, để lộ một thứ cảm xúc gì đó mạnh mẽ và tối tăm hơn là sự quyết tâm đơn thuần.

“Anh Nash, em muốn anh hiểu một điều...” - Tôi nói - “Anh Tod đúng là chất xúc tác gây ra sự chia tay của chúng ta, nhưng không phải là lý do. Anh ấy không phải là nguồn cơn các vấn đề của chúng ta. Mọi thứ đã không còn như xưa kể từ Lễ hội mùa Đông vừa rồi.” - Kể từ sau chuyện đã xảy ra với anh và hai người bạn thân của anh. Mặc dù chúng tôi đã tránh không nhắc tới, nhưng nó vẫn luôn ở đó, khiến anh lúc nào cũng trong trạng thái thận trọng, còn tôi thì bồn chồn lo lắng - “Anh biết điều đó mà.”

“Em nói vậy không đúng.” - Anh lắc đầu quầy quây - “Chúng ta đã vượt qua chuyện đó rồi. Mọi thứ giữa anh và em đã tốt đẹp trở lại. Tất cả đều đang rất ổn.”

“Không, nó không hề ổn chút nào. Không còn giống như ngày xưa.” - Tôi lúc nào cũng trong tâm trạng lo sợ rằng anh ấy sẽ sẩy chân đi lại con đường cũ - ngay đến Sabine cũng từng nói như vậy. Trước giờ anh Nash vẫn luôn có vấn đề với lòng tin vào ý chí của bản thân - “Em đã rất cố gắng để bỏ qua tất cả và quên đi mọi chuyện, đến nỗi em đã không hề nhận ra rằng nó không mang lại kết quả... cho tới khi em cảm nhận được điều thực sự có kết quả.”

“Em nói vậy là ý gì?” Mặt anh Nash lúc này trông như thể không biết nên khóc hay nên phản công lại nữa.

Tại sao người ta không có thiệp xin lỗi vì đã làm một chàng trai thất vọng chỉ một ngày trước khi bạn chết nhỉ? “Em xin lỗi vì những gì đã gây cho anh. Em xin lỗi vì cách mọi chuyện đã diễn ra. Và em rất rất xin lỗi vì đã không nhìn ra vấn đề sớm hơn. Em không muốn đối mặt với nó, bởi vì em vẫn muốn cứu vãn chuyện của chúng ta.” - Mắt tôi nhòe lệ và cổ họng nghẹn lại. Tôi không muốn phải nói ra những lời này với anh Nash, nhưng sẽ là không công bằng cho cả hai chúng tôi khi cứ để mọi chuyện lập lờ như thế này - “Nhưng vẫn không có kết quả. Chúng ta không thể là một đôi nữa rồi.”

Nash cau mặt lắc đầu, trông anh có vẻ giận dữ hơn là bất ngờ. “Có, chúng ta có thể mà.”

“Nash, anh cần một người hiểu anh hơn em. Một người đo lường hơn em, kể cả nếu sau ngày mai em vẫn sống.” - Một người không phải cố ép mình để tin tưởng anh - “Anh cần một người hiểu cách **anh** suy **nghĩ** và nhìn thấu tâm hồn anh.”

“Người đó chính là em.”

“Không phải. Phần lớn thời gian em không hiểu được nó đang mách bảo anh điều gì.” - Tôi liếc nhìn lồng ngực anh, nơi trái tim anh đang đập, sau đó lại ngược lên nhìn anh - “Em không biết anh mong muốn điều gì trong cuộc sống. Em không biết anh định theo học ở trường Đại học nào. Em không biết nghĩa trang nơi bố anh nằm ở đâu. Em thậm chí còn không biết anh cảm thấy thế nào khi mất đi anh Scott và anh Doug. Anh không hề tâm sự với em những chuyện đó.”

“Bởi vì anh không muốn làm em sợ!”

“Đấy chính là điều em đang muốn nói. Anh cần một người không khiến anh phải lo lắng về chuyện làm cho người ấy sợ.”

“Anh ấy không hiểu được điều đó đâu.” - Sabine lên tiếng và tôi quay đầu lại, thấy chị ta đang leo đèo đi đằng sau bọn tôi. Sao tôi không nghe thấy tiếng bước chân của chị ta nhỉ? Chị ta đã đi theo bọn tôi bao lâu rồi? - “Có lẽ bởi vì cô đang bỏ qua một chi tiết quan trọng nhất.” - Chị ta bước lên trước mặt tôi, ánh mắt đầy giận dữ và thách thức - “Sao cô không nói huých toẹt ra với anh ấy lý do thực sự đi?”

“Ra chỗ khác, Sabine.” - Tôi giật mình trước sự tinh ý của Sabine. Chị ta biết cái điều anh Nash không muốn nghe và tôi không muốn nói với anh - rằng nụ hôn giữa anh Tod và tôi không phải do bộc phát nhất thời. Rằng chúng tôi đã trở thành một đôi sau khi anh Nash và tôi chia tay - có thể vì chị ta đọc được nỗi lo sợ của tôi hoặc chỉ đơn thuần là linh cảm. Hoặc cả hai - “Không phải chuyện của chị.”

“Lý do thực sự gì cơ?” Anh Nash lo lắng nhìn từ chị ta sang tôi.

“Chị ta đang nói về anh Tod, nhưng chuyện này không liên quan gì tới anh ấy. Anh Tod không phải là nguyên nhân chia rẽ chúng ta.”

“Chuyện với anh Tod là sao?” Anh Nash nghiêng rằng hỏi.

Tôi thở ra thật chậm rồi trả lời. “Anh ấy và em... đã... gặp nhau tối qua.”

Các vòng xoáy trong mắt anh Nash lập tức dừng lại, và tôi chỉ có thể đoán rằng anh đang không biết nên phải cảm thấy như thế nào. Để rồi sau đó bùng nổ thành những chuyển động dữ dội - một cơn bão màu sắc thực sự. “Em nói vậy là ý gì? Không lẽ em đã ngủ với anh trai anh?”

“Không! Anh nên nhớ rằng người ta sống trên đời không phải chỉ vì mỗi chuyện đó!”

“Chính em là người chủ động muốn làm chuyện đó tuần này, Kaylee ạ.” Anh cấm cử nói, lông mày nhăn tít lại.

“Em biết. Và đó là một sai lầm.”

Tôi sực nhận ra lời mình nói và cách anh ấy có thể hiểu sai vấn đề. Nhưng đã quá muộn. “Em cho rằng việc quan hệ với anh sẽ là một sai lầm?” - Giờ thì anh ấy nổi điên thực sự, nhưng tận sâu thẳm trong lòng là một nỗi tổn thương sâu sắc, và cả ba chúng tôi đều hiểu rõ điều đó - “Tại sao? Bởi vì em quá thánh thiện và trong trắng và anh có thể sẽ làm vấy bẩn hình tượng của em?”

“Đó không là điều em...”

“Đó **chính xác** là điều em muốn nói.” - Giọng anh càng lúc càng to, và tôi chỉ sợ ai đó sẽ nghe thấy tiếng anh, nhưng cũng may là phía bên này tường không có cửa sổ và cửa ra vào thì đang đóng chặt - “Em là hiện thân của nhân cách trong sáng và thuần khiết, còn anh là một dấu hỏi lớn về nhân cách. Vì thế anh đoán mình nên cảm thấy may mắn vì đã được em chiếu cố để mất tới. Có lẽ anh sẽ không đến nỗi nào nếu em không đứng cạnh anh.” Nash gắt gỏng nói, và tôi có cảm giác như vừa bị anh cho một cái tát vào mặt. Nước mắt bắt đầu chan chứa trong mắt tôi, nhưng tôi cố nuốt chúng vào bên trong, khi nhận ra rằng hy vọng về một cuộc chia tay hoà bình đã tan thành mây khói.

“Anh bị làm sao thế?” Trước đấy anh ấy chưa bao giờ nói với tôi bằng cái giọng đó. Anh ấy không phải là kiểu người như vậy.

“Anh đã tận mắt chứng kiến cảnh bạn gái mình đứng ôm hôn anh trai **mình** ngay giữa trường học!” - Anh quát ầm lên, hai tay co lại thành nắm đấm - “Anh nghĩ anh ít nhất cũng có quyền nổi giận chứ.”

“Anh nói đúng.” - Tôi không định phủ nhận điều đó. Bản thân tôi cũng đã nổi điên khi bắt gặp anh ấy đang hôn Sabine, mặc dù anh không phải là người chủ động hôn trước - “Nhưng em không biết anh còn muốn em nói gì nữa. Cả cuộc đời mình, chưa bao giờ em cảm thấy có lỗi như thế này. Anh Tod cũng vậy, và anh ấy sẵn sàng dành nốt quãng đời còn lại của anh ấy để cố gắng bù đắp cho anh.”

“Nhưng không đủ ăn năn để không động vào người em tối qua, đúng không?” - Mắt anh ánh lên những giọt nước mắt giận dữ, mặc dù sự đau đớn in hằn trên các vòng xoáy màu xanh và nâu - Em đã cho phép anh ta động vào em?”

“Úi trời...” - Sabine lẩm bẩm - “Đừng có đại mà trả lời câu đó.”

Tôi liếc mắt ngạc nhiên nhìn sang Sabine, và chị ta dường như đang cố nói với tôi điều gì đó. Giống như một lời cảnh báo. Nhưng lúc ấy tôi đang quá giận để nhìn ra bất cứ thứ gì.

“Đây không phải là chuyện của anh.” Tôi nhẹ nhàng nói nhưng hai má thì đỏ bừng lên.

Anh Nash chớp chớp mắt đau đớn trong một giây, trước khi một cơn thịnh nộ mới ập đến, bao trùm lấy toàn bộ cơ thể anh.

“Thôi được!” - Anh nghiêng răng nói, giọng đầy căm thù - “Đáng ra tôi phải đoán ra điều này từ trước mới phải. Hai người có nhiều điểm chung thể cơ mà: Cùng chết, cùng dối trá và cùng thích đi rình mò những người mà hai người tự nhận là quan tâm tới họ. Đúng là một cặp trời cho, kẻ chết người sắp chết!”

Từng lời nói của anh như những lưỡi dao sắc nhọn đâm thủng trái tim tôi, khiến tôi không sao thở nổi. Ngay đến bản thân Sabine cũng thấy sững sờ vì giọng điệu cay độc của anh và phải mất một lúc tôi mới lấy lại được tinh thần. Và tôi nhận ra rằng có gì đó không ổn. Anh Nash không bao giờ nói với tôi kiểu đấy, **cho dù tôi có** làm anh giận **tới đâu**, hay **gây tổn thương cho anh** đến thể nào đi nữa. Nash không phải là loại người như vậy.

“Đưa tay anh cho em.” Tôi chìa tay ra nhưng anh từ chối. Và khi thấy anh **định lùi lại, tôi liền nhào tới phía trước**, vừa **kịp** chụp được mấy ngón tay của anh.

Chúng lạnh như đá.

Ôi không! “Anh Nash!” - Tôi thảng thốt kêu lên, rồi quay sang nói với Sabine, tay vẫn giữ chặt lấy tay anh - “Anh ấy lại dùng trở lại.” Và tất cả là lỗi tại tôi. Một lần nữa.

Chương 18

“CÔ QUAN TÂM LÀM GÌ?” - Nash giật phắt khỏi tay tôi và đứng dựa lưng vào tường - “Cô thả chọn một cái xác sống còn hơn chọn tôi. Sao hai người không đi tìm ai đó khác mà ám và để cho tôi yên!”

Tôi không biết phải làm gì nữa. Tôi không biết nên mắng cho anh ấy một trận hay vòng tay ôm lấy anh và kéo đi đâu đó, cho tới khi hết hẳn say thuốc. Tôi không biết nên ghét anh ấy vì quay lại con đường cũ, hay nên ghét bản thân vì đã đẩy anh tới nước này.

Cuối cùng tôi quay sang trút mọi sự giận dữ lên đầu Sabine. “Chị có biết chuyện này không?”

Chị ta nhún vai, nhưng mặt không vui thấy rõ. “Tối qua cô Harmony bắt gặp tụi này ngồi uống rượu với nhau nên đã đuổi tôi ra khỏi nhà. Tôi đi loang quanh kiếm chút thức ăn, sau đó quay lại lúc cô ấy đi làm thì đã thấy anh ấy thế này rồi. Nhưng tôi tìm mãi chẳng thấy quả bóng bay nào. Mãi tối rạng sáng nay anh ấy mới thiếp đi được một lúc. Tôi tranh thủ chạy về nhà thay quần áo độ 30 phút và khi quay lại đã lại thấy anh ấy đang phê thuốc rồi. Nhưng anh ấy cứ nằng nặc đòi đến trường để nói chuyện với cô.”

“Im đi, Sabine!” Anh Nash gắt lên, nhưng chị ta vẫn bỏ ngoài tai.

“Tại sao chị không báo với tôi?” Tôi sẵn giọng hỏi.

“Việc gì tôi phải báo? Giờ anh ấy đâu phải là vấn đề của cô nữa.”

Tôi há hốc mồm nhìn chị ta đầy kinh ngạc. “Tôi chia tay với anh ấy không có nghĩa là tôi hết quan tâm tới anh ấy!” - Anh Nash và tôi đã từng cùng nhau vào sinh ra tử, vượt qua biết bao khó khăn tưởng chừng như không tưởng. Bố mẹ chúng tôi rất thân nhau. Mẹ anh ấy là hình mẫu người mẹ duy nhất mà tôi có. Anh ấy là *bean sidhe* cùng lứa duy nhất mà tôi biết. Và tình cảm của tôi dành cho anh trai anh có lẽ đã bị chôn chặt nếu không phải vì tôi sẽ chết vào thứ Năm này - “Và càng không có **nghĩa** là tôi muốn nhìn thấy anh ấy chết!”

Sabine đảo tròn hai mắt. “Anh ấy sẽ không chết đâu. Tôi sẽ đưa anh ấy về nhà với tôi và đợi cho anh ấy tỉnh hẳn, sau đó tôi sẽ đảm bảo không để chuyện này lặp lại một lần nào nữa. Đây chính là điểm khác biệt giữa cô và tôi - tôi không chạy trốn khỏi các vấn đề của anh ấy.”

Thật không công bằng! Nhưng đó là sự thật!

“Cả hai im mồm đi!” - Nash dùng dùng đi qua mặt tôi và hăm hăm tiến về phía bãi đậu xe - “Tôi chẳng phải là vấn đề của ai hết, ngoài bản thân tôi ra.”

Tôi vội chạy theo anh cùng với Sabine. “Anh Nash, anh về nhà với Sabine đi. Chị ta sẽ canh chừng không để cho anh tự tử.”

“Cô quan tâm làm gì? Tôi phải chết thì mới thu hút được sự chú ý của cô đúng không?” - Anh rẽ trái vào dãy đầu tiên, và tôi gần như đã phải chạy mới theo kịp anh - “Rốt cuộc cô là loại người gì thế? Không phải cô có hứng thú đặc biệt với xác chết đấy chứ? Bởi vì như thế thật bệnh hoạn.”

“Anh Nash.” - Tôi túm lấy tay Nash kéo giật lại, bắt anh quay lại đối diện với mình, trước khi anh kịp đi thêm bước nào nữa. Tôi cố gắng lờ đi cái cảm giác lạnh lẽo thấm qua tay áo anh và len lỏi vào các ngón tay của tôi - “Em không hy vọng anh hiểu cho em và anh Tod, và em rất xin lỗi vì đã làm tổn thương đến anh. Em không thể bào chữa cho hành động của mình, cũng không biết phải giải thích như thế nào về cảm giác của mình dành cho anh ấy. Em thực sự không biết nó sẽ đi đến đâu, nếu em còn ở đây sau ngày mai. Tất cả những gì em biết hiện nay là em cảm thấy rất thoải mái khi ở bên cạnh anh ấy, và em mong ngóng được gặp anh ấy khi anh ấy không ở bên. Cái cách anh ấy nhìn em khiến toàn thân em xốn xang và phấn chấn, giống như đang rơi mãi rơi mãi mà không bao giờ chạm đáy.”

Nash giật tay ra khỏi tay tôi. “Tất nhiên là anh hiểu chứ - bởi vì đó cũng là cảm giác của anh dành cho em. Nhưng giờ nó không còn quan trọng nữa rồi, đúng không? Ngay cả nếu ngày mai không bao giờ tới và em vẫn sống thêm vài trăm năm nữa.”

“Anh Nash, ngày mai sẽ tới và em sẽ chết. Nhưng anh không thể đối mặt với chuyện đó như cách anh đang làm bây giờ. Đừng động tới thứ “hơi lạnh” đó nữa! Hứa với em đi!”

“Em không thể ôm hôn anh trai anh rồi bắt anh phải hứa hẹn với em. Nhưng chuyện đó không còn quan trọng nữa, bởi vì bọn anh đều sẽ mất em sau vài giờ nữa.” - Nash nói - “Có điều em thật ngu ngốc khi không nhận ra điều anh Tod đang làm. Lý do anh ta bám lấy em cũng giống như lý do anh ta vẫn quanh quẩn quanh mẹ anh và anh - Tod nghĩ nếu vẫn còn cái gì đó liên kết anh ta với thế giới con người, anh ta sẽ không đánh mất đi nhân tính của mình. Với Tod, em chỉ có giá trị như thế thôi, Kaylee ạ. Em cũng chỉ là một sợi dây liên kết khác giúp Tod níu kéo lấy thứ anh ta không thể từ bỏ.”

“Anh nói vậy không đúng.” - Tôi cố gắng kìm nén để không bật khóc trước mặt Nash - “Việc gì anh ấy phải làm như vậy? Em đâu còn tác dụng gì với anh ấy khi em chết?”

Nash nhả mặt khinh bỉ. “Sabine nói đúng - em chỉ nhìn thấy điều em muốn thấy. Sẽ dễ dàng hơn với em nếu coi anh ta là người hùng còn anh là kẻ xấu, bởi vì như thế em có thể bào chữa cho hành động trốn chạy của mình khi anh cần em nhất. Anh **đã rất cần** em, Kaylee ạ,

nhưng em không hề ở đó. Và giờ hãy nhìn xem chuyện gì đã xảy ra.” Anh dang hai tay ám chỉ cơn nghiện “hơi lạnh” của mình, và cảm giác tội lỗi cùng nổi tức giận bùng lên trong tôi như một ngọn lửa sống.

“Em chưa bao giờ coi anh là kẻ xấu, Nash ạ. Chính anh tự làm điều đó với bản thân anh.” Tôi chỉ về phía cơ thể đang tràn thứ hơi thở độc hại của Cõi Âm, và Sabine nổi giận.

“Cô thừa biết chuyện này có một phần là lỗi của cô mà.” Chị ta gắt lên.

“Tôi biết.” Phải chứng kiến anh Nash lại bập vào “hơi lạnh” thế này tôi *đau* lắm chứ, và còn *đau* hơn khi biết chính tôi là người khiến anh tái nghiện trở lại. “Hơi lạnh”-hay còn gọi là *Hơi* thở của Quỷ - nguy hiểm với loài người hơn là *bean sidhe*, nhưng anh Nash vẫn không thể tránh khỏi những sang chấn vĩnh viễn về tinh thần. Nó sẽ khuyếch đại các cảm xúc của anh ấy *lên* - trong trường *hợp này là sự đau đớn và nổi tức* giận – khiến cho anh ấy *bị kích* động và làm mờ mọi phán đoán của *anh*. Nhưng hậu quả lâu dài - *bị* hóa điên hoặc có thể chết - mới là *điều đáng sợ hơn cả*.

Tôi không *thể bỏ mặc anh ấy* như vậy, *nhất* là khi *biết rằng đấy có* thể là lần cuối *cùng được nhìn thấy* anh. “Em *có thể* làm gì cho anh? Anh *có muốn* em gọi điện cho mẹ anh *không?*” Cô Hannony biết phải làm gì để giúp anh ấy vượt qua chuyện này. Trước đây cô ấy đã từng làm được.

“*Không.*” - Một thứ cảm xúc đen *tối* thoáng vụt qua mắt anh và tôi bỗng cảm thấy hơi bất an - “Em có thể... đưa anh về được không?” Anh hỏi, làm Sabine đứng bên trái tôi sững người.

“*Em* sẽ đưa anh về!” Chị ta khẳng khẳng nói, nhưng Nash kiên quyết lắc đầu.

“Anh cần nói chuyện với Kaylee. Hãy dành cho anh một ngày hôm nay.” - Anh nhìn sâu vào trong mắt tôi, khiến tôi không sao nhìn đi chỗ khác được - “Hãy ở bên cạnh anh!”

Tim tôi như muốn đập chệch nhịp và tôi liếc sang phía Sabine, thấy quai hàm chị ta bạnh lại, hai mắt tối sầm đầy giận dữ.

“Cả hai bọn em?” Tôi sẽ không đi mà không có Sabine. Tôi không thể làm như vậy với cả hai bọn tôi.

Nash lắc đầu. “Chỉ anh và em thôi. Một lần cuối cùng.” - Khi thấy tôi ngập ngừng do dự, anh thở dài - “Anh xin em đấy, Kaylee. Anh chỉ muốn nói chuyện thôi.”^r

“Cô ta không hề muốn anh!” - Sabine hét ầm lên, làm bọn tôi giật mình quay sang nhìn chị ta ngạc nhiên - “Không phải theo cách đấy. Cô ta không thể tin anh, nhưng lại không dám thừa nhận điều đó, cũng như anh không dám đối mặt với nó. Nhưng giờ mọi chuyện đã sáng tỏ, hai người cần phải quên hết quá khứ và **đi tiếp.**”

“Sabine, đừng nói nữa!” - Anh Nash nói, và tôi có thể cảm hơi ấm của sức Ảnh hưởng tỏa ra từ anh, mặc dù nó không **trực** tiếp nhắm vào tôi - “Anh cần thêm thời gian” - Anh nhìn Sabine và dùng năng lực Ảnh hưởng với chị ta nhưng thực chất là đang nói với tôi - “Một cơ hội để nói lời tạm biệt.”

“Anh thôi ngay đi!” Sabine cúi kính gắt lên, cố gắng không để những lời vừa rồi của anh tác động. Anh ấy không thể khống chế chị ta, trừ phi chị ta muốn. Đối với Sabine, năng lực Ảnh hưởng của anh Nash giống như một trò chơi và ngày hôm nay chị ta không muốn chơi.

Nash chìa tay định nắm lấy tay tôi nhưng tôi vội lùi ra đằng sau. “Chỉ là đi nói chuyện thôi mà. Không nhất thiết phải đến nhà anh. Chúng ta có thể ra hồ cho bầy ngỗng trời ăn.”

Tôi điếng người với nỗi lo sợ cũ: Tôi không thể ở một mình với anh Nash khi anh ấy đang phê thuốc. Tôi biết Nash không bao giờ chủ ý muốn làm hại tôi nhưng anh ấy không còn là chính **mình** khi đang dùng thứ chất độc hại đó và trước đây mọi chuyện đã từng vượt ra ngoài tầm kiểm soát không dưới vài lần.

“Anh Nash, em không thể.” - Tôi nói, chơi với trong mặc cảm tội lỗi của chính **mình** - “Anh về nhà với Sabine đi. Hãy để chị ấy chăm sóc cho anh. Em hứa sẽ ghé thăm anh sau.” - Cùng với anh Tod, dù anh ấy hiện ra hay tàng hình cũng được - “Em xin lỗi.” Tôi quay lưng đi được vài bước thì nghe thấy tiếng anh Nash gào lên rất to.

“Em nợ anh điều đó!”

Tôi khẽ nao núng nhưng không dừng lại. Đúng là anh Tod và tôi đã sai, đúng là chúng tôi cảm thấy rất có lỗi về việc làm của mình nhưng tôi đã cố gắng hết sức để giải thích và nói lời xin lỗi với anh từ tận đáy lòng mình không biết bao nhiêu lần. Nhưng Nash đang đòi hỏi một điều tôi không thể cho anh.

Khi thấy tôi không trả lời, anh quát ầm lên. “Quay lại đây!”

Ngay lập tức tôi cảm thấy vô cùng mâu thuẫn, khi sức Ảnh hưởng của anh bao trùm lấy cơ thể tôi, khiến tôi chỉ muốn quay lại và đi tới chỗ anh.

Một nỗi hoảng sợ mới trào dâng trong tôi, khiến tôi như muốn nghẹn thở. Lý trí mách bảo tôi cần phải chống lại sức hướng của anh nhưng chẳng hiểu sao chân tôi vẫn ngoan ngoãn đưa tôi quay trở lại chỗ anh, cùng những giọt nước mắt giận dữ, đầy phần nộ. ***Chuyện này không thể xảy ra được!*** Anh Nash đã từng thề sẽ không sử dụng sức Ảnh hưởng với tôi một lần nào nữa!

“Nash...” Sabine lên tiếng, nhưng anh lơ chệ ta đi, mắt vẫn không hề rời mắt tôi.

“Đưa chìa khóa của em cho anh!” Anh ra lệnh, và tôi từ từ thọc tay vào túi lấy chìa khóa, cùng lúc những giọt nước mắt đầu tiên bắt đầu rơi xuống.

Hãy cố chống cự lại! Hãy cố chống cự lại!

Nhưng tôi không thể, bởi vì tôi ***muốn*** đưa cho anh chùm chìa khóa của mình.

“Đi theo anh.” Anh cầm lấy chùm chìa khóa rồi đan mấy ngón tay lạnh ngắt của mình vào tay tôi. Tôi đã ***rất muốn*** đi theo anh ra xe, mặc dù tôi hiểu rằng chỉ cần anh ***ngừng nói chuyện***, điều đầu tiên tôi làm là cao chạy xa bay khỏi chỗ này để không phải nghe thấy giọng nói của anh.

“Dừng lại đi!” - Tôi cố huy động toàn bộ ý chí còn sót lại để ép bản thân dừng lại, không đi tiếp nữa và lên tiếng phản đối - “Anh đã hứa sẽ không làm như thế nữa mà.”

“Em đâu có cho anh sự lựa chọn nào khác. Anh chỉ muốn nói chuyện thôi.” Từng lời nói của anh cuốn trôi nốt chút chống cự cuối cùng của tôi, làm lu mờ mọi suy nghĩ của tôi, cho tới khi trong đầu tôi chỉ còn là một màn sương mù dày đặc.

“Chúng ta đi đâu đây?” Tôi để mặc cho đôi chân đưa mình đi càng lúc càng xa khỏi sân trường.

“Một nơi riêng tư.” Anh nhẹ nhàng nói, cùng một đợt Ảnh hưởng mới lan tỏa bao lấy tôi. Đột nhiên tôi chỉ muốn được ở một mình với anh - ngoại trừ một giọng nói rất nhỏ ***đang*** thì thầm trong đầu tôi, nói với tôi rằng đó không phải là một ý hay. Nhưng phần còn lại trong tôi nói điều ngược lại - rằng anh Nash có thể chăm sóc cho tôi và khiến tôi hạnh phúc. Tất cả những gì tôi phải làm bây giờ là cho anh ấy một cơ hội.

Sabine chộp lấy tay anh. “Anh Nash, hãy để cô ấy đi!” - Đây là lần thứ hai tôi thấy chị ta sợ một chuyện gì như vậy, và biết mình nên cảm thấy lo lắng, nhưng giờ tôi không thể điều khiển được khối óc của mình - “Chuyện này thật điên rồ! Anh không thể bắt cô ta muốn anh được. Lại càng không thể ép cô ta yêu anh.” Toàn thân Sabine run rẩy, như thể phải thốt ra những lời này khiến chị ta bị tổn thương nghiêm trọng. Và tôi cảm thấy thương thay cho Sabine. Chị ta cần một người có thể đem lại hạnh phúc cho bản thân, giống như anh Nash đã từng làm với tôi.

“Các ký ức của anh về cô ấy đã trống rỗng Sabine ạ. Các hình ảnh vẫn còn nguyên đó nhưng anh không hề **cảm thấy** gì khi nghĩ về chúng. Anh không còn nhớ cảm xúc khi ở bên Kaylee trước đây là như thế nào nữa. Anh biết đó là lỗi của anh và anh sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân vì đã từ bỏ phần ký ức đó. Nhưng anh **cần** một ngày hôm nay với cô ấy. Anh cần những ký ức mới với Kaylee -**những ký ức tốt đẹp**- nếu không sau khi cô ấy ra đi, anh sẽ thực sự mất cô ấy. Toàn bộ.”

Nash giằng tay khỏi Sabine và quay sang nói với tôi. “Anh muốn em hiểu điều đó và cho chúng ta một ngày. Anh dừng lại **cạnh** xe tôi và mở cửa xe bên ghế phụ cho tôi, nhưng Sabine đã bước lên quyết tâm chặn lại, hai mắt tối sầm đầy cay đắng.

“Anh đang say thuốc!” - Chị ta nói, và anh Nash tìm cách gạt chị ta ra, nhưng Sabine nhất quyết không chịu lùi bước - “Nghe em đi, anh Nash. Giờ anh đang không suy nghĩ tỉnh táo. Anh đang bị tổn thương, tức giận và đau khổ. Hơi thở của Quỷ chỉ càng khiến cho những cảm xúc ấy tệ hơn mà thôi. Nhưng em cam đoan với anh Kaylee sẽ ghét anh vì điều này. Và anh Tod cũng vậy.”

“Quỷ tha ma bắt anh ta đi!” - Nash gầm lên và tôi giật mình nhảy dựng lên. Tôi chớp chớp mắt, mọi thứ xung quanh tôi dường như đã rõ hơn một chút - “Ngay từ đầu đáng ra anh ta đã không được đến gần cô ấy rồi!”

“Cứ cho là như thế nhưng anh làm thế này cũng đâu cứu vãn được chuyện gì. Anh đâu thể nói mãi, và ngay khi anh ngừng nói, cô ta sẽ nhanh chóng nhận ra điều anh làm. Và cô ta sẽ chết đi cùng nỗi oán hận anh. Liệu đó có phải là điều anh muốn không?”

Hai tay tôi bắt đầu run bần bật khi nỗi sợ hãi len lỏi lấp đầy những chỗ trống ít ỏi còn sót lại trong đầu tôi. Có gì đó không ổn. Tôi không muốn đi theo anh... bất kể nơi đó là đâu.

“Anh chỉ muốn có cô ấy một ngày thôi. Và đây là cơ hội cuối cùng của anh.” - Nói rồi Nash kéo tay tôi vào trong xe - “Lên xe đi em!” Anh ra lệnh, và sự đau đớn trong giọng nói của anh gần như lấn át cả sức Ảnh hưởng của anh.

Phải tới khi ấy tôi mới sực hiểu. Như thế này là sai, và tôi cần phải chống lại chuyện đó.

Tôi ngược mắt lên nhìn anh qua làn nước mắt, chặt vật bắt đôi chân mình đứng yên, không đi vào trong xe. “Nếu anh thực sự yêu em, anh sẽ không làm thế này.” Tôi thì thào nói.

“Anh yêu em thật mà. Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi, anh hứa với em. Giờ thì lên xe đi em.”

“Cô ấy không hề muốn đi với anh!” Sabine kéo anh Nash khỏi tôi nhưng bị anh ấy hất tay ra.

“Có, cô ấy có muốn. Cứ hỏi cô ấy mà xem.” - Anh ấy nói đúng. Tôi muốn đi theo anh ấy, không cần biết là đi đâu, và điều đó khiến tôi sợ đến nỗi gần như muốn ngừng thở, bởi tôi biết mình không nên muốn như vậy - “Ngồi xuống đi, Kaylee.”

Hai chân tôi cuối cùng cũng đành đầu hàng, và nước mắt bắt đầu rơi lã chã trên má tôi.

Nash định đóng cửa xe lại nhưng Sabine giơ tay chặn lại. “Anh Nash, đừng bắt em phải làm điều này...”

“Tránh ra, Sabine! Em thừa biết là anh sẽ không bao giờ làm tổn thương đến cô ấy mà. Anh chỉ muốn nói chuyện với cô ấy thôi” Anh bực bội nói.

“Nhưng hành động bây giờ của anh lại đang làm tổn thương đến cô ấy đấy, anh có biết không...” Sabine thúi một quả vào bụng Nash, làm anh gập đôi người vì cú đấm trời giáng đó. Và đột nhiên tôi được giải thoát.

Trong khi Nash vẫn đang ho sặc sụa, tôi hít một hơi thật sâu rồi run rẩy nhảy ra khỏi xe, bàng hoàng nhìn anh kinh hãi.

“Cảm ơn!” Tôi thì thào nói với Sabine và qua ánh mắt đau đớn lúc bấy giờ của chị ta tôi hiểu rằng Sabine cũng đang bị tổn thương. Thậm chí là nhiều hơn cả tôi.

“Đi mau đi, Kaylee.” -Chị ta đưa cho tôi chùm chìa khoá rồi vòng một tay đỡ anh Nash - “Chính cô đã khiến anh ấy ra nông nỗi này, và anh ấy càng sớm quên được cô bao nhiêu thì càng tốt cho tất cả chúng ta.”

Lòng ngực tôi đau buốt bởi cảm giác tội lỗi, nỗi sợ hãi và sự lo lắng. Tôi đóng cửa xe lại và

đi giật lùi khỏi hai người họ, vòng sang bên ghế chính. “Chị có chắc là có thể trông chừng anh ấy được không?” Tôi mở cửa ngồi vào trong xe.

“Được. Tôi khỏe hơn cô nhiều. Hơn nữa tôi có nhiều kinh nghiệm kiềm chế mấy kiểu kích động này rồi.”

Tôi ghét khi chị ta tỏ ra bề trên như vậy, nhưng tôi sẽ không đôi co với chị ta. “Đừng để anh ấy lại gần tôi. Và hãy giúp anh ấy cai nghiện.” Nói rồi tôi khởi động xe và rời khỏi trường, cố gắng kìm nén để không bật khóc trước mặt Sabine.

TÔI NHẮN TIN báo với Emma là mình đang về nhà và khuyên cậu ấy tạm thời nên tránh xa anh Nash một thời gian, và rằng tôi sẽ gọi điện giải thích cho cậu ấy sau khi tan học. Kể đó, tôi hít vài hơi thật sâu rồi gọi điện cho cô Harmony.

“Kaylee à?” Cô Harmony giọng có vẻ vẫn còn ngái ngủ. Và tôi òa khóc nức nở.

“Kaylee, sao thế cháu?” - Cô hốt hoảng hỏi - “Có chuyện gì xảy ra à?”

Nước mắt chảy đầm đìa trên mặt làm tôi gần như chẳng còn nhìn thấy đường. Tôi đành dừng xe ở bãi đỗ xe gần đó và tắt máy. “Cô con nhớ có lần cô dặn cháu nên cẩn thận với anh em nhà *bean sidhe* không?”

“Có...” Giọng cô có vẻ vừa nhẹ nhõm, vừa thận trọng khi nhận ra rằng cú điện thoại của tôi không liên quan gì đến cái chết sắp tới của tôi, mà liên quan tới trái tim của hai cậu con trai cô.

“Cháu đã không cẩn thận như lời cô dặn.”

Tiếng thở dài của cô Harmony dường như chất đầy sức nặng của toàn thế giới. “Chuyện này có liên quan gì đến việc Nash và Sabine uống rượu tối qua không?”

“Có ạ. Nhưng giờ vấn đề đã trở nên tồi tệ hơn rất nhiều. Và cháu thấy vô cùng có lỗi vì hành động của mình. Cháu đã làm rối tung mọi chuyện.” Phải nói ra những lời này với cô Harmony khó khăn chẳng kém gì nói với anh Nash, bởi vì cô là hình mẫu người mẹ gần nhất mà tôi có. Nhưng xét cho cùng cô vẫn là mẹ ruột của họ, và tôi đã phá tan gia đình của cô.

“OK, bình tĩnh lại và kể cho cô nghe xem chuyện gì đã xảy ra nào. Cháu đang ở đâu? Có cần cô tới đón cháu không?”

“Không ạ, cô nên đến đón anh Nash thì hơn. Cô cần phải giúp anh ấy.”

“Tại sao? Có chuyện gì xảy ra với Nash thế?” Cô đứng bật dậy, tôi có thể nghe thấy tiếng sàn gỗ cọt kẹt từ phía đầu dây bên kia.

“Cháu đã hôn anh Tod và bị anh Nash nhìn thấy, sau đó chúng cháu đã chia tay nhau. Nhưng rồi hôm nay anh Nash đến trường và đòi quay lại với cháu, nhưng là trong trạng thái đang say “hơi lạnh” và mất kiểm soát. Anh ấy đã cố bắt cháu đi theo mình, làm Sabine đành phải thui cho anh ấy một quả để ngăn lại. Giờ thì mọi chuyện đã rối tung hết cả lên, và cháu không biết phải sửa chữa như thế nào.”

Cô Harmony hít một hơi thật sâu và tôi ghen tỵ với sự bình tĩnh của cô trước mọi chuyện. Nếu sau này còn có cơ hội trưởng thành, tôi cũng muốn được như cô. “Nash vẫn đang ở với Sabine à?”

“Vâng ạ. Họ đang ở bãi đỗ xe trường.”

“OK, cô phải cúp máy đây, để còn gọi cho Sabine xem Nash thế nào.”

“Vâng ạ.” - Tôi sụt sịt, giơ tay lau nước mắt - “Cô Harmony, cháu rất xin lỗi cô.”

“Cô cũng rất tiếc chuyện thành ra thế này. Cô thấy tiếc cho tất cả chúng ta.”

Cô cúp máy và tôi hít thở thêm vài hơi nữa để giọng nghe không giống như vừa mới khóc. Sau đó tôi gọi cho anh Tod. Anh trả lời ngay ở tiếng chuông đầu tiên.

“Anh đây. Anh tưởng giờ này em phải đang ở trong lớp chứ?”

“Không hề. Anh qua chỗ em được không?” Tôi **định** bảo anh mang theo pizza nhưng giờ mới 9h30 sáng mà cửa hàng phải 11h mới mở cửa.

“Anh sẽ gặp em ở nhà em.” Nhưng tất nhiên **anh** đã đang đợi tôi ở trước cửa lúc tôi về đến nhà.

Vừa vào đến nhà tôi kéo anh lại ôm thật chặt, không muốn bỏ ra. Cảm giác ôm anh như thế này thật thích, được anh vòng tay ôm lấy eo và áp má vào bờ vai rắn chắc của anh. Ở anh Tod tôi cảm nhận được sự mạnh mẽ và ấm áp và nó tuyệt vời đến nỗi tôi chỉ muốn ôm anh - được anh ôm - suốt phần đời ít ỏi còn lại của mình. “Em thực sự rất cần cái ôm này.” - Tôi ngẩng mặt lên nhìn anh, và mãi mới chịu buông anh ra - “Có thể em sẽ cần một cái nữa.”

“Anh sống là để phục vụ mà. Ngoại trừ việc anh không còn sống...” - Anh cúi xuống định ôm tôi cái nữa nhưng chợt dừng lại giữa chừng và nhìn sâu vào mắt tôi. “Có chuyện gì thế em?”

Thay vì trả lời, tôi dắt anh ra chỗ ghế sofa và kéo anh ngồi xuống cạnh mình.

“Kaylee, chuyện gì đã xảy ra thế?”

“Em vừa nói chuyện với anh Nash ở trường hôm nay và câu chuyện diễn ra không được ổn lắm.”

“Không được ổn lắm, nghĩa là...?”

“Anh ấy gặp em trong tình trạng đang phê thuốc. Và rất không vui. Em buộc phải nói cho anh ấy biết chuyện của chúng ta và càng khiến cho mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn.”

“Khỉ thật!” Anh Tod ngả đầu ra sau ghế. Nhưng trông anh ấy chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên.

“Anh đã biết anh ấy tái nghiện trở lại à?”

Anh ngồi thẳng dậy lúc tôi quay hẳn người sang đối diện với anh. “Ừm... ừ. Anh đã bắt gặp cậu ta với một quả bóng căng phòng tối hôm qua. Nhưng đừng lo, anh đã châm vỡ nó rồi.”

Đó là lý do tại sao Sabine không tìm ra quả bóng nào. “Tại sao anh không nói với em?”

“Bởi vì **anh** biết em sẽ tự trách bản thân.” Anh nhún vai, như thể việc không nói gì với tôi là chuyện đương nhiên.

“Đúng vậy. Bởi vì đây là lỗi của em thật mà!”

“Không phải.” - Anh Tod nắm lấy tay tôi và đan các ngón tay với tôi - “Kaylee, không ai cảm thấy có lỗi với những gì Nash phải trải qua hơn anh. Anh không hối tiếc một giây một phút nào bên em, nhưng anh thấy tiếc cho cái cách chúng ta đến với nhau. Anh ghét việc chúng ta đến với nhau lại là nguyên nhân khiến em trải anh đau khổ. Nhưng em không phải chịu trách nhiệm cho cách cậu ta phản ứng với nỗi đau đớn và sự tức giận. Đây không phải là lần cuối cùng cậu ta phải đối mặt với một trong hai điều trên. Nash đã đủ lớn để tự ra quyết định với cuộc đời mình và em không thể tự trách bản thân vì cách cậu ta lựa chọn để đối mặt với sự lựa chọn của mình.”

“Nhưng...”

Anh cắt ngang lời phản đối của tôi bằng một nụ hôn nồng cháy, mà tôi chỉ mong có thể kéo dài đến vô tận.

“Đáng yêu ghê!” - Tôi mỉm cười hài lòng - “Nhưng anh ấy đã nhìn thấy chúng ta ở bên nhau và giờ anh ấy đang phê thuốc và khổ sở. Chúng ta chính là nguyên nhân khiến anh ấy tái nghiện trở lại.”

“Không phải.” - Anh Tod lắc đầu và mấy lọn tóc xoăn xõa xuống trán anh - “Chúng ta là nguyên nhân khiến cậu ta buồn bã và muốn hít trở lại. Nhưng em phải hiểu một điều Kaylee ạ. Quả bóng bay chứa đầy Hơi thở của Quỷ không thể tự đứng xuất hiện trước mặt cậu ta được. Và em cũng đâu phải là người đặt nó vào tay cậu ta. Chính Nash đã tự đưa ra quyết định của mình và chủ động đi tìm nó.”

“Bằng cách nào? Anh ấy có thể tìm thấy thứ hơi thở độc hại đó ở đâu khi mà bản thân không thể tự đi qua Cõi Âm? Làm thế nào mà lão Avari có thể đưa chúng qua thế giới của chúng ta?”

“Cứ ở đâu có cầu là tự khắc có cung thôi. Có hàng trăm cách để lão Avari có thể phân phối chúng. Giả sử lão ta có liên quan tới chuyện này thật.” - Anh Tod giơ tay lên xoa trán - “Tay phân phối duy nhất anh biết chính xác là gã bán bóng gần sở thú. Mấy quả bóng đen của hắn không phải dành cho trẻ con. Nhưng anh biết phải xử lý hắn ta như thế nào.”

“Anh định làm gì?”

“Em thực sự muốn biết câu trả lời à?”

Tôi có muốn biết không nhỉ? “Không. Nhưng nếu hắn ta thực sự là kẻ phân phối mới cho

anh Nash thì anh cứ thẳng tay trừng trị cho em.” Mặc dù tôi cũng không cảm thấy dễ chịu gì khi bảo anh Tod làm như vậy. Với một con người. Nhưng trong mắt tôi bất kỳ kẻ nào buôn bán “hơi lạnh” đều là sát nhân hết, hơn nữa anh Tod sẽ không giết hẳn - anh ấy sẽ không bao giờ lấy mạng ai ngoài danh sách. Có điều tên bán bóng bay kia có lẽ sẽ sớm ước gì được chết, thay vì hứng chịu sự trừng phạt của anh Tod.

“Hắn sẽ bị trừng trị thích đáng, em yên tâm. Và anh muốn em hãy thôi đừng lo lắng về Nash nữa.”

“Nhưng...” - Tôi mở miệng định nói nhưng đã bị anh Tod cắt ngang bằng một nụ hôn khác - “Chuyện này từ nay sẽ thành thông lệ à?” - Tôi hỏi lúc anh siết chặt lấy tay tôi - “Em cứ định tranh cãi là anh sẽ chặn lại bằng một nụ hôn à?”

“Không phải tất cả các cuộc tranh cãi. Nói chung anh rất thích mỗi khi em tranh luận chuyện gì đó, bởi vì em luôn tỏ ra sôi nổi và tràn đầy nhiệt huyết. Nhưng còn mấy cuộc tranh cãi ngu ngốc?” - Anh nhướn mày nghiêm mặt nói - “Đúng vậy! Anh sẽ khóa miệng em lại. Như thế này.” Nói rồi anh cúi xuống hôn tôi một lần nữa và lần này là một nụ hôn dài.

“Ừmm... Đây là kiểu trừng phạt tuyệt vời nhất mà em biết.”

“Anh cũng nghĩ thế.”

“Nhưng anh vẫn phải nói với em những chuyện đó. Không được giữ bí mật!”

Tod nhướn mày nhìn tôi. “Anh nên nói với em cả những tin tức xấu mà em không thể làm gì để thay đổi, kể cả khi anh biết rằng em sẽ tự trách bản thân vì chuyện đó và có một ngày cuối cùng đầy đau khổ trên Trái Đất?”

Nếu anh ấy diễn giải như vậy thì... “Vâng.” Tôi gật đầu đầy dứt khoát.

“Thôi được. Anh sẽ ghi nhớ chuyện đó, nếu lần tới có cơ hội hủy hoại cuộc đời của em.”

“Em cũng chỉ mong có vậy.”

“Nhưng **anh** không muốn em lo lắng về Nash. Tối qua nhân lúc cậu ta ngủ say, anh đã lén mang quả bóng bay đỏ sang Cõi Âm và đập vỡ nó rồi, vì thế Nash sẽ không sao đâu, ít nhất là cho tới khi tìm được quả khác thay thế.” - Hơi thở của Quỷ được dừng trong những quả bóng bay làm từ nhựa cao su, một ý tưởng tôi tình cờ nghĩ ra và vô tình trao nó cho Avari - gã tà ma có đầu óc kinh doanh khá nhạy bén - “Và vài ngày nữa chúng ta mới phải lo lắng tới chuyện đó.”

“Vài ngày nữa em cũng chẳng còn **ở đây** để mà lo lắng.”

“Chính xác. Em thấy chưa, ngay đến cái chết vẫn có mặt hay của nó.”

Nhưng tôi không thể bỏ qua chuyện này. “Anh lấy quả bóng của anh Nash từ lúc nào?”

“Tối qua, sau khi anh rời khỏi đây. Khoảng sau nửa đêm.”

“Sabine nói anh ấy đã đang phê thuốc lúc chị ta qua đón sáng nay rồi. Và lúc em gặp anh ấy vào tiết hai vẫn thấy hai tay anh ấy lạnh cóng. Làm sao có chuyện như thế được?”

“Không thể nào, trừ phi Nash kiếm được quả bóng khác hoặc ngay từ đầu đã có nhiều hơn một quả.” - Anh Tod nhắm nghiền hai mắt và ngả đầu ra đằng sau - “Chết tiệt!”

“Và anh vẫn không cảm thấy có trách nhiệm một tẹo nào về chuyện đó?” Tôi nhẹ nhàng hỏi, ước gì có thể gánh hết mọi tội lỗi cho anh, mặc dù miệng vẫn yêu cầu anh thừa nhận một chút trách nhiệm.

“Anh không hề nói như thế. Anh chỉ nói là em không nên ôm lấy hết mọi trách nhiệm vì những gì đã xảy ra.” - Anh **chàng** thần chết thở dài và giơ tay vuốt mấy lọn tóc xoăn - “OK, anh phải đi tìm nốt chỗ bóng bay còn lại của Nash đây. Em muốn đi cùng anh không hay lát chúng mình gặp nhau sau?”

“Em nghĩ cũng không cần vội đâu. Anh ấy đang ở với Sabine.” - Nếu là các việc khác, tôi sẽ **không** bao giờ tin tưởng Sabine. Nhưng tôi tin chị ta có thể giữ cho anh Nash được an toàn - nhất là sau khi tận mắt chứng kiến anh ấy mất kiểm soát ở bãi xe như thế nào - “Và mẹ anh có lẽ bây giờ cũng đang ở đó.”

“Em đã gọi cho mẹ anh à?”

“Cô ấy có thể giúp anh Nash mà, anh Tod.”

“Anh biết. Chỉ là anh đã hy vọng mẹ anh không phải biết chuyện lần này. Nhưng có vẻ như Nash đã lại quay trở lại con đường cũ. Và có lẽ em đã đúng khi gọi cho mẹ anh.”

“Em xin lỗi. Em cũng đã nói với mẹ anh về chuyện của bọn mình. Em chỉ hy vọng là cô ấy sẽ

không ghét em vì đã xen vào giữa hai anh.”

“Mẹ anh sẽ không bao giờ có thể ghét em, Kaylee ạ. Nhưng anh thì có khả năng sẽ bị nghe giáo huấn một trận.” - Anh khẽ nhăn mặt trước ý nghĩ ấy- “Nhưng nói chuyện đấy thế đủ rồi. Em muốn làm gì trong ngày cuối cùng của mình nào?”

“Em cũng không biết **nữa...**” - Tôi giờ bàn tay đang đan chặt lấy nhau của bọn tôi lên - “Như thế này cũng thích.” Bàn tay của **Tod** vừa khít với tay tôi. Tôi không muốn đi đâu hay nghĩ về chuyện gì khác ngoài anh, và chúng tôi, và chuyện hai đứa thậm chí còn chẳng buồn bật TV lên xem bởi vì chúng tôi chỉ cần có nhau là đủ. Anh khiến tôi mỉm cười. Ngay cả khi biết **rằng** anh Nash đã quay lại với “hơi lạnh”, thầy giáo dạy Toán của tôi đang tìm cách làm cho bạn thân tôi mang bầu và cuộc đời tôi đã được định sẵn sẽ kết thúc vào ngày mai nhưng anh Tod vẫn có thể khiến tôi bật cười.

“Công nhận.” - Ánh mắt anh mơ màng, như thể đang nhìn cái gì đó mà tôi không thể nhìn ra - “Anh không còn nhớ lần cuối cùng anh thực sự chạm vào một người mà anh quan tâm là khi nào, ý anh là một sự đụng chạm đúng nghĩa ấy. Chứ không phải là sự giao tiếp thông thường của con người.”

“Anh và chị Addy đã không...?”

“Quay lại với nhau á?” - Anh tiếp lời khi tôi vẫn còn đang lúng túng chưa biết nên kết thúc câu hỏi của mình thế nào, và tôi gật đầu - “Không. Với anh, gặp lại Addy giống như quay ngược lại thời gian trước khi anh chết. Nhưng anh không nghĩ là cô ấy nghĩ như thế về anh. Ít nhất là lần này. Cô ấy có nhiều việc quan trọng hơn cần phải lo lắng.” - Ví dụ như lấy lại linh hồn đã bán của cô em gái, chưa kể linh hồn của bản thân chị ấy - “Và sau đó cô ấy đã chết và **anh** không thể làm gì để ngăn chặn điều đó.” Anh lại nhìn tôi và tôi hiểu anh đang nghĩ gì.

“Chuyện này khác hẳn, anh Tod ạ.” - Tôi đặt tay còn lại lên bàn tay **nắm** chặt tay anh - “Linh hồn em vẫn còn nguyên vẹn, vì thế em đâu có chịu kiếp đày đoạ vĩnh viễn bên Cõi Âm. Cái chết đối với em sẽ giống như một sự giải thoát, đúng không anh? Em chỉ lo lắng cho những người ở lại thôi.”

“Bố em và bác em đang nghiên cứu vụ gã incubus, và anh cũng sẽ làm mọi cách để giúp, vì thế em không phải lo cho Emma. Điều tồi tệ nhất sẽ xảy ra với cô ấy chính là nỗi nhớ em. Và bố em cũng sẽ không sao vì giờ tay Thane đã không còn ở đây nữa.”

“Em phải cảm ơn **anh** rất nhiều về chuyện đó.” - Tôi mân mê chỗ quần bỏ bị sờn nơi đầu gối anh - “Anh không thể tưởng tượng nổi điều ấy có ý nghĩa thế nào với em đâu.” Mặc dù nụ hôn định mệnh của tôi ngày hôm ấy đã nói lên tất cả.

“Đó là điều anh cần phải làm mà. Coi như em lại nợ anh thêm một lần giải cứu nữa.”

“Đã ai nói với anh là anh rất ga-lăng chưa?”

“Như thế đã đủ để ban cho anh chiếc áo giáp sắt chưa? Bởi vì anh không biết làm thế nào để đi diệt rồng nếu thiếu nó.” - Khi thấy tôi không mỉm cười, cái nhíu mày của anh dường như càng sâu thêm - “Nếu em vẫn lo lắng về Nash thì em có thể yên tâm, Sabine và anh sẽ luôn trông chừng cậu ta, em biết rõ điều đó mà.”

“Em biết. Chỉ là em ghét khi phải chết với nỗi oán hận của anh ấy dành cho em.” - Làm sao anh ấy không hận tôi được cơ chứ? Tôi nhắm nghiền mắt lại và giơ tay lên xoa trán, cố gắng sắp xếp lại các ý nghĩ đang tản mát khắp nơi của mình - “Ngay từ giây phút anh nói với em rằng em sắp chết - hay nói đúng hơn là giây phút em bắt đầu chấp nhận sự thật ấy - em đã hạ quyết tâm sẽ sắp xếp mọi chuyện thật ổn thỏa trước khi đi. Và đảm bảo rằng những người em quan tâm đến sẽ không sao sau khi em rời khỏi thế gian này. Nhưng em đã làm rối tung mọi chuyện, và giờ **anh** Nash phải sống với những hậu quả mà em đã gây ra.”

“Chúng ta đã gây ra.” Anh Tod sửa lại.

“Dù thế nào thì anh ấy cũng ghét cả hai chúng ta.”

“Em trai **anh** đã dành hơn một nửa cuộc đời của mình để ghét anh. Nash nghĩ rằng anh đang cố tình muốn biến cuộc đời cậu ấy thành địa ngục, để trừng phạt cậu ấy vì đã sống. Cậu ấy đang bối rối **và tức** giận, nhưng rồi cuối cùng cũng **sẽ** hiểu ra vấn đề **thôi**.”

“Anh thực sự nghĩ thế à?”

Anh Tod nhún vai, nhưng vẫn không che giấu được sự hoài nghi của bản thân. “Bọn anh dù sao cũng là anh em một nhà mà. Hơn nữa 300 năm là một khoảng thời gian dài, không ai có thể giận mãi được.”

300 năm. Đáng ra cuộc đời tôi cũng phải được như thế, không ít thì nhiều. Còn anh Tod có cả vô tận, mặc dù tôi không thể gọi sự tồn tại sau-khi-chết của anh là một cuộc đời được. Nhưng so với vài giờ ngắn ngủi còn lại của tôi thì sự tồn tại vĩnh cửu nghe có vẻ khá hấp dẫn.

“Anh đã chết như thế nào hả anh Tod?”

Anh ấy đã không thể - hay không muốn - che giấu sự ngạc nhiên của mình. “Nash không kể

với em à?”

“Em chưa bao giờ hỏi.” Thú thực là tôi chưa từng nghĩ tới chuyện đó. Anh Tod đã chết từ rất lâu trước khi tôi gặp anh ấy, và tôi hiếm khi nghĩ về anh ấy như là một người đang sống.

“Anh nghĩ dù em có hỏi cũng thế thôi.” - Anh dùng ngón tay cái vuốt nhẹ lên mu bàn tay tôi - “Câu nhóc đó không hề biết sự thật. Không một ai biết, ngoài mẹ anh và ông Levi.”

“Đây có phải là một bí mật của thần chết không? Rằng không ai được phép biết anh bắt đầu cuộc sống sau khi chết như thế nào?” Tôi hỏi đùa, nhưng trông anh Tod nghiêm nghị đến nỗi nụ cười trên gương mặt tôi lập tức tắt ngúm.

“Không. Anh đã yêu cầu mẹ anh và ông Levi phải giữ bí mật về chuyện đã xảy ra. Để bảo vệ Nash.”

“Anh biết là anh có thể kể với em mà, đúng không?” - Tôi nghiêng đầu tìm kiếm ánh mắt anh - “Em sẽ không kể cho ai nghe đâu, và đằng nào thì sau ngày mai bí mật ấy sẽ lại quay trở về với hai người biết thôi.”

“Không phải vì anh không muốn em biết. Anh sẵn sàng trả lời mọi câu hỏi của em, kể cả khi số phận cho em sống tới ngàn năm.” - Anh chau mày phân vân - “Chỉ là anh chưa bao giờ nói với ai về chuyện đã xảy ra, ngoài mẹ anh.”

Lâu lắm rồi tôi mới lại cảm thấy ấm lòng như thế này. Anh Tod đã chọn tôi là người đầu tiên để tin tưởng gửi gắm một bí mật vô cùng quan trọng của mình. Cái bí mật mà anh chưa bao giờ tiết lộ với ai, ngoài mẹ anh. Và mặc dù tôi đã chấp nhận số phận của mình từ vài ngày trước, nhưng đột nhiên tôi cảm thấy không cam tâm với cái chết đầy bất công này, vì một lý do hoàn toàn mới.

Tôi muốn có nhiều cái đầu tiên hơn với anh Tod.

Nhưng tất cả những gì tôi có chỉ là những cái cuối cùng: Ngày cuối cùng. Giờ cuối cùng. Phút cuối cùng. Những lời cuối cùng. Và hơi thở cuối cùng.

“Em có chắc là muốn nghe chuyện này không?” - Anh Tod hỏi nhìn tôi đầy quan tâm. Có vẻ như đôi mắt tôi đã làm lộ hết mọi suy nghĩ của tôi - “Ngoại trừ cái chết ra, bọn anh vẫn được phép nói về những chuyện khác mà.”

“Em muốn biết. Anh là người duy nhất em quen thoát được lưới hái của tử thần.” - Không tính Emma và chị Sophie, bởi vì cả hai chẳng nhớ được gì hết - “Em muốn biết điều gì đang chờ mình ở phía trước.”

Anh Tod nhú mồm. “Cái chết của em sẽ không giống như anh, Kaylee ạ. Không có cái chết nào là giống nhau, nhưng cái chết của anh khác hơn với những người khác. Anh được các thần chết tuyển dụng trước khi chết.”

“Trước khi anh chết á? Bằng cách nào?”

“Đó là vấn đề của sự lựa chọn. Để có đủ điều kiện để tuyển dụng, em cần phải sẵn sàng hy sinh cho ai đó, mà không hề biết rằng **mình** sẽ được ban thưởng một cuộc đời sau khi chết.”

“Em không hiểu.” Anh càng nói tôi càng thấy khó hiểu hơn.

“OK, đây là một viễn cảnh tuyển dụng điển hình...” - Anh Tod buông tay ra để làm ví dụ - “Khi có yêu cầu của phòng nhân sự chuyển xuống, người phụ trách thần chết của từng địa phương sẽ bắt đầu đi tìm các ứng cử viên trong địa phận của mình. Nhưng ông ta sẽ không đi tìm những người có tên trong danh sách phải chết, mà tìm kiếm người sẵn sàng chết thay cho người khác. Đó là cách họ sàng lọc để loại trừ những gã điên thèm khát quyền lực. Tuy nhiên, Thane chính là một bằng chứng chứng minh hệ thống phân loại của họ không hề hoàn hảo.”

“Phải gọi là quá tệ ý.” - Kẻ đã tuyển dụng hẳn ta đáng bị đem làm mồi cho đám quỷ con khát máu bên Cối Âm - “Khoan đã, như vậy là anh chưa hề đến số phải chết à?” Một cảm giác ớn lạnh chạy dọc xương sống **tôi**...

“Ai rồi cũng sẽ phải chết nhưng đúng là đáng ra anh chưa phải chết ngày hôm ấy.”

“Chuyện gì đã xảy ra thế ạ?” Tôi giống như một đứa trẻ con ngồi nghe kể chuyện, nóng lòng muốn biết diễn biến tiếp theo của câu chuyện.

“Hôm đó là tối muộn thứ Sáu, anh đang lái xe trên đường thì bị một tên say rượu đi ngược chiều đâm thẳng vào đầu xe. Anh không hề nhìn thấy xe của hẳn ta cho tới khi quá muộn, bởi vì hẳn ta không hề bật đèn xe.”

Hèn gì bố tôi không thích tôi lái xe ra ngoài vào các buổi tối cuối tuần. Nhưng giờ thì chuyện đó không còn quan trọng nữa rồi...

“Anh không bị làm sao.” - Anh Tod nói tiếp - “Anh bị đập đầu vào vô lăng và xém chút nữa thì bị gãy xương sườn, nhưng anh sẽ vẫn sống. Nhưng người đi cùng anh không hề thắt dây an toàn. Cậu ta lao cả người về phía trước, đập đầu vào cửa kính trước mặt và tắt thở chỉ vài phút sau đó. Khi ấy có gọi xe cứu thương cũng chẳng kịp, vì thế anh đã làm cái điều duy nhất anh có thể làm. Anh đã cầu xin thần chết cho cậu ấy thêm thời gian.” - Anh trầm ngâm hỏi tưởng lại chuyện của hai năm về trước - “Thay vào đó, ông ấy đã cho anh một lựa chọn. Anh có thể để cho cậu bé đó chết - hoặc anh có thể chết thay cho cậu ấy.”

Và hiển nhiên là anh ấy đã chọn cách thứ hai. Điều đó đã quá rõ ràng. Nhưng... “Tại sao anh lại làm như vậy? Tại sao anh lại đồng ý chết thay cho người khác?” Đành rằng mẹ tôi đã chấp nhận làm điều đó vì tôi, nhưng tôi là máu mủ, là ruột thịt của **bà**...

Và rồi tôi chợt hiểu cái điều anh Tod không hề nói ra.

“Người ngồi bên cạnh anh hôm đó là anh Nash, đúng không?” - Tôi thì thảo hỏi. Anh Tod không trả lời nhưng tôi có thể đọc được sự thật trong mắt anh - “Anh Nash đã chết, và anh tình nguyện trao đổi cuộc đời của anh cho anh ấy. Và điều đó đã khiến các thần chết để ý đến anh.”

“Có thể nói như vậy.”

“Và anh ấy không hề biết gì!”

Anh Tod lắc đầu. “Nash sẽ suy sụp nếu biết mình là nguyên nhân dẫn đến cái chết của anh.” - Anh bật cười đầy cay đắng - “Điều trớ trêu là cuối cùng cậu ta vẫn luôn tự trách bản thân.”

“Tại sao?”

“Bởi vì nhờ Nash nên hôm đó bọn anh mới ở ngoài đườngmuộn như thế.”

“Anh và em đều chết trong một vụ đâm xe...” - Tôi lẩm bẩm nói - “Anh nghĩ điều đó có ý nghĩa gì không?”

“Hy vọng là không, bởi vì em và Nash mới là cùng chết trong vụ tai nạn ô tô.” - Anh Tod sửa lại - “Còn anh chỉ bị bầm dập mấy cái dễ sườn bởi một vị thần chết bé tí tẹo, đang háo hức tìm người để lấp vào vị trí còn trống trong khu vực của mình.”

“Nếu không em đã chẳng bao giờ được gặp anh hay anh Nash. Và nếu anh Nash không nói cho em biết thân phận thực sự của mình, có lẽ em sẽ lại bị tống vào Lakeside mất thôi. Đồng

nghĩa với việc em sẽ phải chết trong cô độc ở một bệnh viện tâm thần.”

“Thôi thì ít nhất trong cái rủi cũng có cái may.”

“Quá may là đằng khác ý. Anh giống như nhân vật chính trong bộ phim *It's a Wonderful Life* (Cuộc đời tươi đẹp), chỉ có điều ngược lại - nếu anh còn sống, nhiều chuyện xấu sẽ xảy ra với những người xung quanh anh.”

Lông mày anh Tod nhướn lên đầy ngạc nhiên và rồi anh bật cười. “Anh sẽ nhớ em lắm đấy, Kaylee ạ.” - Các vòng xoáy trong mắt anh xoay tròn chậm rãi, vừa buồn bã vừa tiếc nuối - “Em không tưởng tượng nổi anh sẽ nhớ em nhiều thế nào đâu.”

“Tốt. Như thế ít ra em sẽ vẫn đọng lại trong tâm trí anh thêm một thời gian nữa, dù không còn ở bên cạnh anh.”

“Anh đã từng nhìn thấy em ở bệnh viện một lần. Từ trước cả khi em hẹn hò với Nash cơ.”

“Ở bệnh viện á...?” Đó là hôm họ cho tôi nhập viện vào Lakeside. Chắc chỉ có lần ấy thôi, chứ trước giờ tôi chưa bao giờ phải vào viện làm gì.

“Ừ. Em là bean sidhe, là nữ thần báo tử đầu tiên anh nghe thấy cất tiếng hát cho linh hồn một ai đó, ngoài mẹ anh ra. Nhưng anh đã không nhận ra đó là em hôm lần đầu tiên Nash giới thiệu em với anh. Em có nhớ đã nhìn thấy anh ở bệnh viện hôm ấy không?”

Tôi lắc đầu, cố gắng lục lại trí nhớ nhưng vô ích. Có thể vì tôi đã bị tiêm quá nhiều thuốc an thần. Hoặc... “Có thể vì anh tàng hình.”

“Đúng là anh đã tàng **hình** thật. Nhưng em vẫn nhìn thấy anh. Em đã nhìn thẳng về phía anh và cách duy nhất để giải thích **cho chuyện đó là có lẽ anh đã muốn em nhìn thấy anh - chỉ mình em thôi - ngay từ hồi đấy rồi.**” Anh siết chặt lấy tôi. Chưa khi nào tôi lại muốn sống như lúc này, thật khó mà tin rằng chỉ qua ngày mai thôi tôi sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi cõi đời này.

“Anh sẽ ở bên cạnh em khi chuyện đó xảy ra chứ?” - Tôi buột miệng hỏi và nụ cười trên môi anh vụt tắt - “Em không muốn bố em hay Emma phải chứng kiến cảnh em chết, nhưng em lại không muốn ở một mình. Vì thế... anh có thể ở bên em cho tới khi mọi chuyện kết thúc được không? Em xin anh đấy?”

Trong một thoáng tôi đã sợ rằng anh sẽ nói không. Sợ rằng tôi đã đòi hỏi quá nhiều từ một mối quan hệ mới bắt đầu chưa được 18 tiếng. Nhưng rồi anh nghiêng người hôn lên khóe môi tôi và thì thầm vào tai tôi.

“Kaylee, anh sẽ làm tất cả vì cô gái đã ban cho anh điều ước cuối cùng trước khi chết.”

Chương 19

ANH TOD GỌI ĐIỆN đến văn phòng cáo ốm và chúng tôi dành hai tiếng sau đó dính chặt lấy nhau, cả về tinh thần lẫn thể chất, trên ghế sofa ngoài phòng khách. Tôi có cảm giác chúng tôi đang tiến triển quá nhanh - như thể đang lao xuống dốc trên cái ván trượt, để tranh thủ từng giây từng phút ở bên nhau - nhưng đồng thời vẫn thấy chưa đủ nhanh. Bởi vì chúng tôi không còn nhiều thời gian nữa.

Tôi sẽ không bao giờ có cơ hội kết thúc chuyến đi này với anh Tod - hay cơ hội để khám phá trọn vẹn mối quan hệ mà tôi đã nhận ra quá muộn này - và cả hai chúng tôi đều biết điều đó. Giờ tất cả những gì tôi và anh Tod có thể làm là sống cùng với từng khoảnh khắc, từng giây phút ngọt ngào đã được sắp đặt sẽ sớm lụi tàn.

Xen kẽ giữa những nụ hôn mờn trốn ngọt ngào, tôi kể cho anh nghe cảm giác khi cứu được một mạng người như thế nào, và anh kể cho tôi nghe cảm giác khi lấy đi chúng. Tôi nói với anh rằng tôi sợ sẽ mất đi kiểm soát - sợ bị ai đó điều khiển mọi suy nghĩ và hành động của mình - nhưng anh đã biết điều đó. Anh nói với tôi anh sợ bị lãng quên - sợ mất đi các cảm xúc của con người và đơn giản là ngừng tồn tại nhưng tôi đã biết điều đó.

Tod thì thầm các bí mật của anh cho tôi nghe và tôi cũng tâm sự chuyện của mình với anh. Bàn tay tôi mờn trốn vuốt ve còn anh khơi dậy trong tôi những cảm xúc mới lạ tôi chưa từng cảm thấy bao giờ. Tôi đã có những ham muốn - tôi muốn có anh - không phải vì tò mò và sắp hết thời gian, mà vì nhu cầu muốn được trải nghiệm chúng cùng với anh. Để biết và được biết. Để chia sẻ mọi điều tôi có và sẽ có với anh. Và lần đầu tiên sức mạnh của sự ham muốn trong tôi không hề khiến tôi sợ hãi. Bởi vì tôi biết chính xác mình muốn gì.

Sau cùng anh Tod rời tôi ra và ngồi dậy trên ghế, nhưng một tay vẫn vòng quanh eo tôi.

“Sao thế anh?”

“Không có gì.” - Anh giơ tay gạt lộn tóc xoắn trên trán, nổi khao khát hiện rõ trên các vòng xoáy trong mắt anh - “Nhưng anh cần nghỉ giải lao một chút.”

“Tại sao?” Tôi nhú mào ngồi dậy.

“Bởi vì cảm giác được ở bên em như thế này quá tuyệt và lâu lắm rồi anh mới làm chuyện này. Kể từ sau khi chết đi. Vì thế anh cần phải dừng lại, nếu không... sẽ không dừng lại được mất.”

Và rồi tôi chợt hiểu ra vấn đề. Mặt tôi đỏ bừng lên vì ngượng. “Ôi, em xin lỗi.” Quá xấu hổ,

tôi giờ hai tay lên ôm mặt nhưng anh Tod nhẹ nhàng cầm hai tay tôi kéo xuống, và đôi mắt xanh đẹp mê hồn của anh nhìn tôi âu yếm.

“Em ngượng vì thấy anh đang muốn em à? Nếu trong hai chúng ta có ai nên thấy ngượng ngùng vì chuyện này thì người đó là anh mới đúng. Nhưng anh không hề. Anh chỉ cần hạ nhiệt một chút, rồi sẽ quay lại với em ngay.”

Nếu anh vẫn tiếp tục dùng ánh mắt như thiêu như đốt kia nhìn tôi, có lẽ cơ thể tôi sẽ bị các ham muốn trong tôi thiêu cháy mất. Nhưng đồng thời tôi lại hy vọng anh cứ mãi nhìn tôi như thế.

Anh Tod bật cười còn tôi thì rên rỉ kêu lên vì phát hiện ra anh đã đọc được hết suy nghĩ của mình - các vòng xoáy trong mắt tôi đã nói lên tất cả.

“Em muốn ăn chút gì không?” Anh hỏi và tôi đứng dậy.

“Em nghĩ trong tủ lạnh còn ít bánh mỳ kẹp thịt...”

Anh đi theo tôi vào trong bếp và mở tủ lạnh, cúi xuống nghiên cứu ngăn đựng thịt nguội. “Cho anh một phút. Anh định tìm ít thịt nguội.”

Tôi không nhìn được, bật cười phá lên.

“Em thấy thịt nguội buồn cười lắm à?” Tod đứng thẳng người dậy, và tôi lắc đầu, tay vẫn tiếp tục che miệng cười.

“Em đang nghĩ về chuyện khác.” - Tôi nói, nhưng anh vẫn đứng im nhìn tôi, chờ đợi một lời giải thích - “Emma muốn biết liệu anh có gặp vấn đề gì với việc tuần hoàn máu không, và giờ thì em có thể trả lời câu ấy là không rồi.”

Anh Tod nhú mào, hóm hỉnh nói. “Anh chỉ chết thôi chứ không hề bị bắt lức. Những tin đồn thất thiệt kiểu đó cần phải bị dập tắt trước khi nó lan rộng ra. Em nhớ nhấn mạnh cho cô ấy biết là các chức năng của anh vẫn hoạt động rất tốt nhé.”

Tôi lại phì cười lần nữa, và đặt ổ bánh mỳ lên kệ bếp, trong khi anh hít hà gói thịt nguội đã cắt lát sẵn. “Các chức năng của anh tốt đến đâu thế? Mà em hỏi một câu ngoài lề nhé, anh nói sẽ hôn em mỗi khi em định bắt đầu một cuộc tranh cãi ngu ngốc, vậy thì chuyện gì sẽ xảy ra nếu em làm một chuyện xấu?” Lòng mào anh xéch ngược lên và các vòng xoáy bỗng chuyển động

nhANH HƠN. “Xấu đến mức nào?”

“Em không biết. Ví dụ như không đi đánh chính các tin đồn thất thiệt về khả năng đàn ông của anh chẳng hạn?”

“Như vậy thì quá xấu.” - Anh Tod thả cục thịt nguội xuống bệ bếp và đẩy tôi dựa lưng vào cánh cửa tủ lạnh đã đóng kín - “Anh nghĩ anh sẽ phải tự giải quyết vấn đề thôi.” Bàn tay phải của anh lần tìm bàn tay trái của tôi và đan các ngón tay lại với nhau. Ở khoảng cách gần như thế này tôi mới ý thức được anh đang muốn tôi đến mức nào. Cảm giác ấy thật phần khích và gây ghê tởm.

“Nhỡ như thế này vẫn chưa đủ tác dụng thì sao?” - Tôi thì thào hỏi - “Nhỡ em vẫn cứ thích làm người xấu mãi thì sao?”

“Vậy thì phải dùng đến biện pháp mạnh hơn rồi.” Anh cúi xuống hôn tôi một dọc từ cổ tới xương đòn. Tôi vuốt ve mái tóc vàng mềm mại của anh, còn tay trái anh vòng ra đằng sau ôm chặt lấy hông tôi.

“Em nghĩ anh làm thế này chỉ càng phản tác dụng thôi.” Tôi thì thầm vào tai anh.

Và anh ngẩng đầu lên, nhíu mày nhìn tôi. “Trong những tình huống nhạy cảm như thế này em nên cẩn thận khi phát ngôn... Đừng nói với anh là em đang so sánh hai anh em anh đây nhé!”

“Không hề. Không có so sánh nào hết. Em chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đó. Mà anh có đang so sánh em với chị Addison không thế?”

“Vớ Addy á? Tất nhiên là không rồi. Nhưng Genna, thì có thể...” Anh chọc tôi, và tôi xịu mặt xuống, mặc dù không biết chị ta là ai.

“Thế so với chị ta anh thấy em thế nào?” Tôi hỏi, không chắc là mình muốn biết câu trả lời.

“Kaylee, em tỏa sáng đến nỗi làm lu mờ tất cả những cô gái khác khi đứng cạnh em. Trong mắt anh chỉ có mình em thôi, ngoài em ra anh chẳng muốn nhìn ai khác, và anh sẽ rất hạnh phúc nếu giây phút này không bao giờ kết thúc. Giá như anh có thể dành toàn bộ phần đời còn lại của mình làm chuyện này...” Nói rồi anh lại cúi xuống hôn tôi say đắm.

Chúng tôi cứ ngồi trò chuyện như vậy thông trưa đến chiều, bỏ qua các chương trình trên

TV, tạm quên đi nỗi sợ hãi về cái chết sắp tới và mối hiểm họa mà gã thầy giáo *incubus* có thể gây ra.

Vài tiếng sau, tôi nghe có tiếng chuông ngoài cửa trước, và tôi liếc nhìn đồng hồ trên điện thoại. Đã gần 3h chiều.

Giờ này trường học cũng đã kết thúc, có lẽ là Emma vừa bấm chuông, và tôi biết mình cần phải ra mở cửa. Nhưng tôi vẫn muốn hôn anh thêm một lần nữa. Muốn có thêm một phút của riêng tôi và Tod.

Một phút nữa thôi rồi tôi sẽ làm cái việc đúng đắn cần phải làm. Tôi sẽ bắt đầu học cách buông tay...

“MÌNH TƯỞNG SABINE cũng muốn tham gia vào chuyện...” - Emma tự mở tủ lạnh lấy một lon sô-đa lạnh. Cậu ấy từ trường đến thẳng đây vì tưởng nhóm chúng tôi sẽ tập trung để bàn bạc lên kế hoạch cho buổi tối nay, nhưng hiển nhiên là Sabine và anh Nash không có mặt ở đây rồi, còn anh Tod thì đang đi kiểm tra xem họ thế nào - “Đừng nói với mình là chị ta giận cậu nhá. Sabine nên cảm ơn cậu vì đã cho chị ta thứ chị ta muốn mới phải.”

“Chuyện không đơn giản như thế đâu.” - Tôi thở dài nói, không hề muốn nhớ lại cơn ác mộng vừa xảy ra sáng nay - “Nói chung là anh Nash đã lại quay lại con đường cũ, và Sabine đang phải canh chừng anh ấy.”

“Con đường nào?” Emma bật nắp lon sô-đa và nhấp một ngụm.

“Anh ấy lại hít “hơi lạnh” trở lại, Emma ạ.” Và Nash-lúc-nghiện khác hẳn với Nash-lúc-tỉnh-táo.

“À...” - Emma ngồi xuống cái ghế trong bếp và co một chân lên đến ngực. Không cần phải hỏi cũng biết cậu ấy đang nghĩ về anh Dong, bạn trai của cậu ấy và là một trong mấy cậu bạn thân nhất của anh Nash, người đã chết vì sốc “hơi lạnh” hồi tháng 12 năm ngoái - “Có phải vì thế nên cậu mới chia tay với anh ấy không?”

“Không.” - Anh Tod thành linh hiện ra bên cạnh tôi và lần này tôi thậm chí còn chẳng giật mình - “Đúng là Nash đau khổ vì bị Kay chia tay thật, nhưng việc cậu ấy NGHIỆN “hơi lạnh” hoàn toàn là do cậu ta tự lựa chọn.”

“OK...” Nhưng trông Emma không có vẻ gì là thuyết phục cho lắm, còn tôi thì vẫn chưa hoàn toàn xóa được cảm giác tội lỗi của mình.

Anh Tod nắm lấy tay tôi, đan các ngón tay vào tay tôi, và lòng ngực tôi như bị thít chặt lại. Mọi thứ giữa chúng tôi vẫn còn quá mới mẻ và đẹp để cùng những rung động sẽ không bao giờ phai mờ, nhờ cái chết sắp tới của tôi. Có điều, anh Tod hình như đang rất giận. “Tại sao em không kể cho anh biết việc cậu ta đã làm với em?”

Thôi chết! Chắc Sabine đã kể cho anh ấy nghe.

“Anh ấy đã làm gì thế?” Emma lập tức ngồi thẳng dậy, đầy tò mò.

“Bởi vì em biết anh sẽ tự trách bản thân...” Tôi dùng những lời khi nãy của anh để trả lời, nhưng chỉ nhận lại một cái nhú mày sâu hơn.

“Chuyện gì xảy ra với lời hứa “không được giữ bí mật với nhau” thế?”

“Em không nói với anh bởi vì em không muốn nói về chuyện đó. Em đã quá tức giận và xấu hổ, chỉ muốn quên nó đi thôi.”

“Kaylee, em đâu có làm gì sai. Sabine biết. Anh biết. Và Nash cũng sẽ biết, sau khi tỉnh táo trở lại.” - Anh siết chặt lấy tay tôi. “Em chẳng có lý do gì phải thấy xấu hổ cả.”

“Anh ấy đã *làm* gì thế?” Emma sốt ruột hỏi lại.

“Nếu em mạnh mẽ hơn, em đã có thể chống lại. Đến Sabine còn làm được cơ mà.”

“Sabine chỉ cần thả nỗi sợ hãi của Nash ra là cậu ấy sẽ phải lùi lại. Nhưng em đâu thể làm thế.”

“Rút cuộc anh Nash đã *làm* cái quái gì thế?” Emma bức xúc đứng bật dậy khỏi ghế hỏi.

“Nash đã cố dùng sức Ảnh hưởng để ép Kaylee đi theo tới một nơi chỉ có hai người họ với nhau. Để cậu ấy sẽ có thể dùng năng lực Ảnh hưởng buộc cô ấy quay lại với mình.”

“Tên khốn!” Emma trông cũng như muốn thụi cho anh ấy một quả, giống như Sabine lúc ban sáng.

“Chuyện phức tạp hơn thế nhiều, Emma ạ. Anh ấy đang bị tổn thương. Chưa kể lại còn bị tác động bởi “hơi lạnh” nữa.” Tôi cố tìm cách bào chữa cho anh Nash. Dù anh ấy có giận tôi và anh Tod thế nào đi chăng nữa, anh ấy cũng chẳng bao giờ làm như thế, nếu không phải vì thứ hơi thở độc hại đó. Riêng chuyện này thì tôi có thể khẳng định chắc chắn.

Nhưng anh Tod trông vẫn không được thuyết phục cho lắm. “Chính cậu ta đã lựa chọn con đường ấy, chứ có ai ép đâu.”

“Anh ấy có sao không ạ?” Emma hỏi và ngồi lại xuống ghế.

“Xem ra Sabine và mẹ anh đã kiểm soát được tình hình rồi, ít nhất là lúc này.” - Anh Tod nói - “Nhưng anh không nghĩ hai người đấy có thể giúp được gì chúng ta tối nay.”

“Vây là sẽ chỉ có ba chúng ta thôi à?” Emma hỏi, và tôi thấy mừng khi nghe thấy sự run rẩy trong giọng nói của cậu ấy. Vấn đề là tôi chỉ sợ lát nữa, khi tên Beck thả cái “bùa yêu” của mình ra, cậu ấy sẽ lại quên sạch chẳng còn biết sợ là gì.

“Sao chứ, cậu không nghĩ là mình có thể bảo vệ cậu à?” Tôi nửa đùa nửa thật đi ra phòng khách lấy cái laptop trong ba-lô.

“Mình không nghi ngờ gì năng lực *bean sidhe* của cậu, Kaylee ạ.” - Emma ngả người ra sau ghế nhìn tôi qua cửa phòng khách - “Chỉ là mình không biết chúng có tác dụng gì với loài *incubus* không thôi. Bọn mình thậm chí còn chưa biết phải chống lại hân ta như thế nào... Ngoài cách đá vào hạ bộ của hân.”

“Cách đó không bao giờ là lỗi thời hết.” Anh Tod nhăn mặt lăm lăm.

“Chỉ sợ đến lúc cần đá cậu lại chẳng nhớ làm thôi. Vì thế chúng ta cần phải có phương án B...” - Tôi đặt cái laptop lên bệ bếp và bật màn hình lên - “Trước giờ chúng ta chẳng thể tìm được thông tin gì từ Internet về cách chống lại các thể lực Cõi Âm, nhưng Alec nói bởi vì chúng cần con người để phối giống và chích hút năng lượng nên loài quỷ *incubus* đã có một bề dày lịch sử khá dài trong thế giới của chúng ta.” Và tôi hy vọng rằng ít nhất một phần lịch sử đó có thể tìm thấy trên mạng.

“Ôi ôi, mình cũng mang máy tính, đợi chút...” - Emma mở cặp rút máy tính ra và chúng tôi điên cuồng lên Google tìm kiếm. Anh Tod đứng sau lưng hai đứa để cùng một lúc theo dõi được

cả hai màn hình, vừa đọc vừa chỉ ra những thông tin anh nghĩ là hữu dụng.

“Bà này nói thật hay nói đùa thế không biết?” - Emma quay màn hình máy tính sang cho tôi xem - “Bà ý nói đã thường xuyên trò chuyện với những con quỷ luôn xuất hiện và biến mất vào lúc nửa đêm trong phòng ngủ từ hồi còn nhỏ, nhưng giờ bà ý cảm thấy quá mệt mỏi và muốn hỏi cách đuổi chúng đi.”

“Thuốc chống loạn thần.” - Anh Tod gợi ý, cau mày nhìn vào màn hình máy tính - “Trên mạng toàn mấy bọn tâm thần tự nhận là có liên hệ với ‘ma quỷ’ nhưng anh chẳng hề thấy giống với bất kỳ sinh vật Cõi Âm nào mà anh biết, ngoài đám tà ma. Có điều nếu các tà ma có thể vượt qua ranh giới giữa hai thế giới để vào phòng ngủ của loài người thì chúng ta có nhiều vấn đề lớn hơn cần phải lo, hơn là một con quỷ *incubus* động đực.”

“Em hy vọng anh đừng có dùng cái từ đó một cách tùy như thế.” Tôi huých vào mạng sườn anh cảnh cáo.

“Từ động đực á?” Anh Tod nhe răng cười.

Emma cười phá lên. “Ý cậu ấy là bọn tâm thần.”

“Nếu ai đó nói về những điều mà người khác không thể nhìn thấy hay nghe thấy không có nghĩa là chúng không tồn tại, và không nhất thiết là cô ta bị điên.” - Tôi khẳng định nói - “Có thể cô ấy đã liên tục gặp ác mộng hàng đêm.”

Anh chàng thần chết tỏ ra rất thích thú trước cơ chế tự vệ tự động của tôi khi nhắc tới những người có tinh thần không ổn định. “Hoặc đơn giản là cô ấy có trí tưởng tượng quá phong phú, và mắc bệnh thích là trung tâm của mọi sự chú ý. Với tất cả lòng tôn trọng đối với những người đã bị nhốt một cách bất công trong bệnh viện tâm thần, những người đang thực sự nghe thấy và nhìn thấy những điều họ không nên thấy, hoặc là sẽ hóa điên - mà nếu thế, chuyện họ lên mạng cầu xin sự giúp đỡ là điều không thể - hoặc là sẽ giữ im lặng về những cái gọi là ảo giác đó để tránh bị coi là điên.

Anh Tod xoay cái ghế của tôi lại để tôi có thể đọc được sự chân thành đang quay chậm chậm trong mắt anh. “Em không hề giống với những người đó, Kaylee ạ, vì thế em có thể ngừng lo lắng về chuyện ấy được rồi. Nhưng chỉ vì em không bị tâm thần hay không hề tìm kiếm sự chú ý không có nghĩa là...” - anh liếc mắt nhìn vào màn hình máy tính của Emma rồi quay sang nói với tôi - “...trường hợp của Nữ Quỷ 87 cũng giống như em.”

“OK, anh nói đúng.” - Tôi không thể tìm được kẽ hở nào trong lập luận của anh - “Thế Nữ quỷ ấy có nhận được lời khuyên nào chúng ta có thể dùng không?” Chỉ vì vấn đề của chị ta có thể không có thật không có nghĩa là các câu trả lời cũng giống như thế.

“Ừm, mình e là không.” - Emma từ từ di chuột xuống phía dưới - “Làm phép trừ đuổi tà ma...”

“Vớ vẩn!” - Anh Tod đảo tròn hai mắt - “Kể cả nếu có cách trừ đuổi tà ma thật đi nữa thì nó cũng sẽ không có tác dụng với một thực thể hiện hữu. Em không thể đánh đuổi tà ma bằng cách đọc một vài câu thần chú.”

“Các nghi thức tôn giáo...” - Emma nói tiếp, không thềm để tâm tới lời nhận xét của anh Tod - “Nghi thức được tiến hành bởi vị linh mục tối cao của một nhà thờ tôn giáo Wicca, hay một... Phù thủy Wicca? Còn có loại phù thủy này nữa cơ à?”

“Chịu!” - Tôi nhún vai - “Mà chính xác thì Wicca là cái gì thế?”

“Để xem nào...” - Emma dí sát mắt vào màn hình laptop và đọc to - “Là một tôn giáo hiện đại được xây dựng tổng hợp dựa trên rất nhiều tôn giáo và tín ngưỡng khác nhau, kết hợp với việc thực hiện các phép thuật phù thủy. Nhưng cơ bản là tôn kính Nữ thần 3 ngôi, liên kết giữa Mặt Trăng, các ngôi sao và số phận. Bên cạnh đó, Wicca còn phát triển các thuyết đa thần giáo, cổ vũ phong trào đấu tranh đòi nữ quyền. Người Wicca cho rằng ma thuật là khoa học và nghệ thuật tạo ra sự thay đổi phù hợp...” - Cậu ấy liếc sang bên máy tôi hỏi - “Cậu có tìm được gì hay ho hơn không?”

“Không, trừ phi cậu tin rằng đi ngủ với cái kéo giấu dưới gối sẽ tránh được sự tấn công về đêm của các *incubus*.”

“Đấy chỉ là mê tín thôi.” - Anh Tod thở dài, ngồi xuống cái ghế bên cạnh tôi. Hiếm khi tôi thấy anh nản chí đến như vậy - “Từ xa xưa con người đã tự tạo ra hình tượng quỷ *incubus* để che đậy việc ngoại tình hoặc chữa hoang của mình. Họ lấy lý do bị quỷ ám để bào chữa cho những hành vi tội lỗi ấy và cho người đời cái gì đó để đổ lỗi. Và từ đó tạo ra huyền thoại về loài quỷ có khả năng quyến rũ con người trong giấc ngủ, giống như một phiên bản khác của loài *mara* - chỉ có điều thay vì mang đến nỗi sợ hãi cho con người, chúng sẽ xúi giục và cám dỗ họ quan hệ với mình. Thật không may, điều đó cũng đồng nghĩa với việc tất cả các biện pháp “trừ tà” của thời đó đều không thể sử dụng được, bởi vì họ tin rằng loài *incubus* không hề có hình dạng thực sự.”

“Tức là mấy cách đấy đều vô dụng, bởi vì chúng ta thừa hiểu chúng hiện hữu như thế nào rồi.” Tôi kết luận lại và anh Tod gật đầu.

“Xem ra vụ đá vào hạ bộ cũng không đến nỗi nào nhỉ?” Emma nói.

“Cả vụ cái kéo nữa.”

“Coi như đây là kế hoạch B nhé.” Anh Tod vừa nói vừa mở tủ lạnh lấy thêm một lon sô-đa.

Hai tiếng sau, tôi đói lả hết cả người mà vẫn chẳng thấy bóng dáng bố tôi hay bác Brendon đâu, nói gì đến bữa cơm gia đình mà tôi đã mời anh Tod và Emma ở lại cùng ăn. Hơn nữa, chúng tôi vẫn chưa lên được một kế hoạch A nào hoàn chỉnh, trên mạng cũng chưa thấy có ai tiêu diệt thành công một con quỷ *incubus* thực sự.

“Em nghĩ chúng ta phải hoãn vụ mai phục này lại thôi.” - Emma đóng nắp máy tính lại - “Ít nhất là tối nay.”

“Không được!” - Tôi giãy nảy lên - “Mình chẳng còn *tối nào* nữa!” - Và tôi muốn phải chết khi trong lòng vẫn đang canh cánh lo sợ cho sự an toàn của cô bạn thân - “Nếu tối nay chúng ta không xuất hiện như đã hẹn, hẳn sẽ biết có chuyện gì đó không ổn, và chúng ta sẽ mất đi lợi thế bất ngờ. Và chúng ta - hay nói đúng hơn là *mọi người*, vì đằng nào mình cũng sẽ chết - sẽ không còn cơ hội nào khác để tấn công, nếu hẳn biết danh tính đã bị bại lộ.”

Emma nhún vai, miễn cưỡng nhìn tôi. “Có khi như thế lại hay, Kay ạ. Nếu hẳn biết đang phải đối đầu với ai, có khi hẳn sẽ... từ bỏ.”

“Nhưng như thế chúng ta sẽ đẩy vấn đề của mình sang cho người khác. Một người hoàn toàn không biết phải chống lại hẳn như thế nào.”

“Bản thân chúng ta cũng đâu có biết.” - Emma phân tích - “Việc chúng ta không tìm được bất cứ thông tin gì về loài quỷ này chứng tỏ rất có thể chúng là loài bất tử và không thể đánh bại. Nếu vậy chúng ta đâu còn sự lựa chọn nào khác hả Kaylee? Cậu có thể miễn nhiệm với sự quyến rũ của hẳn, nhưng mình thì không, và mình không muốn mang trong mình bào thai của quỷ. Hay phải chết, chỉ vì biết quá nhiều.”

“Cô ấy nói đúng đây Kay ạ.” - Anh Tod nói - “Sẽ là không công bằng nếu lôi Emma vào chuyện này. Nhất là khi chúng ta không thể đảm bảo sự an toàn cho cô ấy.”

“Em hiểu.” - Tôi từ từ đóng nắp máy tính lại, lòng tràn đầy nỗi thất vọng và tức giận - “Biết đâu em có thể...”

“Một mình cậu không được.” - Emma cắt ngang lời tôi - “Mình biết đằng nào thì cậu cũng chết... Nhưng cậu cũng đâu muốn phải chết như vậy, đúng không?”

“Hơn nữa nếu Beck đến nhà Emma và thấy chỉ có mình em ở đó, chắc chắn hẳn cũng sẽ nghi ngờ.” Anh Tod nói thêm.

Tôi không cãi lại được với những lý lẽ quá hợp lý đó của họ, nhưng tôi cũng không thể bỏ cuộc, dù là lý trí hay tình cảm. Tôi bắt đầu hướng tới một “cái chết đẹp”, bằng cách đánh bại gã *incubus* và bảo vệ ngôi trường Eastlake của mình. Tôi không muốn phải chết đi khi chưa tiêu diệt được hắn.

Nhưng trước khi tôi có thể thốt ra thành lời thì điện thoại của tôi để chuông cùng lúc số của bố tôi hiện trên màn hình. Tôi giơ một ngón tay lên ra hiệu bảo Emma và anh Tod chờ mình, rồi mở điện thoại lên nghe. “Bố à? Bố sắp về chưa?” - Từ phía đầu dây bên kia tôi nghe thấy tiếng xe cộ ồn ào - “Bác Brendon và Sophie chắc cũng đang trên đường đến nhà mình rồi.”

“Kaylee, hôm nay bố không đi làm. Bố đang đi cùng bác Brendon. Chắc bố và bác không về kịp bữa tối đâu. Bác ấy đã gọi cho Sophie rồi. Bố rất xin lỗi, con yêu.”

Đột nhiên cả căn phòng bếp như đóng băng khiến tôi nổi hết gai ốc. “Bố đang ở đâu thế?” - Tôi đi ra ngoài phòng khách và ngồi xuống, nhưng rồi thấy cần phải đứng lên để tiêu bớt sự bồn chồn lo lắng.

“Bố đang trên đường về từ Tallulah.”

“Tallulah, bang *Louisiana* á?!”

“Ừm... ừ... Bác Brendon đã mất cả đêm qua truy tìm tung tích của gã *incubus* mà bác từng gặp 50 năm trước và bọn bố đã gặp may.”

“Bố tìm được hắn rồi à?” Tôi hỏi, anh Tod và Emma đi theo tôi ra phòng khách, ngồi xuống ghế sofa và đồng tai lên nghe.

“Ừ, tên hắn ta là Daniel, và sáng nay bố và bác đã tới chỗ hắn.”

“Chào gấu con!” Bác Brendon gọi với vào điện thoại.

“Cháu chào bác!” - Tôi chào lại, đưa tay vuốt ve đầu Styx - “Thế... tên Daniel ấy có chỉ cho bố cách tiêu diệt *incubus* không?”

“Hắn ta không trực tiếp nói ra những thông tin bọn bố có thể dùng để chống lại hắn, nhưng hắn có giới thiệu bọn bố với con trai của hắn - một cậu nhóc *incubus* 8 tuổi tên là Charles. Hóa ra Charles là lý do duy nhất khiến bố cậu ta không chuyển đi hay thay đổi họ tên - Daniel muốn con mình có một tuổi thơ bình thường và ổn định, ít nhất cho tới tuổi dậy thì.” Đây có vẻ là điểm chung của hầu hết các loài không phải là con người.

“OK, tốt cho Charles và người cha của năm, Daniel.” Đáng tiếc này giờ tôi chẳng thấy thông tin gì có thể dùng được để tiêu diệt tay Beck.

“Đó chưa phải là tất cả.” - Bố tôi nói tiếp - “Daniel là một người cha vô cùng tự hào về cậu con trai của mình, và cứ nhất quyết đòi giới thiệu Charles với bọn bố. Kaylee, đôi mắt của đứa bé đã chuyển động, và điều đó chỉ nói lên một điều: Mẹ cậu bé là một *bean sidhe*.”

“Một *bean sidhe* ý ă?” Tôi hỏi, và Emma quay sang nhú mày nhìn anh Tod dò hỏi - Con tưởng loài *incubus* chỉ có thể phối giống với con người?”

“Đó chính là điều bác đã nói!” - Tiếng bác Brendon vọng qua điện thoại, và tôi đoán bác đang cầm lái - “Nhưng Daniel nói đấy là một nhận định không có cơ sở, *incubus* thường phối giống với con người đơn giản vì họ dễ tiếp cận hơn.”

“Nhưng cũng có thể vì con người gặp nhiều khó khăn với việc mang thai các tiểu *incubus* hơn...” Bố tôi bổ sung thêm.

“Vâng, cái đó thì bọn con cũng nhận ra.” Tôi gật đầu, nghĩ về Farrah và Danica.

“.. . và kể cả nếu họ có giữ được cái thai, đứa bé cũng sẽ không thể sống quá vài phút khi không có linh hồn.”

“Ơ thế không phải đứa trẻ nào sinh ra cũng có linh hồn ă?” Tôi bối rối hỏi lại.

“Các tiểu *incubus* thì không.” Bác tôi trả lời.

“Vậy thì một *incubus* sơ sinh phải làm thế nào để có một linh hồn ă?” Tôi hỏi nhưng không chắc là muốn biết câu trả lời.

“Nếu người mẹ chết trước khi dây rốn được cắt, đứa trẻ sẽ nghiễm nhiên... thừa hưởng linh hồn của mẹ mình. Và đó là điều đã xảy ra với mẹ của Charles, mặc dù bác con và bố không tin người mẹ *bean sidhe* ấy chỉ tình cờ chết ngay sau khi sinh. Cô ấy không hề gặp rắc rối gì khi mang thai *incubus*, như loài người vẫn gặp phải.”

Có nghĩa là Daniel đã giết chết mẹ của con mình, để giữ mạng sống cho đứa con vốn-rất-khó-kiếm của mình.

Tôi đứng khựng lại giữa phòng khách, giơ tay bịt mắt lại, như thể muốn chặn không cho hình ảnh đó hiện ra trong đầu mình. “Như thế thì khủng khiếp quá!”

“Cái gì khủng khiếp cơ?” Emma hỏi và tôi thấy biết ơn vì cậu ấy đã tự quyết định sẽ không đi gặp Beck một mình.

“Chuyện sẽ còn tồi tệ hơn nếu người mẹ là con người.” Bác Brendon nói tiếp.

“Tệ hơn thế nào ạ?” Tôi lại tiếp tục đi đi lại lại trong phòng khách, trước cả khi tôi nhận ra là chân mình, đang chuyển động.

“Linh hồn con người không thể chống đỡ nổi cơ thể của *incubus*.” - Bố tôi giải thích, và tôi có thể nghe thấy sự miễn cưỡng trong giọng nói của ông - “Vì thế nếu đứa bé được sinh ra từ một người mẹ là con người, nó sẽ cần một linh hồn thay thế.”

Các suy nghĩ quay cuồng trong đầu tôi khiến tôi cảm thấy choáng váng, và phải khó khăn lắm tôi mới kết nối được các sự việc lại với nhau và nhận thức ra vấn đề một cách thấu đáo.

Danica và Farrah đều là con người, vậy thầy Beck định sẽ giữ mạng sống cho con mình bằng cách nào sau khi sinh? Danica mới chỉ đang trong giai đoạn đầu của thai kỳ nên có lẽ hẳn nghĩ vẫn còn nhiều thời gian để tìm kiếm linh hồn cho đứa bé. Nhưng các linh hồn không thể bị đánh cắp từ người đang sống, vì thế hẳn Beck đã lên kế hoạch giết chết một sinh vật tội nghiệp nào đó, không phải là con người, để lấy linh hồn cho đứa con của mình.

Và đột nhiên tôi cảm thấy vô cùng biết ơn mấy cái vòng làm từ sợi cây *dissimulatus* mà cô Harmony đã tặng cho chúng tôi, bảo vệ cho tôi, anh Nash và Sabine khỏi bị phát hiện ra.

Có điều, Sabine đã đọc nỗi sợ hãi của Beck và khiến hắn phát khiếp. Liệu hắn đã phát hiện ra chị ta không phải là con người chưa? Phải chăng bằng việc cử Sabine đi điều tra, chúng tôi đã gián tiếp biến chị ta thành mục tiêu của hắn? Liệu Beck có chịu rời khỏi Eastlake, nếu biết ở đây có ít nhất một linh hồn siêu nhiên đang chờ hắn?

“Kaylee ơ?” Bố tôi gọi nhưng tôi đang quá chìm đắm trong dòng suy nghĩ - và đi đi lại lại như con thoi để trả lời.

Còn Farrah thì sao? Nhờ có Lydia nên chị ta vẫn giữ được cái thai đến bây giờ và chỉ hai tháng nữa thôi, hẳn ta sẽ phải...

“Ồi Chúa ơ...” Tôi thảng thốt kêu lên, khi một ý nghĩ thoáng vụt qua trong đầu tôi.

“Sao thế con?” Bố tôi vội vã hỏi, còn anh Tod và Emma ngược lên nhìn tôi chờ đợi.

“Lydia...” - Tôi ngồi thụp xuống cái ghế bành, không để ý là vừa ngồi lên cái đuôi của Styx làm cô nàng giật mình, ré lên inh ỏi. “Không phải tự nhiên mà họ được xếp chung một phòng...”

“Cái gì cơ?” Cả bố tôi và anh Tod đồng thanh hỏi. Nhưng bố tôi không biết chuyện về Lydia còn anh Tod và Emma chưa biết chuyện các đứa bé *incubus* cần có một linh hồn không phải là con người ngay khi vừa chào đời. Và tôi là người duy nhất có được tất cả những thông tin trên.

“Con chỉ... Con nghĩ con đã biết tay Beck định lấy một linh hồn siêu nhiên ở đâu rồi.” Tôi nói vào trong điện thoại.

“Không phải là...?” Bố tôi ngập ngừng hỏi, giọng đầy lo sợ.

“Không, không phải là con. Hẳn vẫn nghĩ con là con người, nhờ cái vòng tay *dissimulatus*.” - Tôi giờ tay nắm nghĩa sợi dây đã giúp tôi tránh khỏi ra-đa của Beck suốt thời gian vừa qua, cho tới khi tôi đưa ra lời đề nghị về mối quan hệ ba chiều giữa hẳn, tôi và Emma - “Nhưng con nghĩ hẳn đã bắt đầu nghi ngờ Sabine, và một trong mấy nạn nhân trước đây của hẳn là bạn cùng phòng với một *syphon*.” Và đột nhiên mọi băn khoăn của tôi về việc giải thoát cho Lydia khỏi Lakeside đã tan biến hoàn toàn. Anh Tod và tôi không chỉ cứu mạng mà còn cứu cả linh hồn của chị ta.

Tôi tự hỏi không hiểu Beck đã phát hiện ra vụ linh hồn dự trữ của hẳn đã không cánh mà bay chưa...

“Đề phòng suy đoán của con là sai...” - Bố tôi dặn - “Bố muốn con và Emma hủy bỏ ngay cái kế hoạch đi gặp tay thầy giáo đó một mình tối nay.”

“Không sai đâu bố ạ. Và bố đừng lo, bọn con đã từ bỏ kế hoạch đó rồi. Con nghĩ Emma nên ở lại nhà mình tối nay để đề phòng bất trắc.”

“Như thế cũng tốt.” Ở bên cạnh bác Brendon đang rì rầm câu đó với bố nhưng tôi không thể nghe ra.

“Bác ý nói gì thế ạ?”

“Bác nói nếu sơ tán được cả gia đình Emma ra khỏi nhà tối nay là tốt nhất, nhờ có chuyện gì xảy ra.”

Tay Beck đã có tiền sử chuyên hút năng lượng từ mẹ của các nạn nhân, và từ hồi quen Emma đến giờ tôi chỉ thấy có mấy mẹ con cậu ấy sống với nhau thôi. Nói tóm lại, gia đình nhà Marshall là một bữa tiệc buổi tối lý tưởng của mọi *incubus*.

“Ok, bọn con sẽ tìm cách.” - Tôi vuốt ve đầu Styx - “Khoảng mấy giờ bố sẽ về đến nhà?”

“Khoảng 6 tiếng nữa, nhưng chắc chỉ quá nửa đêm một chút thôi. Bố không muốn để lỡ một giây một phút nào trong ngày cuối cùng với con.”

“Con sẽ đợi bố.” - Tim tôi thắt lại, không phân biệt được nỗi đau buồn cho sự mất mát của bố với nỗi sợ hãi của chính mình - “Con phải đi đây.”

“OK, hẹn gặp con tối nay.”

Tôi cúp máy và cất điện thoại vào trong túi.

“Bọn mình sẽ làm cách gì thế?” - Emma hấp tấp hỏi, trước cả khi tôi kịp sắp xếp lại những suy nghĩ đang ngổn ngang trong đầu mình - “Bố cậu nói gì về đứa bé và linh hồn thế?”

“Có vẻ như những đứa con của quỷ *incubus* cần phải có linh hồn không-phải-là-con-người mới có thể tồn tại được.” Anh Tod nói.

“Đúng vậy.” - Tôi vô cùng ấn tượng trước khả năng chấp nối các sự việc của anh, mặc dù chỉ nghe câu được câu chẳng - “Nếu người mẹ không phải là con người, các *incubus* sẽ giết chết cô ta để giành lấy linh hồn cho đứa bé. Nhưng nếu người mẹ là con người, hắn sẽ phải đi tìm một

linh hồn thay thế.”

Anh Tod gật đầu đầy dứt khoát. “Và em nghĩ tay Beck đã can thiệp để Farrah và Lydia ở cùng phòng với nhau?”

“Em nghĩ đó không thể là một sự trùng hợp ngẫu nhiên được.” - Tôi trả lời. Emma mặt vẫn thộn ra không hiểu gì, nhưng tôi sẽ phải giải thích ở trên xe, đã gần 6 rưỡi chiều rồi. Còn có tiếng rưởi nữa là tới cuộc hẹn của chúng tôi với Beck, chúng tôi cần phải khẩn trương, nhờ hân ta đến sớm hơn giờ hẹn thì tiêu - “Bọn mình phải đi lấy ít đồ cho cậu và thuyết phục mẹ cậu và các chị rời khỏi nhà tối nay. Ngay lập tức.”

“CHÀO KAYLEE!” - Bác Marshall ngó đầu ra khỏi phòng tắm, lúc tôi đi theo Emma vào phòng ngủ của cậu ấy - “Hai đứa định làm gì tối nay?”

“Qua nhà Kaylee ngủ ạ.” Emma mở tủ lấy cái túi ngủ giúi tít tận trên nóc.

“Mà không phải là cuối tuần?” - Bác Marshall nhú mày - “Mẹ không nghĩ thế...”

“Bọn cháu sắp có một bài kiểm tra Toán quan trọng...” - Tôi giải thích - “Và cháu hứa sẽ không thức buồn chuyện cả đêm đâu ạ.” *Nói dối, tất cả đều là nói dối.* Cuộc đời của tôi bắt đầu biến thành một chuỗi các thảm họa, được gắn kết bởi những lời nói dối, từ bao giờ thế này?

“Chú Cavanaugh cũng đồng ý mà mẹ.” - Emma tiếp tục mở ngăn kéo lấy quần áo, như thể mẹ cậu ấy đã đồng ý rồi - “Và chú ấy cũng có mặt ở nhà trông chừng bọn con mà. Sẽ chẳng có chuyện gì có thể xảy ra đâu, mẹ yên tâm.”

Giá như bác Marshall hiểu được rằng chỉ có làm như vậy mới giữ được mạng sống cho con bác ấy và bảo vệ cái tử cung của cậu ấy khỏi gã *incubus* thú tính kia.

“Mà tối nay mẹ có hẹn với chú Sean đúng không?” - Emma kéo khóa túi lại - “Đêm nay mẹ cứ ở lại nhà chú ý đi.”

“Emma!” Bác Marshall lại ngó đầu ra hành lang, cùng với cái máy uốn tóc.

“Ôi giờ mẹ ơi, con 17 tuổi rồi mà. Con biết chuyện gì xảy ra giữa hai người khi đèn tắt. Như

thế này, mẹ sẽ không phải lái xe về nhà giữa đêm khuya và rón rén vào nhà vì sợ làm mọi người thức giấc.”

Mẹ của Emma thả lọn tóc uốn ra, mắt nhắm chiêu suy nghĩ một lúc. “Thôi được, con qua ngủ với Kaylee đi. Nhưng mẹ có ở lại nhà chú Sean hay không không phải là việc của con.”

Emma nhe răng cười. “Tuân lệnh! Tối nay chị Cara ở lại ký túc đúng không ạ?”

“Ơ kìa, chị con dọn vào ký túc hai năm nay rồi mà. Sao tự dưng con lại hỏi thế?” Bác Marshall ngẩn mặt ra hỏi.

“Không có gì ạ.” - Chúng tôi vẫn cần hỏi lại cho chắc chắn - “Còn chị Traci?”

“Có giai mới!” - Tiếng bà chị 19 tuổi của Emma vọng ra từ cuối hành lang. - “15 phút nữa anh ấy sẽ đón chị. Nhưng điều đó không có nghĩa là em có thể lục tủ quần áo của chị.”

“Đây cũng không thềm nhá...” Emma vòng tay lấy cái túi trang điểm trên bệ phòng tắm, sau lưng bác Marshall. Tôi thật không hiểu sao ba chị em nhà này có thể dùng chung một cái phòng tắm.

Năm phút sau, chúng tôi leo lên xe của Emma và đi về nhà tôi. Đây sẽ là bữa tiệc ngủ cuối cùng của bọn tôi.

Chương 20

VỚI KẾ hoạch tiêu diệt *incubus* đã được hủy bỏ và bố tôi đang trên đường về nhà, chúng tôi quyết định dành nốt quãng thời gian ít ỏi còn lại xem cho xong series phim *Aliens (Người ngoài hành tinh)* và ăn đêm. Emma và tôi đã rẽ qua siêu thị mua ít bánh ngọt và một lượng kem đủ để chất đầy cái ngăn lạnh nhà tôi, trong khi anh Tod đi mua pizza.

Tôi mới nổ xong túi bóng ngô đầu tiên thì nghe thấy tiếng chuông cửa dồn dập.

Tôi nhìn qua khe cửa và thấy Sophie đang đứng chống nạnh ngoài cửa, mặt khó đăm đăm. Con xe mới cóng của chị ta đậu ngay đằng sau xe tôi, chứng tỏ chị ta đã lấy được bằng lái xe - vậy là loài người lại có thêm một mối hiểm họa mới.

Tôi cố nuốt sự khó chịu vào bên trong và miễn cưỡng mở cửa, cau mày hỏi Sophie. “Chị đang làm gì ở đây thế?”

“Ăn tối chứ còn gì nữa?” - Sophie gạt tôi sang một bên, hăm hực đi vào phòng khách, nơi chị ta khựng lại khi thấy Emma và đồng đồ ăn vặt trên bàn nước - “Tôi không ăn tinh bột hay đường chế biến, vì thế hy vọng cô có món gì đó khác hơn.”

“Sophie, bữa tối được hủy bỏ từ hai tiếng trước cơ mà.”

Chị ta nhún vai. “Tôi ghét phải đến đây còn hơn cô.” - Chưa biết ai ghét chuyện đó hơn ai - “Nhưng bố tôi bảo nếu tôi không đến chơi với cô tối nay và đợi để đón bố về cùng luôn, tôi sẽ phải hối hận trong suốt phần đời còn lại của mình. Tôi đã phản đối nhưng bố tôi dọa sẽ đem ô tô của tôi quyền tặng cho một tổ chức từ thiện nào đó mà tôi chưa nghe thấy bao giờ và bắt tôi đi xe buýt đi học từ nay cho tới cuối đời, nếu tôi không có mặt ở nhà cô sau 10 phút. Rút cuộc có chuyện gì thế?” - Sophie quăng cái ví lên ghế rồi quay sang liếc Emma và tôi - “Muốn nhờ tôi tư vấn về cách ăn mặc hay cần người canh chừng để không tự tử vậy?”

“Không phải tự tử mà là án mạng, nếu cô không thôi ngay cái lối ăn nói xấc láo đó đi.” Emma nạt lại và tôi bật cười thành tiếng.

“Sophie, chị không phải ở lại đây đâu.” - Tôi khoanh tay lại trước ngực - “Tụi này đang phải ôn bài chuẩn bị cho bài kiểm tra sắp tới.”

“Hai người có đủ đồ ăn vặt cho cả đội tuyển đấu vật nữ và chẳng có bóng dáng quyển sách nào trên bàn. Hơn nữa bố tôi sẽ chẳng bao giờ bảo tôi đến đây để phá ngang một buổi học ôn. Tôi không quan tâm hai người đang định làm gì, nhưng tôi sẽ không mạo hiểm để mất con xe của mình đâu. Chúng ta sẽ bị tắc với nhau cho tới khi hai ông bố về đến đây.” - Sophie ngồi

phích xuống ghế và vớ lấy cái điều khiển - “Hy vọng cô không thấy phiền nếu tôi chiếm cái TV chứ? Sẽ không có chuyện tôi chịu ngồi chờ trong im lặng đâu.”

Tôi biết ý định tốt đẹp của bác tôi. Bác muốn Sophie dành chút thời gian ở bên tôi trước khi tôi chết. Nhưng ngay cả nếu chị ta có cảm thấy ân hận sau khi tôi qua đời, tôi cũng không tin là chị ta sẽ thực sự nhớ tôi. Và tôi không muốn dành đêm cuối cùng của mình trên thế gian này với bà chị họ chẳng chọc đáng ghét này.

Đáng tiếc, chị ta yêu cái xe mới hơn là ghét tôi. Sophie chắc chắn sẽ chẳng đi đâu hết.

“Tùy chị. Nhưng bọn này đang xem Aliens.” - Tôi giật lấy cái điều khiển trên tay chị ta - “Và nếu chị muốn ăn cái gì khác bổ dưỡng hơn bỏng ngô thì trong tủ còn ít cà rốt đấy. Nhưng chắc cũng phải mấy tháng rồi nên giờ có khi nó ngả sang màu xanh rồi.”

Sophie tròn tròn mắt. “Thật không hiểu nổi với cách ăn uống ấy làm sao cô vẫn sống được mới tài.”

“Ít nhất vẫn còn thêm một ngày nữa.” Tôi lẩm bẩm, và Emma nhăn mặt lại.

“OK, phần có ô-liu xanh là của anh, bởi vì anh thích ô-liu xanh.” Anh Tod đột nhiên hiện ra trước cửa phòng bếp và phòng khách.

Sophie nhảy dựng lên khi nghe thấy tiếng anh và quay ngoắt đầu lại nhìn. Mắt chị ta trố lên khi nhìn thấy anh chàng thần chết. Tự dưng tôi chỉ muốn chạy tới che trước mặt anh, không cho chị ta nhìn anh. Có thể chúng tôi mới chỉ đến với nhau được hai ngày, nhưng anh ấy là của tôi. “Anh là ai?”

Anh Tod khẽ nhướn lông mày ngạc nhiên liếc về phía tôi, trên tay là hộp pizza vẫn đang bốc khói nghi ngút. “Anh là ai vậy Kay?”

Tôi đứng dậy đỡ hộp pizza từ tay anh. “Anh ấy là... Tod của tôi.”

“Tod của cô?” - Sophie nhú mày trong một giây rồi hai mắt sáng lên như chợt hiểu ra vấn đề. Chị ta đứng dậy nhìn anh Tod từ đầu tới chân như thể đang kiểm định chất lượng món hàng - “Anh chính là anh chàng ở hành lang hôm trước.” - Giọng chị ta đầy cáo buộc. Sau đó quay sang hỏi tôi - “Anh ta chính là lý do cô đã đá anh Nash?”

Sự tức giận lóe lên trong mắt anh Tod. “Nếu không biết gì thì không nên bình luận. Tôi thấy

cô nên im đi thì hơn.”

Sophie chớp chớp mắt đầy phần nộ. “Anh thậm chí còn không hề biết tôi.”

“Tôi biết nhiều hơn cô nghĩ đấy.” - Anh Tod đã có mặt hôm Sophie chết và chính anh đã dẫn dắt linh hồn quay trở lại với thân xác của chị ta. Anh cũng là người đã đuổi lão Avari ra khỏi cơ thể Sophie khi hắn nhập vào chị ta. Anh đã chứng kiến chị ta xúc phạm tôi và Emma, hết lần này đến lần khác - “Cô ta làm gì ở đây thế?” Anh đi theo tôi vào trong bếp, nơi tôi đặt hộp pizza xuống bệ bếp và lấy chồng đĩa giấy trên tủ.

“Bố chị ấy đã bảo chị ấy đến đây. Em nghĩ bác ấy muốn bọn em dành chút thời gian ở bên nhau.”

“Vậy thì anh phải đặt câu hỏi về trí thông minh của bác em rồi đấy.”

Tôi đưa cho anh cái đĩa và đang mở tủ lấy sô-đa thì nghe thấy tiếng Sophie thì thào từ bên ngoài phòng khách. “Nhưng anh ta là ai? Và tại sao đám con trai cứ đâm bổ vào Kaylee thế?”

Anh Tod vụt biến khỏi phòng bếp, và trước khi tôi kịp gọi anh quay lại đã thấy anh hiện ra sau ghế của Sophie và ghé miệng thì thầm vào tai chị ta. “Bởi vì cô ấy là người tốt. Có lẽ cô cũng nên thử xem sao.”

Sophie hốt hoảng nhảy dựng lên, làm tôi không nhận được bật cười phá lên, mặc dù đang định làm mặt lạnh mắng anh Tod.

“Anh ra đây bằng cách nào thế?” Chị ta sửng sốt hỏi.

Anh Tod nhún vai. “Như cách thông thường thôi.”

“Tôi không hề nhìn thấy anh...” Sophie liếc về phía phòng bếp.

Lại thêm một cái nhún vai nữa. “Có thể mắt cô có vấn đề. Nghe nói người ta có thuốc chữa cho bệnh đó đấy.”

Emma bật cười và Sophie quắc mắt lườm anh Tod. Lâu lắm rồi - mà có khi là lần đầu tiên - tôi mới thấy bà chị họ mình bị cứng họng như thế này.

Sau đó chúng tôi cùng vừa ăn vừa xem phim, Sophie chỉ ăn mỗi cà chua và ô-liu và thay vì xem phim, chị ta ngồi quan sát tôi và anh Tod. Khiến cả hai chúng tôi đều không thoải mái. Anh ấy không quen bị người anh ấy không thích nhìn thấy, còn tôi thì biết chắc là chị ta đang nhìn chúng tôi và nghĩ về anh Nash.

Bốn tiếng sau, Sophie lăn ra ngủ ngon lành trên ghế, trong khi Emma cũng bắt đầu thiu thiu bên cạnh Styx. Tôi quyết định cứ để yên cho cậu ấy ngủ cho tới khi bố tôi và bác Brendon về, để anh Tod và tôi có một chút thời gian bán-riêng-tư của riêng bọn tôi.

“Cảm ơn anh vì đã ở lại.” - Tôi thì thầm, tránh làm Emma thức giấc - “Em không nghĩ buổi tối cuối cùng mình của mình có thể tuyệt vời hơn.” Ngoại trừ sự xuất hiện của Sophie.

“Hơn hẳn việc đi tiêu diệt gã thầy giáo bệnh hoạn kia đúng không?” - Anh đan các ngón tay còn lại vào tay tôi - “Hay việc canh chừng không cho Nash trốn ra khỏi nhà để tìm thuốc hít.”

“Em chỉ ước chúng ta có thể làm gì đó cho anh ấy.”

“Nếu có, anh sẽ làm ngay. Sabine sẽ gọi cho anh nếu cần giúp.” Anh Tod nói, và tôi sực nhớ ra chuyện định hỏi anh trước đây.

“Chị ta có kể với anh tại sao em lại gọi cho chị ta hôm Chủ Nhật vừa rồi không?” - Tôi ngồi thẳng dậy, nhìn vào mắt anh - “Trước khi chị ta gọi báo cho anh để làm gián đoạn chuyện của em và anh Nash ý?” Hôm tôi gọi hỏi xin lời khuyên của chị ta về sex...

Các vòng xoáy trong mắt anh Tod quay tròn đầy thích thú và tôi chỉ muốn giơ tay ôm lấy mặt. “Chẳng có gì phải ngượng khi muốn học hỏi từ một người có kinh nghiệm cả.” Anh nói.

“Aaaaaa!” Tôi vớ lấy cái gối trên sô-pha và vùi mặt vào trong đó, hét ầm ỹ. Trong cuộc đời mình, chưa bao giờ tôi thấy xấu hổ như lúc này. Anh Tod nhẹ nhàng gỡ cái gối ra khỏi tay tôi, miệng vẫn mỉm cười.

“Kay, anh thấy đáng yêu mà.” - Anh nhíu mày, chữa lại - “À không, bây giờ anh thấy đáng yêu thôi. Chứ lúc đó... không một tẹo nào.”

“Phải gọi là mất mặt ý!” Tôi hậm hực thốt lên, giờ tôi chỉ muốn đào một cái lỗ chui quách xuống đó cho xong.

“Em có biết em rất đáng yêu lúc em ngượng không.”

“Cũng may là anh nghĩ thế.” - Tôi giơ tay vuốt lại tóc - “Bởi vì em thường xuyên như thế.”

“Nhưng vẫn còn tốt hơn tình trạng chết nửa mùa này của anh chán.”

“Em không biết, nhưng nếu đứng từ góc độ của em, chết mà vẫn được ở đây như thế này cũng không phải quá tệ.”

“Không hề đâu.” - Sự nghiêm trọng trong giọng nói của anh làm tôi khá bất ngờ - “Được ở bên cạnh em ngày hôm nay quả thực đối với anh là quá tuyệt vời. Nhưng nó không phản ánh chính xác cuộc sống sau khi chết của anh. Được ở một mình giữa đám đông với em là một chuyện nhưng ở một mình tới vô tận lại là chuyện khác.” - Anh lắc đầu chậm rãi - “Em không muốn điều đó đâu Kaylee ạ. Anh không muốn em phải nếm trải nỗi cô đơn. Và bố em cũng vậy.”

Có điều tôi sẽ không chỉ có một mình, nếu tôi là thần chết, tôi vẫn còn anh Tod. Chúng tôi sẽ được ở bên nhau. Nhưng... “Đừng lo. Em không đủ tiêu chuẩn đúng không?” - Bởi vì số phận đã an bài tôi phải chết - “Các thần chết sẽ chẳng bao giờ để mắt tới em.” - Ngoại trừ anh Tod, và người họ sắp cử đến để lấy đi linh hồn tôi - “Em thực sự sẽ phải chết.”

Anh Tod đang mở miệng định trả lời - có lẽ để thuyết phục tôi rằng cái chết tự nhiên chính là một ân huệ - thì bị cắt ngang bởi tiếng điện thoại. “Khỉ thật!” - Anh khẽ cau mày khi nhìn thấy tên người gọi trên màn hình di động - “Là Sabine!”

Một cảm giác bất an chộn rộn trong bụng tôi.

“Anh nghe đi.” - Tôi giục, vì anh trông có vẻ đang phân vân không biết có nên trả lời hay không - “Sabine sẽ không gọi nếu không phải là chuyện gấp đâu.”

Anh Tod mở điện thoại lên nghe và qua đoạn hội thoại của anh với Sabine, tôi có thể đoán ra được vấn đề: Anh Nash càng lúc càng khó kiểm soát, một mình Sabine không thể khống chế được. “OK, anh sẽ đến ngay.” - Anh gấp máy lại và quay sang nhìn tôi đầy thất vọng - “Nhiệt độ của cậu ta liên tục giảm và không kiểm soát được bản thân. Anh cần phải đi tìm mẹ anh để nhờ giúp đỡ.” Bởi vì Tod có thể đưa cô Harmony về nhà trong nháy mắt, nhanh hơn nhiều so với việc cô ấy tự lái xe.

“Nghiêm trọng lắm hả anh? Anh ấy mới tỉnh lại được có 12 tiếng...”

“Lần tái nghiệm này có vẻ nặng hơn lần trước. Chứng tỏ Nash đã mua ở nguồn khác - không phải từ lão Avari - hoặc không thì cậu ấy đã dùng tăng liều lên. Hoặc cũng có thể cơ thể cậu ấy không còn đủ sức để chống đỡ lại.”

Hai vai tôi rũ xuống, tất cả là lỗi tại tôi. Mặc dù lần này tôi không trực tiếp làm nổ quả bóng vào mặt anh ấy.

“Anh phải đi đây.” Anh Tod nói và tay tôi bất giác nín chặt lấy tay anh, một cách rất vô thức.

“Em hiểu mà. Không sao đâu.” - Tất nhiên là có sao rồi. Giờ gần nửa đêm ngày thứ Tư. sắp sang ngày thứ Năm. Ngày chết của tôi. Và bố tôi vẫn chưa về, chị họ và bạn thân tôi vẫn đang say giấc nồng mà không hề hay biết gì về nỗi hoảng loạn đang dâng trào trong người tôi. Cái chết đang đến rất gần với tôi... - “Anh Nash cần anh.” - Tôi biết điều đó chứ, nhưng phải buông tay anh Tod lúc này là điều khó khăn nhất mà tôi từng làm.

“Anh xin lỗi, Kaylee. Anh sẽ quay lại ngay khi có thể.” Sự mâu thuẫn xoay tròn trong đôi mắt xanh của anh, giống như cơn bão giữa lòng đại dương.

Tôi lặng lẽ gật đầu. Tôi thấy biết ơn vì anh đã không mỉm cười và cố tỏ ra là mọi chuyện rồi sẽ ổn. Bởi vì mọi chuyện sắp sửa kết thúc và tôi sắp phải trút hơi thở cuối cùng của mình. Và Trái Đất vẫn tiếp tục quay, mọi người sẽ vẫn tiếp tục sống.

“OK, anh sẽ quay lại khi nhờ được người thay ca.” - Anh cúi xuống hôn tạm biệt và tôi vòng tay ôm ghì lấy cổ anh ấy khi anh định buông tôi ra. Tôi muốn kéo dài nụ hôn ấy thêm một chút nữa, phòng trường hợp đây sẽ là nụ hôn cuối cùng của chúng tôi. Bởi vì qua vai anh tôi thấy đồng hồ trên lò vi sóng đang liên tục nhấp nháy chỉ 0 giờ 04 phút sáng.

Thứ Năm đã tới.

Ngày hôm nay tôi sẽ chết.

SAU KHI ANH TOD đi khỏi, tôi cuộn mình trong chăn, chập chờn nằm xem phim, với Emma và Styx vẫn đang ngáy đều đều sát bên cạnh. Mặc dù không muốn bỏ phí ngày cuối cùng của mình nhưng tôi cũng đã bắt đầu thiếp đi lúc điện thoại của Emma rung lên trên bàn nước. Cậu ấy có tin nhắn.

Tôi cầm điện thoại lên, đang phân vân không biết có nên đánh thức cậu ấy dậy không thì đọc được tin nhắn trên màn hình. Là tin nhắn của chị cậu ấy, Traci.

Lại bị đá rồi. Cần người tâm sự. Em ở đâu?

Thôi chết! Chị Traci đang ở nhà một mình. Có lẽ chị ấy sẽ không sao - chắc thầy Beck đã đến và đi từ mấy tiếng trước rồi - nhưng cẩn thận vẫn hơn.

Chị đến nhà Kaylee đi. Bọn em có nhiều đồ ăn lắm - tôi nhắn lại.

Tin nhắn tiếp theo của chị là hỏi địa chỉ nhà tôi và tôi nhắn lại cho chị ấy. Lúc chị Traci bảo là sẽ tới ngay, tôi liền đứng dậy ra mở khóa cửa trước rồi chuẩn bị sẵn đồ ăn chờ chị ấy, trong lòng khắp khởi mừng thầm vì đã có lý do để đánh thức Emma dậy lúc chị gái cậu ấy tới.

Bình thường mỗi lần bị bạn trai đá là chị Traci thường hẹn hội bạn thân đi uống bia và nói xấu người yêu cũ. Tự dưng sao lần này chị ấy lại muốn tâm sự an ủi ở cô em gái và bạn thân của em mình? Mà lại đúng vào ngày hôm nay... Thật khó có thể tin đây chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên. Hơn nữa chị Traci biết tôi sống ở đâu...

Tôi dừng khựng lại giữa phòng bếp với ba cái cốc thủy tinh trên tay. *Tin nhắn đó không phải từ chị Traci...*

Chết rồi! Tôi đặt vội mấy cái cốc xuống bàn và chạy ra khóa cửa trước lại. Sau đó băng qua phòng khách, vào trong bếp kiểm tra lại cánh cửa phía sau một lần nữa. Tôi có cảm giác mạch máu trong cơ thể mình như sắp nổ tung ra vì chảy quá nhanh.

Tôi vừa nhón nhấc tìm điện thoại trong bếp vừa liếc mắt nhìn ra phòng khách đầy lo lắng. Và đột nhiên toàn thân tôi như hóa đá.

“Kaylee Cavanaugh.” Tên Beck đang đứng ở giữa phòng, trong chiếc quần jeans và áo phông, *trùng mắt* nhìn tôi.

Một cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng tôi, mồ hôi túa ra ướt đẫm lòng bàn tay tôi. “Sao ông vào được đây?”

“Cửa và khóa không phải là vấn đề đối với tôi.” Hắn đã tới đây bằng đường Cõi Âm, đó là lý

do tại sao hắn có thể tới gặp Farrah dễ dàng như thế.

Trốn chạy bây giờ không phải là lựa chọn của tôi, bởi vì Emma và Sophie vẫn đang ngủ trên ghế và Beck đang đứng chắn giữa tôi và họ. Tôi không thể đi mà không có họ. “Tôi đoán ông sẽ không chịu đi dù tôi có đề nghị tử tế đúng không?”

“Không, chừng nào chưa lấy được điều tôi cần.” - Giọng hắn đầy tức giận, không giống giọng của một thầy giáo chút nào - “Tối nay tôi đã định sẽ lật tẩy trò lừa phỉnh của cô, nhưng nhà của Emma trống không. Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Chúng tôi đã biết tổng thân phận thực sự của ông rồi.” Tôi bật lại.

“Tôi biết. Tôi đã đoán được điều đó lúc cô giả bộ lừa dối với tôi hôm qua. Mới đầu tôi cũng không hiểu làm sao cô đoán ra rồi tôi nhìn thấy cái vòng tay của cô.” - Hắn liếc xuống cổ tay tôi và tôi nhận ra nãy giờ mình đang vặn vẹo cái vòng trong tay - “Và hình như Emma cũng có một cái. Là sợi dây *dissimulatus*, đúng không? Chứng tỏ các cô đang muốn che giấu điều gì đó. Thân phận thực sự của mình chẳng?”

“Emma là con người.” Tôi nói giọng chắc nịch. Beck cần phải biết là cậu ấy không ứng cử viên sáng giá cho việc mang thai *incubus*.

“Tôi đã biết điều đó khi gặp chị gái của cô ta. Thế còn người bạn kia của cô?” Hắn liếc về phía chị Sophie.

“Không phải là bạn. Là chị họ của tôi. Và chị ấy cũng là con người.”

“Nhưng cô không phải là con người đúng không?”

“Chị Traci đâu?” Tôi kín đáo liếc nhìn cái đồng hồ trên lò vi sóng. 0 giờ 10 phút. Bố tôi hoặc anh Tod có thể xuất hiện bất cứ lúc nào. Tôi chỉ cần kéo dài thêm thời gian...

“Cô ta đang an toàn trên giường rồi.” - Beck bước qua cửa phòng bếp và theo phản xạ, tôi lập tức lùi lại nhưng đã quá muộn, tôi vừa tự nhốt chính mình trong căn bếp hình chữ U - “Và, không phải tôi tự khen mình đâu, nhưng có vẻ như cô ấy sẽ ngủ một mạch từ giờ tới sáng. Ít nhất là như thế. Và tin tốt là cô ấy sẽ quên sạch mọi điều về gã bạn trai vô dụng của mình.”

Ồi không! “Ông đã... hút năng lượng của chị ấy hả?” Mặt tôi tối sầm lại.

Beck dựa lưng vào cửa bếp, khoanh hai tay lại trước ngực. “Tôi thích gọi đó là một sự trao đổi sòng phẳng hơn. Cô ấy đã được đền bù xứng đáng. Cứ hỏi cô ấy mà xem, nếu cô không tin.”

“Vậy là chị ấy vẫn còn sống?”

“Tất nhiên. Nhưng được bao lâu thì còn tùy thuộc vào cô.”

Tôi im lặng chờ đợi. Tôi không thể thắng nổi gã *incubus* này. Tôi thậm chí còn không biết phải làm thế nào để đối phó với loài quỷ này. Nhưng tôi không thể để chị Traci chết, nếu còn cơ hội. Kể cả nếu tôi sẵn sàng bỏ Emma và Sophie lại - và đó là điều không tưởng - thì tôi cũng không thể chạy qua Cõi Âm bởi vì hắn sẽ đi theo tôi. Hoặc bắt cóc bạn thân của tôi hoặc chị họ tôi.

Tôi thận trọng nhìn về phía Emma và Sophie nãy giờ vẫn đang say giấc nồng. “Đừng lo. Họ sẽ ngủ còn say.”

“Ông đang hút năng lượng của họ trong giấc ngủ đấy à?” Sao chuyện đó có thể xảy ra được.

“Đủ để họ không làm phiền chúng ta. Kể cả trong lúc ngủ, ham muốn của con người vẫn còn nguyên, chúng giống như một dạng thức ăn nhanh vậy.”

“Tôi sẽ giết chết ông nếu ông dám làm hại đến họ.”

Beck bật cười phá lên. “Cô có biết tôi đã đi đâu tối nay không Kaylee? Sau khi từ nhà Marshall về?” - Tôi lắc đầu, nhưng hắn ta chẳng thèm để ý - “Tôi đi thăm một học sinh cũ, người đã trung thành nuôi dưỡng giọt máu quý giá của tôi, mặc dù sức khỏe của bản thân đang vô cùng kiệt quệ.”

Ôi không! “Farrah?”

Hắn ta mỉm cười, như thể tôi vừa trình diễn một màn ảo thuật đặc biệt ấn tượng. “Đó là lý do tại sao cô là một học sinh giỏi, Kaylee ạ. Cô luôn làm bài tập về nhà.”

Tôi nhún vai, liếc nhìn một lần nữa về phía cái đồng hồ. 0 giờ 12 phút. Thời gian đã ngừng lại rồi chẳng? “Chị Farrah sao rồi?”

Hai mắt gã *incubus* tối sầm lại. “Farrah chết rồi. Tôi đã đưa cô ấy qua Cõi Âm để việc sinh nở được thuận lợi, và cô ấy đã trút hơi thở cuối cùng ngay khi đứa bé vừa chào đời. Thằng bé đã chết trong tay tôi, chỉ 15 phút sau đó. Bao tháng ngày cực khổ và hy vọng của tôi đã tan thành mây khói.” Hắn tiến thêm một bước và tôi lùi lại cho tới khi lưng chạm vào thành bếp. Tôi đã hết chỗ để lùi.

“Farrah đã mang thai được đến tháng thứ 7.” - Hắn nói - “Thằng bé đã có thể sống, nếu tôi tìm được một linh hồn cho nó.” - Mỗi bước chân của hắn tiến lại gần tôi càng khiến cho nỗi bồn loạn trong tôi dậy sóng - “Nhưng khi tôi đưa đứa con trai bé bỏng của mình tới chỗ cô nàng *syphon* - để lấy đi linh hồn đã được tôi dành sẵn cho nó từ khi chưa chào đời - thì cô ta đã biến mất. Và con trai tôi đã chết với đôi mắt trống rỗng vô hồn.” - Nỗi căm hờn sục sôi trong mắt hắn, như thể hắn là ngọn lửa còn tôi là can xăng - “Cô không hề biết chuyện đó, đúng không Cavanaugh?”

“Lydia không hề bị điên.” - Tôi dồn hết mọi can đảm còn sót lại trong mình, thì thào nói - “Ngay từ đầu chị ấy đã không đáng phải ở trong đó.”

“Đúng, nhưng cô ta đã ở đó và linh hồn của cô ta đáng ra phải thuộc về tôi. Cô nợ tôi một linh hồn, Cavanaugh ạ. Và cô sẽ phải đền bù lại cho sự mất mát đêm nay của tôi.”

Tôi bật cười “Không may cho ông rồi Beck ạ.” - Chẳng hiểu tự dưng tôi lấy đâu ra được sự bình tĩnh và can đảm này, chỉ biết là tôi chống hai tay nhảy lên ngồi vắt vẻo trên cái bệ bếp sau lưng. Có lẽ vì tôi đang biết một điều mà hắn không biết - “Ông có lấy mạng của tôi cũng chẳng ích gì đâu. Đẳng nào hôm nay cũng là ngày chết của tôi. Vì thế sao ông không kiếm người khác mà chơi đi?”

Beck chớp chớp mắt, có vẻ hơi bất ngờ. Nhưng rồi chúng nhanh chóng vụt tắt như khi bắt đầu. “Nếu tôi muốn cô mang thai đứa con của mình thì cái chết của cô đúng là một vấn đề thật. Cũng may, tôi không hề có ý định đó. Sự quyến rũ của tôi trước giờ thường chỉ có tác dụng với con người. Đáng buồn là họ thường không thể mang thai đến đủ tháng và không thể truyền lại cho đứa bé một linh hồn.”

Tôi nhún vai, cố gắng không để lộ cho hắn nhìn thấy nỗi sợ hãi vừa quay trở lại của mình. “Thật xui xẻo cho ông.”

Hắn nghiêm nghị gật đầu. “Nói rất đúng! Tôi có thể phối giống với một con người và đi tìm một linh hồn, hoặc ép buộc một ai đó có linh hồn phù hợp mang thai đứa con của mình. Và vì tôi đẳng nào cũng không thể sử dụng được thân xác của cô, nên tôi sẽ phải giết cô để lấy đi linh hồn thôi.” - Hắn nhún vai, nhếch miệng cười đầy hài lòng - “Ít ra thì cô sẽ không phải băn khoăn xem mình sẽ chết như thế nào.”

Chương 21

SỰ HOẢNG LOAN dâng trào trong lòng ngực tôi, khiến toàn thân tôi tê dại, không sao thở nổi. Tôi vẫn chưa ý thức được hết lời hấn vừa nói có nghĩa là gì. Chỉ biết rằng tôi sắp phải chết, bởi vì hấn sẽ giết tôi. Và lấy đi linh hồn của tôi.

“Không.” - Tôi nhảy xuống khỏi bệ bếp và khiếp đảm nhận ra hai chân mình sắp không trụ vững được nữa, chúng đang run lẩy bẩy vì quá sốc - “Tôi sẽ không chết đi mà không có linh hồn.”

“Đằng nào thì cô cũng chết, tại sao phải quan tâm tới chuyện đó? Cô cũng đâu phải chịu sự tra tấn tới ngàn đời ở bên Cõi Âm. Cô chỉ đơn giản là trao mạng sống của mình cho con trai tôi thôi mà. Chuyện đó cũng đâu đến nỗi tệ lắm, đúng không?”

“Phải gọi là không thể tệ hơn mới đúng!” - Cứ cho là tôi điên đi, nhưng tôi không *muốn* tái sinh trong thân xác một con quỷ dục vọng - “Ông không cần tôi.” - Tôi vừa nói vừa nhích từng bước chậm rãi, dọc theo bệ bếp, âm thầm dùng tay đếm từng cái ngăn kéo và nhắm tới cái cuối cùng - “Tôi không phải là đứa con gái duy nhất trong thị trấn này không phải là con người. Tôi thậm chí không phải là đứa duy nhất trong trường. Linh hồn ông cần không nhất thiết phải từ một cô gái đúng không?”

Không, tôi không phải đang bán đứng anh Nash và Sabine. Nhưng cần đánh lạc hướng gã *incubus* đủ lâu để đảm bảo sự an toàn cho Emma, Sophie và bản thân, sau đó tôi sẽ gọi điện cho anh Tod và anh ấy sẽ đưa Sabine và anh Nash tới một nơi nào đó an toàn. Rồi chúng tôi có thể gọi cho bố tôi và cùng nhau hiệp lực chống lại hấn.

“À, cái đó thì tôi biết.” - Lòng mảy tên Beck khẽ nhếch lên đầy thích thú - “Thị trấn này phải gọi là tụ điểm nóng của các sinh vật không-phải-là-con-người mới đúng. Nhưng cô bạn *mara* của cô là dân mới chuyển đến đúng không? Sabine là một *mara*, tôi đoán không sai chứ?” - Hấn hỏi và tôi chỉ có thể gật đầu - “Một cô gái thông minh, nhưng hơi mạnh động. Có lẽ tôi sẽ không bao giờ phát hiện ra được bí mật của Sabine, nếu cô ta không cố chọc nổi sợ hãi của tôi. Nhưng điều tôi đang muốn nói là cả cô ta và bạn trai của cô đều không đủ tiêu chuẩn. Tôi vẫn chưa biết Nash thuộc loài gì, do cái vòng tay *dissimulatus*, nhưng tôi có thể nói cậu ta không hề thuần khiết, và Sabine cũng vậy. Hai người họ không dùng được.”

“Thuần khiết?” Đó là tất cả những gì tôi có thể thốt lên thành lời, khi mà các khớp thần kinh của tôi đang bị quá tải trầm trọng bởi hàng trăm câu hỏi đang dồn dập bắn tới, giống như những tia lửa bắn ra từ một ngọn lửa đang tắt.

“Ồ, cô không biết điều đó à?” - Hấn bước tới, cắt ngang đường tẩu thoát của tôi - “Linh hồn của đứa trẻ cần phải thuần khiết. Không bị vấy bẩn, ở mọi khía cạnh, bởi vì nó đến trực tiếp từ nguồn, mà không hề được thanh lọc, khử trùng hay gì hết. Các linh hồn thuần khiết càng ngày càng khó kiếm, với mỗi thế hệ trôi qua.”

“Vậy sao?” Một câu hỏi không thể vô nghĩa hơn. *Tôi cần phải dụ hắn nói tiếp...*

“Nash và Sabine đã từng gặp không ít rắc rối - tôi dám nói chắc như thế, mặc dù bị cái lá chắn tâm linh kia chặn lại. Linh hồn của bạn trai cô bị tổn thương và bầm dập bởi một thứ gì đó khác. Một thứ vô cùng tăm tối mà cậu ta đang cố tìm cách che giấu.”

Là thói nghiện “hơi lạnh”, tất nhiên rồi. Nhưng giờ tôi mới biết nó bị coi là một trong những vết-nhờ-linh-hồn.

“Và giống như các động vật săn mồi khác, cô Campbell cũng đã uống từ suối nguồn của cuộc sống. Kể cả nếu cô ta vẫn còn trinh trắng và biết đỏ mặt, cô cũng không thể sử dụng một linh hồn tồn tại trên nỗi đau của người khác.”

“Sự trinh trắng? Đó là tiêu chuẩn của một linh hồn thuần khiết mà ông vừa nói?” Các ngón tay của tôi đã lần tới cái ngăn kéo cuối cùng và tôi từ từ kéo nó ra đằng sau mình, ờn Chúa, nó không hề phát ra tiếng động.

Beck nhún vai. “Một trong các tiêu chuẩn thôi. Bên cạnh lòng vị tha, sẵn sàng xả thân vì người khác và khát khao làm điều đúng đắn, không cần biết hậu quả có thể xảy ra với bản thân là gì. Thật mĩa mai, đúng không? Khi mà linh hồn của cô cuối cùng lại thuộc về một loài động vật ăn thịt khác - một tiểu *incubus* hoàn hảo.”

“Một vật thể còn trinh trắng? Tôi chính là *vật thể còn trinh trắng* của ông? Ông đùa tôi đấy à?” Tôi không thể thò tay vào trong ngăn kéo mà không bị hắn phát hiện ra.

“Ồ không, tôi đang rất nghiêm túc là đằng khác. Và vô cùng biết ơn vì cô vẫn chịu giữ mình như thế - một điều mà đám con gái thời nay chẳng mấy ai làm được.”

“Tránh xa tôi ra!” Tôi bước sang một bên và thò tay lấy con dao phay trong cái ngăn kéo đã mở sẵn. Tôi từng nói có thể giết người để tự vệ nhưng không thực sự tin vào điều đó cho tới lúc này. Khi mà chỉ riêng cái ý nghĩ phải đối mặt với cái chết mà không có linh hồn cũng đủ khiến tôi khiếp sợ, còn hơn cả việc mất đi mạng sống của chính mình.

“Hầu hết những người hiến tặng không mang theo vũ khí dùng để cúng tế, vì thế tôi hy vọng cô sẽ không phiền khi... tôi mang theo dụng cụ của riêng mình.” Beck thò tay ra đằng sau và rút ra một con dao găm hai lưỡi hình gợn sóng, có lẽ là được giấu ở sau lưng.

Tim tôi như muốn ngừng đập.

Suy nghĩ đi nào, Kaylee! Bố tôi vẫn chưa về, anh Tod đã đi mất, anh Nash đang bị ốm, Sabine đang phải chăm sóc cho anh Nash, Emma và Sophie đang bất tỉnh và liên tục bị “bòn rút” năng lượng. Lần đầu tiên trong đời, tôi thực sự chỉ có một mình.

Beck tiến tới gần hơn và tôi không sao rời mắt khỏi con dao hai lưỡi kia. Dưới ánh đèn tù mù trong phong bếp, lưỡi dao cũ ấy trông vẫn rất sắc bén và hiện rõ một dòng chữ tôi không thể đọc, bằng một thứ ngôn ngữ tôi không hề biết. Kể cả nếu hình dáng của con dao không nói lên điều gì nhưng dòng chữ kia đã nói lên tất cả: Đây không phải là một lưỡi dao bình thường. Chắc hẳn nó phải có một ý nghĩa gì đó.

Nó có nghĩa là cái chết của tôi, và sự đánh cắp linh hồn của tôi.

“Chẳng phải ông nên chờ tới khi có được một đứa bé rồi hẵng lấy đi linh hồn của ai đó sao?” Tay tôi vẫn nắm chặt lấy cái cán dao.

Beck nhún vai. “Tôi sẵn sàng chờ thêm 8 hoặc 9 tháng nữa. Mấy cô gái nhà Marshall khá lý tưởng để mang thai đứa con của tôi.”

Khônggggg. “Traci?” - Chỉ riêng ý nghĩ ấy thôi cũng đủ khiến tôi cảm thấy buồn nôn - “Sao có thể như thế được?” Hắn ta mới gặp chị ấy vài giờ trước là cùng.

“Một chút may mắn, cộng thêm biết chọn thời điểm thích hợp và vài “anh chàng” thiện chiến.”

Eo, eo, eo...!

“Tất nhiên, vẫn còn quá sớm để nói về giới tính, thường phải mất vài tuần mới biết được, nhưng sẽ không bao giờ là quá sớm để bắt đầu lên kế hoạch.”

“Không đâu! Vẫn còn quá sớm để lên kế hoạch! Từ giờ tới lúc đó, chẳng phải linh hồn tôi sẽ bị... thiêu sao?”

“Tất nhiên, tươi vẫn là tốt nhất, nhưng điều đó không phải lúc nào cũng đạt được. Đó là lúc tôi cần đến cái này.” - Hắn xoay con dao găm lại và cả căn phòng sáng bừng lên với những đốm sáng chói lòa - “Một món đồ nhỏ nhưng cần thiết mà tôi kiếm được từ một tà ma trong vùng. Tồn của tôi một cái tay và một cái - không phải của tôi, tất nhiên rồi - nhưng rất xứng đáng.

Nếu tôi học được điều gì từ việc để vuột mất linh hồn của Lydia thì đó là: Không có sự chuẩn bị nào là dư thừa đối với một người cha.”

“Đấy là cái gì?” Tôi thì thảo hỏi, cố gắng che giấu sự run rẩy trong giọng nói của mình.

“Lưỡi dao bằng thép, được tôi luyện bởi các tà ma. Chỉ cần cắm nó vào da thịt cô thì khi trái tim cô ngừng đập, nó sẽ tự khắc thu lượm linh hồn cô, và lưu giữ linh hồn đó trong một năm. Giống như một cái kết siêu nhiên.”

Mạch máu chảy rần rật trong người tôi cùng với nỗi hoảng sợ mỗi lúc một lớn dần lên. Tôi nhích sang bên phải, dọc theo bệ bếp, lòng thầm ước giá như khi này không tự nhốt bản thân vào trong bệ thể này.

Hắn lao tới chỗ tôi và tôi né vội sang bên trái. Nhưng chẳng còn chỗ nào để đi - tôi đã bị dồn vào góc tường giữa cái tủ bếp và tủ lạnh.

Beck chớp lấy cánh tay trái tôi và kéo giật lên phía trước. Tôi hét lên và dùng hết sức bình sinh cầm phập con dao vào mạng sườn hắn.

Trong một giây, cả tôi và gã *incubus* đều không chuyển động. Từng hơi thở gấp gáp như muốn đốt cháy cổ họng tôi, kéo dài xuống hai lá phổi. Một thứ chất lỏng âm ỉm và nhấp nháy chảy xuống tay tôi. Tôi nhìn xuống và thấy máu đang tuôn ra ướt đầm một bên áo của hắn.

Tôi há hốc mồm buông con dao ra, lập cập lùi lại đằng sau cho tới khi lưng va vào cái tủ lạnh. Máu từ mấy ngón tay của tôi rỏ xuống sàn nhà, và ngay cả khi nhắm mắt lại tôi vẫn không tài nào xua được hình ảnh khủng khiếp đó ra khỏi đầu mình.

Rồi tên Beck bật cười phá lên và hai mắt tôi bật mở, choáng váng nhìn cảnh hắn rút con dao ra khỏi bụng và thản nhiên ném nó vào trong bồn rửa bát. Qua cái lỗ trên áo hắn, tôi nhìn thấy rất rõ vết thương dài chừng 5 cm. Nếu không phải vì chỗ máu kia có lẽ tôi đã nghĩ mình đang tưởng tượng ra mọi chuyện.

“Thép không rỉ chưa bao giờ là vấn đề đối với tôi.” - Và chỉ ngay giây tiếp theo đã thấy hắn đứng lù lù trước mặt tôi. Hắn đẩy tôi sát vào tủ lạnh, một tay nắm lấy cổ tay tôi, tay còn lại dí mũi dao đôi vào ngực tôi, ngay dưới khung xương sườn - “Tôi nghĩ giờ chúng ta không cần tới cái này nữa...” Hắn luồn một ngón tay vào cái vòng kết bằng sợi cây *dissimulatus* của tôi và kéo về phía mũi dao găm.

Từng hơi thở của tôi, từng nhịp đập hoảng loạn của trái tim đang ngập lụt trong chất

adrenaline của tôi, đang kêu gào đòi tôi phải hành động. Phải chống cự lại. Hoặc ít nhất cũng phải đấu tranh. Nhưng trong cuộc đời mình tôi chưa từng đánh ai bao giờ - ngoại trừ cái lần tát Sabine. Hiển nhiên tôi sẽ không thể chống lại một con quỷ *incubus* có khả năng tự chữa lành vết thương, với con dao của hắn đang dí sát ở dưới mạng sườn, sẵn sàng lấy đi mạng sống và linh hồn của tôi chỉ bằng một nhát đâm.

Beck luồn mũi dao phía trên vào cái khe giữa cổ tay tôi với cái vòng và ngay lập tức sợi dây đứt ra làm đôi.

Cái vòng rơi ra khỏi tay tôi và Beck lập tức chìa tay bắt lấy nó, mũi dao găm vẫn không hề rời khỏi mạng sườn tôi. Hắn thích thú lật qua lật lại trong lòng bàn tay, ánh mắt rạng ngời. “Một món đồ thủ công vô cùng tinh tế.” - Hắn gật gù khen ngợi - “Cô kiếm đâu ra nó thế?”

Tôi không nói gì, những giọt nước mắt tức giận chan chứa trong mắt, làm nhòe đi khuôn mặt đã khiến cho trái tim của biết bao cô gái trong lớp tôi phải thổn thức.

Hắn vò nát sợi dây trong tay và quăng nó vào thùng rác ở cuối phòng - quá xa để nó tiếp tục “chặn sóng” và che giấu thân phận cho tôi. Sau đó hắn cúi mặt nhìn sâu vào trong mắt tôi.

“Không phải là yêu quái mình người cánh chim...” - hắn liếc nhìn đôi tai tôi - “*Cây dissimulatus* không giấu được đôi tai nhọn đấy chứ hả?”

Tôi không trả lời, và hắn dường như cũng không quan tâm.

“Không phải là *mara*...” - Hắn chuyển sang nghiên cứu mắt tôi, và nhanh chóng nhận ra rằng tôi hoàn toàn không có khả năng đọc hay truyền nỗi sợ hãi cho ai - “Không đủ quyền rũ để là một tiên chim, mặc dù ban đầu tôi đã đoán là Emma, và hiển nhiên cô không phải là một *succubus*... Như vậy chỉ còn lại vài khả năng. Nếu xét vẻ bề ngoài giống như con người, có khi nào là... *bean sidhe* chẳng?”

Ánh mắt tôi hắn đã nói lên tất cả, bởi vì tôi thấy Beck gật đầu đầy đắc thắng. “Chuyện đó giờ còn quan trọng sao?”

“Chỉ là tôi muốn xác minh lại việc cô không phải là con người thôi. Mặc dù phải thừa nhận là tôi khá tò mò, vì chưa được gặp một *bean sidhe* bao giờ.” - Beck háo hức nhìn chằm chằm vào mắt tôi - “Thật xấu hổ khi chúng ta lại phải làm quen với nhau trong hoàn cảnh này. Loài *bean sidhe* vốn rất hiếm và cô trông cũng không quá tệ

“Ừây, có ai mà lại không muốn bị chết dưới tay một người quyền rũ như ông?” Tôi mỉa mai

đáp lại, mặc dù này giờ tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Beck bắt đầu trượt nhẹ lưỡi dao thứ hai dọc theo xương sườn tôi.

Hắn cười phá lên và cái tay cầm dao khẽ rung rinh. Tôi nín thở lúc mũi dao trượt nhẹ vào người tôi qua làn áo sơ-mi - “Tôi rất thích tinh thần của cô. Thật phí phạm khi phải để cô đi như thế này.”

“Không lẽ ông định cứ thế mà đâm tôi trong bếp?” - Tôi cố gắng dồn hết tâm trí vào nỗi tức giận, để kiềm chế cơn hoảng loạn đang chực bùng lên bất cứ lúc nào - “Ít ra ông cũng nên tạo dựng hiện trường cho giống với một vụ tai nạn chứ? Máu me sẽ bắn tung tóe khắp nơi và ông sẽ không bao giờ rửa sạch được hết chỗ máu dính trên tường.”

“Tôi sẽ xử lý xong cái xác của cô trước cả khi nó kịp lạnh, và máu của tôi là thứ duy nhất cần dọn dẹp.” - Nhưng rồi hắn liếc mắt nhìn quanh phòng bếp, như thể bây giờ mới thực sự để ý đến nó - “Có điều, giờ cô nhắc tôi mới để ý, đúng là căn phòng này hơi... lạnh lẽo thật. Sao chúng ta không làm chuyện đó trong phòng cô nhỉ? Cô thích được chết trên giường của mình hơn đúng không?” - Cái giọng ân cần tỉnh queo của hắn khiến tôi nổi hết cả gai ốc - “Để bố cô có thể tìm thấy cô và tưởng đó là tội ác của sự đam mê. Có khi họ sẽ đổ lỗi cho Nash không biết chừng. Chẳng phải hai người đã có một cuộc tranh cãi nảy lửa giữa trường học ngày hôm trước đó sao?”

Ôi khôngggg. Beck nói đúng, cả thế giới đều đã nhìn thấy tôi hôn một người khác và anh Nash bỏ đi trong giận dữ. Emma, Sabine và mọi người trong gia đình chúng tôi sẽ hiểu anh ấy không hề giết tôi. Nhưng nếu anh ấy không chịu tránh xa thứ “hơi lạnh” ấy ra, cảnh sát sẽ nghi ngờ anh ấy đang nghiên cứu *một cái gì đó*. Và kể cả nếu họ không thể tìm ra được đó là chất gì, anh ấy cũng sẽ vẫn bị xếp vào dạng tình nghi do tinh thần không hề ổn định.

“Không được.” - Tôi hốt hoảng mở to mắt nhìn hắn ta, nhưng đáp lại, hắn chỉ nhếch miệng cười sung sướng trước sự đau khổ của tôi - “Tôi xin ông. Đừng làm như vậy. Anh Nash không hề có lỗi gì với ông. Ông không thể để mọi người đổ chuyện này lên đầu anh ấy được.”

“Ồ, tôi nghĩ như thế có khi lại hóa hay đây. Nó sẽ đẩy ngôi trường Eastlake rơi vào tình trạng hỗn loạn và khủng hoảng, và điều đó đương nhiên sẽ khiến cho cộng đồng tà ma bên Cõi Âm vô cùng hạnh phúc.” - Hắn nắm lấy tay tôi xoay lại rồi đẩy tôi tiến về phía trước, hai mũi dao dí vào hai bên cột sống - “Chẳng tội gì mà không cống nộp chút gì đó cho các tà ma địa phương, nếu thỉnh thoảng vẫn muốn lượn qua lượn lại bên đó.”

“Ông cống nộp cho Avari à?” - Nỗi khiếp sợ thít chặt lấy cổ họng tôi và tôi gần như không thốt nên lời, nhưng dù thế nào tôi cũng phải cố nói chuyện, cố kéo dài thời gian để... làm một cái gì đó thật quyết liệt.

“Cô cũng biết ông ấy à?” Beck đẩy tôi về phía trước và tôi không dám chống cự lại, khi mà

cái chết đang ở ngay sau lưng mình. Bố tôi và anh Tod đang ở chỗ quái quỷ nào thế không biết?

Hai tay tôi buông thõng hai bên hông. Tôi tự hỏi không biết mình có thể quay lại giật lấy con dao trước khi bị hấn thọc cho một phát vào giữa cột sống hay không... “Tôi biết hấn ta sẽ nổi giận nếu tôi chết đi và hấn không có được linh hồn của tôi.”

Qua tấm gương trong phòng khách, tôi thấy lông mày của tên Beck khẽ nhướn lên, liếc nhìn tôi đầy thích thú. “Ra vậy... Thật may là tôi cũng đang định tặng cho ông ấy một thứ gì đó, nhỉ?”

Ngu rồi! Phải chăng tôi vừa cho hấn thêm một lý do nữa để đổ tội cho anh Nash?

“Không!”

“Suýt. Tôi không nghĩ là cô muốn đánh thức Emma và chị họ của mình.” Hấn thúc vào lưng tôi bắt rời khỏi phòng khách và rẽ vào hành lang, nơi tôi ngoái đầu nhìn cô bạn thân của mình một lần cuối - người vẫn đang ngủ lịm trên ghế sofa - trước khi bị gã *incubus* đẩy vào trong phòng ngủ.

“Ngồi xuống.” Beck hất hàm chỉ vào cái ghế cạnh bàn học. Chẳng khó khăn gì để hấn tìm ra phòng ngủ của tôi trong ngôi nhà bé tí hìn này.

Hấn đang tính làm gì thế? Nhưng tôi vẫn ngồi, và con dao giờ đang dí vào bên cạnh sườn tôi. Càng lúc tôi càng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, khi hấn nhoài người sang mở laptop của tôi lên. Lúc này dùng xong tôi không hề tắt máy vì vậy màn hình máy tính lập tức hiện lên với cửa sổ hòm thư nhấp nháy báo có thư mới.

“Giờ thì hãy gửi email cho Nash, cầu xin cậu ta đừng có qua đây. Hãy khuyên cậu ta bình tĩnh và hai người sẽ nói chuyện vào ngày mai, ở trường, và rằng cô sẽ không cho cậu ta vào nhà chừng nào cậu ta vẫn đang giận dữ như vậy.”

Tôi nghiêng chặt răng lại đầy căm phẫn. “Không.”

“Làm đi. Cái này phải do chính tay cô viết ra, để trên bàn phím chỉ có dấu vân tay của cô.”

Tôi ngược mắt lên nhìn gã *incubus*, cố tình để cho hấn thấy cơn thịnh nộ đang xoay cuồng trong mắt mình. “Ông muốn giết tôi? Được thôi. Cứ giết. Chứ không bao giờ có chuyện tôi giúp ông đổ tội cho anh Nash đâu.”

Hắn cúi xuống ghé sát miệng vào tai tôi, gần đến nỗi tôi có thể cảm nhận được hơi thở của hắn bên tai mình. Mũi dao nhọn châm vào da thịt tôi. Tôi thở hển hển vì đau và không thể không tự hỏi cảm giác khi bị đâm thật sẽ còn đau đến mức nào. “Cô sẽ phải làm thôi, nếu không sau khi xử lý cô xong, tôi sẽ đưa Emma và chị họ cô quay lại nhà của Emma và “chơi đùa” với họ, trong lúc cái xác không hồn của cô nguội lạnh.”

Nỗi sợ hãi như muốn nuốt chửng lấy tôi, khiến cho giọng tôi khản đặc, gần như không thốt ra thành lời. “Không được động vào họ.”

“Tôi hứa với cô sẽ không làm vậy, nếu cô chịu làm theo chính xác những gì tôi bảo.”

Các tà ma không thể nói dối, liệu điều đó có đúng với các *incubus* không? Tôi không biết, nhưng tôi dám chắc một điều: Nếu tôi không viết email đó, hắn sẽ làm cái điều đã làm với Danica. Hoặc cũng có thể là điều đã làm với mẹ cậu ấy. Hắn đang bắt tôi phải chọn. Anh Nash hay Emma và chị Sophie.

Nếu tôi viết bức thư đó và cảnh sát tìm ra nó - hiển nhiên là hắn sẽ cứ để mở máy tính như vậy - có lẽ phần đời còn lại của anh Nash sẽ phải sống trong trốn chạy. Và cô Harmony cũng vậy. Bởi vì cô ấy và anh Tod sẽ không đời nào chịu để anh Nash phải gánh tội mưu sát tôi.

Nhưng nếu tôi không viết lá thư đó, Emma và chị Sophie sẽ phải chết - nếu không vì bị hút cạn năng lượng thì cũng vì sinh con cho tên quỷ *incubus* đó.

Tôi không thể để cho hai người đó chết. Một lần nữa. Không phải vì tôi. Và thế là tôi bắt đầu đánh máy.

Nước mắt rơi đầm đìa trên má, làm nhòe cả màn hình máy tính trước mặt tôi. Những giọt nước mắt sợ hãi, giận dữ và ân hận. Nhưng tôi làm điều tôi phải làm. Tôi cầu xin anh Nash đừng qua nhà tôi. Tôi hứa sẽ gặp và nói chuyện với anh ấy ở trường, nhưng chỉ khi nào anh ấy chịu bình tĩnh lại. Và ở cuối thư, tôi nói với anh rằng anh làm tôi sợ khi thấy anh “như thế này”, đúng như lời Beck ra lệnh. Nước mắt rơi ướt cả bàn phím, lúc tôi gõ tên mình ở cuối bức thư và di con chuột tới chỗ nút GỬI.

“Làm đi.” - Beck thì thầm vào tai tôi, hơi thở của hắn càng lúc càng dồn dập bởi sự phấn khích khi chứng kiến nỗi sợ hãi và đau đớn của tôi - “Làm đi, nếu không tôi sẽ khiến họ phải thét lên trong đau đớn. Ngay trong tối nay.”

Cả cơ thể tôi rung lên bần bật bởi tiếng nước nở của bản thân. Nhưng tôi vẫn ấn nút GỬI. Và phá hủy hoại mọi thứ, của những người tôi yêu thương nhất.

“Có thể chứ...” - Hấn xốc tay tôi đứng dậy. Hai chân tôi run lấy bầy, không đứng vững. Mọi thứ nhòe đi trước mắt tôi. Cú sốc vừa rồi dường như đã làm tê liệt mọi cảm xúc trong người tôi, khiến tôi không nghĩ được bất cứ chuyện gì. Tôi muốn buông xuôi tất cả.

“Ngồi xuống.” Hấn ra lệnh và tôi làm theo như một cái máy.

Tôi làm vậy chẳng khác gì đã giết anh ấy. Tôi đã tự tay kết thúc cuộc đời của anh Nash chỉ bằng vài cái nút bấm và một cái click chuột.

“Rồi, giờ thì cởi áo ra - để tạo hiện trường cho nó giống. Với đám cảnh sát địa phương cứ phải bày ra sờ sờ trước mắt cơ, nếu không thế nào bọn họ cũng đi sai hướng.”

Liệu anh Tod có tha thứ cho tôi không? Anh ấy sẽ không bao giờ biết được tại sao tôi lại làm như vậy, nhưng anh ấy biết đó không phải là sự thật. Liệu anh ấy sẽ mãi mãi căm thù tôi vì đã làm thế với em trai anh ấy không? Với mẹ anh ấy không?

Tôi thậm chí chẳng cảm thấy gì lúc tên Beck cởi cúc áo của tôi ra, nhưng tôi ý thức được rất rõ là hấn làm chuyện đó bằng một tay, bởi vì nãy giờ hai mũi dao nhọn hoắt vẫn chưa hề rời khỏi mạng sườn tôi.

“Giờ thì hãy nằm xuống...” Hấn đẩy khế vai tôi và tôi cảm nhận được lưng mình vừa chạm xuống đệm. Tôi vẫn đang chìm đắm trong mặc cảm tội lỗi của bản thân, nó lạnh lẽo và cay đắng đến nỗi tôi gần như không còn cảm thấy nỗi sợ hãi vẫn đeo bám tôi suốt 5 ngày qua. Giờ thì sợ hãi cũng chẳng ích gì nữa rồi - tôi sẽ phải chết, dù tôi có sợ cái chết hay không.

Điều duy nhất tôi quan tâm bây giờ là những người thân của tôi và tôi vừa phản bội từng người trong số đó. Cuộc đời tôi là một chuỗi những lời nói dối nho nhỏ, nhưng cái chết của tôi lại là lời nói dối lớn nhất.

Beck cúi xuống sát gần tôi, má của hấn sượt qua má tôi, khiến tôi rùng mình ghê tởm. “Cô sẽ chỉ bị đau một lúc thôi.” - Hấn trấn an tôi - “Và bởi vì cô không có lời thú tội cuối cùng nào nên có lẽ tôi nên nói.” - Hấn ngồi thẳng dậy, và tôi không còn cách nào khác buộc phải nhìn vào đôi mắt đang ánh lên sự hân hoan độc ác của hấn - “Tôi sẽ vẫn phải lấy mạng của Emma và chị họ cô. Họ sẽ chết trong khi hét gọi tên tôi.”

Tôi chớp mắt và cả căn phòng bỗng vụt hiện rõ trở lại. Ngọn lửa giận dữ bốc ngùn ngụt trong tôi, như muốn thiêu rụi toàn bộ cơ thể tôi. Và tôi chợt nhận ra rằng mình chẳng còn gì để mất.

“Người hãy nằm mơ đi.” Tôi gạt con dao ra khỏi ngực mình và một trong hai lưỡi dao của vào lòng bàn tay trái của tôi ngọt lịm. Máu chảy ròng rọc xuống đệm và bàn tay tôi đau buốt, nhưng ít ra tôi đã khiến hắn bất ngờ. Tôi ngồi bật dậy, tung nắm đấm vào giữa cằm của hắn.

Choáng váng, Beck nhào tới chỗ tôi, nhưng tôi đã kịp lăn sang một bên, quờ quạng tìm cây gậy bóng chày của anh Nash. Nhưng nó đã lăn quá xa dưới gầm giường và gã *incubus* đã nhanh hơn tôi một bước. Hiển nhiên kỹ năng đâm đá của tôi không thể so sánh với tốc độ siêu việt của hắn rồi. Hắn điên cuồng ném tôi vào tường và dùng tay chặn lấy cổ tôi. Tôi vùng vẫy định dùng đầu gối đá vào hạ bộ hắn nhưng không kịp, tay của hắn vẫn nhanh hơn.

“Không...” - Tôi cố gắng tìm cách để thở - đủ để triệu tập tiếng khóc và băng qua Cõi Âm. Tất nhiên, tên Beck sẽ đi theo tôi nhưng ít ra tôi sẽ chạy được, và dụ hắn ra xa khỏi Emma và chị Sophie. Ít ra khi đó tôi vẫn còn cơ hội để chống trả. Nhưng Beck chỉ càng siết chặt tay hơn.

“Con quỷ cái ngu ngốc!” - Hắn gầm lên, túm cổ tôi hất sang một bên - “Rượu mời không muốn lại muốn uống rượu phạt hả? Ta đã định sẽ tiễn người lên đường nhanh chóng - cả hai lưỡi dao này sẽ xuyên thẳng vào trái tim người. Nhưng giờ nghĩ lại, ta sẽ cho người biết thế nào là chết từ từ.”

Tầm nhìn của tôi tối sầm lại. Cổ họng của tôi bỏng rát. Nỗi khiếp sợ của tôi không còn giới hạn.

Beck kéo tôi lại về phía sau, các ngón tay vẫn kẹp chặt lấy cổ tôi, khiến hai tai tôi ù đi. Hắn đẩy tôi nằm xuống giường. Tôi chơi vơi dùng cả hai tay cào cấu bàn tay cứng như sắt đang siết cổ mình.

Phải mất vài giây sau hắn mới chịu rời lỏng tay ra, nhưng chỉ đủ để tôi hóp hóp một chút không khí và không tắt thở - chứ không đủ để tôi cất tiếng hét. Beck chẹp miệng. “Không thể để người tắc thở được.” - Hắn giơ con dao hai lưỡi lên cho tôi nhìn - “Người phải chết bằng lưỡi dao thép đặc biệt này, bằng không chẳng có tác dụng gì đối với ta.” - Ngay lập tức tôi cảm nhận được cả hai mũi giao ấn vào da thịt mình, ngay chính giữa bụng - “Còn lời trần trối cuối cùng nào không?”

Hắn nói lỏng tiếp mấy ngón tay ở cổ họng tôi, đủ để tôi thốt ra được vài từ. Và tôi cũng chỉ có hai từ dành cho hắn.

“Khốn...” - Tôi cố nén đau, rặn ra từng chữ - “... khiếp!”

“Nói hay lắm.” Cánh tay phải của hắn cong lên. Hai lưỡi dao từ từ hạ xuống, đâm thẳng vào bụng tôi, mang theo một cảm giác đau đớn tột cùng mà đời tôi chưa từng trải qua bao giờ.

Tôi oằn người vì đau đớn, và hắn buông tay khỏi cổ họng tôi. Thế giới xung quanh dường như không còn gì ngoài sự đau đớn đang lan rộng khắp người tôi. Máu bắt đầu túa ra như suối từ bụng tôi.

Beck bò lên giường, quỳ xuống cạnh tôi, hai mắt mở to phần khích. Hai tay tôi run rẩy ôm lấy vết thương và cái hung khí chết người kia.

“Còn đau lắm không?” Hắn hỏi, mắt sáng bừng lên đầy háo hức.

Tôi cố nén đau, hít một hơi thật sâu. “Ngươi thử nói xem.” Nói rồi tôi nắm lấy con dao và dùng hết sức bình sinh rút nó ra khỏi người mình, trong tiếng thét đau đớn tột cùng. Kể đó, bằng tất cả chút sức lực cuối cùng, tôi cắm phập con dao hai lưỡi ấy vào ngực hắn, xuyên thẳng tới tận tim.

Chương 22

ĐÔI MẮT CỦA BECK MỞ TO. Hắn thở hển hển và máu bắt đầu túa ra từ ngực hắn, làm ướt đầm cán dao và ga giường của tôi.

“Thép do tà ma tôi luyện hả?” Tôi thì thảo thốt lên. *Có vẻ như tôi đã tìm ra cách giết chết một con quỷ incubus.* Câu hỏi đặt ra là liệu nó có lưu giữ linh hồn của hắn hay không?

Beck lại chớp mắt lần nữa, ánh mắt bắt đầu mất dần sự tập trung. Tôi chống khuỷu tay gằng gương ngồi dậy, máu chảy ròng ròng qua các kẽ ngón tay. Gã *incubus* ngã ngửa ra giường, đầu chập chối nơi cạnh giường. Toàn thân tôi vẫn đang tê dại đi vì vết dao đâm và tôi nhìn thấy một vầng tối hiện ra bao trùm lấy cơ thể hắn, càng lúc càng sẫm lại theo từng giây.

Hắn đang hấp hối. Tôi đã giết hắn. Nhưng cái chết của Beck vẫn không ngăn được cái chết của tôi.

Tôi nằm xuống giường, kinh hãi bởi cảm giác máu chảy xối xả trên tay và nỗi đau đớn tôi chưa từng trải qua bao giờ. Máu chảy giữa tôi và tên Beck nhiều đến nỗi tôi gần như nếm được mùi tanh của máu trong không khí, và hơi thở của tôi càng lúc càng khó nhọc hơn.

Quá tuyệt vọng, tôi dùng tay còn lại lần tìm điện thoại trong túi, khiếp sợ khi thấy bóng tối bắt đầu phủ xuống tầm nhìn của mình. Nhưng đó không phải là sự báo hiệu cái chết của Beck mà là tôi đang mất dần sự tỉnh táo. Tôi đang hấp hối. Không hiểu thần chết phụ trách tôi đã có mặt ở đây chưa? Anh Tod từng nói tôi sẽ không nhìn thấy hắn...

Tôi mở điện thoại lên, run rẩy bấm phím số 4, sau đó rơi phịch tay xuống giường, đầy bất lực.

Trong lúc điện thoại đổ chuông, tôi gằng gương nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh. Gã *incubus* đang nằm cách đó không xa, và điện thoại vẫn tiếp tục đổ chuông trên tay tôi. Vài giây sau, tôi nhìn thấy linh hồn hắn vật vờ ngoi lên và dạt về phía lòng ngực của hắn, giống như một làn khói đục vừa bốc lên khỏi ống khói đã bị gió cuốn đi.

Linh hồn của hắn vẫn đục, được điểm xuyết bởi những dải màu tối sẫm. Đến lúc anh Tod nghe máy thì tôi chẳng còn chút sức lực nào để trả lời nữa. Linh hồn của Beck cũng bắt đầu trôi về phía cán dao găm, cho tới khi không còn dấu vết nào của nó nữa.

“Alô?” - Anh Tod lại nhắc lại - “Kaylee à? Em không sao chứ?”

Tôi mở miệng định nói nhưng không thốt lên được lời nào. Âm thanh duy nhất phát ra từ miệng tôi khi ấy là những tiếng thở ngắt quãng, đầy đau đớn. Sau đó tôi nhắm mắt lại.

“Kaylee?” - Tiếng anh Tod giờ đã gần hơn, và nếu còn sức chắc tôi đã nhảy dựng lên, khi anh đưa tay gạt mấy sợi tóc trên mặt tôi. “Không...! Kaylee, tỉnh dậy đi. Làm ơn tỉnh dậy đi em.”

Anh Tod đang khóc. Trước giờ tôi chưa thấy anh ấy khóc bao giờ.

Tôi cố mở hé mắt và thấy anh đang quỳ bên cạnh giường, tay vẫn cầm điện thoại. “Em xin lỗi.” Tôi mấp máy môi, nhưng không phát ra tiếng. Tôi muốn nói lời xin lỗi vì những gì đã làm với anh Nash, nhưng chẳng còn chút sức lực nào nữa. Và như thế cũng có nghĩa là anh ấy sẽ không thể truyền đạt lại cho anh Nash.

“Em sẽ không sao đâu.” - Tod thả điện thoại xuống và một tay đỡ lấy vai tôi, tay còn lại luồn xuống dưới đầu gối tôi - “Em có thể ấn chặt vào vết thương được không?”

Nhưng tôi thậm chí còn chẳng lắc đầu được. Tôi không thể cử động.

“Anh sẽ đưa em đến bệnh viện, nhưng anh không thể vừa bế em vừa đến đó ngay trong một lần dịch chuyển. Vì thế chúng ta sẽ phải dừng lại vài lần, ok?”

Tôi không thể trả lời, nhưng điều đó không quan trọng. Tôi nhắm mắt lại và rồi lập tức mở choàng ra khi có cái gì đó lạnh lạnh, ướt ướt rơi trên mặt tôi. Ngoài trời đang mưa rào rích, và tôi đang ở trong một bãi đỗ xe lạ hoắc. Một giây sau, mọi thứ lại biến mất và anh Tod đang đứng ở trong công viên, vừa ôm chặt tôi vào lòng vừa khóc.

Hai mắt tôi lại nhắm chặt lại và tôi bắt đầu ngửi thấy cái mùi thuốc khử trùng quen thuộc.

Tôi chớp chớp mắt và bệnh viện bắt đầu hiện ra trước mắt tôi. Một cái hành lang trắng toát cùng những tiếng bíp bíp của máy móc và tiếng ồn của những chiếc xe đẩy, và tiếng gọi nhau í ới của mọi người. Anh Tod đặt tôi lên một cái cáng và dùng cái gì đó ấn vào vết thương trên bụng tôi. Giờ nó không còn đau tẹo nào nữa, và đáng ra tôi phải thấy sợ vì điều đó, nhưng giờ không gì khiến tôi sợ bằng việc nhìn thấy anh khóc.

Các thần chết không bao giờ khóc. Đơn giản là không. Nhưng tôi khiến anh Tod phải rơi lệ. Và anh ấy thậm chí còn chưa biết tôi đã làm gì.

“Họ sẽ chữa cho em khỏe lại, Kaylee ạ.” - Anh cúi xuống thì thầm vào tai tôi - “Anh hứa với

em.”

Tôi lắc đầu nhưng anh vẫn lùi lại phía sau và rút tay ra khỏi tay tôi. Anh liếc về phía hành lang bận rộn và gọi âm lên. “Ai đó làm ơn giúp với! Cô gái này đang bị chảy máu!”

“Bố em...” Tôi mấp máy môi, và anh Tod gật đầu, rồi biến mất.

Một giây sau, tôi nghe thấy tiếng bước chân hối hả chạy về phía mình và một cô y tá xuất hiện. “Chúa ơi...” Cô ấy hét âm lên câu gì đó - nhưng tôi nghe không ra - và thêm nhiều người nữa chạy tới. Họ nhanh chóng đẩy tôi vào một căn phòng đầy máy móc và thiết bị, và ai đó dùng kéo cắt áo tôi ra.

Vài phút sau hoặc có thể là vài giây sau; tôi đã mất hết khái niệm về thời gian - anh Tod xuất hiện cùng với bố tôi.

“Kaylee!” - Bố tôi hét âm lên và một y tá nam chặn bố lại - “Đó là con gái tôi!”

“Sao bác vào được đây thế?”

Bố tôi giơ tay tung nắm đấm vào giữa mặt người y tá kia và anh ta ngã dúi dụi xuống sàn. Tiếp đó, bố lao tới bên cạnh tôi và tôi nghe thấy tiếng ai đó quát lên bảo cứ để bố tôi ở lại, miễn là không làm ảnh hưởng tới việc cấp cứu.

“Kaylee...” Bố đưa tay vuốt tóc tôi, mặt giàn giụa nước mắt. Ai đó đẩy bố sang một bên và chiếc mặt nạ ôxy từ từ được hạ xuống mặt tôi, sau đó tôi lại nhìn thấy bố và anh Tod.

Cả hai vừa khóc vừa nhìn tôi lo lắng, và cứ mỗi lần chớp mắt tôi lại thấy càng lúc càng khó để mở mắt trở lại. Tôi không nghe thấy các câu hỏi của bác sỹ hay tiếng dao kéo chạm vào nhau, hay tiếng xé gạc... Tôi không cảm thấy gì khi mũi kim xuyên qua da mình, hay khi y tá kẹp cái cảm biến vào đầu ngón tay. Tôi chỉ nhìn thấy anh Tod và bố tôi. Hai người đàn ông đã yêu tôi vô điều kiện. Và tôi ước sao có thể nói với họ rằng tôi rất xin lỗi vì đã phá hỏng mọi chuyện.

Sau đó tôi chớp mắt và mọi thứ quanh tôi bắt đầu mờ dần đi. Đột nhiên một cậu bé tóc đỏ lù lù xuất hiện giữa phòng cấp cứu, kéo anh Tod ra một góc và thì thầm câu gì đó.

Ông Levi.

Đã đến lúc rồi. Ông Levi đến để lấy đi linh hồn của tôi.

Nhưng thay vào đó, ông ấy chỉ đưa cho anh Tod một mẫu giấy rồi nghiêm nghị đứng nhìn anh ấy đọc. Và anh Tod há hốc mồm nhìn ông Levi rồi lắc đầu. Ông Levi lại nhắc lại lời ông vừa nói và giờ tay chỉ về phía tôi. Anh Tod khoanh hai tay lại trước ngực, nhất quyết đứng im. Và cuối cùng tôi đã hiểu...

Ông Levi không phải là thần chết của tôi. Mà là anh Tod. Bằng việc đưa tôi đến bệnh viện, anh Tod đã đưa tôi vào danh sách thần chết của chính anh. Và anh đang từ chối không chịu giết tôi.

Tôi liếc mắt nhìn bố, nhưng ông vẫn đang khóc nức nở, và chẳng nhìn thấy điều gì khác.

Ông Levi cau mày ngược mắt nhìn anh Tod, chờ đợi. Chờ anh chàng thần chết mà ông đã đích thân tuyển dụng và đào tạo, chấp nhận sự thật và chịu thua. Nhưng anh Tod chỉ lắc đầu, một lần cuối.

Cái nhú mày của ông Levi càng lúc càng sâu hơn, và ông chìa bàn tay nhỏ xíu của mình ra trước ngực anh Tod. Ngay lập tức, đôi mắt xanh của anh mở to và miệng anh từ từ há ra. Linh hồn anh trôi ra khỏi cơ thể anh, cuốn quanh nắm tay nhỏ xíu của ông Levi, giống như một chiếc kẹo bông vô hình. Và anh Tod liếc về phía tôi, chớp mắt một lần cuối, rồi vụt biến mất.

Anh ấy chỉ đơn giản là...tan biến vào không khí.

Không...! Tôi hét lên, nhưng chẳng có âm thanh nào thoát ra. Nỗi đau đớn trong tim tôi dường như đã nuốt chửng cả nỗi đau của vết dao đâm, giống giọt nước mưa rơi xuống lòng đại dương. Một cảm giác trống rỗng bao trùm lấy toàn bộ cơ thể tôi, cùng với sự mất mát quá lớn, vượt quá sức chịu đựng của tôi. Tôi không cảm thấy gì hết ngoài nỗi đau đớn khôn nguôi và ánh mắt xanh đầy ám ảnh kia. Đôi mắt ấy sẽ không bao giờ còn nhìn tôi được nữa, cũng như không thể chớp mắt, chuyển động hay tỏa sáng. Tất cả đều đã biến mất. Anh Tod đã biến mất.

Cả thế giới của tôi chìm trong nỗi đau đớn tột cùng.

Tôi không thể nhìn thấy gì qua làn nước mắt đang lăn dài trên má. Ông Levi bước tới cạnh bố tôi, mặc kệ cho bác sỹ và y tá vẫn đang hối hả xuyên qua người ông cấp cứu cho tôi. “Tôi rất tiếc, Kaylee.” - Ông nói - “Cậu ấy đã không cho tôi sự lựa chọn nào khác.”

Sau đó ông đặt một tay lên mắt tôi, và cả thế giới chuyển sang một màu đen kịt.

TÔI KHÔNG BIẾT chuyện gì đã xảy ra trong lúc thế giới biến mất, nhưng khi nó quay trở lại, mọi thứ bỗng trở nên sáng quá sức chịu đựng của tôi. Tôi chớp mắt, và thứ ánh sáng chói lòa kia giống như tia sét xuyên thẳng vào não tôi. Tôi lại chớp mắt lần nữa, và hai mắt tôi bắt đầu thích ứng dần.

Cuối cùng não bộ của tôi cũng đã hoạt động trở lại.

“Đây là địa ngục...?” Tôi thì thào hỏi, ngạc nhiên nhìn xung quanh.

“Không phải là địa ngục, cô Kaylee.”

Tôi hoảng hồn ngồi bật dậy, nhanh đến nỗi đầu óc tôi quay cuồng mất vài giây. Đứng trước mặt tôi là một người phụ nữ, trong bộ vét nâu lịch sự, mái tóc cắt ngắn và có cái mũi rất dài. Tôi còn chưa kịp hỏi bà ấy bất cứ câu gì thì chợt thẳng thốt nhận ra rằng mình đang không mặc gì từ thắt lưng trở lên. Và đang ngồi trên mặt bàn kim loại lạnh ngắt.

Giật mình, tôi vớ vội miếng vải trắng vừa rơi ra lúc tôi ngồi dậy và che lấy ngực. Sau đó tôi nhìn chằm chằm vào mấy cái ngăn kéo bằng thép bóng loáng bên tay trái. Và ba cái cánh kim loại bên tay phải.

Tôi đang ở trong nhà xác.

“Tôi chết rồi đúng không?” Tôi thì thào hỏi, mặt tái mét vì quá sốc.

“Đúng.” - Một giọng nói quen thuộc cất lên sau lưng tôi và tôi quay lại thấy ông Levi đang đứng cách đó vài bước - “Nhưng Madeline yêu cầu được gặp cô. Vì thế hãy chú ý lắng nghe nhé!”

Trước khi tôi kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, người phụ nữ có tên là Madeline kia hắng giọng và tôi lập tức quay ra nhìn bà ấy. “Kaylee, chúng tôi muốn đề nghị cho cô một cơ hội để...”

“Không.” - Tôi nắm chặt lấy miếng vải trắng và nhìn thẳng vào mắt bà - “Tôi không muốn làm thần chết.” Nhất là sau những gì vừa xảy ra với anh Tod. Sao họ có thể nghĩ tôi sẽ chịu làm việc cho họ ngay sau khi vừa giết chết anh ấy?

Lông mày bên trái của bà ta xéch ngược lên. “Chúng tôi cũng đâu cần điều đó. Tôi làm ở phòng Khiếu nại và chúng tôi có thể sử dụng năng lực của cô.”

“Để làm gì?” Tôi nhúu mày, liếc qua ông Levi rồi lại nhìn bà Madeline.

“Lấy lại những linh hồn không phải chính chủ.”

“Những linh hồn bị đánh cắp? Từ các tà ma?” *Chẳng phải trái tim tôi đang ra đang phải đập sao?* Ý nghĩ ấy khiến tôi thấy kinh hãi. Nhưng trái tim tôi vẫn từ chối không chịu đập. Bởi vì tôi đã chết.

“Không, cô sẽ vẫn làm việc ở đây, trong thế giới loài người. Là một *bean sidhe* nữ, cô đặc biệt phù hợp với công việc của phòng chúng tôi. Và thú thực là chúng tôi đang rất thiếu người.”

“Bà... có thể... làm cho tôi sống lại à?”

“Không, không giống như trước đây.” - Bà Madeline cúi xuống nhìn hai bàn tay đang đan chặt vào nhau - “Đáng tiếc, không ai có thể làm điều đó. Nhưng chúng tôi có thể làm được điều gần giống như vậy.”

“Cô sẽ tồn tại trong trạng thái tương tự như một thần chết.” - Ông Levi bổ sung - “Nhưng với những năng lực khác hẳn.”

Giống như một thần chết. Giống như anh Tod, vẫn mang thân xác của con người và có thể hiện ra lúc nào tùy thích. Người đã có thể sống mãi với gia đình của mình. Nếu tôi không khiến anh phải chết và đổ tội giết người cho anh Nash.

“Không.” - Tôi nhắc lại, ánh mắt vẫn rất kiên định - “Tôi đã nhìn cách mấy người đối xử với họ rồi. Sẽ không có chuyện tôi chịu làm việc cho mấy người đâu.”

“Tôi không nghĩ là cô hiểu mình đang bỏ qua một cơ hội quý báu đến thế nào đâu, cô Kaylee.” - Bà Madeline khoanh hai tay lại trước ngực - “Không chỉ đối với mình cô mà còn với tất cả những người cô quan tâm. Theo tình hình bây giờ thì cô bạn thân của cô đang vô cùng đau khổ còn bố cô có lẽ sẽ khó mà vượt qua được sự mất mát quá lớn này. Và bạn trai của cô...”

“Bạn trai cũ...” Ông Levi sửa lại, một tay chống lên cái cẳng bên cạnh tôi.

Bà Madeline gật đầu nói tiếp. “Bạn trai cũ của cô đang ở trong tù, vật vã cai nghiện và sắp sửa bị kết tội giết người.”

“Sao lại thế?” - Tôi tức giận bấu chặt lấy tấm vải trắng lạnh lẽo, mặt đầy thất vọng - “Tôi mới là người giết chết tên Beck. Cảnh sát hẳn đã phải tìm thấy xác của hắn trong phòng ngủ của tôi. Họ cần phải biết là hắn đã giết tôi.” Đầu óc tôi đang rối đến mức tôi cũng chẳng hiểu bản thân vừa nói cái gì nữa.

Ông Levi nhìn tôi, vừa có chút thông cảm, vừa có chút sốt ruột. “Kaylee, cô và tay *incubus* đó đã bị đâm bằng cùng một hung khí, và chỉ cách nhau có vài giây, ngay trên giường ngủ của cô. Hiện tại cảnh sát tin rằng Nash đã nhìn thấy hai người ở bên nhau và giết cả hai trong một cơn ghen tuông thịnh nộ.”

Tôi lắc đầu, nhất quyết không chịu tin. “Còn vân tay thì sao? Trên dao làm gì có dấu vân tay của anh ấy?”

Ông Levi nhún vai. “Họ sẽ lý luận rằng cậu ta đã lau chúng đi rồi lấy tay của hai người cầm vào cán dao.”

“Không đâu!” Bố tôi, cô Harmony, Emma và Sabine sẽ hiểu đó không phải sự thật. Nhưng không ai tận mắt chứng kiến cảnh tên Beck đâm tôi - lúc hắn đến nhà tôi, Emma và chị Sophie đã ngủ say - và với hồ sơ phạm tội dài dằng dặc của mình, Sabine sẽ khó có thể đứng ra làm chứng cho anh Nash.

Anh Nash thực sự rất khó thoát khỏi vụ lần này. Và nếu anh Tod không cứu anh ấy ra, anh ấy sẽ phải dành hết quãng đời còn lại của mình trong tù. Chỉ vì tôi đã giúp tên Beck đổ tội cho anh.

Tôi không thể để điều đó xảy ra.

“Ý bà là nếu tôi chịu làm việc này cho bà, bà sẽ giúp anh Nash?”

Bà Madeline nhú mào và tôi hiểu rằng mình sẽ không hề thích câu trả lời tiếp theo của bà. “Không phải chỉ một việc lần này đâu cô Kaylee. Mà là lời cam kết sẽ làm việc cho phòng Khiếu nại từ nay về sau. Và đổi lại, cô sẽ được ban tặng một cuộc đời sau khi chết với khá nhiều đặc quyền hấp dẫn - đi kèm với một vài hạn chế không thể tránh khỏi - chừng nào cô vẫn làm việc cho chúng tôi.”

“Những hạn chế gì?”

Một bên lông mày của bà ấy lại nhướn lên thích thú. “Đa số mọi người sẽ quan tâm tới các lợi ích hơn.”

“Thôi được.” - Tôi cau mày nói - “Đó là cái gì?”

“Sự bất tử, tất nhiên rồi. Và trẻ mãi không già.”

“Với tôi đó lại là những hạn chế thì đúng hơn. Có ai mà muốn mãi mãi dừng ở tuổi 16 không?” Và lại còn chỉ có một mình. Tôi không muốn nhìn bạn bè và người thân của mình già đi và chết. Tôi không muốn thế giới tiếp tục quay mà không có mình. Tôi không muốn phải một mình đối mặt với sự vĩnh cửu.

Và hẳn là bà ấy đã đọc được điều đó trong mắt tôi.

“Và tất nhiên, ưu điểm lớn nhất là có cơ hội giúp cậu Hudson.”

Ý bà ấy là anh Nash. Nhưng tôi không thể không nghĩ tới anh Tod. Anh ấy đã phải chết - một lần nữa - vì tôi.

“Bà thực sự định để anh Nash chịu tội giết người do lỗi của tôi, mặc dù biết là anh ấy vô tội, à?” Tôi hỏi.

“*Còn cô thì sao?*” Ánh mắt của bà Madeline vô cùng kiên định. Dựa vào đôi mắt của bà ấy, tôi biết bà ấy có linh hồn. Nhưng dựa vào vẻ bề ngoài lạnh lùng, cứng nhắc, tôi đoán lâu lắm rồi bà ấy chưa hề sử dụng đến trái tim - “Chúng tôi không thể can thiệp vào tất cả các trường hợp vô tội bị tống vào tù, cô Kaylee ạ. Phòng Khiếu nại sẽ chỉ sẵn sàng sử dụng các nguồn lực của mình để giúp đỡ cậu Nash, nếu đối lại chúng tôi nhận được điều gì đó - mà ở đây là sự phục vụ của cô. Sự lựa chọn hoàn toàn thuộc về cô.”

“Bà định sẽ làm gì cho anh ấy?”

“Nếu cô đồng ý làm việc cho chúng tôi, phòng Khiếu nại sẽ sắp đặt cho cậu Hudson trốn khỏi nhà tù của cảnh sát.”

“Để rồi anh ấy sẽ phải trốn chui trốn lủi trong suốt phần đời còn lại của mình á? Không đời nào!” - Tôi kiên quyết lắc đầu, nhưng trong lòng vẫn nơm nớp lo sợ rằng nếu mình ép họ quá, có thể sẽ mất cả chì lẫn chài. Hy vọng rằng họ đang thực sự cần đến tôi như họ nói.

“Tôi đã chết được bao lâu rồi?” Tôi hỏi. Nếu anh Nash vẫn chưa bị kết án, chứng tỏ tôi cũng chỉ mới chết.

“Mới vài tiếng.” Bà Madeline trả lời.

“Nhưng...” - Sao lại có chuyện đó được? - “Sau khi anh Tod qua đời, mấy người đã phải cần tới hơn một tuần để đem anh ấy trở lại trong thân phận một thần chết cơ mà.” Anh ấy thậm chí đã được chôn cất cẩn thận.

Bà Madeline nhếch miệng nhìn ông Levi đầy ngạo mạn, sau đó quay sang giải thích với tôi. “Văn phòng thần chết có tới hàng tá người, cô Kaylee ạ. Nhưng phòng Khiếu nại có nhiều mối quan hệ - và trong trường hợp này, nhiều động lực - hơn rất nhiều. Chúng tôi cần sự giúp đỡ của cô, càng sớm càng tốt. Vì thế tiến độ đã được đẩy nhanh hơn.”

Cuối cùng, tôi chậm rãi gật đầu tuyên bố. “Bà sẽ phải xóa hết mọi tội lỗi cho anh ấy, nếu không câu trả lời của tôi sẽ là không.”

“Cô muốn chúng tôi minh oan cho cậu Nash?”

“Không, tôi muốn tự mình minh oan cho anh ấy.” - Tôi là người đã kéo anh ấy vào chuyện này; tôi phải là người kéo anh ra - “Tôi muốn mấy người làm cho tội ác này biến mất. Không có vụ giết người nào hết. Tôi bị thầy giáo dạy Toán của mình tấn công - tôi sẵn sàng ra toà làm chứng - nhưng tôi đã không chết. Và anh Nash chẳng liên quan gì tới mấy chuyện này.”

“Kaylee, chúng tôi không thể đảo ngược cái chết của cô.”

“Tôi biết.” - Tôi hít một hơi thật sâu, thấy mừng vì hai lá phổi có vẻ vẫn hoạt động tốt, mặc dù trái tim thì không - “Nhưng bà có thể che giấu vụ này. Nếu tôi làm việc cho bà, tôi sẽ được phép giữ lại cơ thể của mình đúng không? Giống như anh Tod ý?”

“Cô có thể hiện ra theo ý muốn, đúng vậy.” Bà Madeline gật đầu trả lời.

“Vậy thì ai nói là tôi đã chết? Tôi thậm chí còn chưa hề bị chôn mà. Ngay đến khám nghiệm tử thi cũng chưa...”

“Kaylee, cô đã chết trong bệnh viện.” - Ông Levi nói - “Giấy chứng tử cũng đã được lưu vào hồ sơ, trước sự chứng kiến của rất nhiều người.”

Tôi nhún vai, mắt vẫn không rời bà Madeline. “Thế thì hãy làm cho hồ sơ đó biến mất đi. Coi như họ đã chẩn đoán sai về cái chết của tôi. Chuyện đầy thính thoảng cũng vẫn xảy ra mà. Bà có thể xoá sạch ký ức của các nhân chứng và làm cho họ quên sạch mọi chuyện, đúng không? Những người đã có mặt lúc tôi chết ý. Thế nào mà bà chẳng có cách...”

Mắt bà Madeline nhắm tít lại nhưng tôi có thể đọc được khả năng ấy trong mắt bà. “Kaylee, điều cô yêu cầu khá phức tạp và đòi hỏi khá nhiều mối quan hệ...”

“Nhưng bà có thể làm được đúng không?” Tôi nín thở chờ đợi câu trả lời, hy vọng rằng mình đã đúng.

Bà Madeline liếc sang ông Levi, nhưng chỉ nhận được một cái nhún vai. Cuối cùng, bà ấy quay lại gật đầu với tôi. “Đúng. Có thể. Nhưng cái giá phải trả rất lớn, và tôi không tin rằng sự phục vụ của cô xứng đáng với điều cô yêu cầu.”

“Vậy sao?” - Tôi nhướn lông mày - “Thế bà còn *bean sidhe* nữ nào khác à? Phòng Khiếu nại của bà có người nào có thể triệu tập một linh hồn mà bà muốn lấy lại à?”

Tôi biết là mình đã thắng khi mặt bà ấy đanh lại.

“Thôi được. Tôi sẽ cần vài tiếng để sắp xếp, nhưng... cô chưa bao giờ chết. Cô được chuyển tới một bệnh viện tư để hồi phục, và cô sẽ quay trở lại trường học sau vài tuần nữa. Sau khi đã hoàn thành xong nhiệm vụ đầu tiên cho chúng tôi.” - Tôi gật đầu, cố gắng không để lộ sự hả hê trước mặt bà ấy - “Nhưng Kaylee, chuyện đó sẽ không thể kéo dài mãi... Cô có thể học nốt trung học, thậm chí hết cả đại học, nhưng mọi người rồi sẽ nhận ra việc cô không hề già đi. Và cuối cùng cô cũng sẽ vẫn phải biến mất.”

“Tôi biết.” - Nhưng chuyện đó không thành vấn đề, bởi vì kể cả nếu có sống đi nữa thì trông tôi sẽ vẫn chỉ như 30 tuổi trong ngày sinh nhật thứ 100 của mình. Tôi vẫn luôn biết đến một lúc nào đó mình sẽ phải biến mất.

Tôi hít một hơi thật sâu rồi thở ra thật chậm rãi. “Còn một chuyện nữa...”

MADELINE THỐI VÀO CHỮ KÝ của tôi cho khô mực, sau đó đưa cho tôi một bản photo hợp đồng. Tôi đã đọc qua một lượt và hiểu được phần lớn những điều viết trong đó. Sau sai lầm chết người của chị Addison, tôi đã biết cần phải yêu cầu một bản photo cho riêng mình.

“Chúng tôi rất vui vì được làm việc cùng với cô, cô Kaylee.” - Bà Madeline vừa nói vừa gấp bản photo hợp đồng của tôi làm ba, trong lúc tôi gấp bộ quần áo bệnh viện lại và đặt lên cái giường trống không, vui mừng vì được mặc quần áo trở lại, mặc dù chỉ là đồ “đi mượn” của bệnh nhân khác - “Chúng tôi sẽ sớm liên lạc với cô về nhiệm vụ đầu tiên.”

Tôi không quan tâm bà ấy có vui thật hay không. Tôi cũng chẳng muốn biết đó là nhiệm vụ gì. Tôi chỉ muốn được về nhà.

“Cô sẵn sàng chưa?” Ông Levi nheo mắt hỏi tôi, và phải tới lúc ấy tôi mới chợt nhận ra ông ấy và tôi có khá nhiều điểm chung. Tôi đã sống lâu hơn, nhưng ông ấy đã chết lâu hơn. Và một ngày nào đó tôi sẽ đuổi kịp ông ấy.

“Rồi.” - Tôi nắm lấy bàn tay trẻ con đang chìa ra của ông Levi, sau đó liếc mắt nhìn căn phòng bệnh, mà chúng tôi sẽ sử dụng để khai với cảnh sát, một lần cuối rồi gật đầu nói - “Hãy đưa tôi ra khỏi đây.”

Tôi nhắm mắt lại chờ đợi cái cảm giác chóng mặt, nôn nao vẫn thường gặp mỗi khi di chuyển với thần chết. Nhưng tôi chẳng cảm thấy gì hết. Dấu hiệu đầu tiên chứng tỏ chúng tôi đã rời khỏi bệnh viện là sự thay đổi về nhiệt độ. Sau đó là những tiếng thì thầm nho nhỏ.

Tôi mở choàng mắt ra, tay vẫn nắm chặt tay ông Levi. Chúng tôi đang đứng trong phòng bếp nhà anh Nash, một mình, nhưng tôi có thể nghe thấy những tiếng chuyển động sột soạt và tiếng người nói chuyện phát ra từ trong phòng khách. Và cả những tiếng khóc. Mọi người đều đang có mặt ở đây, bởi vì nhà tôi giờ đang là hiện trường của hai vụ giết người, và cái đêm trong phòng tôi vẫn đang thấm đẫm hai loại máu - một trong số đó là của tôi.

“Họ biết được bao nhiêu rồi?” Tôi hỏi. Chừng nào tôi vẫn nắm tay ông Levi, chẳng ai có thể nhìn thấy hay nghe thấy tiếng tôi.

“Họ chỉ biết là Nash đã được thả. Tôi nghĩ cô sẽ muốn tự mình kể nốt những chuyện còn lại cho mọi người nghe.”

Tôi gật đầu. “Cám ơn ông, Levi.” Và rồi tôi buông tay ông ấy ra.

“Chúc may mắn, Kaylee.” Ông Levi nói xong liền vụt biến mất.

Tôi đứng hít thở một lúc để lấy lại bình tĩnh và sắp xếp lại suy nghĩ của mình. Tôi nhanh chóng tìm ra cách làm cho hai lá phổi của mình hoạt động, mặc dù việc đó không còn diễn ra tự nhiên nữa, bởi vì nó không còn cần thiết với một người đã chết. Nhưng việc hít thở khiến tôi cảm thấy... bình thường hơn, vì thế tôi hít thêm một hơi thật sâu rồi đẩy cửa đi ra phòng khách.

Emma là người đầu tiên ngẩng mặt lên, từ cái ghế bành ở góc phòng, trong khi bố tôi và cô Harmony đang ngồi dựa đầu vào vai nhau, mặt người nào người nấy đỏ hoe, nước mắt rơi lã chã.

Trái tim tôi như muốn vỡ ra thành trăm mảnh khi nhìn thấy bố khóc như thế này.

“Kaylee?” - Emma há hốc mồm hỏi, và cô Harmony vội ngồi thẳng dậy, ngây người nhìn tôi. Vừa nhìn thấy ánh mắt đau đớn của bố, tôi lập tức òa khóc nức nở.

“Kay?” Bố lao vội tới chỗ tôi, sờ tay, sờ mặt tôi như thể không dám tin đó là sự thật. Tôi không biết phải nói gì, ngoài việc vòng tay ôm lấy bố thật chặt.

“Chuyện gì đã xảy ra thế con?” - Giọng bố rung rung - “Con đã chết rồi mà. Rõ ràng bố đã nhìn thấy con chết.” Họ vẫn chưa xóa đi ký ức của bố - bởi vì tôi đã yêu cầu như vậy.

“Con đã ký một thỏa thuận, bố ạ. Con buộc phải làm như vậy, để sửa chữa lại mọi chuyện.”

“Là thỏa thuận gì?”

“Anh Aiden.” - Sau lưng bố tôi, cô Harmony vẫn đang giương đôi mắt đỏ hoe chăm chú nhìn tôi. Cô ấy vẫn chưa biết chuyện của anh Tod. Trừ phi ông Levi kể cho cô ấy biết. Vậy là những giọt nước mắt kia là dành cho tôi? - “Con bé đã ký thỏa thuận với các thần chết.”

“Con là...?” Bố tôi hốt hoảng quay sang hỏi tôi, và tôi lắc đầu.

“Không hẳn. Con sẽ giải thích chuyện đó sau, còn giờ chúng ta...” Nhưng tôi không biết phải kết thúc câu đó như thế nào.

“Nhưng cậu đã quay trở lại đúng không?” - Emma nãy giờ vẫn đứng tít ở phía cuối phòng. Trông mắt cậu ấy tái nhợt, bối rối và hơi có chút sợ hãi - “Không cần biết là bằng cách nào, nhưng nói chung là cậu đã thực sự quay lại đúng không?”

“Không hoàn toàn như trước, nhưng đúng là mình đã trở lại.” Tôi dang rộng hai tay ra và Emma lao tới ôm chặt lấy tôi. Cũng may là giờ tôi không cần thở nữa.

“Mình tỉnh dậy và thấy hân ta đang ở trên giường cậu, còn Sophie thì đang la hét ầm ỹ!” - Emma sụt sùi nói - “Trên giường máu me bê bết, và cậu thì không thấy đâu!”

Hân là Emma và chị Sophie đã sợ phát khiếp khi tỉnh dậy thấy mình đang ở nhà một mình với xác của con quỷ *incubus*.

“Tên Beck chết rồi.” - Tôi vỗ về cô bạn thân vẫn đang khóc nức nở trên vai mình - “Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi. Không còn giống như trước. Nhưng sẽ ổn.” - Đó là điều tôi đã nói đi nói lại với bản thân suốt mấy tiếng qua, trong lúc chờ đợi bà Madeline sắp xếp mọi chuyện. Và chờ đợi một lời từ ông Levi, nhưng không hề được đáp lại - “Chị Sophie sao rồi ạ?” Tôi quay sang hỏi bố, tay vẫn ôm Emma.

“Sốc nặng, nhưng rồi con bé sẽ vượt qua thôi. Bác con đã quyết định sẽ kể hết mọi chuyện cho Sophie nghe. Đáng ra ngay từ đầu bác ấy nên làm như vậy.”

Tôi gật đầu. Bác ấy đã giữ bí mật với chị ấy quá lâu rồi.

Cô Harmony vẫn tiếp tục đứng nhìn tôi qua vai Emma, hai tay ôm quanh bụng, như thể trong lòng cô đang phải chịu một nỗi tổn thương nặng nề. Tôi đã rất muốn được chạy tới ôm cô nhưng lại không dám chắc liệu cô có muốn chạm vào tôi hay không, sau tất cả những gì tôi đã làm. Tôi muốn xin lỗi cô vì những đau khổ tôi đã bắt cô phải trải qua. Nhưng tôi lại không tìm ra lời nào để khiến cho cô cảm thấy nhẹ lòng hơn.

“Họ nói sẽ thả anh Nash...” Cuối cùng tôi quyết định mở lời trước, khi Emma buông tôi ra.

Cô Harmony gật đầu. “Nửa tiếng trước Sabine đã tới đón Nash ở phòng hỏi cung. Nash... Nash không muốn cô tới đó. Họ nói mọi chuyện đã được làm sáng tỏ và Nash không có liên quan gì tới chuyện này, nhưng họ không nói cụ thể bằng cách nào.”

“Cháu đã tới cho lời khai với cảnh sát. Tối nay thế nào TV cũng đưa tin. Họ sẽ nói có nhầm lẫn ở bệnh viện và cái chết của cháu là sự nhầm lẫn.” - Tôi dẫn lại lời bà Madeline - “Đại diện

của bệnh viện Arlington Memorial sẽ thông báo với các phóng viên rằng cháu đã được chuyển tới một bệnh viện tư để hồi phục. Tên của bệnh viện sẽ được giữ kín vì tính chất nhạy cảm của sự việc.” - Một nữ sinh trung học 16 tuổi bị tấn công và xém chút mất mạng trong nhà của mình bởi một thầy giáo... Hiển nhiên chuyện này đã gặp phải không ít những cái nhú mày phán xét của mọi người - “Và cháu sẽ sớm bình phục và quay trở lại trường học sau vài tuần nữa.”

Trong khi mọi người vẫn còn chưa hết sững sờ trước những gì tôi vừa kể, thì đột nhiên có tiếng xe đồ xích trước cửa nhà. Cô Harmony chạy vội ra chỗ cửa sổ và nhòm ra ngoài. “Là Nash...” Cô lo lắng cọ hai tay vào quần, rồi đi ra mở cửa. Một phút sau, Sabine dìu anh Nash vào trong nhà. Trông anh ấy mệt mỏi và ốm yếu, như thể anh ấy mới chính là người vừa suýt chết.

Anh đứng khựng lại ngay khi vừa nhìn thấy tôi, ánh mắt như muốn tóe lửa. Anh buông Sabine ra, trừng mắt nhìn tôi đầy căm phẫn. Ngay lập tức tôi thấy bố bước tới cạnh tôi, âm thầm bảo vệ cho tôi, nhưng anh Nash chẳng hề nhận ra điều đó. “Cô đã làm cái quái gì thế?” Anh gầm lên giận dữ.

“Em đã nói với họ là anh không hề làm chuyện đó. Em đã minh oan cho anh.” Tôi lí nhí đáp lại, nhưng mặc cảm tội lỗi trong tôi không vì thế mà nguôi ngoai đi được phần nào.

“Cô đã đổ tội giết người cho tôi. Không phải một, mà là hai.” - Anh Nash gắt lên. Bên cạnh anh, Sabine mặt mũi cũng đang tối sầm lại trông rất đáng sợ - “Tại sao vậy, Kaylee?”

“Em ngàn lần xin lỗi anh.” Tôi nói trong nước mắt. Dù cố gắng thế nào tôi cũng không thể sửa chữa lại mọi chuyện giữa tôi và anh Nash. Không phải bây giờ. Sau những gì chúng tôi gây ra cho nhau. Làm thế nào mà một mối quan hệ tôi đã từng cho rằng không gì có thể xen vào được lại có thể mang đến nhiều tổn thương và đau đớn cho chúng tôi như vậy? Sự nghiện ngập. Những lời nói dối. Sự phản bội. Sự thiếu chung thủy. Việc lạm dụng năng lực Ảnh hưởng. Và giờ là sự nghi ngờ. Chúng tôi không thể làm tổn thương nhau hơn được nữa.

“Em rất xin lỗi anh, anh Nash.” - Tôi lại xin lỗi một lần nữa. Dù thế nào tôi cũng phải thử - “Tên Beck đã bắt em phải làm như vậy. Hắn ta có dao và hắn sẽ...” - Nhưng tôi không muốn Emma biết Beck đã đe dọa sẽ làm gì với cậu ấy và chị Sophie. Không bao giờ - “Em vô cùng, vô cùng xin lỗi anh.” Và tôi nguyện sẽ dành toàn bộ quãng thời gian còn lại của cuộc đời sau khi chết để bù đắp lại cho anh ấy.

“Anh Nash, cậu ấy *đã chết*.” - Emma khẽ nói - “Tên khốn đó đã đâm cậu ấy và tìm cách lấy đi linh hồn của Kay.”

Đôi mắt của Sabine mở to và tôi có thể thấy cơn giận dữ của chị ta đã tan biến đi phần nào, nhưng anh Nash...

“Linh hồn nào mới được chứ?” Anh Nash lão đảo đi qua mặt tôi và bỏ vào phòng, mặc kệ cho mọi người ngẩn ngơ nhìn theo.

“Anh Nash không cố ý nói vậy đâu, Kaylee.” - Cô Harmony nói, và bố tôi vòng tay ôm lấy vai cô ra chiều thông cảm - “Anh ấy đang... không là chính mình.”

Tôi gật đầu. Là lỗi của tôi nên anh Nash mới ra nông nổi này, nhưng tôi không tin là anh ấy không hề có ý đó. Nếu là tôi, có lẽ tôi cũng sẽ căm thù anh vì bị đổ tội giết người. Chẳng phải tôi đã hơi ghét anh sau chuyện xảy ra ở bãi đỗ xe hôm trước sao? Và chuyện đó chẳng thấm thía gì so với những gì tôi đã làm.

“Kaylee..,” - Cô Harmony lên tiếng và tôi có thể đọc được sự hoang mang, lo lắng đang từ từ chuyển động trong mắt cô - “Tod đâu rồi cháu? Cô gọi mãi mà không thấy Tod nghe máy.”

Nước mắt lại ngập tràn trong mắt tôi, và bố tôi kéo sát tôi vào lòng.

“Harmony...” - Bố tôi nói, và tôi hiểu rằng bố đã biết. Hoặc là bố tận mắt nhìn thấy anh ấy chết hoặc là bố đã tự đoán ra. Nhưng chưa hề nói với cô ấy - “Tod đã từ chối lấy đi linh hồn của Kaylee. Anh rất tiếc.”

Cô Harmony giơ hai tay lên ôm lấy miệng, rung rung nước mắt. Cô ngồi phịch xuống ghế và nhắm chặt mắt lại nhưng nước mắt vẫn cứ chảy.

“Cháu đã cố...” - Tôi ghen ngào nói - “Cháu đã cố đòi lại anh ấy nhưng ông Levi nói không thể làm gì.”

“Và nếu em đợi thêm độ một tiếng nữa thì chắc chuyện đó sẽ trở thành sự thật.”

Tôi sững lại trong vòng tay của bố và nếu trái tim tôi vẫn còn đập có lẽ nó cũng sẽ ngừng lại khi nghe thấy giọng nói của anh Tod. Cô Harmony đứng bật dậy, đôi mắt đỏ hoe mở to đầy sững sốt, và tôi từ từ quay đầu lại.

Anh Tod đang đứng trước cửa phòng bếp, hai tay khoanh lại trước ngực, với nụ cười nửa miệng quen thuộc. Anh dang rộng hai tay ra và tôi chạy tới ôm chầm lấy anh. Mọi thứ đều rất thật. Tôi có thể cảm nhận được hơi ấm và mùi hương không lẫn vào đâu được của anh.

“Ông Levi gửi lời nhắn tới em, “Ngạc nhiên chưa?”!” - Anh thì thào vào tai tôi và tôi hơi nghiêng đầu sang một bên để có thể nhìn vào mắt anh - “Anh đoán anh cần phải cảm ơn em chuyện lần này?”

Nước mắt chảy ướt đầm khuôn mặt tôi, và tôi thấy mừng vì mình vẫn có thể khóc. “Ông ấy bảo đã quá muộn. Rằng ông ấy đã giao nộp linh hồn của anh.” - Tôi sụt sùi nói - “Em cứ tưởng đã mất anh rồi...” Tôi ôm chặt lấy anh, sợ rằng nếu buông tay ra anh sẽ biến mất, và anh nhẹ nhàng xoa lưng tôi.

“Ông ấy không muốn hứa điều gì không chắc chắn.” - Anh Tod đứng né sang một bên để có thể nhìn rõ mặt tôi hơn. - “Cảm ơn em, Kaylee.” Anh nói và tôi bật cười trước sự trớ trêu của món quà - phải gọi là siêu bất ngờ - từ chính vị thần chết đã lấy đi mạng sống của tôi.

“Vậy là chúng ta huề nhau rồi đúng không, Thần Chết?” Tôi hỏi.

Đáp lại, anh Tod cúi xuống hôn lên môi tôi.

Và cuối cùng, trái tim tôi cũng đã bắt đầu đập trở lại.

THE END VOLUME 5

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>